

PSİKOPAT
2

MİHRİ MAVİ

MARTI

Bu kitap tüm güzel kalpli Psikopatlarım için.
Her biriniz benim için özelsiniz.
Sizi seviyorum.

1

Tedirginliğim her saniye biraz daha artıp bana işkence ederken Emre ile birlikte Bahadır'ın bulunduğu bar kısmına gittik. Yüksek sesli müzik eşliğinde etrafa göz gezdirdim, ortam tamamen loştu. İçeri girer girmez ilk gözüme çarpan tavana sıklıkla yerleştirilmiş kırmızı aydınlatmalar oldu. Oldukça şık diyebileceğim bir yerdi burası, daha önce Gül ile geldiğimde fazla inceleme fırsatı bulamamıştım, fakat şu an tüm şaşaalı görüntüsü buranın pahalı bir mekân olduğunu vurgularcasına yüzüme çarpıyordu.

Kırmızı aydınlatmaların altında koyu kahverengi masa ve sandalyeler vardı. Hemen karşımdaki duvarda maun zemin döşemeyle uyum içinde olan, yer yer altın rengi neon ışıkların parladığı bir duvar bulunuyordu. Sağ tarafımdaki duvarsa ara ara siyah panolarla kapatılmıştı. Masalardaki insanlarsa hem sohbet edip hem de içkilerini yudumluyordu.

Emre'yle birlikte göz önünde olmamak için en arka ma-

salardan birine doğru yöneldik. Her adımımda içimdeki huzursuzluk daha da büyüyordu. Buradan arkama bile bakmadan koşup kaçmamak için kendimi zor tutuyordum. Kalbim göğüskafesimde çırpınırcasına hızlı hızlı atıyordu. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım, Onur'un söyledikleri kulaklarımda çınlarken ailemin zarar görmemesi için tüm olanlara katlanmaya mecbur olduğumu kedime hatırlatarak masaya geçip oturdum.

Oturduğumuz yerde köşeye konulmuş küçük duvar lambasının ışığı çok kısıktı. Ortamın genelinin daha aydınlık olmasına rağmen masamız loştu ve bizi saklıyordu, o an için bu iyiydi, çünkü Emre'yle yan yana görülme riskini göze alamazdık.

Bakışlarımı etrafta gezdirirken Emre bana Bahadır'ın olduğu masayı gösterdi. "Şu siyah tişörtlü, kumral olan Bahadır," dedi ciddi bir sesle.

Gözlerimi Emre'nin işaret ettiği masaya çevirdim. Masa önlerdeydi ve aydınlatması diğer yerlere göre çok daha iyi olduğundan Bahadır'ı net bir şekilde görebiliyordum.

Ve...

Vay canına! Bu gerçek miydi?

Gözlerimi iri iri açarak Bahadır'a odaklandım. Bahadır feci yakışıklı olmasının yanı sıra oldukça çekiciydi de. Yüz hatları sert ve erkeksiydi, açık teni ve kahve sarı karışımı kısacık saçları vardı. Düzgün kaşlarının altında gizemli bakışlara sahip yemyeşil tondaki gözleri gür kirpiklerle çevrilmişti. Hafifçe çıkmış olan kirli sakalları ona olgun ve tehlikeli bir görünüm katmıştı. Omuzları geniş, siyah tişörtünü yırtarcasına zorlayan

iri bedeni kas doluydu. Siyah tişörtünün altına koyu renk kot ve siyah spor ayakkabılar giymişti. Duruşu ve tavırlarıyla girdiği her ortamda hâkimiyet sağlayacağını gösterircesine kendinden emindi. Sanki tuhaf bir aurası vardı, öyle ki bir bakışıyla herkesi ürkütüp istediğini elde edebilirmiş gibiydi.

Kahretsin! Ben bu çocukla nasıl baş edecektim?

Emre'nin konuşmaya başlamasıyla bakışlarımı Bahadır'dan çekip ona döndüm. "Bahadır soğuk biridir. Uzun süre bir kızla çıktığı çok nadir görülür. Genelde tek gecelik takılır," dedi rahatsız olduğunu gösteren bir ses tonuyla.

Kaşlarımı hafifçe yukarı kaldırdım. Tek gecelik? Ah, umarım beni de o kızlardan biri olarak görmezdi. Yoksa Onur'un bana verdiği bu görev hem ailem hem de kendim için hiçbir şey yapamadan biterdi.

Umutsuz bir tavırla iç çektim. "Böyle birinin dikkatini çekebileceğimi hiç sanmıyorum."

Emre gözlerini kısıp bir süre sessizce Bahadır'ın olduğu masayı izledi. "Keşke elimde olsa da seni bu işe bulaştırmadan bardan çıkarıp evine götürebilsem," derken sesi yılgın çıkıyordu. "Bu işi yapmanı kesinlikle onaylamıyorum."

Minnettar olarak gülümsedim. "Yaptığım şey cidden büyüktü Emre. Şimdi de sonuçlarına katlanıp hem kendim için hem de ailem için bunu yapmaya mecburum. Ayrıca bu olaydan sadece ben değil, sen de zarar gördün," dedim duygusal bir sesle. Emre'ye olanlar, içinde bulunduğum durum kadar canımı acıtıyordu. Derin bir nefes alıp üzgün gözlerle Emre'ye baktım. "Benim yüzümden sana ceza verdikleri için çok üzgü-

nüm, özür dilerim, böyle olacağını hiç düşünmemiştim," diyebildim suçluluktan dolayı cılız çıkan sesimle.

Emre'nin dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu. "Artık bir önemi yok," diyerek karşılık verdi samimi bir tavırla. "Ben aslında düşününce sana hak veriyorum, yaşadıkların ağır şeylerdi, ne yapacağını, nereye gideceğini bilmiyordun. Senin yerinde kim olsa aynısını yapardı sanırım, umalım da Kağan da anlasın seni."

Kağan'ı düşününce onu son gördüğümde bana söylediği acı verici her bir cümle zihnime akın etti. Öyle nefret doluydu ki... parlayan masmavi gözleri artık buz gibi dondurucu ve mesafeliydi. Beni öldürmek istercesine tiksintiyle bakmıştı bana. Benden nefret ediyordu. Bütün olanları tekrar düşününce aniden ağzım kurudu ve güçlükle yutkundum. Bir daha eskisi gibi olabilecek miydik acaba diye geçirdim içimden umutsuzca. Kağan'ı geri kazanabilecek miydim, eskisi gibi bana şefkatle bakmasını sağlayabilecek miydim?

Emre'nin konuşmasıyla düşüncelerimden sıyrılıp dikkatimi ona verdim.

"Bahadır'ı yalnız yakalamaya çalışsak daha iyi olur diyorum. Bu gece Egemen ve Deniz'in yanından ayrılacağı yok gibi, istersen daha sonra deneyelim. Onur'a açıklarım ben durumu."

Omuzlarımı düşürüp iç çektim. "Onur'un yine benim yüzümden sana kızmasını istemiyorum," dedim Emre'ye.

Usulca güldü. "Katlanabilirim."

Başımı iki yana salladım. "Olmaz. Biraz daha bekleyelim, mutlaka yalnız kalacağı bir an olacaktır. O anı yakalarız."

"Peki," deyip başını Bahadır'ın olduğu masaya çevirdi.

O an aklıma gelen fikirle konuşmaya başladım. "Aslında bar kısmına gidip masalarını daha yakından izleyerek fırsat kollasam iyi olur."

Emre, "Tamam, git," dedi yavaşça. Ardından bana döndü. "Ama çok fazla dikkat çekme, Bahadır şüphelenebilir. Ben seni buradan izleyeceğim."

Başımı olumlu anlamda sallayıp tebessüm ederek yanından ayrıldım. Bar bölümüne gittim ve içecek bir şeyler isteyip tekrar Bahadır'ın masasını göz hapsine aldım. Yanında daha önce gördüğüm Egemen ve Deniz de vardı. Daha önce Kağan'la kavga etmişlerdi ve Deniz çok fena dayak yemişti. Aynı okuldaydık, ama onları okulda çok görmüyordum.

Masada derin bir sohbet olsa da Bahadır konuşulanlara çok fazla katılmıyordu. Diğerlerinden çok ayrı bir havası vardı. Hissiz duran yüzü ve bir o kadar da duygusuz bakan yeşil gözleri onun farklılığını vurguluyordu adeta. Sürekli tetikte gibi bir hali vardı. Öte taraftan rahatlığıysa buradan bile gözle görülür bir haldeydi. Yanındaki çocuklardan birinin ona bir şey söylediğini gördüm, ama Bahadır ona öyle bir baktı ki çocuğun yerinde olsam herhalde kaçıp giderdim hemen oradan.

İçgüdülerim bu çocuğun gerçekten tehlikeli olduğunu söylüyordu. Hatta tehlikenin ta kendisi.

Bu düşünceyle endişe tüm vücudumu ağır ağır sardı ve kendimi nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Eğer başarısız olursam bu çocuk bana kesinlikle zarar verirdi. Ve bunun basit bir şey olmayacağına emindim. Ayrıca onu durduracak kimse

de olmazdı. Yani düşünüyorum da aklı olan kimse bu çocuğun karşısına çıkıp meydan okumazdı, çünkü bu çoktan kaybedilmiş bir mücadele olurdu. Zaten Emre'nin anlattıklarından sonra ne derece insafsız ve canice tavırlar sergilediğini biliyordum ve çoğu kişi de Bahadır'ın bu korkunç hallerine şahit olmuştu. Bunu bile bile kim karşısında durabilirdi ki?

İçimden bir ses, "*Kağan hariç*," diye fısıldadı. Ah, tabii ya, benden nefret eden Kağan, benim için Bahadır'ın karşısına mı çıkacaktı? Gözlerimi devirerek lüzumsuz konuşan iç sesimi susturdum.

Bahadır oturduğu yerden önündeki masaya uzanarak sigara paketinden bir dal çıkarıp dudaklarına koydu. Sigarayı yakıp derince bir nefes çekerken kısık gözlerle etrafa bakındı ve çakmağı kayıtsızca masaya fırlattı. Rahatça arkasına yaslandığında gözlerimi üzerine dikerek her hareketine odaklandım. Öyle güçlü görünüyordu ki her tavrından kibir akıyordu.

Sigarasını uzun uzun içine çekip dumanı yavaşça bırakırken gözleri beni buldu. Onunla göz göze geldiğimde yüzümdeki bütün kanın çekildiğini hissettim, fakat bu korkuya direndim. Israrla ona baktığımı fark ettiği an kaşlarını çattı ve dikkatle bana bakmaya başladı. Delici bakışları üzerimde yoğunlaştığı zaman gözlerimi ondan kaçırmak için içimde büyük bir istek oluştu, fakat bu isteğe karşı mücadele etmeye çalıştım. Ne kadar zor olsa da Bahadır'ın yüzündeki ürkütücü ifadeye ve insafsız bakışlara zorlukla karşı koyabildim ve ona bakmayı sürdürdüm.

Bu sırada yanımda duran bir kızın konuşmasıyla ona doğru döndüm. Benim yaşlarımda gibiydi, ama pek emin olama-

dım. Zayıf ve kıvrımlı vücudunu kısacık bir elbiseyle ortaya çıkarmıştı. Düz siyah saçları omuzlarına kadar uzanıyordu. Bronz teni, kahverengi gözleri vardı. Küçük burnu ve dolgun kırmızı dudaklarıyla oldukça güzel bir kızdı.

"O tarafa bakmamanı öneririm."

"Anlamadım?" diye sordum şaşırarak.

Kız bara dirseklerini koymuş, hafifçe öne eğik duruyordu. "Gayet açık değil mi?" dedi sabırsızca. "O masada oturanlara bulaşma diyorum," dedi bakışları barmenin üzerindeyken.

"Onları tanıyor musun?" diye sordum bir hevesle.

Yine bana dönmeden, "Evet," diyerek kısa kesti. Sanki benimle konuştuğunun görülmesini istemiyor gibiydi.

Bu çok garipti.

Belki bu kız beni Bahadır'la tanıştırabilir diye düşündüm. "Bahadır'la tanışmak istiyorum. Sen tanıştırır mısın bizi?" diye sorarak cevap vermesini bekledim.

Bana yandan anlık bir bakış atıp, "Asla," diye çıkıştı.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Niye böyle söyledin?" diye sorduğumda kız beni duymazdan gelerek yüksek sesle barmene siparişlerini saydı.

"Lütfen," dedim şansımı zorlayarak, "Onunla tanışmayı çok istiyorum."

Kız sıkıntılı bir nefes verdi ve bu kez tamamıyla bana döndü. "Bak, belli ki Bahadır'dan etkilenmişsin, ama yapma, yol yakınken vazgeç bu istekten. Aksi halde başına beladan başka bir şey gelmez."

Tereddüt ederek, "Nasıl yani?" dedim garipseyen bir ses tonuyla.

İç çekti. "Bahadır ne kadar yakışıklı ve kusursuz görünse de buna aldanma. Hayatına girdiği her kız onu tanıdığı için pişman olur, bu hiç değişmedi. Kendi iyiliğin için ondan uzak dur."

Barmen kızın siparişlerini getirip tezgâha bıraktığında kız yine tedirgin olarak beni yok saydı. Ben gidecek diye beklerken bir süre elindeki tepsiyle oyalandı ve barmen arkasını dönüp başka işlerle ilgilenmeye başladığında tekrar bana dönerek içten, samimi bir tavırla yüzüme baktı.

"Umarım uyarımı dikkate alırsın. Çünkü bana da birinin yardım etmesini isterdim," dedi acı dolu, yürek burkan bir sesle. Sonra da ben cevap veremeden, beni kafa karışıklığı içinde bırakıp yanımdan ayrıldı.

Kızın arkasından olanlara bir anlam vermeye çalışarak bakakaldım. Neden böyle bir şey söylemişti?

Kızın gittiği yönü takip ettiğimde aslında ne demek istediğini çok iyi anladım. Çünkü kız doğruca Bahadır ve arkadaşlarının olduğu masaya gitti.

Kız elindeki içecekleri masaya bıraktığında Deniz, kızı belinden yakalayıp kucağına doğru hızla çekti. O sırada kızla göz göze geldik. Yüzü donuk bir haldeyken gözlerinde üzüntü vardı. Bu olanlardan hiç hoşlanmadığını bakışlarından anlayabiliyordum. Kaşlarımı çatarak yutkundum. Ona daha fazla bakamayarak gözlerimi kızdan kaçırıp arkamı döndüm ve dirseklerimi bara yaslayıp başımı iki elimin arasına koydum.

Gözlerimi sımsıkı kapayıp derin bir nefes aldım ve bu işi yapmamak için hemen şu anda burayı terk etme isteğiyle dolup taştım. Ah, tek istediğim şey, bütün olanları unutup herkesi geride bırakarak eve gitmekti!

İçimden "*Yap da gör bakalım, neler oluyor*?" diye yükselen bir ses beni acımasız gerçekliğe doğru çekti.

Kahretsin!

Hiçbir şeyi bırakıp gidemezdim. Başıma açtığım bu beladan kaçmam imkânsızdı, ya yapacaktım ya yapacaktım. Farklı bir alternatifim yoktu. Cesur davranacak ve güçlü durup bunun üstesinden gelmem gerekecekti.

Derin bir nefes daha alarak başımı ellerimin arasından çıkardım ve tekrar masalara doğru dönerek bara sırtımı yasladım. Kıza bakmamaya çalışarak Bahadır'ın olduğu masaya bakışlarımı çevirdim. Bu kez Bahadır'ın hararetli bir şekilde konuştuğunu gördüm, sohbete katılmıştı. Diğerleriyse ciddi bir yüz ifadesiyle onu dinliyor ve arada cevap olarak bir şeyler söylüyorlardı.

Bahadır bir olaya sinirlenmiş gibi kaşlarını çatarak konuşuyordu. Büyüleyici tondaki yemyeşil gözleri hiddetle parlıyor, öfkesi yüzünden okunuyordu. Belki de her zaman böyle sinirli bir hali vardı. Kim bilir?

Bir süre daha konuşan Bahadır elinde tuttuğu bardağı dudaklarına götürüp bir dikişte içeceğini bitirdi ve bardağı sertçe masaya bıraktı. Ardından hızla oturduğu yerden kalkıp masadakilerden uzaklaştı.

"*Yaşasın!*" diyerek içimden sevinç çığlıkları attım. Zira biraz daha o masada otursaydı kök salmaya başlayacağından şüphe edecektim.

Gözlerimi kısarak Bahadır'ı izledim ve üzerinden küstahlık akan yürüyüşünü takip ettim. Attığı her adımda öyle güçlü

ve umursamaz bir hal vardı ki bu onu hem korkunç hem de karşı konulmaz derecede çekici gösteriyordu. Sanırım bundan daha ölümcül bir birleşim olamazdı.

Bahadır benden üç dört metre ötedeki bara doğru yanaşıp içecek siparişi verdi. Barmen bar tezgâhına bir bardak koydu ve ağzına kadar doldurdu. Daha sonra diğer müşterilerle ilgilenmek üzere uzaklaştı.

Tam zamanı diye düşündüm. Omuzlarımı dikleştirip içimden, "*Bunu yapabilirsin Buket*," diyerek kendimi hazırladım. Sadece konuşmaya çalışacaktım. Basit bir sohbet girişimi olacaktı, evet, evet, kolayca yapabilirdim. Bu ne kadar zor olabilirdi ki zaten?

Ah, bu kişi Bahadır'sa tabii ki de çok zordu!

Kendime kızarak olumsuz düşünceleri zihnimden kovdum. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, Bahadır'la tanışmak zorundaydım. Aksi halde kendimi ıssız bir ormanda kuytu köşelere atılmış ölü bir kız olarak bulabilirdim. Zira Onur bana zarar vermek için pek bir hevesli görünüyordu.

Tamamıyla Bahadır'a odaklanıp ısrarla yüzüne bakmaya başladım. Belki bakışlarımı fark eder ve o benimle konuşur diye bekledim. Fakat tabii ki yanıldım.

Kahretsin! Çocuğun beni fark ettiği yoktu, zaten kimse onun dikkatini çekemezdi, çünkü kusursuz görüntüsü, kibirli ve havalı haliyle yeryüzünde dikkat çekmek için bulunan kendisiydi. Onun yakınındayken başkaları bir hiçti.

Farklı bir yöntem denemeye karar vererek ona doğru gittim ve yanından geçerken yalandan koluna çarptım.

Kaşlarını öfkeyle çatarak, "Dikkat etsene," diye azarladı beni.

"Ah, affedersin," dedim özür dileyerek. "Çok pardon, bir an dengemi kaybettim."

Aksi bir bakış atıp benden gözlerini çekerken bir küfür homurdanıp tekrar bara döndü.

Sevecen bir şekilde, "Kendimi affettirmek için sana bir içecek ısmarlayabilir miyim?" diye sordum gülümseyerek.

"Gerek yok," diye yanıt verdi mesafeli bir ses tonuyla.

"Lütfen, ısrar ediyorum," dedim neşeli görünmeye çalışarak. "Hem sohbet ederiz."

Önünde duran bardağını eline alıp bana gösterircesine kaldırdı ve içeceğini yudumladı.

"Benim adım Buket," derken gülümsedim. "Senin adın ne?" diyerek ısrarla onu konuşturmaya çalıştım.

Cevap vermedi. Bardağını tekrar dudaklarına götürüp bir dikişte hepsini içti ve boşalan bardağını sertçe tezgâha bıraktı.

"Hiç konuşkan değilsin," diyerek çocuk gibi surat astım. Şirin görünmeye çalışıyordum, ama Bahadır'ın tavırlarına bakacak olursak sanırım ona çirkin bir cadı olarak görünüyordum.

Ateş saçan gözlerle gözlerimin içine dik dik baktı. İrkilmemek için büyük bir çaba harcadım, zira aşırı derecede korkutucu görünüyordu.

"Canımı sıkmaya başlamadan uzaklaş," dedi derinden gelen buz gibi soğuk bir sesle.

Of! Bahadır'la konuşmanın dünyanın en zor şeyi olduğunu kimse bana söylemeye zahmet etmemişti belli ki!

Sesimin titrememesi için tüm gücümü kullanarak, "Sadece tanışmak istemiştim," derken açıklama yapma gereği duydum.

Gözlerini kuşkuyla kıstı. "Neden?" diye sordu şüpheli bir sesle.

Bütün masumiyetimle, "Arkadaş olabiliriz," diye cevap verdim.

Duygusuz bir ifadeyle, "Arkadaşa ihtiyacım yok," diyerek aksi bir tavırla beni tersledi.

Sakin olmaya gayret ettim. "Saçmalama, herkesin arkadaşa ihtiyacı vardır," deyip zoraki bir şekilde kıkırdadım.

Kaşlarını çatıp, "Benim yok," dedi. Her bir kelimeyi anlamamı istercesine üstüne basa basa söylemişti.

Sözlerindeki keskinlik dudaklarımdaki gülümsemeyi silip attı. "*Ne korkunç bir çocuk bu böyle,*" diye içimden geçirdim.

Bahadır, barmene seslenip işaret ettiği boş bardağının doldurulmasını istediğinde bunu fırsat bilip yine konuştum.

Yüzsüzlükte son noktadaydım, kabul ediyorum!

"Ne içiyorsun? Güzele benziyor," diyerek barmenin doldurduğu bardağı işaret ettim. "Bana da ısmarlar mısın, böylece ben de tadına bakabilirim."

Gözlerini yüzüme çevirmeye bile tenezzül etmeden, "Kendin al," diye karşılık verdi kaba bir tavırla.

Öküz!

İçimden sabır dilerken ayakkabımı çıkarıp Bahadır'ın kafasına bir tane patlatmamak için kendimi zor tuttum. Yavaşça derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Aramızda bir süre sessizlik asılı kaldıktan sonra tekrar konuşmaya çalıştım.

"Burası çok güzel bir yermiş. Ben ilk kez geldim, sen sürekli gelir misin?"

Pes etmek yok!

Sıkılmışçasına derin bir soluk aldı. Yüz hatlarına yerleşen öfkeyi sesine de yansıtarak, "Çok konuşuyorsun," dedi bıkkın bir şekilde. "Ve ben çok konuşan kızlardan hiç hoşlanmam."

Ya, of! Sürekli beni bozuyordu. Bahadır'a ulaşmak feci zordu ve kahretsin ki hiçbir şey işe yaramıyordu!

Şirince tebessüm ettim. "Sen de hiç konuşmuyorsun ama," diye yakındım, fakat beni yine umursamadı.

Bu sırada hoparlörden Sia'nın sesi gümbür gümbür yükseldiğinde kocaman gülümsedim. Sia, *Elastic Heart* inanılmaz güzel çalıyordu. Hadi, bakalım, bir kez daha yüzsüzlük yapma zamanı!

"Bu şarkı harika, sence de öyle değil mi?" diye sordum yalandan neşeli bir sesle.

Bahadır'dan cevap gelmedi.

"Şey, sanırım sen pek sevmedin," diye sözlerime devam etsem de şansımı fena halde zorladığımın farkındaydım.

Bahadır gözlerini kısarak tehditkâr bir ifadeyle, "Ya kapa çeneni ya da kaybol," diye patladığında kabalığı karşısında bir an için korkarak irkildim.

Bu durumda susmanın akıllıca olacağına karar verip bakışlarımı Bahadır'dan kaçırıp önüme döndüm.

Hissettiğim tedirginliği üzerimden atmak için derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Etrafıma bakınırken Bahadır'ın diğer yanında bara yaslanan kıza kaydı gözlerim. Elinde içeceği

vardı ve her yudumda Bahadır'a dönüp simsiyah boyadığı kahverengi gözleriyle seksi bakışlar atıyordu. Bahadır, kıza başını çevirmeden yandan bir bakış attığında kız onun ilgisini çekmeye çalışırcasına kırmızı rujlu dudağını dişledi ve omuzlarına düşen kızıl saçlarını bir eliyle geriye savurdu.

Bahadır'ın dudaklarında ukala bir tebessüm oluştu, fakat kızla hiç ilgilenmedi.

Ah, şükürler olsun!

Kız bir süre daha Bahadır'ın dikkatini çekmeye uğraştı. Sonra bir sonuç alamadığı için dudakları hoşnutsuzlukla büzüldü ve ağır adımlarla bardan ayrılıp gözden kayboldu.

Kızın gidişini izlerken iç çektim. Bu kız bile onun dikkatini çekememişti, hem de bütün dişiliğini ortaya koyarak denediği halde bir şey elde edememişti. Ne kadar zor bir çocuktu bu Bahadır böyle! Üzgün bir ifadeyle yüzüm düşerken iyice umutsuzluğa kapıldım. Ben de hiç iyi bir giriş yapmamıştım, hatta her şeyi batırmıştım.

Ah, şu an kendimi pataklamak istiyordum.

Bu sırada bara yirmili yaşlarında, hareketleri telaşlı görünen bir çocuk gelince Bahadır tüm dikkatini ona verdi. Çocuğun, Bahadır'a kısık sesle bir şeyler söylediğini duydum. Hemen çocuğun söyledikleri karşısında Bahadır'ın nasıl bir tepki vereceğini görmek için dikkat kesildim. Kaşlarını çatmıştı ve itinayla, gözlerini hiç ayırmadan ciddi bir tavırla çocuğu dinliyordu. Çocuğun sözleri arasında Onur'un ismini duymamla bulunduğum yerden konuştuklarına kulak kabartmaya çalıştım. Duyabildiğim en ufak bir kelime, en küçük bir bilgi kırıntısı dahi Onur'a anlatmak için işime yarayabilirdi.

Bahadır, "Lanet olsun! Ona dikkat etmesini söylemiştim!" derken yüz hatlarına sert bir ifade yerleşti.

Çocuk, "İki taraftan peşine düşmüşler," deyip çenesini parmaklarıyla kaşıdı. "Şüphelenmiş olabilirler mi?"

Bahadır gözlerini kıstı. "Belki de, emin olamıyorum. Daha dikkatli davranmalıyız, çocukları uyar."

"Abi, dikkatliyiz. Biliyorsun bizi."

Bahadır sertçe iç çekti ve usulca başını salladı. "Ali, son günlerde buraya hiç uğradı mı, biliyor musun?"

Çocuk, "Hayır, birkaç gündür kayıp. En son geçen hafta görmüştüm. Korumalar tarafından dışarı atıldı. Daha sonra Onur'un bu konuda çok sinirli olduğunu duydum."

"Siktir!"

Çocuk, "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sorunca Bahadır sinirli bir soluk alıp birkaç saniye sessiz kaldı. Ardından, "Bu işi biz halledeceğiz, Onur'un haberi olmadan," dedi.

Çocuk başını onaylarcasına salladı ve birlikte hızla uzaklaşıp gittiler. Bakışlarımı Bahadır'dan alıp hemen Deniz ve Egemen'in olduğu tarafa çevirdim. Onlar da ayaklanıp Bahadır'ın peşinden yürüdüler.

Acaba Onur'un haberi olmadan halledecekleri iş neydi?

Gözlerim masadaki Deniz'in yanındaki kıza kayınca o da bir an bana baktı ve kafasını iki yana salladı. Demek ki Bahadır'la olan konuşmama şahit olmuştu ve yine gizli bir şekilde beni uyarıyordu.

Utanarak bakışlarımı kızdan çektim. Emre'nin olduğu tarafa baktım ve hâlâ orada durup beni izlediğini gördüm. Ne

olur ne olmaz diye bir süre bekleyip dikkat çekmemeye özen göstererek onun yanına gittim ve karşısındaki sandalyeyi çekerek oturdum.

Asık bir suratla, "Elime yüzüme bulaştırdım, değil mi?" diye sordum.

Omuz silkip, "Sanmıyorum. Dikkatini çekmeseydin o kadar süre bar kısmında kalmazdı," dedi kendinden emin bir sesle.

İnanamayarak ona baktım. "Ama tüm konuşma girişimlerimi boşa çıkardı."

Emre çarpık bir şekilde gülümsedi. "Zoru oynuyor, piç!" dedi ve sonrasında, "Yanına Ekrem'in geldiğini gördüm."

Yanına gelen çocuğun adı Ekrem'di demek ki.

"Ne konuştular, bir şeyler öğrenebildin mi?"

Derin bir nefes aldım ve Emre'ye, Bahadır'la olan konuşmamızdan başlayarak sonuna kadar bütün olanları bir bir anlattım. Emre dikkat kesilerek kıpırtısız bir halde gözlerini bana dikti ve her bir kelimemi zihnine not edercesine beni dinledi. Anlatacaklarım bittikten sonra düşünceli bir tavırla iki parmağıyla çenesini ovaladı.

"Hımm, gerçekten de Onur'dan gizli bir iş çeviriyorlar," deyip ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Bu Onur'un hiç hoşuna gitmeyecek, yanına gidip bundan bahsetsek iyi olur."

Yüzümü memnuniyetsizce buruşturdum. "Bence emin olmadan Onur'a bir şey anlatmayalım. Biraz daha bilgi toplayıp öyle karşısına çıkalım."

"Küçük bir bilgi de olsa her şeyi öğrenmek isteyeceğini biliyorsun."

İç çektim. "Biliyorum Emre, fakat şu an cidden Onur'a

katlanacak gücüm yok. Bugün yeterince onunla muhatap oldum. Sonra anlatırız duyduklarımı, hem daha fazla bilgi toplamaya çalışırım."

Emre derin bir nefes alıp başını olumlu anlamda salladı. "Pekâlâ."

Bir süre daha ne yapabiliriz diye konuştuktan sonra geç olduğunu düşünerek Emre'yle vedalaşıp bardan ayrıldım. Zira biraz daha Onur'a ait olan bu yerde kalmak istemiyordum, bir an önce kendimi sıcacık güvenli evime atmak arzuladığım tek şeydi. Dışarı çıkmamla birlikte her şey daha net bir şekilde yüzüme vurdu.

Kendim için, ailem için bunu yapmak zorundaydım, bu durum beni bir kez daha kendi gerçekliğime götürdü, acizdim, Onur'un karşısında çaresiz kalakalmış ve onun beni bir kukla gibi elinde oynatması adına gereken fırsatı vermiştim ona. Şu an için bu durumdan kurtulmam mümkün değildi ve bu kendimi kapana kısılmış bir av gibi hissetmeme neden oluyordu.

Derin bir iç çekerek düşüncelerimden sıyrılıp huzur bulduğum yere, evime gitmek üzere bir taksiye atladım. Ev, dedim kendi kendime. Oradayken dünyada olan biten her şeyden uzaktım. Taksideyken bütün olanları tekrar tekrar zihnimden geçirip analiz ederek evimin yolunu tuttum. Sonuçta ne olursa olsun, Onur'un istediğini yapmış ve Bahadır'la tanışmıştım, fakat tam bir fiyasko olduğu gerçeğini de görmezden gelemezdim.

2

CANSU

Karamsar bir şekilde evde yalnız başıma takılırken sıkıntıdan patlıyordum. Annem hâlâ işteydi, bu gece de mesaiye kalacaktı anlaşılan. Onun için çok üzülüyordum. Babam ben küçük yaştayken bizi terk ettiği için annem her şeyle tek başına ilgilenmek zorunda kalmıştı. Baba kavramı hayatımdaki en büyük eksiklikti, bu eksiklikle yaşamak ağır geliyordu, ama buna katlanmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Böyle durumlarda aklıma düşen tek bir soru oluyordu. "Acaba babam bizi terk etmemiş olsaydı hayatımız nasıl olurdu?" Hep bu olasılık hakkında düşünüp hayaller kuruyordum. Başkalarına, kendimle yaşıt insanlarla ailelerine bakıyordum. Babalarıyla kızlarına... Sınıftaki arkadaşlarım bazen tatilde neler yaptıklarını anlattığında bir taraftan boğazımda bir yumru oluşurken, diğer taraftan acaba babamla biz de mi böyle yapardık demekten kendimi alamıyordum. Fakat bu hayallerin

sonunda feci halde üzülüyordum, çünkü babam sadece hayallerimde var oluyordu.

Babamı hiç görmemiştim, hayatım boyunca bir kez bile olsa göremeyeceğimi de biliyordum ve babamı asla göremeyeceğim gerçeğiyle yüzleşmek beni daha da derinden yaralıyordu. Belki daha farklı olurdu diye düşünsem de bunların hiçbirinin içimdeki o boşluğu, babasızlığın bıraktığı eksikliği dolduramayacağının farkındaydım. Yüzünü bile bilmediğim, sesini bile duymadığım bir adamla ilgili hayaller kurmak ne kadar mantıklı olabilirdi ki? Onun bizimle yaşamasını, her anımda yanımda olmasını öyle çok isterdim ki! Ama maalesef hiçbir zaman bu isteklerim gerçekleşmeyecek ve babam hep hayallerimde kalacaktı.

Ne yazık ki elimde ona dair ne bir fotoğraf ne de bir anı vardı. Anneme ne zaman babamla ilgili bir şey sorsam, sinirlenerek konuyu kapatırdı. Neden bu derece asabi davrandığını çözemiyordum ve sırf annem üzülmesin diye de fazla üstüne gidip bu konuyu irdelemiyordum.

Televizyonun karşısındaki büyük koltuğa sereserpe yatmış, kanalları karıştırıp güzel bir program ararken düşüncelerim yön değiştirerek Emre'ye kaydı. Geçen gece doğum günüm olduğunu sanarak kapıma gelmişti. Tekrar o an zihnimde canlanınca hafif bir tebessümün dudaklarıma yayılmasına engel olamadım. *Salak ya, cidden salak*, diye geçirdim içimden, ama o gece kapıma gelmesinin hoşuma gittiğini inkâr edemezdim. Doğum günümü kutlamaya gelmişti hem de. Ama ben ne yapmıştım? Emre'ye küfrederek onu kapı dışarı etmiştim. Of, ba-

zen hakikaten gereksiz yere fevri davranıyordum. Keşke daha sakin davransaydım diye hayıflanırken kapı zilinin çalmasıyla düşüncelerimden uzaklaşarak yattığım yerde doğruldum.

Zil ısrarlı bir şekilde yine çalınca kapıya doğru yöneldim ve gözümü deliğe dayayıp kimin geldiğini görmeye çalıştım. Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırırken geri çekildim.

Kapıyı usulca açtım. "Emre?" dedim şaşkın bir ses tonuyla. "Bu saatte niye geldin?" diye sorduğumda bana cevap vermek yerine kapıyı ardına kadar açıp içeri girdi.

Ani hareketi karşısında gözlerimi kırpıştırdım. "Nereye gidiyorsun, dur," diye arkasından bağırsam da hiç oralı olmadı. Beni duymazlıktan geldi pislik!

"Davet edilmek gibi gereksiz beklentilerim yoktur," diye içeriden bana seslenince yüzsüzlüğü karşısında ağzım bir karış açık kaldı.

Kaşlarımı çattım. "Olsa iyi olurdu!" diye kendi kendime mırıldanırken kapıyı kapatıp salona doğru yöneldim.

Emre koltuklardan birine geçip arkasına yaslanarak rahatça oturdu. Sanki kendi eviymiş gibi davranıyordu. Dağınık sarı renk saçları alnına gelişigüzel bir şekilde dökülmüştü. Altın rengi gözleri hafif buğuluydu, dikkatle bakınca gözlerinin kızarık olduğunu da görebiliyordum. Üzerinde siyah deri ceket, beyaz tişört ve koyu renk kot vardı. Beyaz tişörtü kırışmıştı ve tişörtünün alt kısmı hafifçe dağınık bir şekilde pantolonunun içinde duruyordu. O kadar pejmürde bir hali vardı ki bir an için iyi olup olmadığını merak ettim. Ne yaparsa yapsın, ben bu çocuğu sevmekten, onun için endişelenmekten vazgeçme-

yecektim galiba. Yanına biraz yaklaşınca içki kokusu duydum. İçmişti tabii ki...

Gözlerimi kısıp Emre'yi süzdüm. "Sarhoş musun sen?" diye sordum kendimi tutamayarak.

"Belki," diye mırıldandı yavaşça. Ardından gözlerimin içine derin derin bakarak, "Seninle konuşmak istiyorum," dedi buyurgan bir sesle.

Bıkkın bir şekilde nefesimi vererek yanına geçtim. "Ne söyleyeceksen söyle ve git."

Emre derin bir şekilde iç çekti ve uzun uzun bana baktı. Sanki saatlerce bakmayı sürdürebilirmiş gibi bakışlarında yumuşak bir ifade vardı.

Sessizliği karşısında, "Ne oldu da birden böyle alkolik olmaya karar verdin?" diye sordum alaycı bir ses tonuyla.

Usulca yutkundu. "Unutmamı kolaylaştırıyor," diye mırıldandı.

"Anlamadım?" diye sordum gözlerimi kırpıştırarak. "Neyi unutmak istiyorsun ki?" Duyduğum sözlere bir anlam veremiyordum.

"Bunu konuşmayalım şimdi," dedi ve rahatsız olmuş bir şekilde elini cebine atarak süslü bir paket çıkarıp bana uzattı. "Bu senin. Sana aldım," deyip elime bıraktı.

O da nesiydi? Hayretler içinde bir Emre'ye, bir pakete baktım. Bu pakete bir bomba koymuş olamazdı, değil mi? Emre'nin genelde benden nefret ettiğini düşününce sonunda bir bombayla tamamıyla benden kurtulmak istemesi oldukça olasıydı. Hediye almayacağını düşünmek için yeterince güçlü

nedenlerim vardı, fakat paketin aranjmanı içinde bomba olamayacak kadar şıktı. Evet, bu çok tuhaftı, Emre gecenin bir yarısı evime gelmiş, bu da yetmezmiş gibi bana hediye getirmişti.

Biri beni çimdiklesin! Bana hediye almıştı!

Bir an için bir şey söylemek istedim, ama o kadar şaşırmıştım ki ağzımdan tek kelime dahi dökülmemesi için yemin etmiş gibiydim.

Benim donup kaldığımı gören Emre içten bir ifadeyle, "Bakmayacak mısın?" diye sordu.

Altdudağımı dişlerken başımı olumlu anlamda sallayıp paketi yavaşça açtım. Aman Allahım! Bu bir telefondu, hem de son model dudak uçuklatacak derecede pahalı olan telefonlardan.

Şaşkınlıktan gözlerim büyüdü. "Bana telefon mu aldın?" Sesim heyecandan yüksek çıkmıştı.

Emre'nin yüzünde kibirli bir gülümseme belirdi. "Eski telefonunun yerine telafi olarak düşün."

Neşeyle kıkırdadım. "Telefonumu kırdın diye özür dilemek için mi aldın yani?" diye sordum şımarık bir sesle.

Aksi bir tavırla, "Hayır. Canım istedi, aldım," dediğinde gözlerimi devirdim.

Ne derse desin, bal gibi de bu telefonu bana alarak benden özür diliyordu işte. Hah, beni kandıramazsın Emre Efendi!

Hayran hayran telefonu incelerken bu kadar pahalı bir hediyeyi kabul etmenin doğru olmayacağını düşündüm. İstemeyerek de olsa telefondan bakışlarımı alıp Emre'ye çevirdim.

"Ben bunu kabul edemem," diye üzgünce inledim.

Sinirli bir şekilde nefesini verdi. "Hayır, Cansu, alacaksın, kabul edemem lafını duymak istemiyorum."

"Ama..."

"Bu konu tartışmaya açık değil, kabul edeceksin. Başka bir itiraz cümlesi daha yok," dedi kesin bir dille ve konuyu kapattı.

Dudaklarımda beliren tebessüme engel olmak için altdudağımı dişledim. Sonuçta Emre telefonumu kırmıştı ve şimdi de o öküzlüğünü telafi etmeye çalışıyordu ve çok da ısrarcıydı. Tamam, gerçekten de bir hata yapmıştı, ama bu hareketi de hatasını düzeltmek için yeterince iyiydi. Evet, özrünü kabul etmemek için bir neden göremiyordum. Sanırım bu harika ötesi telefonu alabilirdim.

Neşeyle, "Çok teşekkür ederim," dedikten sonra keyifle kıkırdadım. "Cidden sağ ol."

Emre de içtenlikle gülüşüme eşlik etti. "Neşeli hallerini özlemişim," deyip iç çekerken yüzümü incelercesine uzun uzun bana baktı. Gülüşü buruk bir tebessüme dönüştüğünde, "Neden bu kadar güzelsin, yüzüne bakmak bile huzur veriyor bana," diye mırıldadı kısık sesle.

Sözlerini yanlış anladığımı düşünerek şaşkın şaşkın, "Efendim?" dedim.

Dudaklarındaki buruk tebessüm kayboldu ve elini uzatıp yüzüme koydu. Yoğun bir ifadeyle gözlerimin içine ısrarla baktı. Usulca yanağımı okşarken bakışlarının ardında tuhaf bir kırılganlık belirdi. Acı çekermiş gibi yüzünü hafifçe buruşturdu, çenesinde bir kas seğirdiğinde dişlerini sıktığını fark ettim.

"Keşke her şey farklı olsaydı," diye fısıldadı güçlükle.

Hâlâ biraz sarhoştu. Acaba bundan dolayı mı böyle garip davranıyor diye düşündüm bir an.

Ardından, "Gel buraya," deyip kollarını belime doladı ve bana sıkıca sarıldı. Kokumu içine çekerek yanağını başıma yasladı. Bu hareketi ondan hiç beklemediğim için bir anlık afalladım. Ardından bana sarılan kolları daha da sıkılaşıp sahiplenici bir hal aldı ve çok kısık bir sesle, "Seni özledim," diye fısıldadı kulağıma.

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. Bu sözleri gerçekten duymuş muydum, yoksa anın büyüsüne kapılıp kendim mi uydurmuştum? Cidden beni özlediğini söylemiş olamazdı, değil mi?

Emre derin bir nefes alıp saçlarımı şefkatle okşamaya başladı. "Seni o kadar çok özledim ki... sensiz yaşamak her gün biraz daha bitiriyor beni. Bu özlem o kadar çok canımı acıtıyor ki bazen ölmeyi diliyorum," dediğinde kaşlarımı çattım ve kendimi geri çekmeye çalıştım, ama Emre bana engel oldu.

"Lütfen Cansu, biraz daha böyle kalalım. Buna ihtiyacım var," diye fısıldadı. Ses tonunun altında yatan acı kalbimi parçaladı.

Şaşkın bir vaziyette öylece Emre'nin kollarında kaldım. Ne yapacağımı, ne diyeceğimi hiç bilmiyordum. Benden köşe bucak kaçan, benden nefret ediyormuş gibi davranan Emre şimdi gelmiş, bana neler söylüyordu? Acaba uyuyakalmıştım da rüya falan mı görüyordum?

Üzgün bir şekilde, "Ben kötü şeyler yaptım Cansu, çok pişmanım, geçmişte yaptığım şeyin suçluluğunda boğuluyorum," diye mırıldandı.

Güçlükle yutkundum. Kalp atışlarım hızlanırken, "Emre, neler söylüyorsun böyle?" diye sordum titrek bir sesle.

Emre sorumu duymazdan gelerek konuşmaya devam etti. "Omuzlarımdaki bu yükün ağırlığına katlanamıyorum," derken ses tonu pişmanlıktan çatallaştı. "Sana yaptıklarım..." deyip nefesini tuttu. "Seni kırdığım gerçeğiyle baş edemiyorum. Pişmanlığım içimde derin bir boşluk oluşturuyor, her gün sana baktıkça bu boşluk daha da büyüyor, daha da acı veriyor."

Sözlerinin altında ezilirken kaşlarımı çattım. Emre'nin gücüne karşı koyarak kendimi kollarından kurtardım ve bir cevap ararcasına yüzüne baktım. "Emre, hiçbir şey anlamıyorum. Ne demek tüm bunlar, ne yaptın da bu kadar suçlu hissediyorsun?" diye sordum yalvaran gözlerle, ona bakarken nefessiz kalmıştım.

Canı yanıyormuş gibi gözlerini sımsıkı yumarak başını hafifçe olumsuz anlamda salladı. Gözlerini usulca açtığında bakışları ümitsizlikle parlıyordu.

"Senin gülüşünü, umutlarını, yarınlarını çaldım. Gözyaşlarına sebep olduğum her an için kendimden nefret ediyorum, bu öyle şiddetli ki ölmekten beter hissettiriyor, içimdeki çaresizlik zihnimi kör ediyor. Bitsin istiyorum Cansu, bitsin artık, dayanamıyorum bu eziyete."

"Emre, lütfen. Ne eziyetinden bahsediyorsun, neden böyle şeyler söylüyorsun, ne saklıyorsun benden?"

Ellerini yanaklarıma koyarak yüzümü avuçlarının arasına aldı. Alnını, alnıma yasladı.

"Anlatamam," dedi kederli bir ses tonuyla. Onu daha önce hiç böyle dağılmış görmediğim için şaşkınlıkla kalakaldım.

"Lütfen," diye fısıldadım dudaklarına doğru.

"Olmaz, bu benim cezam. Çekmeye mecburum. Fakat bencilliğim uğruna seni mahvettiğimi bilmek baş edebileceğimden çok fazla."

"Emre," dedim kısık sesle yüzüne yalvarırcasına bakarak. "Ne demeye çalışıyorsun? Neler oluyor, anlat bana? Lütfen, beni daha fazla kırma."

Bakışları dudaklarıma kayınca dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Sen hiçbir şey bilme güzelim, öğrenme," dedi yalvarırcasına.

Ardından bakışları gözlerimi bulunca izin istermiş gibi bir ifadeyle baktı. İç çektim ve ona izin verdiğimi gösterircesine gözlerimi kapadım. Benden gelen mesajı alınca dudakları dudaklarımla birleşti. Sert değildi, şefkatle, usul usul öpüyordu. Dudaklarının her bir dokunuşu sanki zamanı durdurmak istermiş gibi yavaş ve ağır ağırdı. Onun o sıcak ve şefkat dolu öpüşünde kendimi kaybettim. Emre diğer taraftan elini belime götürdü ve belimi okşarken eli tişörtümden içeri girip tenimle buluştu. Bir anda kendime geldim, hemen bileğini tutarak onu durdurdum.

Boğuk çıkan bir sesle, "Emre," dedim. "Yapma."

Emre iç çekerek dudaklarımdan öpüp itirazlarımı engelledi. Uzun bir süre öpüştükten sonra başımı yana çevirip beni öpmesine mani oldum.

"Emre, dur. Bunu yapmamalıyız."

"Seni istiyorum, lütfen, beni durdurma," derken yanağıma, kulağıma yumuşak öpücükler konduruyordu. "Sana ihtiyacım

var, beni geri çevirme," diye kulağıma fısıldadığında arzu bütün bedenime yayıldı ve içimin titremesiyle gözlerimi kapattım.

Emre'nin tutku dolu öpücüklerinde kendimi kaybederken eskiden yaşadıklarımızı düşündüm. Her şey harika giderken bir anda beni terk etmişti. Hem de hiçbir açıklama yapmadan, beni öylece bırakıp gitmişti.

Geçmişte yaşadığım acı tüm ağırlığıyla kalbimde bir sızıya sebep olunca gözlerimi açtım. "Emre," dedim kendimi geri çekerek, "Lütfen... yapma, dur."

"Neden?" diye sordu, duygu yoğunluğuyla sesi boğuk çıkmıştı. "Beni eskiden olduğu gibi sevmiyor musun artık?"

Burukça tebessüm ettim. "Bana bunu sorma. Sana karşı neler hissettiğimi biliyorsun," diye mırıldandım büyük bir özlemle.

Yavaşça yutkundu. "O zaman beni niye durduruyorsun?"

Gözlerim hafifçe dolarken üzgünce yüzüne baktım. "Geçmişte yaşadığım hayal kırıklığını tekrar yaşamak istemiyorum, bir kez daha olmaz," diye fısıldadım kırgın bir ses tonuyla.

Emre'nin gözleri pişmanlıkla gölgelendi. "Geçmişi konuşmayalım, lütfen," deyip beni öpmeye çalıştığında parmaklarımı dudaklarına koyarak buna izin vermedim.

"Karşı çıkmıyorsun, seni bırakmayacağım diyemiyorsun," dedim. Ne kadar kendimden emin görünmek istesem de ses tonumdaki gücenmişliği saklayamadım.

Sözlerim karşısında Emre'nin yüzü yoğun bir kederle asıldı. Sıkıntılı bir nefes alıp yavaşça verdi. "Bunu söyleyemem," dedi yorgun bir sesle.

Gözlerim dolarken bir yumru boğazıma oturup canımı

yaktı ve nefes almamı imkânsız bir hale getirdi. "Bu sefer beni kandıramayacaksın," dedim ıstırap dolu bir ses tonuyla.

"Cansu..." deyip itiraz ettiğinde elimi kaldırıp susmasını isteyerek sözünü kestim ve derin bir nefes alarak kararlı görünmeye çalıştım. "Gitmeni istiyorum," dedim kesin bir dille.

Emre'nin altın rengi gözlerine buz gibi bir soğukluk yerleşti. Kaşlarını çatarak geriye doğru çekildi. Bir süre gözlerimin içine sert bir ifadeyle baktı. Bense dimdik durup ısrarlı bakışlarına korkusuzca karşılık vererek, "Lütfen, gider misin artık?" dedim.

Emre hafifçe yalpalayarak oturduğu yerden kalkıp bana kötü bir bakış fırlatarak hiçbir şey söylemeden kapıya doğru gitti. Ardından bakarken derince iç çektim. Kapının sertçe kapanmasını duymamla kendimi koltuğa bıraktım.

Doğru şeyi yapmıştım, değil mi? Emre'yi reddetmiştim, ama bu şekilde, o sarhoşken olmazdı. Bunu daha önce de yaşamıştım. Her şey güzel giderken pat diye ayrılmıştı benden, nedensizce ilişkimizi bitirmişti.

Bir an için ona âşık tarafım yine ağır bastı ve onu reddettiğim için kendimi daha kötü hissettim. Emre incinmişti, bunu yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum, fakat geçmişi de düşününce daha farklı davranmam mümkün değildi.

Emre beni gerçekten anlayabilir miydi? Aslında incinmekten korktuğum için onu incittiğimi... Allahım, şu an kendimi o kadar kötü hissediyordum ki! Tamamen her şeyi berbat etmişim gibi geliyordu.

3

Sabah alarmın ısrarlı bir şekilde çalmasıyla gözlerimi usulca araladım. Öyle çok uykum vardı ki gözlerimi tam olarak açamıyordum bile. Kıpırdamaya dahi mecalim olmasa da bütün enerjimi kullanarak zar zor alarma doğru uzanıp kapattım. Bu sırada penceremden yüzüme vuran güneşten kurtulmak istercesine duvar tarafına dönerek yumuşacık yastığıma sıkıca sarıldım. Her şeyden uzakta olduğum yatağımın güvenli kollarında kalıp kendimi uykuya teslim etmek için neler vermezdim! Sıcaklığıyla adeta beni sarmalamıştı ve uyku da peşimi bırakacağa hiç benzemiyordu.

Of, okula gitmem gerekiyordu, ama sıcacık yatağımdan çıkmaya da hiç niyetim yoktu. Tüm gün uyuyabilirmişim gibi hissediyordum, hatta bunun düşüncesi bile çok hoşuma gitmişti. Ama bu düşüncelerin arasına Kağan girince gözlerimi anında açtım.

Bir an önce onu görmem ve ne yapıp edip onunla ko-

nuşmam gerekiyordu. Her şeyi en başından ona anlatıp kendimi affettirmeliydim. Kağan'ın benden uzaklaştığını görmek, nefret dolu bakışlarına maruz kalmak içimi paramparça ediyor, canımı yakıyordu. Hemen onu bulup beni anlamasını sağlamalıydım. Onun düşmanı değildim, tamam, bir hata yapmış olabilirdim, ama bunu onu tanımadan önce yapmıştım. Daha fazla acı çekmek istemiyordum. Ondan uzak olmaya dayanamıyordum. Bunun için de okula gitmem şarttı!

Ah, kahretsin!

Hışımla üzerimdeki örtüden kurtularak yataktan kalkıp banyoya koşturdum. Kısa sürede sıcak bir duş alıp uyku mahmurluğumdan ve dün gecenin stresinden kurtulmaya çalıştım. Hızlı bir şekilde hazırlanıp hemen evden çıktım.

Telefonumu kontrol ettiğimde Cansu'dan mesaj geldiğini gördüm. Bugün okula gelmeyeceğini söylüyordu. Bu duruma üzülmüştüm, sıra arkadaşımız olmadığında kendimizi öksüz hissederiz, öyle değil mi? Bütün gün yalnız takılma fikriyle yüzümü buruşturarak okulun yolunu tuttum.

Okula gittiğimde Kağan'ı görme umuduyla bahçeye bakınarak yürümeye başladım. Bugün okula Kağan için gelmiştim ve onu bulup konuşmadan sınıfa çıkmaya hiç niyetim yoktu. Her zaman takıldıkları köşeye bakmamla Kağan'ı gördüm. Yanında da Emre, Mert, Hakan ve tanımadığım bir çocuk daha vardı.

Onlara doğru yürürken Kağan'la göz göze geldim. Beni fark etmesiyle kaşlarını çattı ve öfkeli bir şekilde yürüyüşümü izledi. Öyle ki gözlerinden ateş saçıyordu resmen. Sinirle ne-

fes almaya başladığını bu mesafeden bile hissedebiliyordum, neredeyse burnundan soluyordu. Yüz hatları öyle sertti ki bu bakışlarındaki öfkeyi daha da ortaya çıkarıyordu. O kadar soğuk bakıyordu ki bana sanki düşmanıymışım gibi, kin doluydu gözleri. Çenesindeki kasılmaları yaklaştıkça daha net bir şekilde gördüm. Ellerini de yumruk yapmıştı, ah, bu hiç iyi değildi!

Yanlarına vardığımda hepsinin bakışı anında üzerime kilitlendi. Mert beni baştan aşağı ağır ağır süzerken genişçe sırıttı. Emre'yse donuk bakışlar eşliğinde ifadesizce bana bakıyordu, ne düşündüğünü anlayamıyordum. Hakan başını başka tarafa çevirmiş, her zamanki umursamayan hallerinden birini takınmıştı. Bakışlarım Kağan'a kayınca mavi renk gözleri nefretle parladı. İçimde korku dolu bir ürperti gezindi ve bütün cesaretimi alıp götürdü.

Kağan küçümseyen bir ses tonuyla, "Ne istiyorsun?" diye sordu kaba bir şekilde.

Çekinerek, "Konuşabilir miyiz?" dedim. Bir yandan da beni geri çevirmesin diye dua ediyordum.

Gözlerini kısarak, "Hayır," deyip kesip attığında, "Lütfen, fazla zamanını almam," dedim yalvaran bir ses tonuyla.

Kağan dilini altdudağının içinde gezdirerek bana bir süre dik dik baktı, ardından yanındakilere dönerek, "Gidin," dedi emir verircesine.

Yalnız kaldığımızda oturduğu banktan yavaşça kalktı ve tam önümde durdu. "Sana karşıma çıkmamanı söylemiştim. Bunun hangi kısmını anlamadın?" derken cebinden bir sigara alıp dudaklarına koydu. Elini siper ederek çakmağı çakıp sigarasını yakarak derince içine çekti.

"Olanlarla ilgili konuşmamız gerek," dedim onu ikna etmeye çalışırcasına.

Sigara dumanını yavaşça bıraktı ve sert bir ifadeyle yüzüme bakarken, "Benim seninle konuşacak bir şeyim yok," dedi buz gibi bir sesle.

Üzgünce omuzlarımı düşürdüm. "Kağan, neden bu kadar inatçısın? Konuşmaya bile yanaşmıyorsun?"

Kağan'ın dudaklarından alay dolu bir homurtu döküldü.

"Bütün olanları geride bırakalım. Ben, seninle eskisi gibi olmayı istiyorum. Hiçbir şeyin bizi ayırmasına izin vermeyelim, ne olursun," dedim büyük bir umutla.

"Bitti kızım, anladın mı, bitti. Seninle işim olmaz artık," dedi ve sigarasından bir nefes daha alarak yere atıp ezdi. Sonra kaşlarını çatarak tehlikeli bir ifadeyle gözlerimin içine nefretle baktı. "Bir daha bu konuşalım saçmalığıyla bana gelirsen senin için kötü olur, canını yakarım ve bundan hiç çekinmem," dedi acımasız ve kalın bir ses tonuyla.

İncinmişlikle gözlerimi kırpıştırdım. Ağzından çıkan her bir söz şiddetli bir kasırga gibi kalbime çarpıp canımı acıttı. Kağan nasıl böyle bir anda merhametsiz birine dönüşebilmişti, aklım almıyordu.

Öfkeyle yumruklarımı sıktım. "O kadar bencilsin ki... asla karşındaki kişiyi düşünmüyorsun, empati kurmaktan acizsin! Tek önemli olan sensin, değil mi? Kendi yaptıklarını unutup beni suçluyorsun! Bana güvendiğini söylemiştin! Şimdi neden sözünün arkasında durup söylediklerime inanmıyorsun?"

Kağan ürkütücü bir öfkeyle gözlerini kıstı. Çenesindeki

kaslar seğiriyordu. "Sen mi benim güvenimi hak ediyorsun? Sen benim arkamdan iş çevirdin, yakalanmam için tuzak kurdun," deyip sinirli bir şekilde ellerini saçlarından geçirip kızgın gözlerini gözlerime dikti. "Bana yalan söyledin, benden hoşlanıyormuşsun gibi rol yaparak beni kandırdın. Ben tutuklanana kadar benimle vakit geçirmek de planının parçası mıydı?" diye bağırdı tüm sinirini kusarcasına.

Gözyaşlarım gözlerimi yakarken dişlerimi sıkarak ağlamamak için direndim. Yaptığım şeye bir kez daha lanet ettim. Öfkem bir duman bulutu gibi anında kayboldu ve yerine büyük, acı verici bir suçluluk geldi. Gerçekten de bir masaldaymışım gibi yaşarken âşık olduğum adamı ele vermiştim. Ona ihanet etmiş gibi hissediyordum, her ne kadar bunu onu tanımadan önce yapmış olsam da. Evet, haklıydı. Arkasından iş çevirmiştim ve şimdi bunun bedelini çok ağır ödüyordum.

"Kağan, ben çok özür dilerim. Polise gitmemeliydim, ama o anda böyle olacağını düşünemedim. Senden ve yapacaklarından korkuyordum. Başka çarem yoktu. Şimdi olsa asla yapmazdım. Artık aramızdaki her şey farklı, sana karşı hislerim değişti. Ben..." deyip sözlerime devam edemeyerek sessiz kaldım.

"*Seni seviyorum*," diye geçirdim içimden. Hayır, bunu ona şimdi söyleyemezdim. Şu an kavga ederken hislerimi ortaya dökmenin hiç sırası değildi.

"Bir yerde oturup sakince konuşalım. Sana en başından itibaren bütün olanları anlatmama izin ver Kağan, lütfen, sadece beni dinlesen de yeter, sonra ne yapacağına karar verirsin, söz veriyorum, kararın ne olursa olsun uyacağım," diyerek yalvardım aciz bir şekilde.

Kağan bana sonsuz gelen birkaç saniye boyunca küçümseyen bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Seninle işim bitti, bundan sonrası olmayacak."

"Kağan, böyle söyleme."

Başını iki yana sallayarak aşağılayan bir bakışla, "Harcadığım zamana değmezsin," dedi ve gitmek için bir adım attı.

Kolunu tutarak gitmesini engelledim ve önüne geçip yüzüne üzgünce baktım. "Gitme, lütfen," dedim titreyen bir ses tonuyla. Her an ağlamaya başlayabilirdim.

Gözlerini kıstı ve bileğimi sıkıca tutarak elimi kolundan çekti. Öfkeyle yanan yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Daha önce bir şey yapmadım, ama beni buna zorlarsan yaparım. Seni son kez uyarıyorum, karşıma çıkma sakın, yoksa sonun olurum, bitiririm seni," diyerek beni geriye doğru kabaca itti ve yanımdan hızla geçip uzaklaştı.

Gidişiyle gözyaşlarımı serbest bıraktım, gözyaşlarım yanaklarımdan usul usul akarken arkamı dönüp Kağan'ın yürüyüşünü sessizce izledim. Ah, onu ikna etmek düşündüğümden de zor olacaktı. Gerçekten pişmandım, bunu söylerken de samimiydim, ama Kağan sözlerimin hiçbirine kulak vermiyor, sözlerim bir duvara çarpıp tekrar kendi kulaklarımda yankılanıyordu adeta. Ayrıca Kağan'ın benden nefret ediyormuş gibi davranması canımı daha da acıtıyor, alev misali her yanımı yakıyordu. Her sözü bir cam kırığı olup kalbime batıyordu.

Onu, ona ihanet etmediğime ve arkasından iş çevirmediğime nasıl inandıracaktım, bilmiyordum. Tek bildiğim onu ikna edemedikçe, bana inanmasını sağlayamadıkça kendimi çaresiz

hissettiğimdi, sanki çıkışı olmayan bir labirentin içinde hapsolmuş gibiydim ve çıkış yolunun neresi olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Okul bittiğinde bugün ne kadar berbat bir gün yaşadığımı düşünerek eve doğru yürümeye başladım. Kağan'la konuşma girişimim tam bir fiyaskoydu. Hatta büyük bir rezaletti. Beni bir türlü dinlemiyordu ve asla dinleyecek gibi de görünmüyordu. Bu inadını nasıl kırabileceğim ve bana inanmasını nasıl sağlayabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Kağan'sız olma düşüncesi beni felaket kaygılandırıyordu. Nasıl olmuştu, bilmiyordum, ama sanki onunla nefes almaya başlamışım gibi hissediyordum ve o soluğum olmuştu. Bir dakika sonrasını bile onsuz hayal edemiyordum, bu çaresizlikse beni daha güçsüz hissettiriyordu, sanki yaşamak için ona muhtaçtım, oysa o, beni anlamaktan çok uzaktı.

Bu sırada telefonum çalınca düşüncelerimden sıyrıldım. Belki arayan Kağan'dır umuduyla telefonumu hızla çantamdan çıkarıp ekrana baktım. Emre'nin aradığını görünce yüzüm düşerek cevap verdim.

"Selam," dedi gayet içten bir şekilde.

"Selam," diye yanıt verdim cılız bir sesle. Arayan Kağan olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştım.

"Okulda pek iyi görünmüyordun. Yanına gelemediğim için aramak istedim. Kağan'la konuşmanız nasıl gitti?"

Bezgin bir sesle iç çektim. "Beni hiç dinlemiyor Emre,"

diyerek sızlandım. "Israrla konuşmaya çalışıyorum, fakat hiçbir sonuç alamıyorum."

"Tanımaz mıyım arkadaşımı, inatçı piçin tekidir o. Kağan'a katlanmak zor olsa da sakın vazgeçme. Seni yıldırmasına izin verme. Sen ne kadar kötüysen, o da o kadar kötü, onun da senden bir farkı yok. Kağan cidden dağıldı, hiç iyi değil. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Vazgeçmek istemiyorum, ama ne yapabileceğimi bilmiyorum."

"Ben sanırım biliyorum. Bir fikrim var."

"Neymiş o?" diye sordum heyecanlı bir sesle.

"Bu akşam bir yarış yapılacak ve bu yarışa iki kişi katılma zorunluluğu var. Ben de bundan dolayı Kağan'ın yanında bulunacağım. Ama bu akşam bir değişiklik yapacağız ve benim yerime yarışa sen gideceksin."

Heyecanım bir anda yok oldu. "Kağan buna asla izin vermez Emre, benimle asla yarışa katılmaz," dedim üzgün üzgün.

"Güven bana. Kağan bu yarışa katılmak için her şeye göz yumar, bundan eminim. Bu yarışı kazanmayı çok istiyor. Ee, ben de etrafta olmayınca seni asla reddetmeyecektir," dedi gülerek.

Ben de güldüm. İçtenlikle, "Teşekkür ederim Emre," dedim minnettar olarak.

"Önemli değil. Umarım işe yarar," diye karşılık verdi aynı içtenlikle.

"Umarım," diye mırıldandım Kağan'ı düşünerek.

"Adresi sana mesaj atarım," dedi.

Vedalaşarak mutlu bir şekilde telefonu kapattım. İçim kıpır kıpır olmuştu. Koşar adımlarla yoluma devam ederken içimden en çok sevdiğim şarkıyı mırıldanmaya başladım. Hemen eve gidip hazırlanmam gerekiyordu. Çaresizliğimin içinde bir umut parıltısı belirmişti adeta, yaşamam için bir sebep vermişti Emre. Kör bir kuyuda ışıksız kalmışken, sanki bana bir fener atmıştı. Bir taraftan Kağan'ın beni affetmesi için dualar ediyor, bir yandan da ya affetmezse, bu yarış işe yaramazsa diye kaygılanıyordum. Sonuçta onu öyle ya da böyle bir şekilde kaybetmiştim ve bir daha kaybetmek istemediğime, onsuz yaşayamayacağıma ikna olmuştum. Küçük de olsa Emre'nin bana sunduğu bu umuda sıkıca tutundum neşe içinde.

Hadi, bakalım, yarış zamanı!

4

Eve gittiğimde kendimi hemen banyoya attım ve sıcak, rahatlatıcı bir duş alıp günün stresini üzerimden atmaya çalıştım. Ardından odama geçip üzerimde havluyla giyeceğim kıyafetleri seçmek için dakikalarca dolabımın karşısında oyalandım. İlk defa bir yarışa katılacaktım ve ne giymem gerektiğini kesinlikle bilmiyordum. Böyle ortamları ancak filmlerde görmüştüm. Zihnimi zorlayarak önceden izlediğim filmleri aklıma getirdim ve her bir sahneyi detaylıca düşündüm. Bazı filmlerde kızlar renkli kıyafetler giyerken, bazı filmlerdeyse siyah kıyafetler tercih etmişlti. Kesin olan bir tarz yoktu sanırım, ah, nasıl giyineceğime karar veremiyordum bir türlü.

Sıkıntıyla oflayarak bütün zihnimi temizledim. Ben kendi stilimi yansıtacaktım, kim ne giyerse giysin! En sevdiğim elbiselerimden birini seçerek yatağımın üzerine attım.

Hızlıca saçlarımı kuruttuktan sonra maşayla şekil vererek dalgalar halinde omuzlarıma düşmesine izin verdim. Gözlerime

siyah kalem çektim, hafif bir allıkla yanaklarımı renklendirip dudaklarıma pembe rujumu sürdüm. Elbisemle ayakkabılarımı giyerek ayna karşısına geçtim. Seçtiğim elbise lila rengindeydi. Etek kısmında siyah ince şerit vardı ve askılarıyla uyum içindeydi. Bel kısmı tamamen üzerime oturmuş, kısacık duran kabarık etek kısmıysa uzun bacaklarımı ortaya çıkarıyordu. Tabii ki 10 santimlik topuklu ayakkabılarımın da bunda rolü oldukça büyüktü. Sonunda gayet güzel göründüğüme karar vererek hiç oyalanmadan çantamı alıp evden çıktım.

Yarışın olduğu alana geldiğimde kaşlarımı yukarı kaldırarak şaşkın şaşkın çevremi inceledim. Etraf aşırı derecede kalabalıktı ve her şey harika görünüyordu. Yol kenarına dizilmiş rengârenk arabaları görmek mümkündü ve bu görüntü oldukça göz alıcıydı. Çoğu arabadan yüksek ses müzik çalıyor, sesler birbirine karışıyordu. Çoğu kişi arabalara yaslanmış, kahkahalar eşliğinde sohbet ederken ortam bir karnaval havasında gayet neşeliydi. Az ileride birkaç yerde ateş yakılmış, insanlar etrafında toplanmıştı. Ellerinde biraları, sanırım yarışı kimin kazanacağı üzerine bahse giriyorlardı.

Yarışın olacağı başlangıç noktasındaki beş arabayı park etmiş görünce, o tarafa doğru yürümeye başladım. Kalabalığa karıştıkça çoğu göz üzerime döndü ve ben ilerlerken insanların bana ıslık çalıp laf attığını duydum. Herkes gayet rahat, salaş kıyafetler giymişti. Bense aralarında hemen göze batıyordum. Evden çıkarken keşke biraz daha düşünseydim diye hayıflandım, üzerimdekilerle yeterince dikkat çektiğim aşikârdı sonuçta. Kimseye aldırmadan adımlarımı hızlandırdım, topuklu

ayakkabımın zeminde çıkardığı ses eşliğinde telefonumu çıkararak saati kontrol ettim. Emre'nin söylediği saate göre yarışın başlamasına çok az kalmıştı. Heyecanım daha da arttı. İçimden, "*Sakin ol, yapabilirsin*," diye tekrarlarken arabaların yanına vardım.

Kağan arabasının içinde düşünceli bir halde oturuyordu. Siyah dağınık saçları, ellerini sürekli saçlarından geçirdiğini gösterircesine darmadağınık duruyordu. Büyüleyici tondaki mavi gözleri donuk ve dalgın bakıyordu. Kaşları çatık ve yüz ifadesi oldukça sert görünüyordu. Üzerine siyah deri ceket almış, içine de siyah tişört giymişti. Hem duruşu hem de kıyafetleriyle adeta buram buram karanlık kokan tehlikeyi temsil ediyordu.

Kendimi rahatlatmak için derin bir nefes aldım ve arabanın kapısını tutup açtım. Ardından hızla içeri geçip koltuğa oturdum. Kağan gelenin kim olduğunu görmek için benden taraf dönünce yüzü hayretten garip bir hal aldı. O an tedirgin olmasaydım, bu haline gülebilirdim.

Sanki beni bekliyormuş gibi en sevecen sesimle, "Selam," dedim yüzümü ona dönerek.

"Siktir lan! Bu da ne?" derken karşımda şaşkın ve öfkeli bir Kağan duruyordu. "Ne işin var senin burada?"

Beni gördüğüne daha ne kadar sevinebilirdi acaba!

Onu hiç umursamadan kapıyı sertçe çekip kapattım.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

Ne kadar kaygılı olsam da "Yarışa katılıyorum," diye cevap verdim sakince.

Kağan öfkeyle konuşarak, "Ne?" diye bağırdı rahatsızlığını yüzüme vururken.

Korkumu gözlerimi devirerek gizledim. "Beni duydun. Buraya yarış için geldim," dedim özgüvenli görünmeye çalışarak.

Kağan sabırsızca nefes verip, "Yok öyle bir şey! İn hemen arabamdan," dedi sert ve kaba bir tavırla.

"Hayatta olmaz," derken oturduğum koltuğa daha da yaslandım. "Gitmeye hiç niyetim yok."

Sinirle kolumu tutup sıkmaya başladı. "İn diyorum sana, burada istemiyorum seni."

Acıyla yüzümü buruşturdum. "Ya, ne yapıyorsun, bırak kolumu!" derken sıkıca yapıştığı kolumu çekiştirdim. "Canım acıyor!"

"Amacım da bu zaten," deyip kolumu daha da sıktığında ufak bir çığlık attım ve elini zar zor iterek kolumu ondan kurtardım. Acıyan kolumu ovalarken incinmiş gözlerle Kağan'a baktım. "Bu kadar kaba olmak zorunda mısın?" dedim gücenmiş bir sesle.

Kolum yarın kesin moraracaktı.

Gözlerini tehlikeli bir ifadeyle kıstı. "Al sana bir kabalık daha, ya arabadan kendi isteğinle inersin ya da ben seni saçından sürükleyerek çıkarırım."

İnatçı bir sesle, "Hiçbir yere gitmiyorum. Ben de seninle yarışa katılacağım. Gördüğüm kadarıyla herkes iki kişi," dedim bilmiş bilmiş. Sonra dudaklarımda oluşan hafif bir gülümsemeyle sözlerime devam ettim. "Yoksa sen yarışmayacak mısın Kağancığım?"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki de yarışacağım," dedi küçümseyen gözlerle bana şöyle bir bakıp, "Emre gelecek," dedi.

Yüzümdeki hafif gülümseme yerini kendinden emin geniş bir sırıtışa bıraktı. Küstah bir ifadeyle Kağan'ın gözlerinin içine baktım.

"Ne gülüyorsun?" diye sordu sert bir ses tonuyla. Sonra her şeyi anlamışçasına gözleri kızgınlıkla parladı. "Yok, hayır. Emre'nin bunu yapmadığını söyle!" dedi başını sinirle iki yana sallayarak.

Gülümsemeye devam ederek omuz silktim. "Yaptı."

Sinirli bir homurtu çıkarıp önüne döndü ve direksiyona iki eli açık bir şekilde vurdu. "O piçi öldüreceğim!" dedi sinirden kudururken.

"Emre ya da ben, ne fark eder ki?" diyerek huysuzluğu karşısında gözlerimi devirdim. "Düşünme bunu şimdi. Hadi, hazırlık yap. Yarış başlayacak birazdan."

Hışımla başını bana çevirdi. "Seni arabamda istemiyorum. Anladın mı? Son konuşmamızda yeterince açık değil miydim, seninle işim bitti!"

Büyük bir umursamazlıkla oturmaya devam ettim. Hatta Kağan'a bakıp gülümseyerek emniyet kemerimi taktım. Aslında onun bu hallerini önemsemiyormuş gibi görünmeye çalışsam da itiraf etmeliydim ki ödüm kopuyordu.

Kağan kemeri taktığımı görünce, gözlerini kısıp bana tehlike kokan bir yüzle baktı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye gürledi.

"Hayır, gayet ciddiyim. Bu yarışta senin yanında olacağım. Hiçbir güç beni arabadan indiremez."

Kağan gözlerini sımsıkı yumarak öfkeyle elini yüzünde gezdirdi. Gözlerini yavaşça açarken, "Peki, oturmaya devam et. Arabaya bindiğine pişman edeceğim seni," deyip sinirle soluyarak önüne döndü.

Öyle ya da böyle Kağan'ı ikna ettiğimi düşünürken tekrar konuşunca kendimi kandırdığımı anladım.

"Son kez söylüyorum. Bas git!"

Omuz silktim. "Hayır," dedim sakin ve kararlı görünmeye çalışırken. "Ne dersen de, gitmeyeceğim."

Sabır dilercesine dilini altdudağının iç kısmında gezdirdi. "İn diyorum sana," dedi dişlerinin arasından tıslayarak.

"Hayır diyorum ben de," derken inatla gözlerinin içine baktım. "Bu kadar huysuz olmak zorunda mısın? Yarış öncesi hiç iyi değil bu. Bu şekilde araba kullanman tehlikeli olabilir. Biraz sakinleşmeyi dene. Sadece yarışa odaklan. Etrafa..." demiştim ki sözlerimi sertçe kesti.

"Kes sesini! Bu yarış sana göre değil. Şimdi beni daha fazla sinirlendirmeden çek git."

Cidden huysuz bir çocuk gibiydi ya!

Aramızdaki gerginliği yumuşatmak için, "Yarışa katılmak ne kadar zor olabilir ki?" diye sordum ilgili bir ifadeyle. "Tamam, daha önce hiç böyle bir ortamda bulunmadım, ama bu bana göre olmadığı anlamına gelmez. Ben de gayet tabii yarışlara katılabilirim," dedim sevecen bir sesle. "Hem biliyorsun ki şu an en iyi şansın benim. Hatta tek şansın. Emre ortalarda görünmüyor, beni kovmadan önce bunu dikkate al derim."

Kağan ön camdan diğer yarışçılara bakarken yüksek sesle iç çekti.

Yüzünü daha iyi görebilmek için hafifçe öne eğildim. "Yarışa hâlâ katılmak istiyorsun, değil mi?" diye sordum.

Karanlık bakışlarını bana çevirdi. "Baş belasının tekisin!" derken ikna olmuş gibiydi. Çenesini sıvazlayarak başını çevirip kendi tarafındaki cama döndü. Artık yüzünü göremiyordum.

Sessizce rahat bir nefes alıp gevşeyerek arkama yaslandım. Sanırım Kağan, bu yarışa cidden katılmak ve kazanmak istiyordu. Bir kez daha Emre'ye içimden teşekkür ettim.

Aramızdaki sessizlik uzayıp giderken nasıl göründüğüme bakmak isteyerek arabanın güneş koruyucusunu açıp, "Buralarda ayna falan var mı, makyajımı kontrol edeceğim," dediğimde öfkeyle gürledi. Bir an korkarak irkildim.

"Arabayı kurcalama!" deyip kızgın bakışlarla beni süzdükten sonra hoşlanmadığı bir şey görmüş gibi iğrenerek yüzünü buruşturdu. "Zaten yeterince makyaj yapmışsın ve yine kısa elbiselerinden birini giymişsin, sanki başka kıyafetin yokmuş gibi," derken sesindeki küçümseme çok belirgindi. "Yarışlara değil de podyumda yürümek için hazırlanmış gibisin. Moda defilesiyle karıştırdın galiba burayı."

"Ah, öyle mi?" derken dudaklarım aralandı ve Kağan'ın kıskançlığını hatırladım. Gözlerinin içine meydan okuyarak baktım ve bacak bacak üstüne atarak elbisemin daha da yukarı çıkmasını sağladım. Kağan'ın gözleri ortaya çıkan bacaklarıma kaydığında sertçe yutkundu ve bir anlık bakıştan sonra gözlerini yine yüzüme çevirdi.

"Yolda yürürken bir sürü beğeni dolu söz işittim," dedim yalandan kibirli bir tebessümle. "Senin aksine buradaki çoğu kişi modadan kesinlikle anlıyor."

Kaşlarını öfkeyle çattı. Yüz hatlarının her bir noktası kızgınlıkla sertleşirken bir hışımla, "Laf mı attılar sana?" diye sorduğunda omuz silktim.

"Ben daha çok iltifat olarak kabul ettim söylenen sözleri."

Mavi gözleri karanlık bir ifadeyle gölgelendi. "Doğru düzgün cevap ver! Laf mı attılar?"

"Attılarsa ne olmuş?" dedim sorusuna soruyla karşılık vererek.

Çenesindeki kaslar seğirirken, "Yoksa daha fazlası da mı var?" diye tısladı korkutucu bir ifadeyle.

Kıskançlığını tetiklediğim için memnun olarak, "Neden bu kadar çok ilgileniyorsun?" diye sordum sahte bir merakla.

Kağan hemen ne yaptığının farkına varıp yumruklarını sıktı ve bir küfür homurdandı. Omuzlarının sinirden gerildiğini görebiliyordum. Gözleri öfkeden alev alev parlıyordu.

"Her ne bok olduysa, umurumda değil," diyerek bakışlarını benden çekip önüne döndü.

Tavrı karşısında yüzüm hoşnutsuzlukla asıldı. Tam beni kıskandığı anda yine eski nefret dolu haline geri dönmüştü.

Kahretsin!

Bu sırada yanımıza birkaç araba yanaştı. Yarış başlamak üzereydi anlaşılan. Derin bir nefes aldım. Umarım filmlerde göründüğü gibi keyifli ve heyecanlı oluyordur bu yarışlar. Arabanın camından yandaki arabalara ve içindeki insanlara bakmaya çalıştım. Herkes heyecanlı ve dikkatli görünüyordu. Diğer taraftan yolun iki yanındaki kalabalıktan tezahüratlar ve bağırış sesleri yükseliyordu. Kağan'a baktığımda onun da gözünü yola

dikmiş, start verilmesini beklediğini fark ettim. Gerçekten de filmlerdeki gibi dedim kendi kendime.

Kağan çok hızlı araba kullanıyordu, buna şahit olmuştum. Ama yarışlar farklıydı, sonuçta düz bir yolda ilerlemek gibi değildi. Umarım Kağan bu akşam Vin Diesel gibi araba kullanır diye geçirdim içimden. Zira o girdiği bütün yarışları kazanıyordu, öyle değil mi?

Kağan camdan birine bakıp kendi kendine, "Bu akşam çok eğleneceğiz," diye mırıldanarak sırıttığında ona doğru döndüm. Eğildim ve baktığı kişiyi görmeye çalıştım.

Meraklı bir kızdım. Kabul ediyorum!

Yanımızda duran araba kırmızı jantları olan siyah bir Honda'ydı. Ah! Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. İşte, bunu kesinlikle beklemiyordum. Çünkü bu arabanın sahibini çok iyi tanıyordum.

Bu Timuçin'di.

5

Timuçin'le göz göze gelince küçük kahverengi gözleriyle şaşkın bir bakış attı bana. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Sanki benim burada ne aradığımı sorgularcasına yüzüme bakıyordu. Beni görmeyi kesinlikle beklemiyordu, aynen benim onu görmeyi beklemediğim gibi. Biraz önce baktığımda onu hiç fark etmemiştim, sanırım Timuçin'i burada görmeyi ummuyordum. Onun da gözlerinde ve yüzünde aynı ifade vardı: Senin ne işin var burada?

Tamam, çocuk tam bir araba hastasıydı, bunu biliyordum. Fakat bu tarz yarışlara katılmasını hiç beklemiyordum. Hani hanım evladı dediğimiz tipler vardır ya, Timuçin'i hep öyle görüyordum ben. Tehlikeli işlere bulaşmayan, nazik davranışlarıyla gayet efendi olan biriydi. Bu gece Timuçin'in çok farklı bir yönüne şahit oluyordum. Sanırım onu çok fazla tanımıyordum ya da tanımak için kendime hiç izin vermemiştim.

Beni ilk kez Kağan'ın yanında gördüğü için Timuçin'in şaşırması normaldi ve bunun yanında bakışlarından anladığım

kadarıyla Kağan'la birlikte olmam hiç hoşuna gitmemişti. Onu böyle görmek beni rahatsız ederken oturduğum yerde kendimi kötü hissederek kıpırdandım. Bana her zaman sıcacık ve içten gözlerle bakan Timuçin şimdi resmen ihanete uğramış gibi kaşlarını çatarak bakıyordu. İçimde büyüyen suçlulukla o an arabadan inip onunla konuşmak istedim, fakat kendimi tuttum.

Kağan eğlenerek, "İşte, bu çok ilginç," diye mırıldandı. "Timuçin'in canı sıkılmış gibi görünüyor," derken başını bana çevirdi. Dudağının bir kenarı kibirle kıvrılmıştı ve gözlerinde şeytani bir parıltı vardı.

Rahatsız olarak bakışlarımı kaçırdım.

Kağan, "Ona ait olmadığını anlamış gibi ha?" dedi alay ederek.

Timuçin'in bizi görüp canının sıkılması Kağan'ın çok hoşuna gitmişti belli ki! Kendi kendine minik bir parti havasındaydı adeta!

Bu tavrı karşısında sinirlerime hâkim olamadım. "Ben kimseye ait değilim," diye çıkıştım. Timuçin'le böyle alay etmesi hoşuma gitmemişti.

Dudaklarımdan dökülen sözlerle Kağan'ın eğlendiğini gösteren yüz ifadesi anında kayboldu. Gözlerini kısıp bana dik dik bakmaya başladı. Mavi gözleri öfkeyle koyulaşırken bakışlarındaki ürkütücü ifade insanın kanını donduracak türdendi.

"Her neyse, ilgilenmiyorum," dedi soğukça her bir kelimeye vurgu yaparak. Sonra da önüne dönüp etraftaki hareketliliğe odaklandı.

Ben de Kağan'dan bakışlarımı çekip önüme döndüm. Yarış başlamak üzereydi.

Arabalardan basılan gazın sesi geliyor, sürücülerin heyecanını ve isteğini vurgularcasına lastiklerden duman çıkıyordu. Beyaz dumanlar arabaların çevresini sararken motorların çıkardığı gürültülü sesler etraftaki kalabalığın heyecan dolu bağırışlarını bastırıyordu. Yol önümüzde dümdüz uzanıyordu, artık dumandan etraftaki insanları göremez olmuştum, sadece sesleri geliyordu.

Bakışlarımı tekrar Kağan'a çevirdim. Yüzünde kendinden emin ufak bir tebessüm vardı. Bir eli direksiyonu kavrarken, diğer eli el freninin üzerindeydi.

Derken kenarda duran bir çocuk yarışı başlattı. Kağan el frenini hızla indirdi ve vitesi değiştirip ardından tüm gücüyle gaza yüklendi. Sırtım resmen koltuğa gömüldü. Hayretle gözlerimi açarak Kağan'a baktım.

Hızlı gidiyordu. Çok, çok hızlı. En önde giden araba bizdik.

Sürekli aynalardan arkayı kontrol ederken vitesi büyütüp hızını daha da artırdı. Hafif bir tedirginlik vücudumu sarsa da sakin kalıp önüme dönerek geçtiğimiz yollara odaklandım. Şimdilik düz ve boş bir yoldaydık. İçimden, *"Umarım bütün yollar böyle olur,"* diye dua ettim.

Ben bunları düşünürken Kağan aniden direksiyonu sağa doğru kırdı. Dar bir yola girip bir süre ilerledik, ardından otoyola çıktık. Artık hızla işleyen trafiğin olduğu bir yolda gidiyorduk.

Gözlerimi korkuyla iri iri açarak, "Trafiğe girdik! Aman Allahım, trafikteyiz şu an!" dedim yüksek, telaşlı bir sesle.

Kağan'sa bana kısa ve sinirli bir bakış atıp, "Ne olmuş?" deyip tekrar yola odaklandı. Bu sözler dudaklarından "İşime karışma" dercesine sert çıkmıştı.

Şaşkın ve korku dolu bir sesle, "Trafikte mi yarışacağız yani?" diye sordum.

Kağan aksi bir tavırla, "Evet," dedi. "Yarışın kuralı bu."

"Bana kimse bundan bahsetmemişti," deyip korkarak etrafıma bakındım. "Of, bu çok tehlikeli!"

Kağan direksiyonu ani bir hareketle çevirince iki arabanın arasından yanlamasına geçtik.

Arabanın içinde savrulduğumda, "Ah, hayır. Şaka olmalı bu," diye inledim üzgünce.

Kağan hızlı gitmeye devam ederken arkadan gelen başka araba bizi yakalamasın diye arabayı hemen onun önüne kırdı. Arkadaki araba sağa veya sola kırdığında Kağan da ona ayak uydurdu. Biraz bu şekilde ilerledikten sonra arkadaki araba bize yetişti. Bir süre, sadece kısa bir süre yan yana gittik, arabanın yanımızda olması Kağan'ı daha da hırslandırmıştı. Kafasını hiç çevirmeden yola kilitlenmiş bir haldeydi, ama bir taraftan da gözucuyla hemen yanımızdaki araca bakıyordu.

Kağan bir küfür homurdanarak hızlanıp sola doğru direksiyonu kırdığında başımı sertçe cama çarptım.

Canım o kadar yandı ki "Ah," diye acıyla bağırdım. "Dikkat etsene, başımı vurdum!" diye şikâyet ettim ağlamaklı bir sesle.

Kağan beni umursamadan gaza sonuna kadar yüklenip ani geçişler yaparken arabanın içinde yine sağa sola savruldum. "Ah, hayır," diye inledim ne yapacağımı bilmez perişan bir halde. "Bu kadar hoyrat sürmek zorunda mısın?"

Ben bu arabaya binerken ne düşünüyordum acaba? Genç yaşta ölmeyi falan mı?

"Kazanmak için evet!" dedi soğuk bir tavırla.

Cevap olarak memnuniyetsizce yüzümü buruşturdum.

Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki korkuyla oturduğum koltuğun kenarından tutup sıktım. Derken sanki bu mümkünmüş gibi az öncekinden çok daha kalabalık olan trafiğe girdik. Kağan vitesi büyüttü ve arabaların arasından zikzak yaparak geçmeye başladığında gözlerim dehşetle iri iri açıldı.

Aman Allahım, kesin ya ölecek ya da bir polis tarafından yakalanıp karakola götürülecektik.

Her iki ihtimali düşündükçe korkum daha da artıyor, beynimde uyarı sinyalleri çalıp duruyordu çık arabadan diye. Her araca yaklaşırken gözümü kapatıp kendimi olacaklara hazırlıyor, içimden dualar ediyordum. Bir ara bunu o kadar sık yapar oldum ki neredeyse beş on dakika kadar gözümü hiç açamadım.

Bir anda aklıma gazeteye atılacak manşetlerin görüntüsü geldi: Yarış Yapan Gençlerin Hazin Sonu. Bu düşünceyle birlikte midem iyice kalktı.

Yine de tüm gücümü toplayıp gözümü açtım. Süratle giderken makas atmaya devam ediyordu Kağan. Korkuyla Kağan'a baktım. Önüme bakamayacak kadar midem bulanıyor ve içim bir tuhaf oluyordu.

"Çok hızlısın!" diye bağırdım. "Biraz yavaşla, ne olursun!"

"Ne?"

"Lanet olsun. Çok hızlısın!" dedim tekrar ağlamaklı bir sesle.

"Bu daha hiçbir şey değil," diyerek başka bir arabanın önüne kırdı yine.

"Allah aşkına! Dikkat et! Bizi öldürebilirsin," derken koltuğuma iyice sinmiştim.

"Bu arabaya binerken olacakları hesaba katman gerekiyordu," dedi aksi bir tavırla.

Arkadan gelen arabalardan birinin bize yetiştiğini fark ettiğimde hafifçe oturduğum yerde öne eğildim ve Kağan'ın tarafındaki camdan yanımızdaki arabaya baktım. Bu Timuçin'di ve Kağan'la burun buruna eşit süratle gidiyordu. Onun aracına baktım, Timuçin de bu konuda fena sayılmazdı her ne kadar göstermese de. Vay canına, Timuçin çok iyi araba kullanıyordu. Şu an bize yetişen tek araba oydu. Diğer arabalar çoktan geride kalmıştı bile. Özellikle bize çarpan arabanın etrafta olmaması beni sevindirmişti.

Kağan kibirli bir sırıtış yolladı Timuçin'e ve önüne dönerek vitesi değiştirdi, aniden gaza yüklendi. Olduğumuzdan daha da hızlandık.

Ah, hayır, yine mi?

Bu çok fenaydı işte! Kontrol paneline bakmaya dahi korkuyordum. Kaçla gidiyorduk acaba?

"Yeter!" diye bağırdım motorun sesini bastırmak için. "Dur!" diye haykırırken heyecanımı bastırmak üzere koltuğumun kenarını tüm gücümle sıktım, parmaklarım acımaya başlamıştı. "Bu yaptığın çok tehlikeli! Bizi tehlikeye atıyorsun!" diye uyardım sanki etki edecekmiş gibi.

Önüme bakamıyordum. Deli gibi hızlı gidiyorduk ve Kağan bu derece hızlı giderken arabaların arasından makas atarak geçiyordu.

Evet, arabaların arasından makas atmaya bayılıyordu pislik herif!

Son geçişimizde arabalardan birine hafifçe çarptığımızı hissettiğimde, "İnanamıyorum, arabaya çarptın!" diye feryat ettim telaşla. "Bu büyük bir suç. Bundan kaçamayız. Dur!" diye bağırdım. "Başımız belaya girecek. Polisler peşimize düşecek. Adam plakamızı almış olmalı. Bütün trafik polisleri bizi arayacak. Sonunda da bizi yakalayıp hapse atacaklar, hayatımız bitecek. Lütfen, dur!"

Kağan sanki hayatında duyduğu en garip şeyi söylemişim gibi bana tuhaf tuhaf baktı. Ardından alay dolu bir ifadeyle dudağının bir yanı kıvrıldı.

"Şu an yasadışı bir yarışta olduğunun farkında mısın?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Kaşlarımı çattım. "Lanet olsun ki farkındayım!" dedim hiddetlenerek. "Ayrıca bu yarışların eğlenceli olması gerekiyordu, bu derece korkutucu olması değil! Kalp krizi geçirmek üzereyim!"

Aşk için katlandığım şeylere bakın ya!

Dalga geçercesine başını iki yana salladı ve yüzünde oluşan geniş sırıtışıyla tekrar yola döndü. Eğlenerek gülüyordu artık. Hızını artırarak devam ederken benim telaşlı halimin aksine öyle keyifli ve kendinden emin görünüyordu ki bu çok sinir bozucuydu!

Bu rahat tavırları karşısında, "Ben inmek istiyorum," dedim alıngan bir sesle. "Hiç iyi değilim, kendimi kötü hissediyorum. İndir beni."

Cevap vermedi.

"Kağan! Yeter artık, inmek istiyorum dedim sana!" derken nefes alıp verişim hızlanmıştı. "Durdur arabayı!"

Kağan sanki benimle inatlaşırcasına vitesi büyütüp gaza yüklendi, öyle hızlı gidiyorduk ki camdan bakarken yanlarından geçtiğimiz arabalar bulanık görünüyordu.

Midem ağzımdayken büyük bir dehşetle yutkundum. "Ah, lütfen, dur! Daha fazla dayanamayacağım!" diye bağırdım ağlamaklı bir sesle.

Sanırım birazdan ağlamaya başlayacaktım. Nabzım hızlanmıştı. Kalbim adeta kulaklarımda atıyordu. Sanki her an kaza geçirecekmişiz gibi hissediyordum. Ölmemiz an meselesiydi. Araçlara o kadar yakın geçiyorduk ki her defasında korkuyla kaza yapmayı bekliyordum.

Tam bir arabanın yanından neredeyse sürtünerek geçmiştik ki Kağan direksiyonu sağa kırarak el frenini çekti. Çok keskin bir dönüş yaptı ve başım yine sertçe cama çarptı. Hızla yana doğru kaydık ve trafiğin olmadığı bir yola girdik. Arabanın içinde savrulurken başımın acısını yok sayarak sıkıca emniyet kemerime tutundum.

"İnmek istiyorum!" diye feryat ettim tüm gücümle. "İndir beni hemen!"

Kağan el frenini indirip direksiyonu topladı ve hızını azaltıp devam ederken bana yandan bir bakış atarak muzip bir sesle konuştu.

"Sanırım artık sokak yarışları hakkındaki düşüncelerin değişti," deyip bir an düşünüyormuş gibi yaparak tek gözünü kıstı. "Ne demiştin, eğlenceli olması mı gerekiyordu?"

Bu tavrı karşısında incinmişlikle gözlerimi kırpıştırdım. İçimde gezinen tedirginlik ve korkudan kulaklarım uğuldarken bu hislerin yanına devasa boyutta bir üzüntü de eklendi. Hayretle açılmış gözlerim acıyla yanarken yavaş yavaş dolmaya başladı. Hem korkudan hem de Kağan'ın bu alay eden tavırları karşısında kendimi çok güçsüz ve kırılmış hissettim. Sanki artık bir yabancıymışım gibi benimle konuşuyor, beni üzmekten ve kırmaktan hiç çekinmiyordu. Benim yüreğim ağzıma gelirken o bunu görmezden geliyordu.

Kalbim hızla atarken derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalıştım. Bunu üç dört kez arka arkaya yaptım. Yaşadığım şoktan, üzüntüden ve korkudan titriyordum. Başımı koltuğun arkasına yaslayarak birkaç dakika çaresizce nefesimi düzene sokmaya uğraştım. Bir an önce bu lanet yarışın bitmesini diledim.

Midem bulanmaya başladığında bir elimi mideme koyup, "Sanırım kusacağım," diye mırıldandım.

"Sakın öyle bir hata yapma," derken ses tonu eğer bunu yaparsam beni öldüreceğini vurgularcasına sert çıkmıştı.

Gözyaşlarımın akmasını engellemek istercesine gözlerimi kapadım. Kağan'ın bana karşı nefret dolu davranışları beni inanılmaz üzüyordu. Eskiden olsa bana kıyamazdı, ama şimdi bana kötü davranmak için fırsat kolluyordu adeta.

Hissettiğim üzüntü bir taş misali kalbimi ezerken, keşke bu gece buraya hiç gelmeseydim diye geçirdim içimden. Ben onun için, onu yeniden kazanmak için çabalarken, onsuz nefes almamın bile zor olduğunu söylemeye çalışırken o nasıl bana bu kadar yabancı biri olmuştu? Nasıl benden bu kadar nefret edebilirdi? Onun bu hali karşısında daha da kötü ve çaresiz

hissettim kendimi. Son umut kırıntısını da kaybetmiştim, evet, artık iki yabancıydık, onu tamamen kaybetmiştim. Bunu düşündükçe içim paramparça oldu. İçimdeki acıyı haykırmak için fırsat kollayan gözyaşlarımı tutmakta artık zorlanıyordum.

Araba hızını düşürdüğünde gözlerimi usulca açtım ve etrafa bakındım. Bitiş noktasına yaklaşmıştık, bunu görebiliyordum. Arkamı dönüp baktığımda bize fazla yakın olmasa da Timuçin'in peşimizden geldiğini gördüm. Artık yarışı kazanması imkânsızdı, ama yine de pes etmiyordu. Yarışın sonucu belliydi.

Kağan kazanmıştı.

Bitiş noktasını hızla geçtiğimizde Kağan boş alanda bir kez drift atarak arabayı havalı bir şekilde durdurdu.

Kağan'ı destekleyenler heyecanla arabanın çevresini sararak onu tebrik etmeye başladı. Herkes zaferle haykırıp bunu kesinlikle kutlamaları gerektiğinden bahsediyordu.

Kağan'a dönüp baktığımda yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve tebrikleri keyifle karşıladığını gördüm. Ben hâlâ üzerimdeki korkuyu atamamış, yanında perişan bir halde otururken beni hiç umursamadan tamamen çevresindekilere ve zaferine odaklanmıştı. Varlığımı tamamen unutup ben yokmuşum gibi davranıyordu. Beni bu şekilde görmezden gelmesi ve umursamaması kalbime şiddetli acılar saplıyor, her bir hücrem isyan edercesine keder dolu sonsuz boşluğa sürükleniyordu.

İşte, o anda içimden beni derinden sarsan bir fısıltı yükseldi. Belki de gerçekten aramızda olanlar bitmişti, yaşadığımız her güzel an geride kalmıştı, bütün yaptıklarımsa boşa kürek çekmekten başka bir şey değildi.

Ah, gerçekten böyle olabilir miydi?

6

Arabamızın etrafını çeviren kalabalık çok gecikmeden parti havasına girdi. Ellerinde şişeler herkes tek tek Kağan'ın yanına gelip, "Harikaydınız dostum," tarzında şeyler söylüyordu, öyle ki bir süre sonra kimin ne dediği hiç anlaşılmamaya başladı, sesler birbirine karışmış, ortada sadece neşeli bir atmosfer vardı. Biri de elindeki şampanyayı patlatmış, aracın yanında insanların üzerine dökülmesine umursamadan sağa sola sallıyordu.

Bu sırada arabadan inmeyerek içeride kaldım. Partinin başlamasını buradan izlemeyi tercih ettim. Sanki dışarı çıkarsam Kağan beni öylece bırakıp gidecekmiş gibi hissediyordum ve bu şu an göze alabileceğim bir risk değildi. Bu akşam buraya sırf Kağan'la konuşmak için gelmiştim, bunu gerçekleştirmeden onu bırakmaya hiç niyetim yoktu. Bu fırsatı bir daha asla yakalayamazdım.

Kağan arabasını park etmek için boş bir yer aradı ve so-

nunda kalabalıktan uzak bir yere doğru gidip iki arabanın arasına girdi. Direksiyonu tek eliyle kullanarak yalnızca bir hareketle hiç zorlanmadan arabayı park etti.

Kağan bu süre boyunca varlığımı tamamen yok saydı ve beni ısrarla görmezden geldi. Motoru kapattığında bana bakmaya bile tenezzül etmeden kendi tarafındaki kapıyı açıp bana da "İn arabadan," diye emretti.

"Hayır," dedim yüksek sesle dikkatini çekmek için. "Benden bu kadar çok nefret ettiğini bilmiyordum," deyip emniyet kemerimi çıkararak oturduğum yerde Kağan'a döndüm ve incinmiş gözlerle yüzüne baktım.

Bıkkın bir şekilde nefesini verip açtığı kapıyı sertçe kapattı ve o da benden taraf döndü. "Ne saçmalıyorsun?"

"Sana, kendimi iyi hissetmediğimi söyledim. Durmanı istedim, ama sen inadıma daha da hızlı gittin. Beni hiç umursamadın. Benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun?"

Kağan sertçe, "Burada olmayı kendin seçtin. Seni uyarmadığımı söyleyemezsin," dedi.

"Böyle abartacağını tahmin etmemiştim."

"Ne diyebilirim ki? Seçimlerini düşünerek yapmalısın," derken gözleri mesafeli bir soğukla parlıyordu.

"Eskiden olsaydı beni önemserdin, ne durumda olduğumla ilgilenirdin. Beni bile bile incitmezdin."

Küçümseyen bir bakış attı. "Kendin söyledin işte," dedi alaycı bir sesle. "Eskidendi onlar, sen bana ihanet etmeden önce," diye sözlerine devam ederken sesindeki alay yerini yakıcı bir öfkeye bıraktı.

Çaresiz bir fısıltıyla, "Sen neden beni ısrarla anlamak istemiyorsun?" diye sordum.

Usulca iç çekti ve gözlerimin içine anlamını çözemediğim bir ifadeyle baktı.

Birkaç gün öncesine kadar bana şefkatle davranan Kağan'a ulaşmaya çalışarak, "Kağan, lütfen, yaptığım hatayı telafi etmeme izin ver," diye yalvardım bütün samimiyetimle.

Kaşlarını çattı ve sertçe yutkundu. Âdemelmasının usulca yukarı aşağı hareket etmesini izledim. Okyanusu andıran mavi gözleri buz kesmişçesine koyulaşırken bakışlarını benden çekip önüne döndü.

Boğazım acıyla düğümlendi. Kalbim hızla atıp göğüskafesimi zorlarken gözlerim yanmaya başladı. "Ne dersem diyeyim, ne yaparsam yapayım beni asla affetmeyeceksin, değil mi? Çünkü sen kafanda zaten her şeyi bitirmişsin."

Başını bana çevirmeden, "Senin hak ettiğin bu," deyip beni terslediğinde başımı sağımdaki cama doğru çevirip gözlerimi sıkıca yumdum ve derin bir nefes aldım. Gözyaşlarımın akmaması için kendimi zorladım.

Gözlerimi açtığımda Kağan'a dönerek üzgünce, "Sadece soruma cevap ver, benden nefret ediyor musun?" diye fısıldadım.

İfadesiz bir şekilde gözlerimin içine baktı. "Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Ne nefret ne de farklı bir duygu," dedi acımasızca.

Gözlerimi incinmişlikle kırpıştırdım. Korktuğum cevabı duymak beni derinden yaraladı. Kalbim keskin bir acıyla cayır cayır yanarken boğuluyormuş gibi hissettim.

"Bu söylediklerinle beni ne kadar üzdüğünün farkında değilsin," derken sesim duygu yoğunluğundan dolayı çatallaşmıştı.

Sinirle soludu. "Üzülüp üzülmemeni umursamıyorum," diyerek kestirip attı. "Beni ilgilendirmiyorsun."

Kağan'ın bu derece duygusuz ve kalpsiz olmasına inanamıyordum. Başımı hayretle iki yana salladım.

"Büyük bir hata yaptığımın farkındayım, ama senin bana bu şekilde davranmanı hak etmiyorum. Biraz empati kurmayı deneyerek neden polise gittiğimi anlamaya çalışsan keşke. Bir kerecik olsun bütün yaşadıklarımıza benim gözümden bakmayı denesen. O zaman bana böyle davranmaya cüret edemezdin."

Yüz ifadesi sertleşti. Masmavi gözlerinde gördüğüm tek şey hiddetti. "Beni hayatından tamamıyla çıkarmak istediğin için gittin," diye gürlediğinde hafifçe irkildim. "Temiz iş ha? Gerçekten güzel plan," dedi tiksinti dolu bir sesle.

İçimde büyüyen suçluluk hissettiğim pişmanlıkla birleşip beni nefessiz bıraktı. Oturduğum yerde utançla sindim. Evet, Kağan sonuna kadar haklıydı. Hedeflediğim şey tam olarak buydu, onu sonsuza dek bir daha hiç görmemek üzere hayatımdan çıkarmak.

Umutsuz bir ifadeyle Kağan'a bakarken, *"Ama o zaman sana âşık değildim ki..."* diye içimden geçirdim.

Beynim isyan ediyor, uygun cümleleri kurup kendimi ifade edememek beni bunaltıyordu. Ona şu an âşık olduğumu söyleyemezdim, kalbimi çok daha fazla kırardı. Önce bu şikâyet konusunu halletmem gerekiyordu, ardından da aramızı düzeltmeliydim.

"Kağan, ben özür..." diye konuşmaya başladığımda kızgın çıkan sesiyle sözlerimi kesti.

"Yeter! Seni dinlemek istemiyorum. Daha fazla canımı sıkmadan kaybol," dedi sertçe.

Kaşlarımı çattım. Bana karşı gösterdiği acımasızlık beni sinirlendirdi. Ben ona dert anlatmak için bunca şeye katlanmışken onun bu ukala tavırlarından gına gelmişti artık. Kendisini haklı gören sözleri beni iyice çileden çıkarmış, kanı beynime sıçratmıştı. İçimde usul usul dolanan öfke bütün vücuduma yayılırken üzüntümü silip attı ve cesaretimi körükledi.

"Sen ne kadar bencil bir insansın ya!" diye çıkıştım kızgın gözlerle Kağan'a bakarken. "Pislik gibi davranmayı bırak artık! Bu aptal yarışa sırf seninle konuşabilmek için geldim. Sabahtan beri kaba tavırlarını alttan alarak sana açıklama yapmaya çalışıyorum, ama sen sözlerimi dinlemek yerine hâlâ beni suçluyorsun. Senin bana yaşattıkların basit miydi? Sen sınıfta bana hayatım boyunca atlatamayacağım kadar acı verici bir an yaşattın Kağan! Beni savunmasız bıraktın! Bunu ne çabuk unuttun! Polise gitmeyip ne yapacaktım?" diye bağırdım.

Sinirle yumruklarını sıktı, ellerinin eklem yerleri bembeyaz görünüyordu. Öfkeden kararan gözleriyle bana bakarken tane tane konuşarak, "İn hemen arabamdan," dedi ürkütücü bir sesle.

Korkumu bastırdım. "Bu kez beni susturamayacaksın! Asıl şu an senin benden af dilemen gerekiyor!"

Gözlerini sımsıkı yumup sakin olmaya çalışırcasına derin bir nefes aldı. "Kapa çeneni," diye dişlerinin arasından tısladı.

"Hayır. Beni dinleyeceksin! Hayatını bitirmek istediğimi söyleyerek beni suçluyorsun ya, bana yaptıklarını düşününce, şimdi kim daha çok suçlu!"

Gözlerini açıp bana baktığında bakışlarındaki hiddet ve soğukluk tüylerimi diken diken etti. Bana öldürecekmiş gibi bakarken, "Kes sesini!" deyip iki elini saçlarından geçirerek başında tuttu. Siniri zirve yapmıştı.

"Ne o, gerçekler acı mı geldi?" dedim hızımı alamayarak.

"Sus dedim sana!" diye bağırırken yumruğunu direksiyona geçirdi. Ardından sinirden gözü dönmüş bir halde kolumu tutup beni sarstı. "Sen beni delirtmek mi istiyorsun?" derken öfkeden titriyordu.

"Bırak beni," dedim elini itmeye çalışırken, ama o kadar güçlüydü ki çabam yetersiz kalıyordu.

"İn arabamdan, yoksa olacaklardan hoşlanmayacaksın," derken öfkesinin büyüklüğü elle tutabilecek kadar somuttu.

Kolumu çekerek elinden kurtuldum. "Peki, gidiyorum," dedim kızgın gözlerle ona bakarken. "Ama şunu bil ki Kağan beni hiç tanımamışsın. Beni gerçekten tanısaydın eğer, şu an senin için asla kötü bir şey düşünmeyeceğimi bilirdin. Bana güvenirdin, seni önemsediğime inanırdın ve olanları unuturdun. Geçmişte yaptığım bir hataya takılıp kalmazdın."

Gözlerini kıstı ve bakışları kin dolu bir ifadeyle parladı. "İhanetini asla unutmayacağım. Bana yaptığın her şeyin bir karşılığı olacak."

Ses tonu o kadar korkunç çıkmıştı ki sözlerinin altında yatan intikam yeminleri ürpermeme sebep oldu.

Sessiz bir yakarışla, "Ben unutuyorken sen neden unutmayı denemiyorsun?" derken çaresizce son kez şansımı denemek istedim.

Soruma hiç aldırmadan, "Yalvarmaların bittiyse çık dışarı," dedi insafsızlığını vurgularcasına sert bir sesle.

Her seferinde çabalarımı boşa çıkarması ve beni umursamaması kalbimi biraz daha kırıyordu. Son sözleriyleyse kalbimi paramparça etti. Üzüntüyle iç çektim. Ne yaparsam yapayım bizim için umut olmadığının farkına vardım. Gerçeğin ağırlığı acımasızca üzerime çöktü ve o an dağıldığımı hissettim. Tutmakta zorlandığım gözyaşlarım yanaklarımdan usul usul süzülürken Kağan'a sırtımı çevirdim ve kapının koluna asılıp sertçe açtım. Arabadan çıkarken aynı sertlikte kapıyı çarparak kapattım.

Birkaç adım uzaklaşmıştım ki arabanın kapısının açıldığını duydum. Kağan peşimden mi geliyordu? Allahım, lütfen, filmlerdeki gibi olsun diye geçirdim içimden umutsuzca. Çünkü ben romantik bir aptaldım!

Arkamdan bağırdığını işitince olduğum yerde öylece kaldım.

"Okulun ilk günü senin hakkında söylediklerimde yanılmamışım, sen tam da düşündüğüm gibisin. Sahtesin."

Çaresizce tutunduğum küçücük umut kırıntısı da bu sözlerle ufalanıp yok oldu. Kağan o kadar inatçıydı ki ona asla ulaşamayacaktım. Bu düşünce beni kahrederken derin bir nefes alıp yanaklarımdan akan gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim ve Kağan'a doğru döndüm.

"Bana bu üzüntüyü yaşattığın için pişman olacaksın," derken sesim ağladığım için boğuk çıkıyordu. "Ama sonra söylediğin sözleri geri almak istediğinde beni bulamayacaksın."

Karanlık bir okyanusu andıran gözleri nefretle parladı. "Bu asla gerçekleşmeyecek. Çünkü benim için bir önemin yok. Hiçbir zaman da olmadı. Sana söylediğim bütün sözler yalandan ibaretti. Senin beni kandırdığın gibi ben de seni kandırdım."

Duyduğum sözler canımı acıtırken kalbime keskin bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Bu öyle yoğun bir acıydı ki nefes alamaz oldum. Yaşadığım hayal kırıklığı ve derin kederle ağlamam şiddetlendi. Artık her şey anlamını yitirmiş gibiydi, gerçek sanıp inandığım her şey bir anda bir yalandan ibaret olmuştu. Gerçekten Kağan beni kandırmış mıydı? Bunu düşündükçe boğuluyor gibi hissediyor, nefes almakta zorlanıyordum. Hıçkırıklarım bile içimdeki acıyı söküp atmama yetmiyordu.

"İnanmıyorum sana," diye mırıldandım çaresizce. "Beni üzmek için böyle söylüyorsun."

Sakin bir tavırla omuz silkti. "Seni etrafımdaki diğer kızlardan farklı görmedim. Çoğunluğun içinden sadece birisin. Ötesi yok," derken kin dolu bir ifadeyle gözlerini kıstı. Bakışlarındaki acımasızlık gözlerimi delip geçerken sözlerine devam ederek ruhumu onarılmaz bir şekilde paramparça etti.

"Tek amacım seninle vakit geçirmekti. Eğlenceli, güzel bir oyalanmaydın, o kadar. Sıradan, basit bir kızdan fazlası değilsin."

Duyduklarıma inanamayarak gözlerimi kırpıştırdım. Yaşadığım hüsranla göğsüm içeri çökmüş gibi hissettim. Kalbim atmayı bırakırken kesik kesik nefes almaya başladım.

"Hayır," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Bu kadar aşağılık biri olamazsın."

Kağan'ın bir anlık gerildiğini gördüm, acı çekiyormuş gibi yüzünü hafifçe buruşturdu ve bana doğru bir iki adım atarak yaklaştı. Sonra yumruklarını sıkarak olduğu yerde donmuşçasına kaldı. O anda gözlerinden pişmanlık dolu bir ifade geçtiğini sandım, dudakları bir an için aralandı, ama sanki mühürlenmiş gibi sonra kaskatı bir şekilde kapandı. Bir an için pişman olduğunu düşündüm, ama değildi, böyle olduğunu düşünmek istiyordum belki de. Ya da umutsuzca görmek istediğim şey bu olduğundan bana öyle geldi.

O an kendimi öyle yaralı ve aciz hissettim ki değmeyen birine âşık olduğum için kendimden nefret ettim. Kağan'ın tekrar beni mahvedecek bir şey söylemesine fırsat vermeden ona arkamı döndüm ve kızgın, üzgün, perişan bir halde hıçkıra hıçkıra ağlayarak hızla yürümeye başladım.

Tek isteğim elimden geldiğince buradan ve Kağan'dan çabucak uzaklaşmaktı. Onu bir daha asla görmek istemiyordum. İçimde ona dair ne var ne yoksa, hepsini söküp atmak, varlığını unutmak, ismini zihnimden tamamıyla silmek istiyordum.

Kalbime yoğun bir şekilde yerleşen, bana acı veren aşkın yok olup gitmesini diliyordum!

7

Kağan'la aramızdaki kâbus gibi geçen o geceden sonra üzüntüm, kederim, perişanlığım ve öfkem her an biraz daha büyüyordu, hepsinin üzerinde olan da saf kırgınlıktı. Bana söylediklerini bir türlü kabullenemiyordum, son söylediği sözlerse resmen göğsümü ezerek beni öldürüyordu. En çok canımı yakan ve beni hayal kırıklığına uğratan da beni bir yalana inandırmış olmasıydı. Hayal kırıklığım öyle şiddetliydi ki sanki acı dolu bir uçurumun kenarındaydım, hislerim şiddetle esen rüzgârdı ve beni hiçliğin kıyısına doğru itiyordu, bana boşluğu vaat ediyordu adeta. Kalbim o kadar çok acıyordu ki bazen sırf bu acıdan kurtulmak için o boşluğu kucaklamak istiyordum.

Birkaç gün boyunca ruhumu kederime teslim ederek kendimi eve kilitledim. Ne dışarı çıktım ne de okula gittim, canım hiçbir şey yapmak istemiyordu. Perişan bir haldeydim, hayat enerjim çekilmiş gibi hissediyordum. Aradan günler geçmiş olmasına rağmen Kağan zihnimi meşgul etmeye devam edi-

yordu, ondan bir türlü kurtulamıyordum. Kağan'ın kalbimi paramparça ettiği acımasız sözleri zihnime kazınıp kalmıştı adeta.

Keşke Kağan'ı tamamıyla unutabilseydim, ama ona olan aşkım acımı daha da artırıyor, beni kanatıp daha da üzüyordu. Nefesim dediğim adam beni kandırmıştı, hem de niçin? Bunu bir türlü hazmediyordum, bunu düşündükçe boğuluyordum adeta.

Hem annem hem de Cansu'nun dur durak bilmeyen telefonlarından sonra dışarıdaki hayattan kaçamayacağımın farkına vardım ve okula gitmeye karar verdim. Sabah zar zor yatağımdan kalkarak banyoya gittim. Yüzümü yıkadıktan sonra aynadaki yansımamı inceledim.

Görüntüm beni şaşırtmadı. Ne kadar kötü hissediyorsam, o kadar berbat görünüyordum. Ağlamaktan gözaltlarımdaki morlukları kapatacak kadar gözlerim şişmiş ve kızarmıştı. Saçlarım darmadağınık bir haldeydi, yüzüm gözyaşlarından dolayı kurumuştu.

Odama geçip isteksiz bir halde hazırlandım ve iyi kötü bir halde, nasıl olduğumu umursamadan okula gitmek için evden çıktım. Okula vardığımda ruhsuz bir şekilde yürüyerek sınıfımın olduğu kata çıktım. Adımlarım da isteksizliğimi vurgularcasına ağır ağırdı. İçimdeki daralmanın geçmesi için derin bir nefes aldım. Umarım bugünü bir aksilik çıkmadan atlatırım diye düşündüm.

Fakat sınıfımızın önünde duran Gül'ü görünce bu düşüncemin gerçekleşmeyeceğini anladım. Güne harika bir başlangıç yapmak üzereydim. Ben ve benim büyük şansızlığım.

Gül benim geldiğimi görünce yaslandığı duvardan doğ-

ruldu, yanında duran Melis ve Ceren'le önüme geçip sınıfa girmemi engelledi.

Yeşil renk gözlerini kısarak, "Hey, Kağan seni kullanıp atmış diyorlar, doğru mu?" diye sordu alay ederek. Ceren ve Melis de gülmeye başladı.

Onları hiç takmadan, "Çekilin önümden," dedim düz bir sesle.

Fakat kalbimde yoğun bir sızı hissettim. Herkes böyle mi düşünüyordu? Kullanılmış ve bir kenara atılmış... eskimiş bir bez bebek gibi... İnsanlar bana acıyor muydu, dahası ben kendime böyle olduğu için acıyor muydum? Kandırılmış ve kullanılmışlık hissi... beni kendime daha da acımaktan öteye götürmüyordu, bense ne kadar inkâr etmek istesem de hâlâ Kağan'a âşıktım. Tam anlamıyla umutsuz bir vakaydım.

Gül'ün bakışlarından gaddarlık akarken, "Bunun için böyle berbat haldesin, değil mi?" dedi pis pis sırıtarak. "Günlerdir okula gelmemen de bu yüzden."

Ona iğrenerek baktım. Birinin üzüntüsünden bu derece zevk alması midemi bulandırmıştı.

Sesime yansıyan öfkeyle, "Git başımdan Gül!" dedim ve yan tarafından dolanıp sınıfa girmek için bir adım attım.

Buradan hemen gitmek istiyordum, Gül'ün saçma sapan tavırlarını hiç çekemezdim.

"Hayır," deyip tam önümde biterek yine önümü kesti. "Henüz konuşmamı bitirmedim."

Yüksek sesle derin bir nefes aldım. "Çekil yolumdan, seninle konuşmak istemiyorum. Anlamıyor musun?" diyerek aralarından geçmeye çalıştım.

Gül, "Ben izin verene kadar hiçbir yere gitmiyorsun," diye karşılık vererek sertçe omuzlarımdan tutup beni duvara itti.

Bu ani hareketi karşısında bir an afalladım. Gül yanındaki kızlara güvendiği için bana zorbalık yapıyordu belli ki. Hemen kendimi topladım ve ben de ona karşılık vererek sinirle onu ittim.

O sırada Cansu'nun sesi duyuldu. "Gül!" diye bağırdı. "Sakın Buket'e dokunayım deme, seni paralarım kızım!" derken yanımıza doğru koşuyordu.

Gül gözlerini kıstı. "Sen bu işe karışma Cansu!"

Cansu beni korumak istercesine yanımda durdu. "Kimse benim arkadaşıma sataşamaz. Ne sen ne de bir başkası. Şimdi elimden bir kaza çıkmadan kıskançlık yapmayı bırak ve defol git!" dedi güçlü görünen bir tavırla.

Gül, "Kıskançlık mı?" deyip gergin bir şekilde gülümsedi. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Cansu küçümseyen bir bakış attı. "Kıskançlığın gözünü kör etti. Kağan seni değil, Buket'i seçti diye kaldıramadın bunu, değil mi, kıskançlıktan kudurdun. Buket'in arkasından planlar yapıp iş çevirdin. Bunun için beni bile kullandın. Seni umursamayan bir erkek için yaptın bunları hem de. İğrençsin!"

"Sözlerine dikkat et," dedi sinirli bir ifadeyle.

Cansu onaylamaz bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Nasıl birine dönüştün sen böyle. Şu haline bak, seni tanımakta zorlanıyorum."

Gül, "Kes sesini," diye bağırdı kızgın gözlerle. "Yoksa senin için kötü olur."

Cansu da sinirlenmişti. "Ne yapacaksan yap hadi," diye-

rek Gül'ün üzerine yürüdüğünde kolunu tutup çektim. "Cansu, bırak, boş ver."

Gül öfkeyle kaşlarını çattı. "Beni karşınıza alarak hayatınızın en büyük hatasını yaptınız. İkinize de okulu dar edeceğim. Bittiniz siz, pişman edeceğim sizi!"

Gül çok alçak biriydi. Bir o kadar da bencil. Kendi istekleri doğrultusunda yapmayacağı şey yoktu. İsteklerini elde etmek için tüm dünyayı karşısına almaya, kurnazca oyunlar yapmaya hazırdı. Bunun için karşısına kim çıkarsa çıksın, hiç düşünmeden harcıyordu. Önce beni harcamıştı, sonra da çocukluk arkadaşı Cansu'yu. Şimdi de gözü öyle bir dönmüştü ki delirmiş gibi kinini kusmaya devam ediyordu. Sanki her şey ona aitmiş gibi kim neye dokunursa karşısında onu buluyordu. Oyunda hep kazanmak isteyen, ödülü almak için yapmayacağı mızıkçılık ya da hile olmayan küçük kız çocuğu gibiydi ve bebeği elinden alınınca gözünü kırpmadan insanın canını yakıp nefretini kusmaya hazırdı.

Cansu usulca güldü. "Sen beni korkutabileceğini mi sanıyorsun?"

Gül, "Korksan iyi edersin. Neler yapabileceğimi en iyi sen bilirsin," dediğinde sesinde büyük bir nefret vardı.

Cansu, "Sen bana en fazla ne yapabilirsin ki kızım? Dene bakalım, nasıl karşılık veriyorum. Sonunda kim kime bulaştığı için pişman oluyor, görelim," diyerek meydan okudu.

Gül'ün bakışlarından bir anlık tedirginlik geçse de hemen kendini toplayarak bunu gizledi. Güçlü durmaya çalışarak, "Seni uyarıyorum, bundan sonra attığın adımlara dikkat etsen iyi olur," dedi.

Cansu kendinden emin bir tavırla, "Buna ihtiyacım yok," diyerek Gül'ü tersledi. "Bize bir daha bulaşırsan bütün pisliklerini ortaya dökerim. Bu noktada bence sen attığın adımlara dikkat etmelisin."

Gül öfkeden kudururken yumruklarını sıktı. Bana dönüp iğrenen bir bakış yollayarak tekrar Cansu'ya döndü. "Onun yanında sen de yanacaksın. Keşke doğru tarafı seçseydim diyeceksin," dedi kısık ama tehditkâr bir sesle.

Cansu, "Diyeceğim tek şey ne olur, biliyor musun Gül?" diye sorup rahat bir tavırla hafifçe gülümsedi. "Siktir git!" dedi her kelimeye sertçe vurgu yaparak. "Anladın mı, şimdi daha fazla kaşınmadan ikile!"

Gül kızgınlıkla yüzünü buruşturdu. "İkinizi de bitireceğim, ezikler..." demişti ki Cansu öfkeyle sözünü kesti.

"Ya bir git şuradan. Ağzının ortasına bir tane geçireceğim şimdi göreceksin eziği, ikiyüzlü!"

Gül sinirden kıpkırmızı kesilerek bize son kez aşağılayan bir bakış attı ve yanındaki kızlara dönüp, "Gidelim," dedi ve birlikte sınıfa girdiler.

Cansu arkasından küfrederek öfkesini dindirmeye çalışırken, "Bu kız rezilin teki, 'Bir insan ne kadar kötü olabilir?' sorusunun cevabı resmen," diye mırıldandım ben de arkasından bakarken.

Cansu bana dönerek, "Boş ver onu, sen iyi misin?" diye sordu endişe ederek. "Ne istiyordu senden?"

İç çektim. "Eh... pek iyi sayılmam. O da bunu fırsat bilip üzerime geldi, kendince eğleniyor işte her zamanki gibi. Beni mahvetmek hayatının amacı haline gelmiş resmen. Savurdu-

ğu tehditleri duydun," deyip gözlerimi devirdim rahatsızlığımı vurgulayarak.

"Takma onu, tamam mı, bir bok yapamaz. Boş boş konuştu işte, hiç aldırma. Seni korkutmasına izin verme."

Aslında Gül'den korkmuyordum, ama söylediklerinin sadece tehditle kalmayacağını bilecek kadar da onu tanıyordum. En son benden intikam almak için beni kandırıp Onur'un önüne atmıştı. Zihnimde uyarı çanları çalıyordu, içgüdülerim bana bunun karşılıksız kalmayacağını, gerçekten Gül'ün bir şeyler planladığını ve bunu bana ödeteceğini söylüyordu. Ama bu saldırının nereden geleceğine dair hiçbir fikrim yoktu ki bu beni tedirgin ediyordu. Bu kızın yapabileceklerinin bir sınırı olduğunu sanmıyordum. Kesinlikle dikkatli davranmalıydık.

"Bence dikkatli olalım, ne yapacağı belli olmaz," diyerek endişemi dile getirdim. "En son başıma neler geldiğini biliyorsun."

Cansu anlayışla kolumu sıvazladı. "Biliyorum kanka, ama sana en ufak bir zarar vermeye kalksın onu ezer geçerim," deyip kibirle yumruğunu göstererek salladı. "Yüzünü dağıtırım onun. Ağzını burnunu kırarım. Hatta saçını başını yolarım, kel kalır valla," deyip eğlenerek kıkırdadı.

Ben de kendimi tutamadım ve onun bu haline güldüm. Bu sırada gözüm koridorun diğer bir ucuna kayınca Kağan'ı görmemle gülüşüm yavaşça dudaklarımdan kayboldu.

Kağan, yanında Emre'yle konuşarak ağır adımlarla bize doğru yürüyordu.

Kağan beni fark ettiğinde gözlerini kıstı ve bakışlarını benden çekerken yanımdan öyle hızlı bir şekilde geçti ki ne düşündüğünü anlayamadım. Ne yüzünde ne bakışında hiçbir

ifade yoktu. Sanki daha önce beni tanımıyordu ya da onun için görünmez olmuştum artık. Fakat aceleci tavırlarından anlaşıldığı üzere beni gördüğüne memnun olmadığı ortadaydı.

Derin bir nefes alıp içimdeki duygu karmaşasını bastırmaya çalışarak Cansu'ya döndüm.

Cansu altdudağını dişleyerek kararsız bir ifadeyle Emre'ye bakıyordu. Emre'yse ısrarla Cansu'ya bakmaktan sakınarak yanından geçtiğinde, Cansu onun dikkatini çekmek için, "Emre," diye seslendi arkasından yürüyüp.

Emre olduğu yerde durup yavaşça bize doğru döndü. "Ne var?" dedi düz bir sesle.

Cansu gülümseyerek, "Naber," dedi sevecen bir şekilde.

Emre sıkıntılı bir soluk aldı. "İyi," deyip kestirip attı.

Cansu yanaklarına yayılan hafif bir pembelikle, "Geçen geceden dolayı kızgın mısın bana?" diye sordu çekinerek.

Emre bir süre sessiz kaldı. "Hayır, değilim," diye cevap verdi kısık bir sesle.

Cansu, "Ben, birkaç gündür sürekli aramızda geçenleri düşünüyorum. Kafam çok karışık, cevaplara ihtiyacım var," diye ekledi.

Emre hafifçe güldü, ama bu hoşnut olmadığını gösteren bir gülüştü. "Ben en son, beni evden kovduğunu hatırlıyorum," diye karşılık verdi duygusuz bir bakışla.

Cansu incinerek yüzünü asıp üzgünce iç çekti. "Emre," dedi yumuşak bir sesle. "Üzgünüm. Ama bana başka seçenek bırakmıyorsun ki..." dediğinde Emre de yüksek sesle iç çekti.

"Ben gidiyorum," diyerek arkasını dönüp yürümeye başladı.

Cansu vazgeçmeyerek peşinden koştu ve Emre'nin koluna yapışarak onu durdurup kendine çevirdi.

"Beni dinleyeceksin Emre?" deyip kararlı gözlerle yüzüne baktı. "Derdin ne senin? Bazen bir bakıyorum ilgili davranıyorsun, beni kıskanıyorsun, sonra bir bakıyorum nefretini üzerime kusuyorsun. Son zamanlarda ne yapmaya çalışıyorsun, anlayamıyorum seni."

Emre kaşlarını çatarken sinirli bir soluk çekti içine. "Beni tamamen yanlış anlamışsın sen. Kafandan saçma sapan senaryolar uydurmaktan vazgeç."

Cansu, "Ben uyduruyorum, öyle mi?" derken artık tepesi atmış gibiydi. "Peki, o zaman, sarhoş bir halde evime gelip söylediğin tüm o sözler neyin nesiydi, buna cevap ver!"

Emre bir elini saçlarından kızgınlıkla geçirirken konuşmayarak sessiz kaldı.

Cansu, "Beni özlediğini söyledin. Benden ne saklıyorsun Emre?" diye sordu.

Emre'nin yüz ifadesi anında değişti, gözlerinden hafif bir tedirginlik geçti. "Sakladığım bir şey yok."

"Var," diye bağırdı Cansu. "Pişmanlıktan söz ettin. Geçmişte ne oldu, ne yaptın, anlat bana lütfen," dedi yumuşak bir ses tonuyla yalvararak.

Emre güçlükle yutkundu. "Sen de söyledin, sarhoştum. Sözlerimi ciddiye alma, gerçek değildi hiçbiri."

Cansu gözlerini hayretle kırpıştırdı. "Gerçek değil miydi?" diye fısıldadı üzgünce. "Asıl şu an söylediklerin gerçek değil. Bana yalan söylüyorsun!"

Emre sert bir tavırla, "Bana inanıp inanmaman umurum-

da değil. Evine gelmem bir hataydı, sakın bundan bir anlam çıkarmaya devam etme, çünkü yok," dedi.

Cansu şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Böyle söyleme," diye fısıldadı kırgın bir tonla.

Emre sinirle, "Bırak peşimi artık, uzak dur benden. Sıktın artık! Bir rahat ver kızım, çıkma karşıma," deyip hışımla yürümeye başlayıp yanımızdan ayrıldı.

Cansu üzgünce Emre'nin arkasından bakarken kolumu omzuna atıp ona sarıldım. Her şeyin geçeceğini, onun gerçekten daha iyi insanlara layık olduğunu söyleyip bir de öpücük kondurdum yanağına. Bütün konuşmalarına şahit olduğum için kendimi yeterince kötü hissediyordum, ama Emre'nin tavırları karşısında kendimi daha da kötü hissettim. Acımasız bir şekilde Cansu'nun kalbini kırmıştı ve kırılan kalbini onaramasam da onu daha farklı şekillerde mutlu etmenin yollarını düşündüm. Onu içinde bulunduğu bu andan çıkarıp zihnindekilerden belki uzaklaştırabilirdim.

8

Cansu için üzülürken onu alıp kantine götürdüm, bu şekilde derse girmesine izin veremezdim. Kantinden bir dolu çikolata ve kahve alarak bahçeye geçip bir güzel afiyetle yedik. Onun ilgisi olan konulardan bahsederek Emre'nin öküzlüğünü unutturmak istedim. Ardından Cansu, Kağan'la neler olduğunu sorunca aramızda geçenleri bütün ayrıntısıyla anlattım. Büyük bir kızgınlıkla Kağan'a küfretmeye başladı. Sonra o da birkaç gün önce Emre'yle yaşadıklarını anlattı ve bu kez küfürlerin yönü Emre'ye çevrildi. Hem Kağan'a hem de Emre'ye hakaret ederek bir ders saatini doldurduk ve diğer ders için sınıfa çıktık.

Sınıfa girip sıralarımıza doğru yürürken en arka tarafta oturan Kağan'ın bakışlarının üzerimde olduğunu hissettim ve ona doğru kaçamak bir bakış attım. Yanılmamıştım. Buz kesen mavi gözlerini kısmış, beni izliyordu. Ona nefret dolu bir bakış atıp önüme döndüm.

Dersimiz edebiyattı. Umarım bir nebze olsun beni oyalar ve Kağan'ı düşünmeyi bırakırdım diye geçirdim içimden. Çün-

kü ne yaparsam yapayım, Kağan bir şekilde zihnime süzülüyor, kafamı meşgul ediyordu. Hiçbir şeye tam anlamıyla dikkatimi veremiyor, odaklanamıyordum, algım bir dedektör gibi durmadan Kağan'la ilgili şeylere gidiyordu. Ben onu düşünmemek için uğraştıkça, sevmediğim ot misali zihnimde beliriveriyordu. Sürekli yaşananları tekrar hatırlıyordum ve bu feci halde canımı yakıyordu.

Öğretmenimiz kapıda görününce düşüncelerimden sıyrılıp tamamıyla kendisine odaklandım. Fatma Hoca her zamanki gibi siyah beyaz bir kombin yapmıştı. Neşeli bir şekilde sınıfa girip çantasıyla dosyalarını masaya bıraktı. Ardından samimi bir şekilde bizim halimizi hatırımızı sorduktan sonra sandalyesine oturup bugünkü işleyeceğimiz dersin konusunu söyledi ve anlatmaya başladı.

Fatma Hoca konuyu bitirdikten sonra öğrendiklerimizi pekiştirmek için bize etkinlik yaptırdı. Konuyla ilgili bulmaca hazırlayacaktık ve daha sonra bu bulmacaları sınıfta karışık bir şekilde değiştirip çözecektik.

Cansu'yla bulmaca hazırlarken bir yandan da konuşuyorduk. İkimizin de canı çok sıkkındı, fakat Cansu benim için neşeli görünmeye çalışıyordu. Üzüntümü dağıtmak için izlediği komik şeylerden taklitler yaparak beni güldürmeye uğraşıyordu.

Çok konuştuğumuz için hocanın bakışları bizim sıraya kaydı ve gülerken yakalandım. Hocamız uyarırcasına hafifçe tebessüm etti. Ben de özür dileyen bakışlarla karşılık verdim.

Bu kadını seviyordum, çok iyiydi, asla bir öğrenciyi utandıracak veya rezil edecek bir şey yapmazdı. Fakat dersi dinlemeyenlerin sınıftan çıkmasını isterdi.

Cansu'nun koluna bir tane geçirdim. "Ya kes şunu. Hoca bize bakıyor," diye uyarırken gülmemek için altdudağımı ısırdım. "Dışarı atılmak istemiyorum."

"Tamam. Tamam. Ders bitsin, devam edeceğim, ama bu çok eğlenceli," diyerek sessiz sessiz gülmeye devam etti.

İç çektim. "Bu haldeyken bile beni güldürmeyi başarıyorsun."

Şefkatle kolunu omzuma attı. "Kanka olmak bunu gerektirir."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Sen çok iyi bir arkadaşsın."

Cansu, "Ah, biliyorum. Lütfen şımartma beni," diyerek yalandan kibirle gülümsedi ve bulmacaya döndü.

Bu sırada Gül'le göz göze geldik. Bakışlarına yansıyan nefretle bana bakıyordu. Ona baktığımı fark ettiğinde dudaklarında geniş, sinsi bir gülüş belirdi. Bir planı vardı kesinlikle, ne olduğunu bilmiyordum, ama bu kinayeli bakışın mutlaka bir anlamı olmalıydı. Gülüşü bakışlarındaki tehditkâr ifadeyle birleşince yüzü korkunç bir hal aldı. Resmen oturduğu yerden, *"Göreceksin sen kızım gününü,"* diyordu. Bunun için tek bir söz söylemesine bile gerek yoktu.

Cansu bakışlarımı takip ederek başını Gül'e çevirdi. "Bunun derdi ne, niye böyle sırıtıp duruyor?"

"Bilmiyorum," dedim düşünceli bir sesle. "Kesin yine bir pislik planlıyor."

"Aldırma, hele bir sana sataşmaya kalksın kendi pisliğinde boğarım onu."

Minnettar olarak gülümsedim. "Koruyucu meleğim benim," diyerek takıldığımda o da gülümsedi.

"Yıllardır o ikiyüzlüyle arkadaşlık yaptığıma inanamıyorum," deyip başını iki yana salladı. "Neyse salla. Hadi, bitirelim şunu," diyerek bulmacaya döndü tekrar.

"Tamam," diye karşılık verdim ve bakışlarımı deftere çevirerek ona yardım etmeye başladım.

Dersimiz bittikten sonra diğer dersin boş olduğunu öğrenince Cansu'yla toparlanarak sıramızdan kalkıp sınıftan çıktık. Zil çalana kadar birlikte sınıfın önünde takılarak vakit geçirdik. Cansu yine her zamanki enerjik haliyle hızlı hızlı bir şeyler anlatırken bakışlarım az ötemizde duran Gül ve Melis'e takıldı, bir yandan aralarında konuşuyorlar, bir yandan da harıl harıl ellerindeki telefonlarla uğraşıyorlardı.

Ders zili çalıp da herkes sınıfına girmeye başladığında boş dersimizi nasıl değerlendirsek diye düşünürken birkaç erkek öğrenci yanımdan geçerken bana göz kırparak pis pis sırıttı. Olanlara bir anlam veremeyerek şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Arkalarından boş boş bakarken ima ettikleri şeyi anlamaya çalıştım.

Cansu'nun konuşmasıyla düşüncelerimden sıyrılıp ona döndüm.

"Ah, ne dedin? Anlamadım."

"Kütüphaneye gidelim mi diyorum, kitap almam gerekiyor. Sonra da kantine gider otururuz."

"Şu an hiç kapalı alan çekemem. Ben bahçeye çıksam, sen de işini bitirip gelsen, olur mu?" diye sordum.

Canım hiçbir şey yapmak istemiyordu. Aslında sınıfta ka-

lacaktım, ama Kağan veya Gül'ü görüp moralimi bozmak istemiyordum.

"Tamam, o halde, hemen kitabımı alıp yanına geleceğim," dedi ve bana uzaktan öpücük atıp koşar adımlarla yanımdan uzaklaştı.

Bu sevimli hali beni gülümsetti.

Kendimi yorgun ve bitkin hissederken yürümeye başladım, bütün katlar boştu, herkes dersteydi tabii ki. Kantine gitmek için alt kata indim, içecek bir şeyler alıp bahçeye çıkacaktım.

Birinci katta ilerlerken tanımadığım iki çocuk önümde durup geçmemi engelledi.

Çocuklardan biri uzun boylu, dalgalı siyah saçları olan bir çocuktu. Diğeriyse yanındaki çocuğa inat kısa boyluydu ve sarışın kumral arası bir şeydi. Kısacak kesilmiş dik dik duran sarıya çalan açık kahverengi saçları vardı.

İçlerinden biri gülümseyerek, "Merhaba," dedi.

Afalladığımı gösteren bir sesle, "Merhaba," dedim.

"İzmir'den gelmiştin sen, değil mi?"

Tereddüt ederek, "Evet," dedim.

Bunlar da kimdi? Durup dururken niye benimle konuşuyorlardı?

Çocuk bir kolunu duvara yasladı. "Ben Akın," dedi çapkınca bir bakış atarak. Sonra yanındaki çocuğu göstererek, "Bu da arkadaşım Erdi," diye ekledi.

"Ee, ne yapayım yani?" dercesine bir bakış attım ikisine de. "Ne istiyorsunuz?"

Akın kolunu duvardan çekip biraz daha bana yaklaştı.

"Senin adın Buket miydi?" diye sordu çarpık bir sırıtışla. Gözlerinde de anlamlandıramadığım pırıltılar vardı. Beni etkilemeye mi çalışıyordu o?

Sorusuna cevap vermeyip, "Gitmem gerek, müsaade eder misin?" dedim, çünkü önümü kesmişti.

"Nereye ama konuşmaya yeni başlamıştık," dedi ısrar ederek.

Gözlerim ikisi arasında gidip geldi. Hiç tekin olmayan tavırları vardı. İçimden bir ses buradan hemen gitmem gerektiğini söylüyordu.

"Bakın, cidden gitmem gerek, derse geç kaldım," deyip yalan söyledim. Bana inanmalarını umarak bir adım atmıştım ki Akın önümde bitti.

"Hey, biraz geç kalsan bir şey olmaz, az daha kal bizimle. Sadece tanışmak istiyoruz."

Yeter artık ama. "Ben istemiyorum," diyerek tersledim.

Diğer tarafımda duran Erdi, "Hımm... fikrini değiştirebilirim," derken elini bana doğru uzattı ve koluma dokundu.

Ona doğru dönüp elini iterek, "Ne yapıyorsun! Dokunma bana!" dedim sinirle.

Sapık mıydı neydi ya?

Gülerek ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, sakin ol," dedi.

Akın sinirli bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Herkese gelince var. Bize gelince mi masum kız olma triplerine giriyorsun ha?"

Öfke bütün bedenimi ele geçirdi. "Ne diyorsun sen be?" diyerek bağırdım ona dönüp. Artık fazla olmuştu bu çocuk. "Salak salak konuşma!"

"Burada haberler çabuk yayılır kızım. Saklayabileceğini mi sanıyordun?"

"Neyi?" diye sordum hiçbir şey anlamayarak. Cidden, yani burada ne haltlar dönüyordu?

Erdi yanıma doğru yanaşarak kulağıma doğru eğilip, "Gerçekte nasıl biri olduğunu biliyoruz," diye fısıldadı.

Kaşlarımı çattım. "Çekil! Uzak dur benden," diye bağırarak onu ittim. "Ne geveliyorsanız açık açık söyleyin."

"Yeterince açık değil mi, bütün okul senin sürtük olduğunu öğrendi."

Şaşkınlık ve kızgınlık arasında sıkışıp kaldım. "Ne?" diye çıkıştım öfkeyle. "Bu doğru değil! Nasıl böyle bir şey uydurursunuz!"

Akın ve Erdi, sanki komik bir şey söylemişim gibi sırıtmaya başladı.

İkisine de tiksintiyle baktım. "Siz kafayı yemişsiniz," diyerek başımı iki yana salladım. "Çekilin yolumdan," deyip yanlarından uzaklaşmak için hamle yapmıştım ki Akın yine önümde bitti.

Gözlerinde şeytani parıltılar gezinirken, "Bizimle geliyorsun," dedi eğlendiğini belli eden bir sesle.

Daha ben ağzımı açıp bir şey söyleyemeden Erdi arkamdan dolandı ve ağzımı kapattı, diğer elini de belime dolayıp beni sıkıca tuttu.

Gözlerim dehşetle iri iri açılırken korkarak karşımda duran Akın'a baktım. Panik hissi bütün vücudumu anında sardı. O an ne yapacağımı bilemedim, bağırmaya çalışıyor, ama bir

türlü sesimi duyuramıyordum. Belimi öyle sıkı tutuyordu ki ayak dirememe rağmen neredeyse beni sürüklüyordu. Feci bir şekilde korkuyordum, korkunç bir kâbusun içine düşmüştüm. Adrenalin olacakların düşüncesiyle deli gibi kanımda yayılmaya başladı. Kalbim ağzımda atıyordu resmen.

Erdi beni sürükleyerek erkekler tuvaletine sokarken Akın da peşimizden geldi. Telaşla etrafıma bakındım, çaresizce birini görmeyi umdum. Ama içeride sadece üçümüz vardık. Erdi'nin elinden kurtulmak için çırpındığım sırada Akın önüme geçip gözlerimin içine alaycı bir ifadeyle baktı.

"Rahat dur güzelim," deyip iğrenç bir şekilde sırıttı. "Yoksa canını yakmak zorunda kalırım."

İçine düştüğüm dehşetle irkildim. Bu sözler üzerine daha çok çırpındım ve tüm gücümle bağırdım. Ama Erdi'nin ağzıma kapanan eli yüzünden çığlığım boğuk bir inlemeden öteye gitmiyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan akarken güçsüzlüğüme lanet ettim.

O kadar çok korkuyordum ki kalp atışlarım hızlandı, gittikçe beni çaresizliğe iten bir paniğe kapıldım. Kaçmaya çalıştım, ama bir türlü ellerinden kurtulamıyordum.

O sırada başımı iki yana çevirmeye uğraştım ve bir boşluk bulup Erdi'nin elini tüm gücümle ısırdım. Erdi acıyla haykırarak geri çekilip beni bıraktı. "Seni sürtük!"

"Yardım edin!" diye bağırarak kapıya doğru koşmaya çalıştım, fakat Akın belimden sıkıca yakaladı ve beni susturmak için yine ağzımı kapattı.

Birisi beni duymuş olacak ki kapı aniden açıldı. Akın beni

hemen kenara itti ve gelen kişiyi göndermek için öne doğru bir adım attı. Erdi de yanına geçti.

İçeriye dağınık siyah saçları olan koyu renk gözlere sahip bir çocuk girdi. Bakışları derin, manidar ve tehditkârdı. Çok sert olan yüz hatları şahit olduğu manzara karşısında daha da sertleşmiş gibi görünüyordu. Oldukça korkunç bir duruşu vardı.

Tehlikeli bakan gözleri üçümüz arasında gidip geldi. En son benim üzerimde duran bakışlarıyla beni baştan aşağı ağır ağır süzdü.

Kısık olan ürkütücü gözlerini Erdi ve Akın'a çevirirken, "Ne oluyor lan burada?" diye sordu derinden gelen kaba bir sesle.

Erdi, "Hiç... biz..." diye kekelemeye başladı. Bir yandan da korkuyla Akın'a bakıyordu. Akın da korkmuştu, fakat bunu göstermemeye çalışıyordu.

Akın, Erdi'ye tedirgin bir bakış attıktan sonra gelen çocuğa döndü.

"Sadece eğleniyorduk," derken umursamaz görünmek istiyordu, fakat bunda hiç başarılı değildi.

Çocuk öfkeyle kararan bir yüzle, "Siktirin gidin, yoksa ben de şimdi sizinle eğlenmeye başlarım," diyerek yumruklarını sıktı. "Ve eğlenen taraf ben olurum, siz değil."

Akın ve Erdi tekrar tedirgin olarak bakıştı ve hiç vakit kaybetmeden hızla kapıya doğru koşup tuvaletten çıktılar.

Çocuk gözlerini kısarak onların çıkışını izledi. Sonra yüzüne yerleştirdiği tekinsiz, küçük bir gülümsemeyle bana dönerek konuştu.

"Sanırım bir teşekkürü hak ediyorum ha?"

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken beni kurtaran çocuğa korkarak baktım. Çünkü gelen Egemen'di. Bahadır'ın çetesindeki çocuk!

O an aklımdan tek bir düşünce geçti: Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak böyle bir şey olsa gerekti.

9

Egemen'in kendisini tanıdığımı anlamasını istemiyordum. Bu benim için hiç iyi olmazdı. Az önce yaşadıklarımın hissettirdiği paniği elimden geldiğince bastırdım ve bedenimin istemsizce titreyişini kontrol altına almak için derin bir nefes alıp gömleğimin kollarıyla gözlerimi kuruladım.

Doğal davranmaya gayret ederek, "Teşekkürler," diye mırıldandım ve bakışlarımı Egemen'den çektim. Ardından gitmek için hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdüm.

Ne yazık ki o da geriye doğru adım atıp gitmemi engellemek istercesine kapının önünü kapattı. Gözlerimin içine tehlikeli bir ifadeyle bakarken dudaklarında çarpık bir sırıtış belirdi. Egemen gitmeme kesinlikle izin vermeyecek gibi görünüyordu. Az önceki korkum geri geldi ve panik bütün vücudumu sardı. Tam rahat bir nefes aldım derken kalbim yeniden küt küt atmaya başladı.

"Sadece kuru bir teşekkür mü yani?" diye sordu tek kaşını alay edercesine kaldırarak. "Bence daha fazlası olabilir," diye devam ederken bakışları da alaycı bir ifadeyle parladı.

Güçlükle yutkundum. "Lütfen çekilir misin?" Sesim biraz önceki bağırmalarım nedeniyle kısık çıkıyordu, ama titrememesine şükrettim. "Burada kalmak istemiyorum," dedim güçlü görünmeye çalışarak.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu acele de niye? Hem biraz kalıp kurtarıcınla sohbet etmeyecek misin?" diye sordu yalandan masum bir ifade takınarak.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Ben... sadece gitmek istiyorum," dedim. Egemen hiç hareket etmeden kapının önünde öylece durmaya devam ettiğinde, "Lütfen, izin verir misin?" diye ekledim tedirginliğimi saklamaya çalışarak.

Sözlerimden hiç etkilenmediğini gösterircesine, "Okulda yeni misin?" diye sordu. "Daha önce seni hiç görmemiştim."

Kıpırtısız bir şekilde tedirgin olarak ona bakıp, "Evet," diye fısıldadım.

Artık gitmeme müsaade etmesi için içimden dua ediyordum. Onunla daha fazla aynı ortamda kalmak beni rahatsız ediyordu. Çünkü Egemen'e bakarken Emre'nin sözleri zihnimde dönüp duruyordu. "Zarar vermekten zevk alan piçin teki o," demişti onun için.

"Peki. Adın ne?" diye sordu ilgili bir ifadeyle.

Gerginlikle usulca nefes alıp verdim. Buradan acilen gitmem gerekiyordu.

Sorusunu umursamayarak Egemen'in yan tarafından kapının koluna uzandım. Egemen anında bileğimi sıkıca tutup parmaklarıyla kavradı ve kapının kolundan çekti. Bu ani hareketi karşısında bir an afalladım. Sonra kendimi toplayıp ko-

lumu onun elinden kurtarmak için bütün gücümü kullanarak çekmeye çalıştım. Ama ne fayda? Beni bırakmıyordu.

"Bırak," dedim kaşlarımı çatarken. "Canımı acıtıyorsun."

Yüzündeki sakin ve eğlenen ifade anında kayboldu ve yerine tehlikeli bir ifade geldi.

Soğuk bir sesle, "Adın ne demiştin," diyerek karşılık verdi bana. Sonra da sertçe beni iterek bileğimi bıraktı. Dengemi kaybederek geriye doğru bir iki adım tökezledim ve arkamdaki lavaboya tutundum.

Sıktığı bileğimi ovalarken başka ne yapacağımı bilmeyerek, "Buket," dedim pes edercesine.

Burada savunmasız bir haldeyken Egemen'le asla baş edemezdim. Şimdilik sorusuna cevap vermek daha akıllıca görünüyordu.

"Buket. Hımm," derken dudakları yavaşça kıvrıldı. "Benden korkmana gerek yok güzelim."

"Korkmuyorum," diyerek yalan söyledim.

Güldü. Sonra elini tokalaşmak için bana uzattı. "Ben Egemen," derken rahatsız edici sırıtışı tüm yüzüne yayıldı.

Bakışlarım kararsızca uzattığı ele kaydı. Elimi ona uzatmak istemedim ve bakışlarımı tekrar gözlerine çevirdim. Onun bana tekrar dokunmasını istemiyordum. Buna izin vermeyecektim.

Korkumu bastırarak omuzlarımı dikleştirdim. "Yardım ettiğin için teşekkürler Egemen, artık kapının önünden çekilir misin? Burada kalmak istemiyorum. Bırak gideyim," dedim bütün cesaretimle.

Uzattığı elini yavaşça indirirken gülümsemesi de aynı ya-

vaşlıkla yüzünden silindi. Koyu renk gözlerini kısarak bakışlarıma soğukça karşılık verdi. Yüz ifadesi anında sert bir hal aldı. Elimi uzatmadığım için sinirlenmiş görünüyordu. Bu hali karşısında kalbim korkudan kulaklarımda atarken gözlerimi ondan kaçırmamak için kendimi zor tuttum.

Bu sırada tuvaletin kapısı gürültüyle açıldı ve içeriye sohbet ederek gülen, şakalaşan iki çocuk girdi. Egemen kapının önünden çekilmek zorunda kalmıştı. Gelen çocuklar bizi görünce anında sohbetlerini kestiler ve yüzlerine şaşkın bir ifade yerleşirken bir bana, bir Egemen'e bakmaya başladılar.

Bundan yararlanarak bir hışımla kapıya doğru atıldım. Egemen kapının çok gerisinde kalmıştı, bana ulaşması imkânsızdı. Çocukları iterek aralarından geçtim ve bütün gücümle bacaklarımı zorlayıp koşmaya başladım.

Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmeden koridorda hızla ilerledim. Tek istediğim şey buradan hemen uzaklaşmaktı. Bir yandan da sürekli omzumun üzerinden arkaya bakmayı ihmal etmedim. Egemen peşimden gelmesin diye dua ediyordum.

Yine arkaya doğru bakıyordum ki sert bir şeye çarpmamla kendimi yerde buldum. İki güçlü kol beni yerden kaldırırken sızlanarak bakışlarımı beni tutan çocuğa çevirdim.

Bu Kağan'dı.

Kaşlarımı çattım. Anında, "Dokunma bana," diyerek kendimi geri çektim.

Yüz ifadesi sertleşirken, "Neden bu haldesin?" diye sordu şüpheyle.

Kahretsin! Eminim gözlerim ve burnum ağladığımı gös-

terircesine kızarıktı. Bu da Kağan'ın merakını uyandırmış olmalıydı.

"Sana ne?" diye mırıldandım ve bakışlarımı ondan kaçırarak yoluma devam etmek için yan tarafından bir adım attım.

Kolumu sertçe tutarak gitmeme engel oldu. "Ne oldu?" diye sorarken sesi garip çıkmıştı.

Sessiz kalarak ona cevap vermedim. Yüzüne bakmak istemediğim için başımı yan tarafıma doğru çevirdim.

"Ne oldu diyorum!" diye sordu tekrar kolumu sıkarak.

Bıkkın bir şekilde yüzümü yüzüne çevirdim. "Bir şey olmadı. Bırak," deyip kolumu ondan kurtarmak için elini ittim. Bu hiçbir işe yaramamıştı, hâlâ beni bırakmadan kolumu sıkıca tutuyordu.

Ona bakmamla gözlerini kısarak daha dikkatli bir şekilde beni inceledi. "Ağladın mı sen?" diye sordu tereddüt ederek.

Bakışlarımı yere çevirip, "Hayır," dedim.

Yaşadıklarım, Kağan'ı görmek ve bana bu şekilde davranması beni daha da büyük bir karmaşanın içine soktu ve gözyaşlarıma engel olamayarak sessizce ağlamaya başladım. Biraz önce yeterince korkmuştum, savunmasızlığımı hissetmek beni iyice deliye döndürüyor ve daha da çaresiz hissettiriyordu. Üzerine bir de Kağan'ı görmek her şeyi olduğundan daha zor bir hale getiriyor, kullanılmışlığımı ve yalnızlığımı ve hatta acizliğimi bir tokat gibi yüzüme vurmaktan öteye gitmiyordu.

Kaşlarını çattı. "İyi misin?" deyip çenemden tutarak yüzüne bakmam için beni zorladı. Ağladığımı görünce bakışlarında anlamlandıramadığım bir ifade fark ettim.

Endişe miydi o?

Öfkeyle karışık meraklı sesiyle, "Lanet olsun, neden ağlıyorsun?" diye sordu.

Konuşamayarak hıçkırdım. Bütün korkumu içimden atarcasına ağlıyordum.

"Buket! Bir şey söyle? İyi misin?" derken beni kabaca sarstı.

"Bırak, iyiyim," dedim hıçkırıklarımın arasından zar zor konuşarak. Ayrıca bu ilgisi karşısında şaşırmıştım.

Beni hâlâ bırakmayarak, "Bana yalan söyleme," dedi kızgın gözlerle yüzüme bakarken. "Neler oldu?"

"Yok bir şey. Bırak beni," diyerek geçiştirdim.

"Sana inanmıyorum. Neden bu haldesin?" diye sorup dişlerini sıktı. "Biri bir şey mi yaptı?" diye sordu kısık bir sesle. Sanki alacağı cevaptan korkuyormuş gibi bir hali vardı.

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Hiçbir şey olmadı," dedim gözlerimi kaçırarak. "Lütfen bırak beni, gitmek istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Sabrımı zorlama! Ne oldu? Söyle," derken gözleri öfkeyle parlıyordu.

En son bana söylediklerini hatırlayınca, "Seni ilgilendirmez," diyerek karşılık verdim.

"Siktir! Kimden kaçıyordun?" diye sordu tehlikeli bir sesle. "Olanları anlatmadan hiçbir yere gitmiyorsun," dedi inatla.

Öfkelendim. "Sana ne ya? Sana ne?" derken hiç olmadığı kadar yüksek sesle bağırdım. "Seni neden ilgilendiriyor bana ne olduğu?"

Kağan sabır dilermiş gibi derin bir nefes alıp verdi. Sorum karşısında sinirlenmiş olacak ki kendini tutmaya çalışırcasına

dişlerini sıktı. Gözleriyse ucunda alev olan bir ok misali hiddetle parlamaya devam ediyor, sanki hedefini arıyor gibi bakıyordu.

"Beni daha fazla sinirlendirmeden konuşmaya başla," diye emretti alçak bir sesle.

Kaşlarımı çattım. "Yeter artık! Olanları duymak mı istiyorsun. Peki!" derken öfkemin bana verdiği güçle Kağan'ı geriye doğru ittim. "Az önce iki çocuk tarafından tacize uğradım. Beni zorla tuvalete doğru çekiştirdiler. Öğrendin işte, mutlu musun?"

İtirafımdan sonra Kağan olduğu yerde kaskatı kesildi. "Sana zarar verdiler mi? Bir şey yaptılar mı?"

O korkunç anı hatırlamak istemiyordum. "Seni ilgilendirmez," diyerek bu konu hakkında daha fazla konuşmayı reddettim.

Gözlerimin içine soğuk okyanusu andıran mavi gözleriyle baktı. "Neler olduğunu bilmek istiyorum. Soruma cevap ver!" diye usulca konuşurken yüzü karanlık, ürkütücü bir hal aldı.

"Hayır," dedim bu halinden korkarak. "Bir şey yapmadılar. Kaçtım."

Sinirden boynundaki damarların kabardığını fark ettim. "Kimdi onlar?" diye dişlerinin arasından tısladı. Çenesinin art arda kasıldığını görebiliyordum.

Neden bu kadar abartıyordu ki? Hani onun için önemsizdim?

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Üzerime doğru yürüyerek kızgınlıkla konuştu. "Kimdi onlar dedim. Bana onların kim olduğunu söyleyeceksin."

Aynı kızgınlıkla cevap verdim. "Bilmiyorum dedim. Anladın mı? Tanımıyorum onları. Birden önüme çıktılar."

Kendi kendine bir şey düşünüyormuş gibi gözlerini kısıp hafifçe başını salladı. "Onları bulacağım," diye mırıldandı.

Kağan'ın ne yapmaya çalıştığını çözemiyordum. Bana yaptıkları ve bana söylediği bütün acımasız sözler zihnimi esir aldı. Kalbim, her biri diken olup batan bu sözler karşısında resmen kanıyordu. Kağan'ın beni hüsrana sürükleyen her bir cümlesi tekrar canımı yakarken boğazımda bir hıçkırığın düğümlendiğini hissettim, sanki hıçkırabilsem, Kağan'ı ve her şeyi geride bırakacak, yeniden dünyaya gelecektim, ama yapamıyordum.

Kendimi tutamayarak sordum. "Neden umurunda ki? Başkalarının bana zarar vermesini neden umursuyorsun? Bana acımasızca davranırken benden nefret ediyor gibiydin. O akşam bana kinini kusarken ne hissettiğim umurunda değildi. Şimdi ne değişti, neden ilgilendiriyorum seni?"

Kaşlarını çatarak usulca yutkundu. Yüzünde tuhaf bir ifade belirip anında kayboldu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun? Amacın ne Kağan?" diye sordum yalvarırcasına.

Bir anlığına duraksadı. "Hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum. Bir amacım yok," diye mırıldandı sakince.

Üzgünce gözlerinin içine baktım. "Bana en fazla zarar veren sensin. Görmüyor musun? Başkaları umurumda bile değil. En çok senin yaptıkların beni darmadağın ediyor," dedim her kelimemde boğulurcasına. "O akşam kalbimi paramparça ederken beni hiç düşünmüyordun. Şimdi değişen ne?"

Bakışlarında kederli bir gölge gezindi. Ardından gözlerini kısarak bunu sakladı ve sert bir ifadeyle bana baktı. "Hiçbir şey değişmedi," diye yanıt verdi buz gibi soğuk bir sesle. "Söylediğim her bir söz yine geçerli," dedi ve eski acımasızlığına geri döndü.

Üzülerek gözlerimi kırpıştırdım. Bana ihanet eden gözyaşlarım akmak için ısrar etti. Ağlamamak için dişlerimi sıkarak gözyaşlarımı engelledim ve içimdeki öfkeye tutundum. Sonuçta evet, yalnızdım, ama beni kullanmış birinden de yardım alacak kadar da değildi. Cesaretimi toplayıp kalbimin sızısını bastırdım ve sesimin titrememesine çalışarak, "O zaman defol git, bana ne olduğu seni ilgilendirmesin hayvan herif," diyerek isyan edercesine bağırdım.

Bir hışımla bana doğru atıldı. Kollarımdan tutup beni kabaca kendine çekerek aramızdaki mesafeyi kapattı ve gözlerimin içine tehlikeli bir ifadeyle baktı.

"Bana sakın ne yapmam gerektiğini söyleme," derken sesi çok tehditkâr çıkmıştı. "Sakın haddini aşma."

Bu tehditkâr halinin beni korkutması gerekiyordu, fakat tam tersine öfkemi daha çok körükledi. Ayrıca haddini aşan biri varsa bu Kağan'dı. Ben değildim!

"Tabii ya, sen istediğini yaparsın. Dur tahmin edeyim. Çünkü sen hastalıklı bir piçsin! Bana acı çektirmek hoşuna gidiyor, değil mi?"

Kağan'ın öfkeden çenesi seğirirken kendini sakinleştirmek için gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Gözlerini açtığında, "Sabrımı zorlama. Elimde kalacaksın şimdi," diye sinirle yüzüme doğru soludu.

İğrenircesine yüzümü buruşturdum. "Beni korkutabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun! Senin de o pisliklerden bir farkın yok. Şimdi de gelmiş hesap soruyorsun! Sen hayatımda tanıdığım en kötü insansın. Senden nefret ediyorum!" diye öfkeyle bağırdım. "Nefret ediyorum!"

Kağan'ın, bu sözlerimle hafifçe afalladığını gördüm. Şaşırmış gibiydi. Yakıcı öfkesi yok olurken yüzü acıyla çarpıldı, fakat hemen kendini toparladı. Ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki vazgeçti. Ellerini üzerimden çekerek bir iki adım geriledi.

Kağan'ın beni üzdüğü gibi ben de onu üzmek istemiş, ağzıma geleni söylemiştim, fakat ona bakınca içimde tatmin duygusu değil, büyük bir pişmanlık oluşuyordu. Onun bu hali karşısında birden yutkunmakta zorlandım.

O an içimden iki ses yükselip zihnimi büyük bir karmaşaya sürükledi. Biri, "Hayır, sakın üzülme, sana söylediklerini hatırla, kalbini kırdı senin, unuttun mu?" diyerek nefretimi besledi. Diğer sesse, "Hayır, onu affetmek istiyorsun, çünkü hâlâ seviyorsun, sen ona âşıksın," diyerek nefretimi azalttı.

Kendimi kötü hissederken orada daha fazla duramadım. Kağan'ı öylece bırakarak yanından geçip gittim. Dayanacak ne gücüm ne enerjim kalmıştı. Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine izin vererek çökmüş bir halde koridor boyunca yürümeye başladım. Elimde kırık kalbim, bir kere bile arkama dönüp bakmadım. Sadece sessizce, usul usul Kağan'dan uzaklaştım.

10

Kendimi boş tuvaletlerden birine attım. Hiç iyi değildim, gözyaşlarımı bir türlü durduramıyor ve hıçkırarak ağlıyordum. Tüm vücudum yaşadıklarımdan dolayı titriyordu. Sanki kocaman karanlık bir boşluk vardı ve beni içine çekiyor gibiydi. Her şey o kadar kötü gidiyordu ki...

Kendime gelmek için musluğu açıp yüzümü defalarca soğuk suyla yıkadım. Su kendime gelmemi sağlamış, titremelerim azalmıştı. Aynadaki yansımamı incelediğimde gözlerimle burnumun ağlamaktan kızarmış olduğunu gördüm. Hafifçe dağılan makyajımı sildim. Dağınık duran saçlarımı topladım, ama gözlerim ağladığımı ele verircesine hâlâ nemliydi.

Sürekli savunmasız hissetmekten, bir şeylerden kaçmaktan, kendimi korumaya çalışmaktan o kadar yorulmuştum ki... çaresizliğim gün geçtikçe daha da büyüyordu, her gece bir kâbusa uyuyup her sabah başka bir kâbusa uyanıyordum. İzmir'deki günlerimi düşündükçe bunları hak edecek ne yap-

tığımı sorup duruyordum kendime. Orada tek derdim derslerim, arkadaşlarım, alışverişken burada resmen hayatta kalmaktı ve kendimi korumak adına sürekli amansız bir savaşın içine giriyordum ve ne yazık ki ne kaçacak bir yerim ne de yardım isteyecek bir kimsem vardı. Her anlamda tamamıyla çıkmazdaydım.

Tuvalette ne kadar zaman geçirdiğimi bilmiyordum, zilin çaldığını duyunca bahçeye çıkıp Cansu'yu beklemeye karar verdim. Okulun içinde yürürken bazı öğrencilerin yanından geçtiğimde bana garip garip baktığını fark edince buna bir anlam veremedim, neden böyle yaptıklarına dair en ufak bir fikrim yoktu. Bugün neler oluyordu böyle?

Sonra sabah Gül'le tartışmamız ve savurduğu tehditler aklıma gelince kaşlarımı çattım. Ardından Akın ve Erdi'nin sözleri kulaklarımda çınladı. Acaba Gül benim hakkımda iğrenç bir dedikodu çıkarmış olabilir miydi? Bu düşünce zihnimi meşgul edip beni tedirgin ederken telefonum çaldı, dalgın dalgın cebimden çıkarıp cevap verdim. Arayan Cansu'ydu.

"Efendim?" dedim halsiz bir sesle.

Cansu yüksek çıkan sesiyle, "Buket. Neredesin? Bahçeye çıktım, ama bulamadım seni," dedi.

"Şey... evet... şimdi gidiyordum ben de."

"Acil konuşmamız gerek."

Bu durumu tuhaf karşılayarak, "Neden ki?" diye sordum kaşlarımı çatıp.

"Çok kötü bir şey oldu," derken sesi telaşlıydı.

"Ne oldu?" diye sordum merak ederek.

Derince iç çekti, "Bu hiç hoşuna gitmeyecek," dedi Cansu.

"Ne hoşuma gitmeyecek?" derken kafam karıştı iyice.

"Şey..."

"Neler oluyor?" dedim daha da merak ederek. "Söylesene."

"Of! Yüz yüze konuşsak daha iyi olacak. Kantine doğru gidiyorum, orada buluşalım mı?"

Sözleri ve sesindeki telaş beni korkutmaya yetmişti. "Sorun ne Cansu?" diye sorarken alacağım cevaptan korkuyordum. "Beni endişelendiriyorsun."

"Gelince konuşuruz."

"Hayır, şimdi söyle," diye ısrar ettim. "Öğrenmek istiyorum."

"Bak... kütüphanedeyken bazı öğrencilerin konuşmalarını duydum."

"Eee," dedim sabırsızca.

"Senin hakkında konuşuyorlardı. Şey..."

Gerilmiştim. "Söyle Cansu," dedim korkuyla. "Ne diyorlardı?" derken altdudağımı ısırdım.

"Senin isteyen herkesle çıktığını söylüyorlar."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "NE!" diye haykırdım. Boğazıma bir yumru oturunca nefes almakta zorlandığımı hissettim.

"Herkes bunu konuşuyor."

Cılız çıkan üzgün sesimle, "Ama bu yalan. Ben böyle bir şey yapmıyorum ki" dedim kendimi savunarak.

Cansu anlayışla, "Biliyorum kanka," dedi yumuşak bir tavırla. "Ama daha bitmedi."

"Dahası da mı var?" diye inledim omuzlarım düşerken.

"Evet," dedi üzgün üzgün. "Ailenin tüm itibarını yerle bir ettiğin için Ankara'ya taşınmışsınız. Ailen ceza olarak seni bu okula göndermiş."

Yok artık daha neler! Uydurdukları şeyler karşısında şaşkınlık ve dehşet içinde donup kaldım. Bir an olduğum yerde hareket edemedim. Sanki herkes bana cephe almış, beni ters-yüz etmeye çalışıyor gibiydi.

Aman Allahım, ben bu dedikodularla nasıl baş edecektim?

Telefonu kapattıktan sonra dalgın dalgın kantine doğru giderken Timuçin'le karşılaştım.

"Buket?" derken endişeyle kaşlarını çatmıştı. "Sen iyi misin?" diye sordu.

Gözlerimi kaçırdım. "İyiyim," diyerek yalan söyledim.

Kahverengi gözlerindeki yumuşak ifadeyle beni süzdü. "Öylesine solgun bir halin var ki bayılacakmış gibi duruyorsun. Ne oldu?" dedi nazik bir sesle.

"Bir şey yok. Sadece... bunaldım biraz," dedim geçiştirerek.

"Pekâlâ," dese de bana inanmadığı ses tonundan anlaşılıyordu. Ellerini ceplerine soktu ve etrafı kolaçan edip tekrar bana döndü. "Aslında... ben de seni arıyordum," dedi.

Sanki bir şey söylemek istiyor, fakat çekiniyor gibi rahatsız bir hali vardı. Anında zihnimde bir ışık yandı. Cansu'nun söylediği şeyler aklıma geldi. Timuçin de bunları duymuş olabilirdi.

Lanet olsun ki Gül'ün dedikodu ağı çok fena çalışıyordu. Bu nasıl bir kızdı böyle!

"Neden ki?" diye sordum tereddüt ederek. Aynı şeyleri bir kez daha hem de Timuçin'den duymak istemiyordum doğrusu.

"Erkekler tuvaletinin duvarında adın ve numaran yazıyordu Buket."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Hayır!" diye isyan ettim zar zor duyulan bir fısıltıyla.

"Ve bir de... deyip elini cebinden çıkararak ensesini ovalayıp utanmışçasına bana bakmaya başladı.

"Bir de ne?" diye sordum korkarak. Allah aşkına, daha kötü ne olabilirdi acaba?

"Yani... açık saçık birkaç yazı vardı. Uygunsuz şeyler işte... bilirsin," dedi çekinerek.

Daha fazla detay vermek istemiyordu ki ben de Timuçin'den bu detayları öğrenmeye çok meraklı değildim, fakat Timuçin'in gözlerinde böyle bir şeyin neden olduğuna dair büyük bir merak vardı.

Bezgin bezgin soluğumu dışarı verirken pes ettiğimi gösterircesine omuzlarım düştü. Bedenim bu yükün altında çökmüştü. Üzgün bir ifadeyle Timuçin'in gözlerinin içine baktım.

Bana inanmasını umarak, "Okulda benim hakkımda dedikodular dönüyor," diye açıklama yaptım.

Gözlerini kuşkuyla kıstı. "Kim, neden böyle bir şey yapmak istesin ki?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. "Bunun sorumlusu Gül. Hepsini o planladı. Biliyorum."

Yüzünde hafif bir şaşkınlık belirdi. "Gül mü? Emin misin? Başka biri olabilir..."

Sözünü keserek onu ikna etmek istercesine konuştum. "Gül benden nefret ediyor. O yaptı Timuçin. Eminim bundan. Sabah kavga ettik, sonra hem beni hem de Cansu'yu tehdit etti."

Timuçin usulca başını salladı. "Gül'ün sana karşı sinir bozucu tavırlarının farkındayım. Birkaç kez bana bu yüzden çıkıştı, ama..." dedi dalgın bir ifadeyle.

Kaşlarımı hayretle çattım. "Çıkıştı mı? Benim yüzümden kavga mı ettiniz?"

"Öyle gibi. Seni savunduğum için bana bağırdı, sonra da tavır aldı. Bir süredir benimle konuşmuyor."

İnanmıyorum ya! Kız beni kafaya çok fena takmıştı. Yakında bana suikast falan düzenlese hiç şaşırmazdım yani.

"Ama sana böyle bir şey yapmasını hiç beklemezdim. Bu derece ileri gitmiş olması... tuhaf," derken şaşırmış görünüyordu.

"Uydurduğu şeyleri duysan ne düşünürsün acaba?" diye mırıldandım bakışlarımı kaçırarak.

"Neler söylüyor ki?" diye sorduğunda iç çekerek tekrar Timuçin'e döndüm ve Cansu'nun telefonda bana söylediği her şeyi anlattım.

Sözlerimi bitirdiğimde, "Biliyorum, Gül senin arkadaşın, ama umarım bana inanırsın. Ben gerçekten öyle biri değilim," dedim üzgün bir ses tonuyla.

Timuçin şefkatle tebessüm etti. "Sana tabii ki inanıyorum Buket. Kim ne derse desin her zaman sana destek olacağım. Ben hep senin yanındayım, bunu biliyorsun," diyerek beni kollarına doğru çekip sıkıca sarıldı.

Minnettar olarak, "Teşekkürler," diye fısıldadım kulağına. Cansu'dan sonra birinin daha benimle olması iyi hissettirmişti.

Daha sonra Timuçin'le birlikte kantine gittik. Kantine girdiğimizde herkes bir anda sessizliğe büründü, ardından kısa bir süre sonra fısıldaşmalar başladı. Boş masalardan birine doğru yürürken masalarda tek tük oturan öğrencilerin bana bakıp aralarında konuşmaya başladığını görünce sohbet konularını tahmin edip bundan rahatsız oldum. Bazı masalardaki öğrenciler göz göze gelmemize rağmen bana dik dik bakmayı sürdürüyor, kimisi de sanki vebalıymışım da göz göze geldiğimiz anda veba onlara da bulaşacakmış gibi hemen bakışını kaçırıyordu.

Masaya geçip oturduğumda Timuçin, "Ben iki kahve alıp geleyim. İçersin, değil mi?" diye sordu nazikçe.

"Olur," diyerek başımı salladım ve üzerimdeki bakışları görmezden gelerek Timuçin'i izledim.

Timuçin getirdiği kahveyi bana uzatınca minnettar olarak gülümseyip, "Teşekkürler," dedim yumuşak bir sesle.

"Rica ederim," derken yanıma oturdu. Çekinerek, "Sana bir şey sormak istiyorum," dedi.

"Tabii," diye cevap verdim ona.

"Kağan ile aranızda ne var?" diye sorduğunda bakışlarımı gözlerine çevirdim. Düşünmeden, "Hiçbir şey yok," diye yanıtladım.

Böyle bir soru bekliyordum, çünkü Timuçin bizi yarışlarda görmüş ve oldukça rahatsız olmuştu.

"Yarışlarda birlikteydiniz. Seni orada onunla görünce cidden çok şaşırdım."

Kendimi gülmeye zorladım. "Bir aptallık anıydı o," dedim gözlerimi ondan kaçırarak. "Tamamen hataydı."

"O psikopatın teki. Göz göre göre onunla arkadaşlık yapma Buket. Sana zarar verir."

Zaten bana öyle bir zarar verdi ki hâlâ anlatamıyorum, dedim içimden.

Sıkılarak iç geçirdim. "Bu konuyu kapatabilir miyiz?"

Sessizce bir süre bana bakıp, "Pekâlâ, ama söylediklerimi unutma. O varoşla arkadaşlık etme. Senin üzülmeni istemem," dedi.

"Merak etme, artık onunla arkadaş falan değilim. Onu görmek dahi istemiyorum," diye mırıldandım.

"Eğer seni rahatsız ederse..."

"Etmez. Onunla hislerimiz karşılıklı."

"İyi," diye cevap veren Timuçin'in rahatladığını görebiliyordum.

"Herkese bela getirir o pislik. Onun gibi tehlikeli biri okuldan atılmalı. Hem bu bütün öğrencilerin yararına olur," deyip kahvesinden bir yudum aldı.

Kendimi gülümsemek için zorladım ve ben de kahvemden bir yudum aldım. Bu sırada kantinin girişinde Cansu'yu görünce oturduğum yerde doğruldum. Koşar adımlarla yanımıza geldiğinde sıkkın ve telaşlı bir hali vardı. Bakışları beni bulunca telaşı geçti ve yerini üzüntüye bıraktı, bunu düşen omuzlarından anlayabiliyordum. Benim için üzüldüğünü hissedebiliyordum, ela gözlerine endişe yerleşmişti. Şu an ben de aynı ruh halindeydim. Canım çok sıkkındı.

Yanıma otururken, "Selam," dedi ve yorgunca arkasına

yaslandı. "Bir kahve de ben alsam hiç fena olmayacak. Acı bir kahve beni ancak kendime getirir."

Timuçin ayağa kalkıp, "Ben alırım," dedi ve bana dönüp, "Senin de istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır. Teşekkürler," dedim ve Timuçin bizi yalnız bırakıp gitti.

Cansu içten bir ifadeyle koluma dokundu. "İyi misin?" diye sordu.

Cılızca tebessüm ettim. "Eh işte," diye karşılık verdim. "Ne kadar iyi olabilirsem."

"Bunların hepsinin yalan olduğu ortaya çıkacak, üzülme."

İç çektim. "Hiç sanmıyorum," dedim ona inanmayarak. "Bunu Gül'ün yaptığını biliyorsun, değil mi?"

"Tahmin ettim," diyerek onayladı beni. Kaşlarını çatarak, "Onu hafife almışım," dedi sertçe.

Başımı iki yana salladım. "Nasıl bu kadar ileri gidebilir, aklım almıyor. Çıkardığı dedikodu çok ağır Cansu..." deyip sesimin titremesiyle konuşmaya devam edemedim. Kendimi inanılmaz kötü hissediyordum.

Cansu kolunu omzuma atarak beni yanına çekip yanağını başıma yasladı. "Bunun hesabını ona soracağım. Bu söyledikleri için dilini koparacağım onun."

"Asla durmayacak, benden o kadar çok nefret ediyor ki yalanlarını yaymaya devam edecek."

"Buna izin vermem," derken Cansu'nun sesi sert çıkmıştı.

"Bütün olanlarla nasıl baş edeceğim, bilmiyorum Cansu, saatlerdir üzerime yapışan aşağılayıcı bakışlar beni geriyor."

"Üzülme. Gerekirse herkesle tek tek konuşup senin öyle

biri olmadığını söylerim. Yaparım valla."

Cansu'nun sözleriyle dudaklarımdan bir hıçkırığın dökülmesine engel olamadım. Gözlerimin dolduğunu hissettim. Altdudağımı ısırarak akmak için ısrar eden gözyaşlarımı durdurdum. Bugün o kadar çok ağlamıştım ki hâlâ ağlayabileceğime inanamıyordum. Bir cehenneme düşmüştüm ve dokunduğum her şey beni cayır cayır yakmaya ant içmişti sanki. Her şey o kadar fazlaydı ki bunca şeyi kaldırabilecek gücüm yoktu. Omuzlarım düşmüştü, olanların altında resmen eziliyordum. Ufacık, küçücük hissediyordum kendimi.

Bu sırada yanımıza üç çocuk gelince başımı Cansu'nun omzundan kaldırıp gelenlere baktım. Her biri yılışık bir şekilde karşımızda dururken bir an tedirgin oldum. Lakayt bir havaları vardı, üçünün de boyu birbirine çok yakındı. İçlerinden bir tanesi gözlüklüydü, bilgiç bir havası vardı. Diğer ikisiyse asi tiplere benziyordu. Aralarından biri ahlaksız bir yüz ifadesiyle gözlerimin içine bakarak çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Hey, bu akşam benimle çıkmak ister misin?"

Gözlerim yaşadığım şaşkınlık ve kızgınlıkla kocaman açıldı.

Ah! Yeter artık!

11

Bunlar nasıl insanlardı böyle? Duydukları her şeye anlamadan dinlemeden ne kadar da kolay inanıyorlardı? Hiçbir şeyi sorgulamadan, düşünmeden inanarak bir yalanın peşine takılmış, onun ardından gidiyorlardı. Onlara yalan olduğunu ya da bana iftira atıldığını söylesem inanmayacaklardı. Çoktan beni kara listeye alıp üzerime çarpı işaretini koymuş, peşin hükümlü davranıp benden dedikoduları haklı çıkarmayı arzularcasına istediklerini almak için karşımda, yanımda bitivermişlerdi. Bu halleri beni bir yandan dehşete düşürüp korkutuyor, bir yandan da tiksindiriyordu.

Gözlerimi kırpıştırırken, "Anlamadım?" diye fısıldadım söylediklerini hazmetmeye çalışarak.

Sinir bozucu bir ifadeyle sırıttı. "Bu akşam çıkalım diyorum, evet dersen istediğini vermeye hazırım," dediğinde hepsi birden eğlenerek iğrenç bir şekilde gülmeye başladı.

"Ne diyorsun sen be?" diyerek öfkeyle ayağa kalktım. "Geri zekâlı!"

Cansu da hışımla ayağa kalkıp güçlü bir duvar gibi bana destek olurcasına yanımda durdu. "Sen git de kendini becer it!" dedi öfkeyle.

Çocuk ve yanındaki arkadaşları tekrar kahkaha atmaya başladı. Gözlüklü olan çocuk, Cansu'ya dönüp, "Hey, ağır ol fıstık, atarlanmana gerek yok, istersen ben de seninle ilgilenebilirim," dediğinde yine aralarında pis bir kahkaha tufanı koptu.

Cansu öfkeyle gözlerini kıstı. "Siktir git lan şerefsiz," diye bağırarak masadan aldığı kahve bardağını çocuğun üzerine fırlattı, sonra da onu sertçe omuzlarından tutup bütün gücüyle itti.

Çocuk geriye doğru bir iki adım sendelerken, "Yandım!" diye bağırarak acıyla yüzünü buruşturdu, ardından kendini toplayarak sinirle Cansu'nun üzerine yürüdü.

Timuçin yanımıza gelip, "Ne oluyor burada?" diyerek çocuklara öfkeyle baktı. Kaşlarını çatarak bizi korumak istercesine önümüze geçti.

Çocuklardan biri, "Seninle bir derdimiz yok. Sen karışma," dedi uyarırcasına.

Timuçin hiç etkilenmeden, "Kızlar benimle," diye yanıt verdi. "Onları daha fazla rahatsız etmeden gidin buradan," dedi kendinden emin bir ifadeyle.

Benimle konuşan çocuk meydan okurcasına Timuçin'in omuzlarından hafifçe itti. "Gitmezsek ne olur?" dedi kaba çıkan sesiyle.

Timuçin, "Madem merak ediyorsun, göstereyim. İşte, bu olur," diyerek çocuğun yüzüne yumruğunu geçirdi.

Gözlerim dehşetle büyüdü. "Timuçin yapma!" diye öne

atılıp onu kolundan tutarak durdurdum. "Lütfen," dedim. Bir kez daha benim için kavga etmesine izin veremezdim. En son kavga ettiğinde Kağan onu çok utandırmıştı. Bunun suçluluğunu hâlâ hissediyordum.

Bu sırada kantinde çalışan görevliler koşarak yanımıza geldiğinde rahatladım. Neyse ki olay büyümeden müdahale ederek çocukları yanımızdan götürdüler.

Cansu'yla Timuçin'i sakinleştirmek istercesine teskin edici sözler söylerken tekrar masamıza oturduk. Etrafıma bakındığımda kantinin girişinde gözlerini bana dikmiş, yüzünde pis bir sırıtış olan Gül, Melis ve Ceren'i gördüm. Tüm bu yaşadıklarımdan inanılmaz keyif alıyor gibiydiler. Bir an acaba bu çocukları da Gül mü gönderdi diye düşünmeden edemedim. Bu saatten sonra Gül'den her şeyi beklerdim. Son bir kez daha bana kötü bir şekilde bakıp yanındakilerle kantinden çıktığında gözlerimi ondan çektim.

Dikkatimi Timuçin'e verdiğimde, onun kaşlarını çatmış bir halde hâlâ giden çocukların arkasından öfkeyle baktığını gördüm. Bakışlarını bir an olsun onlardan ayırmayarak öfkeyle nefes alıp veriyordu.

Bir süre sessizce oturduktan sonra, "Teşekkürler," dedim Timuçin'e.

"Önemli değil," derken bakışlarını yüzüme çevirdi. "Böyle şeyler yaşadığın için çok üzgünüm."

Ortam sakinleştikten sonra kantinde yüksek sesli mırıltılar duyulmaya başladı. Benimle ilgili hiç hoş olmayan şeyler söyleniyordu. Yüksek sesle söylenen hakaret içerikli sözleri duyduk-

ça omuzlarım düştü ve başımı önüme eğdim. Kendimi kötü hissederken yok olup gitmek istedim. Sanki bir suç işlemişim de teşhir ediliyordum adeta. Çırılçıplak kalmış gibiydim, insanlar onuruma kadar elini hiç düşünmeden uzatmıştı. Hiçbir şey yapmamış olmama rağmen o kadar çok utanıyordum ki... bir an için nefes alamadım sanki, burada, bu insanların iftiralarında boğuluyordum.

Timuçin, "Buket," dedi şefkat dolu içten bir sesle. "Aldırma kimseye. Ağzı olan konuşuyor işte, biz biliyoruz gerçekleri ve kimseye bir şey ispat etmek zorunda değilsin," diyerek beni rahatlatmak istercesine hafifçe tebessüm etti.

Cansu araya girerek, "Böyle dağılırsan Gül'ün istediği şeyi gerçekleştirmiş olursun. O da amacına ulaşmış olur. Seni perişan gördüğünde bundan mutlu olacağı açık. Herkese inat dik dur, kimseyi takmadığını göster," dedi Cansu destek olurcasına.

"Elimde değil ki bu Cansu," dedim üzgünce etrafa kaçamak bir bakış atarken. "Ben ne kadar dik durmaya çalışsam da beni kıracak bir şey yapacaklar. Az önce olanları gördün, nasıl katlanabilirim tüm bunlara?"

Gözlerimi sıkıca kapayarak başımı ellerimin arasına alıp dirseklerimi masaya yasladım. Artık her günüm böyle mi olacaktı? Sırf Gül'ün çıkardığı dedikodu yüzünden bugün başıma korkunç şeyler gelmişti. Kendimi inanılmaz derecede aciz hissediyordum. Karşılaştığım bu haksız tavırlar canımı yakıyordu. Çamur at, izi kalsın hikâyesiydi, ama bu çamur hayatımı tam anlamıyla kirletmişti. Temiz bir şey kalmamış gibiydi. İncinmişliğim suçsuz olduğumu haykırmak istememe rağmen daha

da ağırlaşıyordu. Bu çaresizlik ve savunmasızlık içten içe kemiriyordu beni.

"Az önce olanları unut ve dağılmış görünmeyi bırak. Gül'ün kazanmasına izin vermeyeceğiz, anladın mı?" derken sesi ciddiydi.

İç çekerek başımı ellerimin arasından çıkarıp arkama yaslandım. "Gül'ün amacına ulaşmasını tabii ki istemiyorum, ama... bütün okul Gül'ün arkasındayken ve ona inanmışken yapabileceğim hiçbir şey yok ki" diye ekledim çaresizce.

Timuçin, "Üzülme güzelim. Ben senin her zaman yanında olacağım. Bunun üstesinden birlikte geleceğiz, tamam mı?" dedi ve şefkatle elini benimkinin üzerine koyup yanımda olduğunu göstermek istercesine hafifçe sıktı.

Cansu, "İstersen öğretmenlerden birine gidelim," diye öneride bulundu.

"Hayır," diye atıldım hemen. "Öğretmenlere gidersek iş aileme kadar uzar. Ailemin bu olayı öğrenmesini istemiyorum," diye devam ettim onu ikna etmek istercesine.

Cansu beni anladığını göstererek başını usulca salladı. Sonra bakışlarım Timuçin'e kayınca sıcacık gülümseyerek samimi bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. Bana destek oldukları için ikisine de minnettardım. Gerçekten de zor gün dostlarıydı her ikisi de. Çekinmeden, yapılanlara ve iftiralara aldırış etmeden, yanımda durmayı seçmişlerdi. Yaptıkları o kadar büyük ve anlamlıydı ki benim için, dostluklarını hiçbir şeye değişmezdim. Şu an ise her şeyden çok daha kıymetliydi ve buna sahip olduğum için kendimi şanslı ve onlara karşı borçlu hissettim.

Yüzüme yansıyan hafif gülümsemeyle bakışlarımı kantine çevirip etrafa bakındım. Birkaç masa ileride oturan Kağan'la gözlerimiz kesişince dudaklarımdaki gülümseme solup gitti. Kağan'ın bakışları öfkeden parlarken gözleri bir anlık Timuçin'le benim birleşen ellerimize indi ve yüzü sert bir ifadeye büründü. Acımasız bakışları tekrar gözlerimi bulduğunda istemsizce ürperdim. Tedirginlikle kuruyan boğazımı ıslatmak için güçlükle yutkundum. O an elimi Timuçin'in elinden çekmek istedim, fakat kendimi tuttum.

Kağan kaşlarını çatarak tehdit edercesine bana bakmayı sürdürünce içimde canlanan nefretle onun bakışlarına meydan okuyarak karşılık verdim ve Timuçin'in elini daha sıkı tuttum.

Ertesi gün okul çok daha berbattı. Dün olanlar katlanarak artmış gibiydi. Okula adım attığım andan itibaren arkamdan ya hakaretler ya da ıslıklar gelmişti. Lafların biri bitmeden biri başlıyordu, öyle ki artık duyamaz oldum hiçbirini. Her şeye rağmen omzumu ve başımı dik tutmaya çalıştım, sonuçta bu kocaman bir yalandan ibaretti. Her ne kadar bu balonu nasıl patlatacağımı bilmesem de cesaretimi toplamalıydım. Ne olursa olsun güçlü durmalı ve bununla baş edebilmeyi öğrenmeliydim. Fakat yine de bütün olanlar fena halde rahatsız edici boyuttaydı.

Düşünceli bir halde dalgın dalgın merdivenleri çıkıyordum ki iki çocuk beni görünce önümde donup kaldı. Başımı kaldırıp onlara baktığımda ikisi de oldukça telaşlı görünüyor-

du. Sanki ne yapacaklarını bilmezmiş gibi tereddüt ediyorlardı. Dikkatimi ikisine verdiğimde bu çocukların Akın ve Erdi olduğunu fark ettim. Beni tuvalete çekiştiren sapıklar!

Fakat ikisinin de yüzü tanınmayacak derecede kötü görünüyordu. Eğer trafik kazası geçirmedilerse çok fena dayak yemiş olduklarını söyleyebilirdim. Akın'ın dudağı patlamış, yanağı boydan boya morluklarla kaplı ve gözü şişmişti. Erdi'ninse gözaltı morarmış, kaşında kocaman bir yarık vardı.

"Siz..." derken tedirgin olarak bir iki adım geriledim.

Akın, Erdi'nin kolunu çekerek, "Yürü," deyince bana hiçbir şey söylemeden hızla yanımdan geçip gittiler.

Arkamı dönüp onların gidişini şaşkınlıkla izledim. Ne olmuştu bunlara böyle?

Kağan mıydı bunu yapan? Onları bulacağını söylediğini hatırladım. Altdudağımı ısırdım. Aman Allahım, bunu o mu yapmıştı?

Fakat dün ondan nefret ettiğimi haykırdığımda bana pek sempati besliyor gibi görünmüyordu. Ayrıca beni umursamadığını dün bir kez daha söylemişti, öyle değil mi? Hem Timuçin'le beni kantinde el ele gördüğünde bize zarar vermek istediği çok belli oluyordu, zira öldürecekmiş gibi bakıyordu. Birini bu şekilde dövmek istese bu kişiler büyük ihtimalle Timuçin'le ben olurduk sanırım, hayır Akın ile Erdi olmazdı.

O halde bu çocukları kim dövmüştü?

Timuçin olabilir miydi? Hayır, hayır diyerek bu düşünceyi zihnimden kovdum. Onun haberi yoktu ki bu olaydan. Acaba öğrenmiş olabilir miydi? Ama öğrense bile büyük bir kavgaya

girmezdi sanırım. En son Kağan'la kavga ettiğinde hiçbir şey yapamamıştı, dövüş konusunda pek tecrübeli değildi. Bu iki çocuğu bu hale getirecek kadar dövmüş olamazdı. Ama dün kantindeki çocuğa yumruk atmıştı, değil mi?

Of! Başka kim olabilirdi ki?

Egemen? Yok artık, daha neler! Neden böyle bir şey yapacaktı ki? Yapar mıydı acaba? Hayır. Yapması için bir neden yoktu. Ama...

Ben merdivenin başında durmuş, kendi iç sesimle derin bir analize girmişken, bir kızın bana omuz atmasıyla derin düşüncelerimden sertçe çıkarıldım.

"Çekil çirkin şey! Yolumu kapatıyorsun," dedi küçümseyen bir sesle ve yanımdan geçip merdivenleri inmeye başladı.

Gözlerimi devirerek arkasından, "Salak," diye mırıldandım ve aksi yöne doğru yürümeye başladım.

Sınıfıma girmeden önce omuzlarımı dikleştirip kimseyi umursamıyormuş gibi görünmeye çalışarak içeri girip sırama doğru yürüdüm. Cansu'nun çantası sıradaydı, fakat kendisi ortalıkta görünmeyince hemen telefonumu çıkarıp bir an önce sınıfa gelmesi için mesaj attım. Şu an yalnız kalmak isteyeceğim en son şeydi.

Başımı eğmiş, telefonumla uğraşırken kapıda Ceren'i fark ettim. Başımı hafifçe kaldırdığımda bakışlarımı yüzüne sabitledim ve dudaklarına yerleşen sinsi bir gülüşle bana doğru yürüdüğünü gördüm. Elinde tuttuğu çay bardağından bir yudum alıp tam yanımdan geçerken bütün çayı masamın üzerine boca etmesiyle ufak bir çığlık attım. Hemen sandalyemi geriye iterek çay damlalarının kıyafetlerime sıçramasına engel olmak istedim.

Kaşlarımı çatarak, "Ne yapıyorsun sen ya! Kafayı mı yedin!" diye feryat ettim kızgınlıkla şaşkınlık arasında kalmış bir ses tonuyla. "Derdin ne senin?"

Umursamazca dudak büktü. "Derdim sensin küçük pislik."

"Bunu yapmana ne gerek vardı," dedim sitem ederek. "Ne istiyorsun benden?"

Omuz silkti. "Canım istedi, döktüm, sana hesap mı vereceğim?"

"Evet, vereceksin, durduk yere masamı mahvettin!"

Ceren üzerime yürüyerek tam önümde durdu ve gözlerini tehdit eder bir tavırla kıstı.

"Daha fazla konuşursan seni de mahvederim."

Dudaklarımdan sinirli bir "hıh" nidası döküldü. "Ne yaparsın, bir dahakine çayı masa yerine üzerime mi boca edersin?"

"Eğer istediğin buysa hemen şimdi de deneyebilirim."

"İstediğim şey ne, biliyor musun, şu azıcık olan beynini kullanmayı denemen!"

Ceren sözlerime bozulduğunu gösterircesine kaşlarını öfkeyle çattı ve her an üzerime saldıracakmış gibi yumruklarını sıkıp açtı. "Kaşınma, yoksa bu lafları yediririm sana, hazmedemezsin," diye tısladı yüzüme doğru.

Yüzümü iğrenmişçesine buruşturdum. "Bir halt yapamazsın, sen ancak bu şekilde konuşup zorbalık etmeyi bilirsin! O kadar kıskanç bir kızsın ki başkalarının da senin gibi mutsuz olması için elinden geleni yapıyorsun. Sana acıyorum!"

Gözlerini öfkeyle kıstı. "Sen kendine acı kızım, bütün okulda sürtük olarak adı çıkan sensin sonuçta," deyip aşağılayan bir ifadeyle beni süzdü.

Başımı hayretle iki yana salladım. "Sizin için yalan söylemek, başkasının hayatını mahvetmek ne kadar kolay, değil mi? Sen birinin üzüntüsünden zevk alacak kadar zavallısın."

Ceren öfkeyle soluklanıp ellerini omuzlarıma dokundurarak beni geriye doğru itti. "Yüzünde bir morluk taşımayı istemiyorsan kes sesini!" diye bağırdı aşırı bir sinirle.

Tam ağzımı açmış Ceren'e defolup gitmesini söyleyecektim ki köşedeki gruptan bir kız Ceren'e seslendiğinde ikimiz de birbirimize kötü kötü bakmayı bırakıp onlara doğru döndük.

Kız, "Muhatap olma şu basit kızla ya, bırak ne hali varsa görsün. Şimdi ağlar falan, hocalara acındırır kendini, başın derde girer yok yere," diye bağırdı küçümseyen bir sesle.

Gruptan başka bir kız, "Hâlâ okula gelebildiğine inanamıyorum, ben olsam utancımdan evden çıkamazdım," dediğinde onlara fark ettirmek istemesem de kendimi inanılmaz kötü hissediyordum.

Bir başkasıysa ona cevaben, "Yüzsüz işte, ne bekliyorsun ki?" deyip bana yandan aşağılayan bir bakış attı. "Bu kızla aynı sınıfta olmaya dayanamıyorum."

Ceren nefretle parlayan gözlerini tekrar bana çevirdi ve yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Ezik!" dedi ve yanımdan geçip köşedeki grubun yanına gitti.

İçimden *"Sakin olmalıyım,"* diye düşünürken derin bir nefes alıp sırama oturdum ve çantamdan çıkardığım ıslak mendille masamı temizlemeye çalıştım.

Arkamı onlara dönsem de benim hakkımda konuşmaya devam ettiklerini duyunca yerimde rahatsızca kıpırdanarak on-

ları duymazdan gelmeye çalıştım. Her bir kelimeye kulak tıkamak istedim, fakat sırf ben duyayım diye yüksek sesle konuşuyorlardı. Bütün bu olanlar artık katlanılacak gibi değildi. Duyduğum her bir kelime bana acı verirken kendimi tamamen aciz hissettim. Savaşacak gücüm kalmamıştı, iyice dibe vurmuştum.

Gözlerim öfkeden gözyaşlarıyla yanarken boğazım sızladı. Dişlerimi sıkıp gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalıştım.

Hayır. Hayır. Ağlama sakın! Burada olmaz.

Cansu elini omzuma atınca bulunduğum kederli ruh halinden çıkıp ona döndüm. Geldiğini fark etmemiştim.

Kitaplarını masaya bırakıp sıcacık, dostça bir gülümsemeyle yüzüme baktı. "Günaydın kanka," dedi yumuşak bir sesle. Anlayışlı gözleri yüzümde gezinirken kötü olduğumu anlamış olacak ki kaşlarını çatıp, "İyi misin sen?" diye sordu. "Biri bir şey mi yaptı?"

Bu sırada sınıfın kapısında Gül görününce başımı ona doğru çevirdim. Gözleriyle sınıfı tarayıp beni görünce yüzündeki şeytani bir ifadeyle bana doğru yürümeye başladı.

Gül, "Bak sen şu işe. Okulumuzun sürtüğü erkenden gelmiş," deyip pis pis sırıttı. "Ben okulu bırakırsın sanmıştım şekerim," diye devam ederken kibirle kollarını göğsünde kavuşturdu.

Cansu, "Yaylan kızım. Sabah sabah seni çekemeyiz. Uza," diye karşılık verdi ona.

Kızgın bakışlarımı Gül'e diktim. Bütün her şeyin sorumlusu oydu ve hâlâ karşıma gelip konuşabiliyordu yüzsüz! İçimde cayır cayır yanan güçlü bir öfke oluştu. Hissettiğim bütün üzün-

tü kayboldu, çaresizliğimin yerini cesaret ve öfke aldı. Öfkelendikçe, cesaretim artıp her bir hücremde dolaşmaya başladı.

Gül hiç etkilenmeden bana alay edercesine bakarak sözlerine devam etti. "Dün üst sınıflardan biriyle çıktığını duydum, hiç vakit kaybetmiyorsun, değil mi? Bir numaralı sürtük," derken son kelimeyi hecelemişti.

Bir hışımla sırayı iterek ayağa kalktım ve Gül'ün önüne dikildim. Masada duran kitapları kaptığım gibi sertçe Gül'ün kafasına geçirdim. Gül'ün acı çığlığı sınıfı doldurdu.

Gül'ün saçlarını sıkıca elime doladım ve aşağı doğru tüm gücümle çektim. O ise hiçbir işe yaramayan girişimlerde bulunup benden kurtulmaya çalışarak bileğimi tuttu. Hiddetin içimde daha da artmasıyla kafasını tutup hızla masaya vurdum. Gül ellerimde çaresizce çırpınırken çığlık çığlığa bağırıyordu. Bir taraftan da ellerini savurarak benden kurtulmaya uğraşıyordu. O kaçmaya çalıştıkça ben daha da sıkı kavradım onu. Hıncımı bir türlü alamıyordum, çaresizliğim gerçekten de beni güçlü biri yapmıştı. Gözlerim dönmüş bir halde oradan oraya savurdum onu.

"Bırak! Yardım edin! Bırak!"

Hırsımı alamayarak öfkeyle yumruğumu sıktım ve yüzünün ortasına öyle bir geçirdim ki... yemin ederim rahatladım.

Gül acıyla inleyerek yere doğru savruldu, bir yandan da eliyle yüzünü kapatarak hüngür hüngür ağlıyordu. Parmaklarının arasından oluk oluk kan aktığını görünce içimin yağları erimişti resmen.

"Burnum! Ah! Burnum!"

Cansu beni tutmuş, zapt etmeye çalışırken, bense Gül'ün üzerine gidip yerdeyken ona tekrar tekrar vurmak istedim.

"Sen bunu hak ettin. Yalancının tekisin! Bana attığın iftiraların hesabını vereceksin! Seni aşağılık, ikiyüzlü cadı!" diye sinirle bağırdım.

Sonra sınıfa döndüm. "Ben her isteyenle çıkan basit bir kız değilim! Yeter artık! Anladınız mı? Değilim! O kadar aptalsınız ki Gül'ün bana attığı iftiralara sorgulamadan inanıyorsunuz. Beyinsizler!" diye bağırmaya devam ettim deli gibi.

Herkes sessizlik içinde şaşkınca bana bakıyordu. Sanırım kimse benden böyle bir çıkış beklemiyordu. Eh... itiraf etmeliyim ki bu çıkışım beni bile şaşırtmıştı.

"Kendi aklınızı kullanamayacak kadar zavallısınız. Ahmaklar!" diye haykırdım iğrenmişçesine. "Hava israfından başka bir şey değilsiniz!"

Hızımı alamayarak çatık kaşlarla yerde sızlayıp ağlayan Gül'e döndüm.

"Eğer hakkımda tek bir yalan daha uydurursan seni bu kez elimden kimse alamaz. Gebertirim seni!"

Cansu, "Tamam, Buket, sakin ol," dediğinde birkaç kişi de yanıma gelip beni Gül'den uzaklaştırmaya çalıştı. Ellerinden kurtulmak için mücadele verirken kızgınlıkla bağırmaya devam ettim.

"Duydun mu beni yalancı pislik! Yeter artık zırvaladığın! Sakın karşıma çıkma, öldürürüm seni."

Gül öfkeyle yüzünü kapadığı elleri arasından, "Sen bittin! Bunu sana çok pis ödeteceğim sürtük!" diye karşılık verdi.

Cansu, "Ya bir siktir git, hâlâ konuşuyorsun. Susmazsan bir de ben dalacağım şimdi sana ve emin ol benden kanayan bir burunla kurtulamazsın!" dedi sertçe.

Gül boğuk bir sesle, "Kapa çeneni!" diye haykırdı. Gözlerinden hafif bir korku geçtiğini gördüm.

Cansu iğrenmiş gibi Gül'e bakarken, "Buket ile uğraşmaya devam edersen ben de seninle uğraşırım!" diye bağırdı.

Gül'ün bu sözleri duymasıyla bakışlarındaki korku bütün yüz hatlarına yayıldı. Cansu'ya cevap veremeyerek tedirgin bir şekilde olduğu yerde sindi.

Sınıf büyük bir kaos içindeyken biri Gül'ün yanına çömeldi ve ona yardım ederek kolundan tutup yerden kaldırdı. Bu kişiyi görmemle birlikte olduğum yerde bütün her şeyi unutarak donakaldım. Öfkem geldiği gibi aynı hızla yok olup gitti. Yeriniyse yoğun derecede hissettiğim üzüntü, kıskançlık ve şaşkınlık aldı.

Çünkü Gül'ün yanında ona destek olurcasına duran Kağan'dı.

Hissettiğim şok sanki elektrik verilmiş gibi tüm bedenime yayıldı. Bu bir kâbustu sanki, Kağan'a olan aşkımın içimi acıtması yetmezmiş gibi, o benim yanımda olması gerekirken düşmanımın yanındaydı. Bir an için gözlerim kardı, buğuluydu sanki her şey. Kıskançlığım büyük bir alev topuymuşçasına tüm benliğimi kavururken beni sonsuz bir hayal kırıklığına sürükledi.

Gül başını çevirip gelen kişinin Kağan olduğunu gördüğünde yüzünde hafifçe beliren kibirli bir gülümsemeyle bana dönüp gözlerimin içine zaferle baktı. Kağan'sa Gül'ün yanında bir koruma misali dururken ifadesiz bir yüzle bana bakıyordu. Donuk bakışlarından ne düşündüğünü anlayamıyordum, ama

orada hiçbir duygunun olmadığını sezebiliyordum.

Onları yan yana karşımda görmek beni sinirlendirdi ve öfkem yine canlanıp damarlarımda ılık ılık dolaşmaya başladı. Kağan ile Gül'e iğrenircesine baktım.

"İkiniz de birbirinize göresiniz adi köpekler!" diye yüksek sesle bağırdım ve hızlı adımlarla sınıftan çıkıp kendimi koridora attım.

Kesinleşmişti artık, Kağan'a karşı içimde hissettiğim tek bir duygu vardı, o da nefretti, ondan nefret ediyordum!

12

Cumartesi günü evde sıkıntıdan patlıyordum, Kağan ve Gül'ü düşününce canım çok daha fazla sıkılıyordu. Ah, Kağan nasıl da Gül'ün yanında durmuştu öyle!

Pislikler sizi!

Yine sinir küpü halime geçiş yaptığımda oyalanacak bir şeyler bulma umuduyla televizyonun karşına geçip kanalları zaplamaya başladım. Ne yaparsam yapayım, zaman geçmek bilmiyordu bir türlü, kafam sürekli dağınıktı ve bütün düşüncelerimin sonu Kağan'a çıkıyordu. Gül'e yardım ettiği için ona hâlâ kızgındım. İkisine ait görüntüler yine zihnime süzülürken içimde gezinen öfkeyle yumruklarımı sıktım. Hem Kağan'ı hem de Gül'ü işkence ederek öldürmek istiyordum. Belki bu şekilde kalbimin ağrısını geçirip kendimi rahatlatabilirdim.

Bu sırada telefonumun zil sesi yükselirken düşüncelerimden sıyrılarak uzaklaştım ve telefonuma uzandım. Arayan numara yabancıydı.

Kaşlarımı şüpheyle çatarak, "Efendim," diye cevapladım. Kimin aradığını merak etmiştim.

"Merhaba Buket," diyen sesi işitmemle canımın daha da sıkılması bir oldu. "Nasılsın?"

Onur telefonun diğer ucunda olsa da rahatsız edici bir korkunun beni ele geçirmesine engel olamadım.

"Buket?" dedi eğlendiğini ele veren bir ses tonuyla. "Orada mısın?"

Güçlükle yutkundum. "Evet," dedim usulca.

"Sana verdiğim telefonun neden kapalı olduğunu sorabilir miyim?" derken yumuşak sesinde öfke vardı.

Kahretsin! Ben onu çoktan unutmuştum.

"Şarjı bitmiş olmalı," diye mırıldandım.

Kınayıcı bir ifadeyle, "Bir daha olmasın lütfen, işini ciddiye almayan insanlardan nefret ederim," dedi tehlikeli bir sakinlikle. "Anlaştık mı?"

Kendimi konuşmaya zorlayarak, "Tamam," dedim.

Güldü. "Güzel," dedi memnun olmuşçasına. "Bahadır konusunda bir gelişme var mı?"

Altdudağımı dişleyerek en son olanları anlatsam mı acaba diye içimden geçirdim. Sonra yüzeysel bir şekilde bahsetmeye karar verdim. "Ben bardayken yanına Ekrem diye bir çocuk geldi. Ona Ali'yi sordu."

Onur'un soluğunu sinirli bir şekilde verdiğini duydum. "Demek Ali de işin içinde," dedi kendi kendine. "Başka ne öğrendin?" diye sorarken ses tonu zorlayıcı çıkmıştı.

"Bu kadar, fazla bir şey duymadım," diyerek daha fazla

konuşmadım. Şimdilik bu kadar bilginin yeterli olacağını düşündüm.

"Pekâlâ," dedi ağır ağır. "Bu akşam bara gelmeni istiyorum. Bahadır burada olacak."

Yüzümü buruşturdum. Gitmek istemediğim için bir yalan uydurmaya çalıştım. "Ben... ben hastayım. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Başka zaman..." diye yalanlarımı sıralarken Onur lafımı kesti.

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "Kıyafetlerine özen göster lütfen. Güzel giyinmeni istiyorum. Çarpıcı görünmelisin," deyip kısa bir kahkaha attı. "Bahadır seni gördüğünde altüst olmalı Buket."

Sapık herif!

Cevap vermemi beklemeden eğlendiğini gösteren bir sesle, "Sakın geç kalma, biliyorsun, bekletilmekten hoşlanmıyorum," deyip telefonu kapattı.

Zaten berbat olan ruh halim bu telefonla daha da kötüleşti. Sıkıntılı bir nefes alıp zoraki bir şekilde odama geçip isteksizce hazırlanmaya başladım.

Uzun kollu dökümlü duran, göğüs dekolteli siyah gömleğimi ve siyah tül detayları olan bordo kısa eteğimi giydim. Gömleğimin uçlarını eteğimin içine koyarak siyah kemerlerimden birini de belime taktım. Ayakkabı olarak topuklu siyah ayakkabılarımı seçtim. Ayna karşısına geçip kendimi incelediğimde üzgünce iç çektim.

Kısacık eteğim ve siyah topuklularımla oldukça iyi görünüyordum, fakat yüzüm bütün kederimi belgelercesine asık

duruyordu. Uzun siyah düz saçlarım omuzlarıma dökülürken gözlerim yorgun ve bitkin bakıyordu. Biraz olsun bu halimi gizleme çabasıyla hafif bir makyajla yüzümü renklendirmeye çalıştım. Ardından hiç oyalanmadan evden çıkıp bara gittim.

Bahadır'ı görme amacıyla etrafıma bakınarak yürürken içimden Onur'a küfrettim. Şu an bu saatte normal bir öğrenci gibi evde olup ödev yapmam gerekirken ben Onur tarafından tehdit edilerek buraya getirilmiştim.

Of!

Kalabalık içinde Bahadır'ı fark edince onu rahatça görebileceğim bir tarafa geçtim. Sırtımı bar tezgâhına yaslayıp Bahadır'ı göz hapsine aldım.

Masada sadece Bahadır ve sarışın bir kız vardı. Egemen ve Deniz ortalıkta görünmüyordu.

Bahadır yine en son gördüğüm gibiydi, ölümüne tehlikeli ve çekici. Üzerinde bol paça bir kotla yakası açık, manşetlerini kıvırdığı gri bir gömlek vardı. O kadar havalı ve sakin duruyordu ki insan kafasının içinden neler geçtiğini anlayamıyordu. Dudakları sımsıkı şekilde birbirine kenetlenmiş, kaşlarından birini yukarı kaldırmıştı. Yanındaki kıza rağmen yüz ifadesinden hiçbir şey okunmuyordu. Sakinliği ve havalı duruşu onu bir o kadar da gizemli gösteriyordu.

Yanındaki sarışın kız Bahadır'ın göğsüne doğru iyice sokulmuş, bir eliyle göğsünü okşarken, bir yandan da boynunu öpüyor, dudaklarını yanağına sürtüyor, arada kulağına bir şeyler söylüyordu. Bahadır ise dudağının bir kenarı hafifçe kıvrılmış, kendinden emin bir şekilde arkasına yaslanmış, sereserpe oturuyor ve kızın kendisini sömürmesine izin veriyordu.

Kızın sarı uzun saçları ve bembeyaz teniyle çok güzel olduğunu görebiliyordum. Giydiği kısa siyah elbise bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Derin göğüs dekoltesi, kırmızı dudakları ve seksi duruşuyla ben buradayım diye haykırıyordu adeta. Bahadır konusunda zaten kendime güvenmiyordum ve yanındaki bu kızı görünce de...

Of! Ben bu kızla karşılaştırılamazdım bile! Sanki işim yeterince zor değilmiş gibi şimdi bir de rakibim vardı!

Sıkkın bir şekilde iç çekerken bakışlarımı kızdan alıp tembelce Bahadır'a çevirdim ve gözlerinin üzerimde olduğunu fark edince bir an afalladım.

Yemyeşil gözlerini kıstı ve bakışları tehlikeli bir ifadeyle yoğunlaştı. Gerginlik tüm vücudumu sardı. Ne için burada olduğumu anlamış olabilir miydi acaba?

Beni boğan korkuyu üzerimden atmak için bakışlarımı Bahadır'dan kaçırıp arkamı döndüm ve dirseklerimi tezgâha yaslayarak derin bir nefes çektim içime. Bunu birkaç kez ardı ardına yaparak sakin kalmaya gayret ettim.

Kendimi topladığımda tekrar yüzümü Bahadır'ın olduğu masaya çevirdim. Kızın masada olmadığını görünce gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. Hangi ara gitmişti bu kız? Bakışlarımı hemen Bahadır'a yönelttim. Yemyeşil gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu görünce hareketsizce kalakaldım. Bakışları öyle ısrarcı, öyle derindi ki nefes almaya bile çekindim.

Bahadır gözlerimin içine ürkütücü bir ifadeyle bakmaya devam ederken oturduğu yerden yavaşça kalktı. Göz temasımızı kesmeden bana doğru yürümeye başladı.

Ne yapıyordu bu çocuk böyle?

Yanıma geldiğinde dudağının bir kenarı gizemli bir ifadeyle kıvrıldı. "Sen geçen akşamki ısrarcı ve yapışkan kız değil misin?"

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Yapışkan mı? Tamam, ısrarcı olabilirdim, ama yapışkan da neyin nesiydi! Bu çok kabaydı!

Dudağındaki minik gülümseme kaybolurken yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Neden beni izliyorsun?" diye sordu tehditkâr bir şekilde.

Korkumu belli etmemeye çalışarak, "Ben seni izlemiyorum," diye yalan söyledim.

Yemyeşil gözleri kısıldı. "Evet, izliyorsun. Neredeyse beni takip ettiğini düşünmeye başlayacağım."

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilmeyerek masum bir şekilde tebessüm ettim. "Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedim ve bu olayı nasıl toplasam diye düşünmeye başladım.

Bar tezgâhına dirseğini yasladı. "Numara yapıyorsun. Bence neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun," dedi usulca.

Of, lanet olsun! Bahadır benden şüphelenmişti, görevimin başlamadan bitmemesi için acilen bir şeyler yapmam gerekiyordu!

"Geçen akşamdan sonra seni tekrar burada görünce gözlerimi üzerinden alamadım. Senden çok etkilendim, hepsi bu. Sadece tanışmak istiyorum, başka bir amacım yok."

Bahadır gözlerimin içine küstah bir ifadeyle baktı. "Demek öyle," dedi ağır ağır.

Gittikçe dibe doğru batarken başımı olumlu anlamda salladım. Bana inanması için dua ediyordum.

"Bu hoşuma gitti. Ne istediğini bilen kızları severim. Uğraşması kolay olur," dedi ses tonuna yansıyan kibirle.

Gülümsemek için kendimi zorladım. Sonunda beni fark ettiği için sevinsem mi, yoksa bu yılışık tavrı karşısında üzülsem mi, bilemedim.

Yemyeşil gözlerinde ahlaksız parıltılar gezinirken, "Benim ilgilendiğim, yalnızca tek gecelik ilişkilerdir," dedi.

Hafifçe irkildim. "Ben öyle bir kız değilim," dedim hemen kendimi savunmak istercesine.

Dudaklarında alaycı, geniş bir sırıtış belirdi. Keyifle gülüyordu artık.

"Benden etkilendiğini söyleyen sensin, ayrıca ısrarla benimle konuşmaya çalışıp tanışmak istediğini de söyledin. Şimdiyse yine karşıma çıktın ve beni izleyip duruyorsun. Öyle bir kız değilsen eğer, bu durumda nasıl bir kız oluyorsun?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Güçlükle yutkundum. Kahretsin!

Masum bir ifadeyle kirpiklerimin altından ona bakarken, "Arkadaş olmak isteyen bir kız?" dedim soru sorarcasına.

Bahadır başını iki yana sallayarak güldü. "İnanılmazsın."

"Gerçekten öyle," dedim sevecen bir tavırla. "Hem bir kez olsun ilgilendiğin kız tipini değiştirsen ne olur ki?"

"Pekâlâ, sanırım bir şey kaybetmem," dedi hâlâ gülmeye devam ederken. "Yeni bir başlangıç yapmak ister misin?" diye sordu samimi bir ifadeyle.

Ondan böyle bir cümle beklemediğim için bir an şaşırdım. "Olur," diye mırıldandım.

Çok isterdim. Hatta en çok istediğim şey buydu!

"Ben Bahadır. Ve sen, Buket'ti, değil mi?"

İsmimi söylerken öyle bir vurgu yaptı ki bunun altında yatan ima tenimi yakarken içimde tedirgin edici bir ürperti gezindi.

Bu hissi görmezden gelerek şaka yapmaya çalıştım. "Evet, çok konuşarak seni bunaltmıştım, bir türlü benimle konuşmaya yanaşmamıştın," dedim utanmış gibi yaparak.

Gizemli bir ifadeyle tek gözünü kıstı. "Şimdi fikrimi değiştirdim. Seni daha yakından tanımak istiyorum."

Kendimi gülmeye zorladım. "Ben de bunu isterim."

"Bana kendinden bahset," dediğinde bir anda ortaya çıkan bu ilgi karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Ne kadar bilgi vermem gerektiğine dair de hiçbir fikrim yoktu. Emre ile bu konuyu hiç konuşmamıştık.

Kahretsin!

Biraz zaman kazanıp Emre'yi aramam gerekiyordu. Evet, ondan birkaç tüyo alıp Bahadır'la konuşmalarıma bu şekilde yön verebilirdim. Tuvalet bahanesiyle Bahadır'ın yanından ayrılmayı düşündüm.

"Tuvalete gitmem lazım. Gelince uzun uzun konuşuruz, olur mu?" dedim gülümseyerek.

Dudaklarında çarpık bir gülüş oluştu. "Tamam, seni bekleyeceğim," diye karşılık verdi yumuşak bir sesle.

Yanından ayrılıp tuvalete girdiğimde içeride kimse yoktu. Bahadır ile ne yapacağımı sormak üzere Emre'yi aramak için telefonumu elime almıştım ki kapının aniden açılmasıyla bakışlarımı hızla kapıya çevirdim.

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Gelen Kağan'dı.

Aniden içeriye girip arkasından kapıyı kapattı. Bakışları her zamanki gibi soğuk ve mesafeliydi.

Hayretle ona bakarken, "Ne işin var senin burada?" diye sordum.

Kaşlarını hafifçe çattı. "Asıl senin ne işin var burada?" diyerek sorumu bana karşı yineledi. "Abimin yanına gelmiştim ki bak sen şu tesadüfe koridorda seni gördüm," derken sesi suçlayıcı çıktı.

Yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Eğlenmeye geldim, ne var bunda?" diye geçiştirdim.

Bana inanmadığını gösterircesine yüzünde şüpheli bir ifade belirdi. "Doğru söyle, bu kez neyin peşindesin?" dedi küçümseyen bir ses tonuyla.

Öfkelenerek iç çektim. "Sana göre her zaman ben kötüyüm ve bir şeylerin peşindeyim, değil mi, ancak beni suçlamayı bilirsin!" diye bağırdım. "Senin hastalıklı kafan bu şekilde çalışıyor işte! Benim ne yaşadığımı, ne hissettiğimi göremeyecek kadar körsün sen!"

Gözlerini kısarak bana doğru ağır ağır yürümeye başladı. "Doğru konuş benimle," diye uyarırken sesi ürkütücü bir sakinlikle çıktı.

"Senin suçlamalarını daha fazla dinlemek istemiyorum," dedim umursamaz görünmeye çalışarak ve tekrar aynaya döndüm. "Git başımdan," derken saçlarımı düzeltiyormuş gibi görünerek içimdeki siniri kontrol etmeye çalıştım.

Kolumu sıkıca tutarak beni sertçe kendisine doğru çevirdiğinde, "Bırak! Ne yapıyorsun?" diye feryat ettim yüzüne doğru.

"Sana bir soru sordum. Ne işin var burada? Neden abimin mekânındasın?" derken masmavi gözleri dondurucu bir soğuklukla parlıyordu.

"Ya sana ne! İstediğim yere giderim, sana hesap vermek zorunda mıyım ben?"

"Eğer beni ilgilendiren bir şey yapıyorsan, evet, hesap vereceksin," dedi kaba bir sesle. "Canımı daha fazla sıkmadan konuş hemen."

Bu kaba ve sert halleri karşısında öfkem beni ele geçirip bütün bedenime yayıldı.

"Bırak kolumu!" diye bağırıp var gücümle Kağan'ı iterek kolumu ondan kurtardım. "Seni ilgilendiren bir şey yok! Pisliğin tekisin! Zorbalık yapmaktan vazgeç! Önce Gül, şimdi de sen! Yeter artık ya, ne istiyorsunuz siz benden, rahat bırakın beni!" derken öfkeli sesim bezgin bir tonda çıkmıştı. "Sevgilini de al, çıkın gidin hayatımdan!"

Yüzünü küçümseyen bir ifadeyle buruşturdu. "Saçma sapan konuşmayı kes. Gül benim sevgilim değil."

"Okuldayken hiç öyleymiş gibi görünmüyordu ama. Yerden kaldırmalar, destek olmalar falan. Ah, ne tatlı, ama değil mi?" derken gözlerimi abartılı bir şekilde devirdim. "İki pislik olarak harika bir çift olmuşsunuz. Tebrikler!" diyerek içimdeki bütün kini kustum.

Bu sözlerimin üzerine gözleri öfkeyle karardı. "Sözlerine dikkat et," diye dişlerinin arasından tısladı.

"Ben sözlerime dikkat etmek zorundayım, ama sen istediğini yapabilirsin, öyle mi?" diye sızlandım.

"Evet, öyle," dedi tehlikeli bir sakinlikle. "Bunu anlamış olman güzel."

Kaşlarımı çattım. "Bencil piçin tekisin!" dedim iğrenerek. "Senden nefret ediyorum. Çık buradan," diyerek parmağımla kapıyı işaret ettim. "Yoksa çığlık atarım."

Dudağının bir kenarı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Tabii. Hiç durma, bas çığlığı. Umurumda olmaz." Küstah bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Kim gelirse gelsin hiç kimse seni elimden alamaz, hele ki abimin mekânında," deyip alay ederek başını hafifçe iki yana salladı. "Hiç şansın yok."

Güçlükle yutkundum. "Şimdi de beni tehdit mi ediyorsun?" dedim gözlerimi büyüterek.

Büyük bir sakinlikle omuz silkti. "Ben tehdit etmem, bunu biliyorsun," diye cevap verdi kendinden emin bir tavırla. "Şimdi son kez soruyorum Buket, neden bu bardasın? Hem de gecenin bu saatinde?"

Ters bir bakış atarken, "Sana cevap vermek zorunda değilim, benimle ilgili hiçbir şey seni ilgilendirmez," diye mırıldandım.

Kağan cevabım karşısında yüzünde oluşan karanlık bir ifadeyle bedenimi baştan aşağı yavaşça süzdü. Üzerimde dolanan buz gibi bakışları oldukça ürkütücüydü.

"Neden bu şekilde giyindin?" dedi küçümsercesine.

Kaşlarımı çatarak kızgınlıkla, "Sana ne?" diye karşılık verdim.

Beni tedirgin eden delici bakışlarını bu kez gözlerime çevirdi ve bana sonsuz gelen bir süre boyunca sessiz kaldı.

Sonunda konuşmaya karar verdiğinde ses tonunun altında yatan hafif bir öfkeyle, "Okulda konuşulanlar doğru mu?" dedi sorgulayıcı bir sesle.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

Acımasız bir ifadeyle, "Beni duydun," dediğinde binlerce iğnenin kalbime battığını hissettim.

Gerçekten Kağan söylentilere inanmış olabilir miydi? Beni hiç mi tanımamıştı? Ya da böyle bir şey yapabileceğimi nasıl düşünürdü?

Yumruklarımı öfkeyle sıktım. "Bana nasıl böyle bir şey sorabilirsin! Öyle bir kız olduğumu nasıl düşünürsün?" diye bağırdım üzüntümü gizlemek istercesine.

Hiç etkilenmeden acımasızca sözlerine devam etti. "Herkes seni konuşuyor."

"Sen herkes değilsin," diye patladım inanamayarak. "Beni hiç mi tanımadın?" diye sorarken sesim yalvarırcasına çıkmıştı. "Tabii ya, aramızdaki hiçbir şey gerçek değildi ki, beni tanımak istemedin hiç! Tek amacın benimle vakit geçirmekti, ben senin için önemsiz, sıradan bir kızdım, öyle değil mi? En son bana bunları söylemiştin," dedim onun sözlerini yüzüne vurarak.

Öfkelenerek üzerime doğru geldi. "Beni suçlamayı bırak! Dedikodular yalansa, buna cevap ver! Timuçin'le niye el eleydin? Hem de gözlerimin içine baka baka ne bok yiyordunuz? Sakın beni kandırmaya çalışma!"

"Sen ne diyorsun ya, elimi tutmuşsa ne olmuş? İster elini tutarım, ister sarılırım. Sana ne bundan? Sen buraya gelip bana hesap soramazsın! Ayrıca kendini o kadar önemli görme, seni neden kandırayım ki?" diye bağırdım delicesine bir sinirle.

Kızgınlığını bastırmak için çenesini sıktı. "Beni delirtme Buket," derken dişlerinin arasından tısladı. "Timuçin piçiyle aranda ne boklar dönüyor? Bilmek istiyorum!"

"Sana ne ya! Sana ne! Benim hayatım seni ilgilendirmez!"

Bir küfür homurdanarak yumruklarını sıkıp derin bir soluk aldı. Yüzü öfkeyle kararırken gözlerini kıstı. Karşımda öfkeden deliye döndüğünü ve kendini tutmakta zorlandığını görebiliyordum. Ne dersem deyim öfkesini yok edemeyecektim. Her cevabımla birlikte gözlerindeki ateş topu daha da parlıyordu.

Kağan'ın öfkesi karşısında tedirgin olarak, "Çekil yolumdan, ben gidiyorum," dedim ve yanından geçip kapıya doğru yürüdüm. Tam kapının koluna uzanmıştım ki Kağan omuzlarımdan tutarak beni kendine doğru çevirip duvara doğru sertçe itti.

Canımın yanmasıyla yüzümü buruşturdum. "Hayvanın tekisin!" diye haykırdım acıyla.

Masmavi gözleri hiddetle parladı. "Konuşmamız bitmeden hiçbir yere gidemezsin," dedi buz gibi tehlikeli bir sesle.

Korkuyla kuruyan boğazımı ıslatmak için sertçe yutkundum. "Yeter artık ya, neyin peşindesin Kağan? Bir gün geliyorsun, senin için hiçbir anlam ifade etmediğimi söylüyorsun, başka bir gün gelip bana hesap soruyorsun. Beni önemsiyormuş gibi davranıyorsun. Derdin ne ya? Neden her seferinde karşıma çıkıyorsun, neden sürekli kalbimi kırıyorsun?"

Kağan'ın bakışlarından üzgün bir ifade geçti, ama hemen kendini toplayarak bunu gizledi. Tekrar kızgın gözlerle bana bakmaya başladı. "Kalp kırıklıklarını da Timuçin onarıyor herhalde el ele yakın temasla," dedi tükürürcesine.

Öfkeyle iç çektim. "Sen... sen var ya..." derken sinirden titriyordum. "Senden nefret ediyorum! Çift kişilikli hastalıklı bir beynin var senin! Git de tedavi ol dengesiz!" diye haykırdım ve kendimi tutamayarak elimi kaldırıp yüzüne sert bir tokat patlattım.

Çıkan ses kulaklarımda çınlarken Kağan'ın yüzü yana doğru savruldu. Başını yavaşça bana doğru çevirirken masmavi gözleri korkunç bir hal aldı.

Kağan'ın bu halinden etkilenmediğimi göstermek istercesine hafifçe çenemi kaldırdım. "Sen bunu hak ettin!" diye tekrar bağırdım yüzüne doğru.

13

Kağan hiddetlenerek sıktığı yumruğunu kaldırdığında onun da bana vuracağını sandım ve her ne kadar ödüm kopsa da bu korkuyu bastırıp nefretle kaşlarımı çattım.

"Vur hadi, sen de bana vur, belki bana olan nefretin geçer," diyerek meydan okudum.

Kağan bana dövecekmiş gibi bakarken yumruğunu sertçe duvara geçirdi. Çarpma seni kulaklarımda yankılandı ve korkuyla irkildim, içimi derin bir panik kapladı.

"Kağan," dedim zoraki çıkan sesimle. "Yapma," diye ekledim çekinerek.

Bir adım geriledi ve gerginliği belli olurcasına ellerini saçlarından geçirdi. Boynundaki damarların kabardığını, çenesindeki kasların seğirdiğini görebiliyordum. Sakinleşmeye çalışırcasına gözlerini kısa bir an için sımsıkı yumdu ve birkaç kez derin derin nefes alıp verdi.

Yüzünü bana çevirip tekrar gözlerimin içine baktığında

bakışlarında sert bir ifade vardı. Öfkesi az öncekine nazaran yakıcı değildi, ama varlığını koruyordu. Üzerime doğru geldiğinde irkilmemek için kendimi zor tuttum. Ellerini iki yanıma duvara yaslayarak başını bana doğru eğdi.

Ne yapacağını kestiremediğimden tedirginlikle altdudağımı dişledim. Kağan'ın sert bakışları anında dudaklarıma kaydı.

Yüzünü, yüzüme doğru yaklaştırdı. "Beni delirtiyorsun," diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

Güçlükle yutkundum. "Ben... ben gitmek istiyorum, bırak beni," diyerek başımı yana doğru çevirip Kağan'ın bakışlarından kurtuldum.

Kağan bir elini duvardan çekip parmaklarını yanağımda usulca gezdirdi, beni heyecanlandıran bir dokunuşla çenemi tutarak yüzümü tekrar yüzüne doğru çevirip gözlerimin içine baktı.

"Benden asla kaçamazsın," dedi usulca.

Elini iterek dokunuşundan kurtuldum. "Lütfen çekil, gitmek istiyorum," diyerek kenara doğru yürüyüp Kağan'dan bir iki adım uzaklaştım. Ne kadar uzaklaşabilirsem artık!

Kağan koyulaşan gözlerle bana dik dik baktı. "Hiçbir yere gitmiyorsun," diye yanıt verdi.

"Beni burada zorla tutamazsın," diye isyan ettim çaresizce.

"Bana hâlâ açıklaman gereken şeyler var. Cevaplarını alana kadar seni bırakmayacağım."

Hayretle gözlerim büyüdü. "Hayır. Bunu yapamazsın!"

Sinir bozucu bir tavırla, "Öyle bir yaparım ki" diye cevapladı. "Şimdi Timuçin piçiyle aranızda ne var, bana bunu anlatacaksın."

Buradan bir an önce çıkıp gitmek istediğim için açıklama yapmaya razı oldum.

"Timuçin sadece arkadaşım, oldu mu?" diye bağırdım kızgınlıkla. "Okulda beni rahatsız edenlere karşı yanımda durdu, beni korudu. Senin Gül'e destek olduğun gibi o da bana yardım etti. Anladın mı?"

Kağan kaşlarını çattı. Yüz ifadesi insanın kanını donduracak şekilde sertleşti.

"Kaç gündür okulda neler çekiyorum, bilmiyorsun. Tacize uğruyorum, sürekli iğneleyici konuşmalara ve iğrenç bakışlara maruz kalıyorum," deyip bana güç vermesi için derin bir nefes aldım. "Benim hiçbir kabahatim yokken hakkımda uydurulan dedikodularla baş etmek zorundayım. Tek başıma insanların karşısında duramıyorum," diye devam ettim titreyen bir ses tonuyla.

Ağlamak üzere olduğumu bildiğim için bakışlarımı Kağan'dan çektim. "Sana neden anlatıyorum ki bunları, sen de onlar gibisin. Senin de amacın benden faydalanmak değil miydi sanki?"

Kağan sert bir sesle, "Değildi," diye bağırdığında bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Sanki söylediği sözü geri almak istercesine dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Bana söylediğin sözleri asla unutmayacağım. Belki de sevgilinle birlikte oynadınız bu oyunu bana. İkiniz de adi, alçak insanlarsınız."

Kuşkuyla gözlerini kıstı. "Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordu. "Ne sevgilisi, ne oyunu?"

Sorusuna hiç aldırmadan sözlerime devam ettim. "Keşke hapse atılsaydın da senden kurtulsaydım!" dedim iğrendiğimi belli eden bir sesle.

"Hâlâ anlamadın mı, ne yaparsan yap, benden asla kurtulamazsın," derken sözleri yemin eder gibiydi.

Bakışları öyle yoğun ve ısrarcıydı ki bir an ürperdim ve Kağan'a bakamayarak gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

"Seninle daha fazla konuşmak istemiyorum. Bırak gideyim, lütfen," diye mırıldandım yılgın bir sesle.

Sabırsızlığını vurgulayan derin bir nefes aldı. "Önce bana az önce bahsettiğin oyunu anlatacaksın. Sonra istediğin yere gidebilirsin."

Bezgin bir ifadeyle oflarken bakışlarımı Kağan'a çevirdim. "Hiçbir şeyden haberin yok mu yani?" diye sordum.

Tek kaşını kaldırdı. "Neden haberim olması gerekiyor?"

"Yeni sevgilinin yaptıklarından tabii ki" dedim iğneleyici bir ses tonuyla. "Sana benim hakkımdaki adi planlarından bahsetmedi mi?"

Öfkelenerek kaşlarını çattı. "Bırak şu sevgili zırvalığını. Ne boklar dönüyorsa açık açık anlat. Sabrım tükeniyor."

Kabalığı karşısında gözlerimi kırpıştırdım. Öküz!

"Gül'den bahsediyorum. Hakkımdaki dedikoduları çıkaran kızdan!"

Bakışlarından anlamlandıramadığım tuhaf bir ifade geçti. Şüpheli bir sesle, "Okuldaki dedikoduları Gül mü çıkardı?" diye sordu.

Ne yani, haberi yok muydu cidden?

"Evet," diyerek yanıt verdim.

Kaşlarını düşünceli bir ifadeyle çattı. "Ben... bilmiyordum," dedi yumuşak ve samimi bir sesle.

"Neyse ne. Bilip bilmemen umurumda değil," dedim huysuz bir tavırla. "Sen okulda kavga esnasında Gül'ün yanında olarak bana yapabileceğin en büyük kötülüğü yaptın zaten. Gül, benim karşımdayken sen onun tarafını tuttun. Öncesinde kalbimi paramparça etmiştin, bu hareketinle de son darbeyi indirmiş oldun. Gül'ün yanında olduğun an bittin benim için. Senden nefret ediyorum! İkinizden de nefret ediyorum!"

Kağan'ın gözleri pişmanlıkla gölgelendi. "Buket..." dedi anlayışlı çıkan bir ses tonuyla.

"Hiçbir şey söyleme," diyerek elimi kaldırıp sözünü kestim. "Artık söyleyeceğin hiçbir sözün önemi yok benim için. Bundan sonra karşıma çıkma lütfen. Tek istediğim şey bu."

Son sözlerimi söyledikten sonra yanından geçip kapıyı hızla açtım ve kendimi dışarı attım. Koridor boyunca yürürken gözlerim yanmaya başladı. Kendimi berbat hissederken az ileride bulunan bodrum kata inen merdivenlere doğru gidip oturdum. Çantamdan çıkardığım peçeteyle yüzümü silip olanları düşünmeye başladım.

Aradan bir dakika bile geçmeden tuvaletin kapısı bir hışımla açıldı ve Kağan öfkeli bir küfür savurdu.

"Kafan basmıyor mu lan senin?"

...

"Kes lan zırvalamayı."

...

"Seni onun etrafında bir daha görmeyeceğim. Anladın mı beni?"

...

"Siktir! Bu sana son uyarım."

...

"Buket'ten uzak duracaksın, ayrıca ona bir kez daha dokunduğunu görürsem yaptığın son şey bu olur," derken yukarı çıkan merdivenlere yöneldi.

Olanları anlamaya çalışırken şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Kağan benim hakkımda kiminle konuşmuştu böyle?

Bahadır'ın yanına döndüğümde Kağan'a olan sinirimden ve garip telefon konuşmasından dolayı doğru düzgün düşünemiyordum. Kafamı karıştırıp bırakmıştı yine beni, her zaman olduğu gibi dengemi altüst etmişti. Beni tüm olanlar arasında en deli eden şey işte, buydu. Bir bakıyordum ilgili davranıp yakın oluyor, bir bakıyordum mesafeli davranarak aramıza aşılmaz duvarlar örüyordu.

Ah, ne yapmaya çalışıyordu böyle?

Bahadır, "Dalgın görünüyorsun," dedi yüzümü inceleyerek. "Ayrıca solgun da duruyorsun," diye ekledi ilgili bir sesle.

"Ah, yok iyiyim," derken Kağan'a dair düşüncelerimi bir kenara itip o ana odaklandım. "Bir arkadaşı gördüm de biraz tartıştık. O yüzden geri gelmem uzun sürdü. Özür dilerim," diye açıkladım durumu özet geçerek.

Gözlerini şüpheyle kıstı. "Seni bayağı üzmüş galiba," de-

yip koluma anlayışla dokunduğunda bu hareketini garipseyerek şaşkın şaşkın baktım.

"Evet, öyle oldu," deyip kendimi toplayarak konuşmaya devam ettim. "Ben eve gitsem iyi olacak, canım cidden sıkıldı. Daha sonra görüşsek olur mu?" dedim istekli bir halde.

Kendimi o an o kadar bitkin ve duygusal olarak yorgun hissediyordum ki daha fazla burada kalacak gücüm yoktu.

Bahadır usulca başını salladı. "Tabii olur," dedi hafif bir gülümsemeyle. "İstersen seni evine ben bırakabilirim. Ben de çıkacaktım zaten."

Bu fikri kafamda bir anlığına tarttım. "Tamam, teşekkürler," diye cevap verirken Bahadır'la yakınlaşmış oluruz diye düşündüm. Tabii bu kararda hemen eve gitmek istememin de etkisi vardı.

Bardan çıktığımızda gecenin serin havası yüzüme vurdu. Temiz havanın verdiği ferahlığı içime çekmek için derin bir nefes aldım. Aklım karmakarışıktı, bütün her şey birbirine girmiş gibiydi. Fakat temiz havayla birlikte birden bütün zihnimi topladım. En azından bardaki o loş ortamdan uzaklaşınca sanki her şey daha berrak görünmeye başlamıştı.

Sokak lambalarının görünmediği korkutucu derecede karanlık ve kimsenin olmadığı sessiz bir ara sokağa girince olduğum yerde durdum. Her iki yanda tek ya da iki katlı evler sıralanmış, evlerin aralarında da bahçeler vardı. Bahçelerden uzanan ağaçların gölgesi karanlıkta sanki beni yakalamaya hazırlanan bir canavarmış gibi gölgeler oluşturuyordu. Bir an için karanlık ve sokağın sessizliği içinde korkum daha da büyüdü.

Ben ne yapıyordum Allah aşkına? Bahadır'la çıkmak, avcının önünde av olmaktı resmen.

Bahadır'ın bana seslenmesiyle korku dolu düşüncelerimden sıyrılıp bakışlarımı ona çevirdim.

Birkaç metre ötede duran gri bir Opel'in önündeydi. Tek kaşını kaldırmış bana bakarken arabanın kapısını kibar bir tavırla açıp başını usulca eğerek oturmamı istediğini belli etti.

Lütfen, başıma kötü bir şey gelmesin, diye içimden dua ederken arabaya doğru yürüdüm ve Bahadır'a zoraki bir şekilde gülümseyip içeri geçtim.

Kapıyı kapatıp sürücü tarafına dolanarak kendisi de arabaya bindi. Kapıyı sertçe kapatıp yüzünü bana çevirdi ve yeşil gözlerini gözlerime kilitledi. Dudağının bir kenarı hafifçe kıvrıldı. Bakışları eğlenir gibi olsa da yüz ifadesi her saniye biraz daha korkutucu görünüyordu.

"Hadi, seni evine bırakalım güzelim," deyip önüne döndü ve arabayı çalıştırdı. "Nerede oturuyordun?"

Adresimi tarif ettikten sonra başımı cama yasladım ve anında bugün yaşadığım her şey zihnime hücum etti, bütün yaşadıklarım o kadar ağır geliyordu ki. Olanları düşünmek bile yeterince yoruyordu beni, nasıl bir bataklıktı burası, çırpındıkça daha da dibe batıyordum. Günün stresini ve aklımdakileri uzaklaştırmak için bir an önce eve gitmeyi diledim.

Evimin önüne gelince Bahadır uygun bir yere park etti ve başını bana çevirdi. "Yarın kaçta buluşmak istersin?" diye sordu.

"Öğlen olabilir," diye cevap verdim gülümseyerek.

"Pekâlâ. Yarın on ikide seni burada bekleyeceğim."

"Tamam. Beni eve bıraktığın için teşekkürler. Görüşürüz," diyerek kapıyı açıp arabadan indim ve kapıyı ardımdan kapattıktan sonra eğilip camdan tekrar Bahadır'a baktım. "İyi geceler."

Yemyeşil gözlerinde gizemli bir ifade geçti. "Sana da iyi geceler Buket," dedi ve arabayı çalıştırıp yanımdan uzaklaşarak gitti.

Arkasından bakarken derince iç çektim, omuzlarım düşmüştü. Bu gece çok tuhaf geçmişti. Önce Kağan'la olan tartışmamız, sonra da Bahadır'ın bir anda ortaya çıkan ilgisi.

Vay canına! Bahadır cidden benimle ilgilenmişti, değil mi? Ve yarın onunla buluşacaktım!

Ah, şansa kesinlikle ihtiyacım olacaktı.

14

Sabah erkenden uyanarak Bahadır'la olan buluşmam için hazırlanmaya başladım. Onun beni arkadaş olarak görmesini istediğim için fazla iddialı bir giysi giymekten kaçındım. Kısa kollu bebek pembesi sıradan bir tişörtle altına da açık mavi dar kotumu giydim. Ayakkabı olarak da beyaz spor ayakkabılarımı tercih ettim. Kendime şöyle bir baktığımda markete gidiyormuşum gibi göründüğümü düşündüm. Saçlarım ve makyajla bunu kapatabilirdim sanırım. Sonuçta her ne kadar ben kabul etmek istemesem de Bahadır'la bir randevum vardı. Hemen saçlarımı da kıyafetlerime uyum sağlayacak bir biçimde dağınık bir şekilde arkadan ördüm ve birkaç tutamı çıkardım. Ardından gözkalemi ve rimelle gözlerimi iyice belirginleştirdikten sonra, açık pembe rujumla parlatıcımı da sürdüm. Birkaç fırça dokunuşuyla allığımı da sürüp aynaya yeniden baktım. Evet, olmuştu, oldukça güzel görünüyordum.

Saat on iki olunca telefonumu çantama atıp askısını ko-

luma geçirdim ve hızlı adımlarla evden çıkıp bahçeye indim. Bahadır arabasını dün tam da beni bıraktığı yere park etmiş, duruyordu. Yanına vardığımda yüzüme yerleştirdiğim sevecen gülüşle arabanın kapısını açtım.

"Merhaba," diyerek koltuğa geçtim.

Başını bana çevirerek, "Merhaba," diye karşılık verdi. "Çok hoş görünüyorsun."

"Teşekkürler," diyerek güldüm.

Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Nereye gitmek istersin?" diye sorarken bir yandan da arabayı çalıştırdı.

Omuz silktim. "Benim için fark etmez."

Memnun olmuşçasına gülümsedi ve gözlerini yola çevirdi. "O zaman sürpriz olsun," dedi.

Neden bilmiyordum, ama ses tonundaki bir şey ürpermeme neden oldu, fakat bunu görmezden gelmeyi tercih ettim.

Uzun bir yolculuktan sonra iki katlı evlerin sıralanmış olduğu bir sokağa girdik. Evler oldukça lüks görünüyordu. Hepsi Bodrum evlerini anımsatırcasına beyazdı ve duvarlarıyla bahçeleri o kadar bakımlıydı ki insan gözünü alamıyordu. Kapılarıyla pencere pervazları koyu ahşaptan olup oymalarla süslenmişti. Şaşkınlıkla camdan dışarı bakındım. Bahadır arabayı bir evin önüne park edince şaşkınlığım katlanarak büyüdü. Bu evin de gördüğüm diğer evlerden pek bir farkı yoktu. Araba bahçeyi çevreleyen duvarın bir kemer gibi yükseldiği ve siyah demir parmaklıklı bir kapının hemen önünde durmuştu.

"Neden durduk?" diye sordum kuşkulu bir sesle.

"Seni evime getirdim," deyip hafifçe tebessüm etti. "Film izleriz, bir şeyler yeriz," dedikten sonra kapıyı açıp arabadan indi.

Ne yapacağımı bilemeyerek dehşetle altdudağımı dişledim. Ev mi? Ben bunu hiç hesaba katmamıştım.

Bahadır inmediğimi görünce başını eğip açık kapıdan bana baktı. "Gelmiyor musun?" diye sordu. "Merak etme, ne zaman istersen seni evine geri götürürüm."

Güçlükle yutkundum. Yapacak başka bir alternatifim olmadığı için, "Peki, tamam. Geliyorum," diye mırıldandım isteksizce.

Arabadan inip demir parmaklıklı bahçe kapısını açan Bahadır'ı takip etmeye başladım. Arabadayken küçücük görünen bahçe, içindeyken kocaman görünüyordu, bahçenin evin her iki yanından arkaya doğru genişlediğini fark ettim. Bahadır her iki tarafı çimen kaplı bahçenin ortasındaki ufak çakıltaşlı yoldan ilerlemeye devam edip kapının önüne geldiğinde durdu. Ben de tedirginlik içinde hemen yanında durdum. Koyu ahşap kapı oldukça gösterişliydi, üzerinde çeşitli figürlerden oluşan desenler vardı. Bahadır cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. İçeri geçmem için eliyle kibarca işaret etti. Kaçamak bir nefes alıp kapıdan içeri ürkek adımlar atarak geçtim.

Bahadır ardımdan kapıyı gürültülü bir şekilde kapayınca birden irkilerek ona doğru döndüm. Yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade vardı, sanki kibirli bakıyordu, ama çözmek için fazla uğraşmadım ve gözlerimi kaçırarak tekrar önüme döndüm. Şu an çok büyük hata yapıyordum, bunun farkındaydım, ama itiraz da edemiyordum.

Bu nasıl bir ikilemdi böyle!

Salona geçtiğimizde Bahadır yanıma gelerek tam önümde

durdu. Yeşil gözleri ürkütücü bir ifadeyle karardı ve bakışları donuk, duygusuz bir hal aldı. Gözleri gözlerimi delip geçerken korkarak ondan uzaklaşmak için bir iki adım geriledim.

İhtiyatlı bir sesle, "Bahadır?" dedim soru sorarcasına.

Cevap vermedi ve soğukça bana bakmayı sürdürürken omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Korkumu bastırmaya çalışarak, "Şey... bugünü ertelesek mi acaba, daha sonra başka bir gün dışarı çıkarız," dedim. Mesela etrafta bir sürü insan varken ve sen bana kötü kötü bakmıyorken.

"Hayır," dedi itiraz istemediğini belli eden bir sesle.

Endişeyle altdudağımı dişledim. "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye mırıldandım.

Tek kaşını kaldırdı. "Benden korkuyor musun yoksa?" diye sordu.

"Korkmalı mıyım?" diye fısıldadım.

Sorum karşısında dudaklarında tehlikeli bir tebessüm oluştu. Yemyeşil gözlerine acımasızlık yerleşince gerginlikle yutkundum.

Masum bir ifadeyle, "Şu an biraz korktuğumu itiraf etmek istiyorum," dedim gergin bir sesle.

Üzerime doğru yürüdü. "Neden ısrarla benimle tanışmak istiyorsun?" diye sordu sert bir tavırla.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Nasıl yani, ne demek istiyorsun?" dedim ve geriye bir adım daha attım.

"Oldukça açık bir soruydu," diye yanıt verdi usulca.

Telaşa kapılırken içimdeki ufacık cesarete tutundum. "Ben gitmek istiyorum," diyerek kapıya doğru yöneldim.

Bahadır anında yolumu kesti. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"İstediğim zaman gidebileceğimi söylemiştin," dedim güçlükle.

Buz gibi gözlerle bana baktı. "Yalan söyledim," dedi tehlikeli bir ses tonuyla.

Ondan uzaklaşmak için korkuyla geriledim. "Beni neden buraya getirdin?" diye sordum.

"Seninle biraz konuşacağız, bana gerçekte kim olduğunu söyleyecek, bilmek istediğim her şeyi anlatacaksın," diye emretti.

Kalbim kulaklarımda atmaya başladı. "Beni tanıyorsun zaten, başka ne anlatmamı bekliyorsun ki?"

Soğuk ve merhametsiz bakışları üzerimde dolaştı. "Benden sakladıklarını."

Zihnimde ardı ardına tehlike sinyalleri çalmaya başladı. Acaba Bahadır gerçekten neyin peşinde olduğumu öğrenmiş miydi? Anlaması halinde olabilecek senaryolar tek tek zihnime hücum ederken nasıl paçayı yırtacağımı düşünmeye başladım. Bakışları tedirginliğimi daha da artırdı, artık endişelenmenin çok ötesine geçmiştim, deli gibi korkuyordum. Yaşadığım yoğun panik tüm bedenimi büyük bir hızla sararken yapabileceğim en akıllıca şeyi yaparak bir hışımla arkamı dönüp koşmaya başladım.

Bu evden hemen çıkmam gerekiyordu! Acilen Bahadır'dan uzaklaşmam gerekiyordu!

Evin içine doğru koşup bir çıkış yolu aramaya başladım. Hızlı hızlı solurken nereye gideceğimi bilmeden sağa sola koşturup dışarıya açılan bir pencere veya başka bir çıkış kapısı aradım.

Bu sırada karşıma çıkan Deniz'i görmemle olduğum yerde kalakaldım.

Deniz kaşlarını çatarak beni baştan aşağı süzdü. "Seni tanıyor muyum?" diye sordu kuşku dolu bir sesle.

Korku boğazıma takılıp beni nefessiz bıraktığında geriye doğru birkaç adım attım. Buradan asla çıkamayacaktım. Bahadır'dan yeterince korkuyordum zaten ve şimdi bir de Deniz çıkmıştı karşıma.

Bu sırada Bahadır sessizce arkamdan yaklaşıp kolunu belime doladı ve beni sertçe kendine çekerek sırtımı göğsüne yasladı. Dudaklarını kulağıma sürterek, "Yakaladım seni yavru kuş," diye fısıldadı usulca.

Bütün gücümü toplayıp çığlık çığlığa bağırdım. Bütün korkum, paniğim dudaklarımdan döküldü. Fakat Bahadır bedenime doladığı kollarını sıkılaştırdığında neye uğradığımı şaşırdım ve bağırmayı bırakıp tüm gücümü kullanarak onun elinden kurtulmak için çırpındım. Ama ne yaparsam yapayım hiçbir şey fayda etmedi, Bahadır o kadar kuvvetliydi ki benim kuvvetim onunkinin yanında bir hiçti.

Bahadır beni sürükleyerek yürüttü ve merdivenlerden indirip loş ışıkla aydınlatılmış, tek bir camı dahi olmayan geniş bir odaya soktu. Oda mı dedim, odadan ziyade aslında bir bodrum ya da geniş bir depoyu andırıyordu. Oda neredeyse boştu. Sadece duvara yaslı durumda olan uzun açık kahverengi bir masa, iki üç tane gelişigüzel şekilde duran tekli koltuk ve birkaç tane sandalye vardı. Duvarlar tamamen beyaza boyalıydı. Ortamda, insan içerideyken hava alabileceği hiçbir yer yokmuş da nefessiz kalacakmış gibi kapalı bir atmosfer hâkimdi.

Deniz'in peşimizden geldiğini fark ettiğimde gözlerim hissettiğim dehşetle büyüdü, panikten zangır zangır titrer duruma gelerek daha da şiddetli bir şekilde çırpınmaya başladım.

Bahadır beni siyah tek kişilik koltuklardan birine kaba bir hareketle savurunca avazım çıktığı kadar bağırıp tekrar çığlık attım.

"Bırakın beni! Bana bu şekilde davranamazsınız!"

Bahadır yabancı bakan sert bakışlarını yüzümden ayırmadan üzerime doğru gelip ellerimi koltuğun ahşap kollarına kalın iplerle sıkıca bağladı. Bunu yaparken Deniz de ona yardım etti.

"Ne yapıyorsunuz!" diye haykırırken korkudan ağlamaya başladım. "Dokunmayın bana!"

Bahadır geri çekildi ve kollarını göğsünde birleştirerek kendinden emin bir tavırla karşımda durup gözlerini kısarak beni izledi. Deniz de yanında dikilmiş, gözlerini üzerime sabitlemişti. İkisinin bakışları altında ezilirken ağlamam daha da şiddetlendi ve bileklerime sıkıca dolanan ipleri zorlayarak kurtulmak istercesine çekiştirdim.

Bahadır sıkıntılı bir nefes alıp köşeye doğru yürüyerek orada duran bir sandalyeyi tutup sürükleyerek getirip karşıma koydu ve geçip oturdu. Bahadır'ın artık çok soğuk bir havası vardı. Bana iki gündür kibar ve yakın davranan Bahadır gitmiş, yerine onu ilk gördüğüm zamanki gibi hissiz duran yüzüyle insafsız ve bir o kadar da ölümcül görünen Bahadır gelmişti.

İşte, gerçek kişiliği bu diye düşündüm. Bana karşı olan bütün o davranışları, konuşmaları, nezaketi, hepsi yalanmış. Göz boyayan tüm o tavırlarını beni kandırmak için kullanmış. O kadar saf ve aptaldım ki hemen de kandım ona!

Ah, şu an kendimi boğazlamak istiyorum, bazen saflığı cidden abartıyordum galiba!

"Bırakın beni," diyerek bakışlarımı Bahadır'da sabitledim. "Hakkımda ne düşünüyorsun, bilmiyorum, ama kesinlikle yanıldığını söyleyebilirim," dedim güçlü görünmeye çalışarak.

Bahadır duygusuz bir sesle, "Sen beni aptal mı sanıyorsun!" diye kaba bir şekilde çıkıştığında korkarak oturduğum yerde sindim.

Bakışlarındaki donukluk yüz hatlarına yayılan sertlikle birleşince tüylerimi diken diken ediyordu.

O an zihnimde alarm zilleri çalmaya başladı. Onlara gerçekleri asla anlatamazdım. Onur beni de, ailemi de öldürürdü. Kendimden ziyade ailem için endişeleniyordum. Sonuçta her şeyden habersiz, onlar durumumuzu düzeltmeye çalışırken bunca karmaşaya ben neden olmuştum, değil mi? Onlara bunu yapamazdım, ailem demek her şey demekti ve Onur benim yüzümden aileme bulaşmıştı ve bunun sonucu ne olursa olsun, bununla baş etmek durumundaydım. Ailemi tehlikeye attığımı bilerek gerçeği ona söyleyemezdim.

"Neden sürekli benim olduğum yerlerde dolanıp beni izliyordun?"

Korkudan titrememek için tüm enerjimi kullanırken, "Senin düşündüğün gibi bir nedeni yok," diye yanıt verdim.

"Güzelim, senin her hareketine dikkat ettim," dedi küçümseyen bir ses tonuyla. "Senin beni izlediğin gibi ben de seni izledim. Kesinlikle peşinde olduğun bir şey vardı, aksi halde bana yaklaşmazdın."

Güçlükle yutkundum.

"Sakladığın ne varsa anlatmaya başla, yoksa sonu senin için iyi olmayacak," dedi tehlikeli ve uyarı dolu bir sesle.

"Bir şey saklamıyorum. Seni tanımıyorum bile. Ben... senden etkilendim ve seninle tanışmak istedim. Farklı bir amacım yoktu," dedim ısrar ederek.

Sözlerim üzerine Deniz'in alaycı gülüşünü duydum, fakat ona dönmedim. Bahadır'dan bakışlarımı ayırmadım.

Bahadır sabırsızca iç çekip sert bir tavırla gözlerini kıstı ve cebinden sustalı bir bıçak çıkarıp bana doğru sallarken yeşil gözleri tehditkâr bir şekilde parladı.

"Bu kadarı yeter, konuşacak mısın, yoksa teşvik edilmeye mi ihtiyacın var?" diye sordu buz gibi bir sesle.

Elindeki bıçağı görmemle dağılmam bir oldu. Hissettiğim boğucu panik bütün bedenime yakıcı bir asit gibi yayılırken tekrar ağlamaya başladım. Bedenimin her bir noktası korkudan isyan ederken gözyaşlarım yanaklarımdan ardı ardına döküldü. Şu an bana yardım edebilecek tek bir kimse bile yoktu. Korkum gitgide artıyor, kalbim sanki yırtıp çıkmak istermişçesine göğüskafesimi zorluyordu.

Artık sonum gelmişti, bu noktada ne yapacağımı bilemiyordum. Ona her şeyi anlatmayı denesem de sonunda beni bırakacağını sanmıyordum. Bana kesinlikle zarar vermeye hazır görünüyordu. Hayır, ona asla Onur'dan bahsedemezdim. Ayrıca gerçekleri anlattıktan sonra buradan sağ çıksam bile, bu kez Onur beni yaşatmazdı. Ve... ikisini karşılaştırdığımda Onur'dan daha çok korktuğuma karar verdim. Bu da beni inatla gerçekleri saklamaya itti.

Hıçkırıklarımın arasından, "Lütfen, yapma. Anlatacak bir şeyim yok. Lütfen, bırakın beni," dedim yalvarırcasına.

Bahadır sıkıldığını belli eden sert bir soluk alıp oturduğum koltuğun kollarını tutarak beni kendisine doğru çekti. Artık dizlerimiz birbirine değiyordu. Kaşlarını çattı ve bana doğru eğilip gözlerimin içine ürkütücü bir ifadeyle baktı. Yemyeşil gözleri öyle donuktu ki bütün bedenim ürperdi.

"Rol yapıyorsun, ama gözlerindeki korkuyu saklamakta başarısızsın. Bakışlarının ardında yatan paniği görebiliyorum yavru kuş, bocaladığını sezebiliyorum. Kafanın içinde çok büyük şeyler gizliyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

Beni bu kadar kolay okuması karşısında dehşete düştüm. Bahadır'ın tüm olanları çözmesi ve beni cezalandıracak olma ihtimali, bana yapabileceği türlü türlü kanlı işkencelerin olduğu senaryoların kafama üşüşmesine neden oldu. Ben bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalıştıkça sürekli yeni bir görüntü beliriyor, korku içime hücum ediyordu. Aklımdan geçenlerin de etkisiyle panik göğsümü bir bıçak gibi delip geçti.

Bu sırada üst kattan gelen çok gürültülü bir kapı kapanma sesi tüm odada yankılandı. Ardından biri telaşlı ayak sesleriyle merdivenleri hızla inmeye başladı.

Bahadır benden uzaklaşıp bakışlarını Deniz'e çevirdi ve gözlerini kuşkuyla kıstı. "Birini bekliyor muydun?" diye sordu.

Deniz omuz silkti. "Egemen'dir. Ali'nin yanına uğrayıp gelecekti," diyerek kolunu kaldırıp saatine baktı. "Fakat erken geldi. Sakat bir durum olmasın?" diye eklerken kafası karışmış gibiydi.

Egemen girişte görünüp içeri doğru yürümeye başladığında, "Abi, çok önemli haberlerim var. Bunu duyman gerek..." dedi ve manzarayı fark ederek bir an duraksadı. "Ne yapıyorsunuz burada, sorgulama mı var? Hem de bensiz," diye sorarken sesi oldukça keyifli çıkmıştı.

Deniz, "Aynen öyle oğlum," dedi eğlenerek. "Bu seferki inatçı bir hatun."

Bahadır gözlerimin içine derin bir ifadeyle bakarak, "Konuşmazsa eğer canı çok fena yanacak bir hatun," diye ekledi alaycı ve ima dolu bir sesle.

Aman Allahım, nasıl da eğleniyorlardı!

Egemen beni daha iyi görebilmek için karşıma geçti ve yüz ifadesi bir anda daha da eğlendiğini gösteren bir hal aldı. Geniş bir sırıtış dudaklarına yayılırken şaşırmışçasına kaşlarını yukarı kaldırdı.

"Vay canına. Buket!" dedi bana biraz daha yaklaşarak, "Yaramaz kız, bu kez ne yaptın?" diye sorup kahkaha attı.

Hoşnutsuzlukla yüzümü astım. "Hiçbir şey yapmadım," diye karşılık verdim huzursuz bir şekilde.

Bahadır'ın yeşil gözleri kafası karışmışçasına bir bana, bir Egemen'e kaydı. Gözlerini şüpheyle kısıp tekrar Egemen'e baktığında elindeki bıçağı bana doğrultup beni işaret ederek konuştu.

"Tanıyor musun bu kızı?" diye sorduğunda Egemen yavaşça, "Sayılır," diye yanıt verdi.

"Konuş," derken Bahadır'ın sözü bir emirdi. "Kim bu?"

Egemen omuz silkti. "Pek yakından tanımıyorum. Birkaç kez okulda gördüm sadece."

"Bizim okulda mı bu kız?" diye soran Bahadır çok şaşırmıştı.

"Evet. İlk karşılaşmamızda iki kişi bu hatunu tuvalete atmıştı. Ben olaya dalmasam kızın işi bitmişti."

Deniz kahkaha atarak, "Kahramanlık mı yaptın oğlum?" dedi alay ederek.

Egemen de güldü. "O gün iyilik yapma günümdeydim lan," dedi ve hep birlikte gülmeye başladılar.

Deniz eğlenerek gülerken dikkatle yüzüme baktı. "İlk gördüğümde bana da bir yerlerden tanıdık gelmişti," deyip düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı. Ardından yüz ifadesi yumuşadı. "Doğru ya, sen Cansu'nun yanındaki kızdın. Seni onunla görmüştüm," diye ekledi.

Ah, harika! Egemen'den sonra Deniz de beni tanımıştı. Gerçekten süper!

Egemen araya girerek, "En son sohbet ediyorduk ve sen kaçmıştın güzelim, bak yine karşılaştık," dedi alaycı bir sesle.

Sonra beni baştan aşağı süzerek ciddi bir tavırla konuşmasına devam etti.

"Bu kez pek kaçabilecek gibi görünmüyorsun," derken koltuğun kollarından tutarak üzerime doğru eğildi. Başımı geriye doğru çekerek korku dolu gözlerimi ona diktim.

Of! Daha ne kadar boka batacaktım acaba?

Bahadır sert ve kaba bir sesle, "Yeter!" deyince hepimiz ona doğru döndük. Egemen de koltuğun kollarından ellerini yavaşça çekerek benden uzaklaşıp yan tarafıma geçti.

Bahadır, "Bu kızın bir işler çevirdiğini düşünüyorum?"

derken ciddi ses tonu karşısında rahatsız olarak yerimde kıpırdandım.

Egemen, "Sanmıyorum oğlum. Diyorum ya size, bu kızı okulda gördüm. Basit, sıradan bir öğrenci. Hem gizli işlere bulaşacak tip yok bu hatunda," diyerek beni kurtaracak cümleleri söyledi.

Ah, Egemen, adamımsın. Konuş.

Bahadır oturduğu yerde öne doğru eğilerek çenesini ovaladı. "Emin misin?" diye sordu Egemen'e.

"Evet," dedi Egemen kararlı bir sesle. "Baksana şuna, nasıl da korkmuş," diyerek beni gösterdi. "Bir şey saklasaydı şimdiye kadar söylemez miydi sence?"

Bir süre sessizce bana bakan Bahadır sıkıntılı bir soluk vererek, "Pekâlâ," deyip ayağa kalktı. "Belki haklı olabilirsin," derken sesi kararsızdı.

Deniz, "Eee, ne yapacağız peki?" diye sorunca Bahadır kaşlarını çatıp gözlerini yine üzerime çevirdi. Korkutucu bakışları altında ezildiğimi hissettim, "Bırakacağız," dedi alçak sesle.

Bakışlarım Egemen'e kayınca çarpık bir gülüşle bana bakıp göz kırptı.

Bahadır ise bana doğru yaklaştı, ellerini koltuğun kollarına koyarak gözlerimiz aynı hizaya gelene dek üzerime doğru eğildi.

"Senden hâlâ şüphe ediyorum yavru kuş, kesinlikle sakladığın şeyler var ve ben bunu ortaya çıkaracağım. Ama şimdilik konuşmamız bitti," dedi karanlık ve boğuk bir sesle.

Tedirginlikle altdudağımı dişledim. Ağzımı açıp bir şey söyleyecek cesaretim yoktu.

"Burada olanları tek bir kişiye dahi anlatmayacaksın. Tamam mı?" diye ekledi.

Konuşamayarak başımı olumlu anlamda usulca salladım.

Bahadır memnun olmuşçasına hafifçe gülümsedi. Geri çekilip benden uzaklaşarak Deniz'e döndü.

"Sen kızı çöz, yukarı getir," dedi. Ardından bakışları Egemen'e yöneldi. "Sen ne anlatacaktın? Yukarı çıkıp konuşalım," diyerek merdivenlere doğru yürüdü.

İkisi giderken rahatladığımı hissettim, kaçamak bir nefes alıp yavaşça verdim. Deniz beni çözmeye başlayınca açılan iplerin altında bileğimde oluşan koyu mor izleri gördüm, büyük bir acı hissediyordum. Çok sıkı bağlamıştı hayvanlar. Koltuktan kalkıp sızlayan bileğimi ovuşturarak acımı dindirmeye çalıştım.

Deniz'le merdivenleri çıkıp dar bir hole girince, "Sen burada bekle," dedi ve yanımdan ayrıldı.

Yalnız kaldığım anda etrafı incelemeye başladım. Bulunduğum yer mavi, beyaz kabartmalı duvar kâğıdı ile kaplanmıştı. İleride üç kapı görünüyordu ve yukarı çıkan bir merdiven vardı.

Yanıma gelen Egemen çantamı bana attı ve "Hadi, seni evine bırakalım," dedi gülerek.

"Ben kendim gidebilirim. Gerek yok," diye mırıldandım.

Çarpık bir şekilde güldü. "İtiraz istemiyorum," dedi ve kolumdan tutup kapıya doğru yürümemi sağladı. Başka çarem olmadığı için ona ayak uydurmak zorunda kaldım.

Evden çıktığımızda Egemen hâlâ beni çekiştiriyordu, fakat omzumun üzerinden geriye doğru bakmama engel olamadı. Birinci kattaki camlardan birinde hareketlilik fark ettiğimde

bakışlarımı o noktaya çevirdim ve Bahadır'ın ciddi bir ifadeyle bizi izlediğini gördüm. Kaşları çatık, bakışları ürkütücü derecede soğuktu. Hemen gözlerimi ondan kaçırarak önüme döndüm.

Egemen, Bahadır'ın arabasını almıştı. Tekrar bu arabaya binince mideme kramplar girse de sesimi çıkarmadan oturdum. Egemen arabayı çalıştırmadan önce nerede oturduğumu sordu, ben de kısaca tarif ettim.

Nihayet evimin önüne geldiğimizde tek kelime dahi etmeden hemen inmek için kapının kolunu tuttum ve açmaya çalıştım, fakat ne kadar zorlasam da kapı açılmıyordu.

Egemen'e döndüm. "Aç şu kapıyı. Geldik artık, inmek istiyorum," dedim.

"Acelen ne ki?" diye sordu masum bir ifadeyle.

Kaşlarımı çattım. Ben biliyordum bu masum ifadeleri, sonunda mutlaka bir terslik çıkıyordu.

"Ailem endişelenmiştir. Beni bekliyor olmalılar," diyerek yalan söyledim.

Yalandan gücenmiş gibi yaparak başını yana eğdi. "Benimle biraz yalnız kalmak istemez misin?"

Sinirle iç çektim. "Kes şöyle davranmayı. Beni evime getirdin ve bitti, daha fazlası olamaz," dedim yüksek sesle.

Sözlerim onu güldürdü. "Neden ama?"

"Aç artık şu kapıyı, gitmek istiyorum," diye yineledim sözlerimi gülüşünü bastırmaya çalışarak.

Yüzünde ima yüklü bir ifade belirdi. "Senden bir hediye almadan bırakmam," diye karşılık verdi bana doğru yaklaşırken. "Sonuçta bugün senin kurtarıcın oldum. Hatta geçen se-

feri de sayarsak iki kez seni beladan kurtardım. Bana borçlusun güzelim."

Oturduğum koltukta gerileyerek cama yaslandım. "Ne saçmalıyorsun sen?" derken iyice gerildim. Zira Egemen oldukça ciddi görünüyordu.

Derin bakışlarını gözlerimden ayırmadan, "Bir öpücük istiyorum," dedi usulca.

Gözlerim dehşetle kocaman açıldı. "Ne?" diye bağırdım hiç olmadığı kadar yüksek bir sesle. "Sen nasıl bir sapıksın!" diyerek çantamı kaptığım gibi sertçe kafasına indirdim.

Sonra hırsımı alamadım, omzuna, koluna tekrar tekrar vurdum. Bilirsiniz, bir kızın çantası içine doldurulan gereksiz malzemeler sayesinde bazen taş gibi ağır olabiliyordu. Ve benim çantam bugün cidden çok ağırdı.

Egemen acıyla, "Ah, dur!" diye söylenirken bir yandan da ellerini kaldırmış, darbelerimden sakınmaya çalışıyordu.

Sertçe vurmaya devam ederken, "Sen bunu hak ediyorsun sapık herif!" diye bağırdım hiddetle.

Sonra hızla arabanın otomatik kilit tuşuna uzanıp bastım. Ardından da kapıyı açıp çıkmak için hamle yaptım. Fakat tam bir ayağımı dışarı çıkarmıştım ki Egemen üzerime atılarak bileğimi parmaklarıyla sıkıca kavradı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi kızgın bir sesle.

Aynı kızgınlıkla ona doğru döndüm ve bu kez tüm gücümle çantamı yüzünün ortasına geçirdim.

"Ah, burnum!" diyerek beni bıraktı ve iki elini de yüzüne götürdü. "Kahrolasıca! Ne var bu çantanın içinde böyle?" derken yine acıyla inledi.

Onu arabanın içinde bırakıp vücudumu saran öfkeyle apartmana doğru hızla yürüdüm. Omuzlarımın üzerinden Egemen'e doğru baktığımda arabadan çıkmış, bağırarak peşimden geldiğini görünce bu kez telaş yaparak koşmaya başladım.

"Seni yakaladığımda canını fena yakacağım," diyerek dişlerinin arasından tısladı.

Apartman kapısının önüne geldiğimde ellerim titrese de çantamdan anahtarlığımı çıkarmayı başardım ve hızla anahtarı kullanıp kapıyı açtım. Kendimi içeri attığımda hemen kapıyı ardımdan kapatarak güvenliğimi sağladım.

Apartmanımızın kapısının alt kısmı demir, üst kısmı tamamen cam olduğundan dolayı Egemen ile birbirimizi çok net görebiliyorduk.

Ben gergin bir halde onu izlerken bir hışımla kapı kolunu kavrayıp zorlamaya başladı. Çatık kaşlarıyla çok korkutucu görünüyordu. Öfkesi yüzünün bütün hatlarına yayılmıştı.

"Aç şu siktiğimin kapısını!" dedi sertçe.

Beni korkutmasına izin vermeyerek omuzlarımı dikleştirdim ve cevap olarak elimi kaldırıp ortaparmağımı gösterirken dudaklarımı büzdüm.

Egemen'in bakışlarında bir anlık şaşkınlık geçti. Sonra yavaş yavaş yüzünde çarpık ve vahşi bir gülümseme belirdi.

"Eninde sonunda yine karşılaşacağız," dedi geriye doğru adım atarken. "Okulda da benden kaçabilecek misin acaba?" diye ekledi alay ederek.

Sonra da arkasını dönüp arabaya doğru yürüdü ve binip hızla evimin olduğu sokaktan ayrıldı. O gidene kadar gözlerimi

dahi kırpmadan gidişini izledim. Geri dönmeyeceğinden emin olmak istiyordum.

Derin bir nefes alarak yavaşça bıraktım. Şu an için ihtiyacım olan ilk şey rahatlamaktı. Derin derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım bir süre. Koşarken nefes nefes kalmış ve neredeyse korku filmlerindeki sahneleri aratmayacak bir durumdan kendimi kurtarmaya uğraşmıştım.

Bir an önce eve gidip bugünü unutmayı, hatta mümkünse yaşadığım son bir haftayı tamamıyla silmeyi arzu ediyordum. Gün geçtikçe her şey daha da kötüye gidiyor, beni daha da büyük ve katlanılması zor şeylerin içine hapsediyordu. Kapana kısılmış gibiydim ve hayatımın kontrolü de her geçen gün başkalarının eline geçiyormuş gibi geliyordu. En kötüsü de benim bunu durduracak gücüm yoktu.

15

Eve geldiğimde tek yaptığım şey üzerimi değiştirip uzanmak oldu. Uyuyacağımı sanmıştım, ama bir türlü uykuya dalamıyordum. Yatağımda öylece yatarken gece boyunca bundan sonra ne yapacağımı düşünerek bir sağa bir sola dönüp durdum. Başım bir türlü dertten kurtulmuyordu, her şeyse Kağan'ı polise şikâyet etmemle başlamıştı.

Kahretsin! Bazen üstüme vazife olmayan işlere cidden burnumu sokuyordum. Of!

Bahadır'ın bana şüpheyle bakıp asla peşimi bırakmayacağını söylediği an zihnime süzülünce ürperdim. Orada, o bodrum katında başıma çok kötü şeyler gelebilirdi ve bunun sorumlusuysa Onur'dan başkası değildi. Yarın kesinlikle Emre ile bu konuyu konuşmalıyım diye aklımın bir köşesine not ettim. Daha fazla bu işin içinde olamazdım, bugün yaşadıklarım o kadar fazlaydı ki aynı korkuyu ve paniği tekrar yaşamaya katlanamazdım.

İç çekerek bütün düşüncelerimi bir kenara ittim ve kolumu yastığın altına koyup gözlerimi kapattım. "Eski, huzurlu ve sakin hayatıma geri dönmek istiyorum," diye mırıldanarak uyumaya çalıştım.

Sabah olduğunda isteksizce yatağımdan kalktım ve okul için hazırlanmaya başladım. Kendimi o kadar bitkin hissediyordum ki canım hiçbir şey yapmak istemiyordu. Aynaya baktığımda berbat bir halde olduğumu gördüm. Yanaklarım soluk, gözaltlarım hafif gölgeliydi ve gözlerim gece boyunca uykusuz kalışımı belgelercesine şiş duruyordu. Makyaj çantama uzanıp içinden kapatıcımı aldım ve yüzümdeki kusurları kapatmaya çalıştım. Gözlerime kalem çekip yanaklarıma hafifçe allık sürdüm. Daha iyi göründüğüme karar verdikten sonra çantamı omzuma atıp evden çıktım.

Okula vardığımda Cansu'nun beni girişte beklediğini gördüm ve adımlarımı hızlandırdım. Duvara yaslanmış müzik dinlerken hem ayağıyla ritim tutuyor hem de telefonuyla uğraşıyordu. Kafasını kaldırıp beni gördüğünde yüzünde kocaman sıcacık bir gülüş belirdi, aynı şekilde ben de ona karşılık vererek yanına koştum.

Bana sıkıca sarılarak, "Naber?" diye sordu içtenlikle.

Geri çekilip derin bir nefes aldım. "İdare eder," diye yanıt verdim.

Okulun bahçesine adım atar atmaz yine rahatsız edici bakışlar ve arkamdan gelen küçümseyici sözlerle karşılandım. Araya hafta sonu girince dedikodular azalır sanmıştım, ama yanılmıştım, bir kartopu misali katlanarak artmış gibi duruyordu.

Hafta sonu bu haberleri unutmak için yeterince uzun bir zaman değildi anlaşılan.

Çaresizce bütün olanların ve bu yalanların ortasında kalıp bunlarla tek başına savaşmak zorundaydım. İnsanların hiç sorgulayıp düşünmeden peşin hükümlü bir şekilde bana böyle davranması çok canımı yakıyordu, dahası çoğu beni tanımıyordu bile... ve bu saatten sonra beni tanımak istediklerinden de şüpheliydim ki asıl canımı yakan da buydu aslında. Benimle tek bir kelime dahi konuşmadan bir yalanın peşinden gidip beni karalamaları.

Cansu bana moral vermek istercesine kolunu omzuma atıp beni yanına doğru çekti.

"Kim ne derse desin takmıyoruz. Tamam mı?" deyince minnettar olarak gülümsedim.

"Tamam," diye cevap verdim.

"İşte, benim kızım," diyerek neşeyle saçlarını omuzlarından geriye doğru havalı bir şekilde savurdu.

Ben de Cansu'nun rahat ve aldırmaz tavırlarına ayak uydurdum. Omuzlarımı dikleştirip çenemi hafifçe kaldırdım ve kimseye aldırmadığımı göstermek istercesine kendimden emin adımlar atarak yürümeye başladım. Etrafımdaki hiç kimseyi duymuyor, görmüyordum. Cansu bana cesaret vermişti. Laf atanları gördüğümde sadece bakmakla yetiniyor, hiçbir şey olmamış gibi yoluma devam ediyordum.

Cansu ile sınıfa girdiğimizde buradaki havanın farklı olduğunu gördüm. Evet, yine tüm gözler üzerimdeydi, ama bahçedeki gibi küçümsercesine değildi bu bakışlar. Çünkü herkes

benim sinirden patlama anıma ve Gül'e yaptıklarıma yakından şahit olmuştu. Sanırım beni tekrar kışkırtmak istemiyorlardı. Eh, bu benim de işime geliyordu doğrusu. Bari sınıfımda huzur bulayım diye düşünerek sırama geçip oturdum.

Gül'le göz göze geldiğimde dersini hâlâ almamış olacak ki bana kötü kötü bakarak kaşlarını çattı. Ben de ona aynı şekilde karşılık vererek dik dik baktım. Burnunun üzerindeki küçük bant dikkatimi çekince hafifçe tebessüm ettim. Gül öfkeyle yüzünü buruşturdu ve gözlerini benden çekerek önüne döndü.

Cansu çantasını karıştırıp kitaplarını çıkarırken, "Gamze Hoca grup ödevlerini haftaya toplayacak. Ne yapacağız?" diye sorunca yüzümü Cansu'ya çevirdim.

"Ah... ben onu tamamıyla unutmuşum. Hem ödevi bitiremedik ki. Ayrıca bütün taslaklar, kaynak kitaplar Emre'nin evinde kaldı."

"Evet ve ödevi teslim etmek için bir haftamız var. Bunun için birkaç kez Emre'yi arayıp konuşmayı denedim, fakat telefonlarıma cevap vermiyor," derken üzgünce elini yanağına yaslayarak iç çekti. "Bana en son nasıl davrandığını gördün. Benden nefret ediyor. Sanki onun özel kum torbasıyım, öfkesini üzerime kusmaktan geri durmuyor."

Cansu'nun üzgün hali karşısında ne yapacağımı bilemeyerek iç çekerken başımı kaldırıp sınıfa şöyle bir baktım ve anında beynimden vurulmuşa döndüm. Gözlerim iri iri açılırken beni derinden sarsan bir şok dalgası zihnime acıyla saplandı adeta.

Aman Allahım! Bu kâbus olmalı. Evet, evet, kocaman, korkunç bir kâbus!

Bahadır bizim sınıftaydı!

Küstah bir şekilde kapıya yaslanarak durmuş, birkaç çocukla sohbet ediyordu. Bir elini cebine sokmuştu, oldukça rahat bir hali vardı. Arada bir hafifçe gülümsüyor, kafasını sallıyordu. Bir ara ellerini saçlarında gezdirdikten sonra, o elini de cebine soktu. Gömleğinin bir kısmı pantolonundan çıkmış, salaş haline nazaran oldukça kendinden emin ve tehlikeli görünüyordu. Omuzlarından küstahlık akıyor, rahat duruşu umursamaz tavrını daha da vurguluyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak bunun bir hayal olmasını diledim, ama ne yazık ki gördüklerim gerçekti.

Bu çocuğun burada ne işi vardı? Neden gelmişti? Yoksa okula geri mi dönmüştü? Ve onunla aynı sınıfta mıydık?

Dört bir yandan saldırıya geçen düşüncelerimden kurtulmak istercesine başımı iki yana salladım. Hızla hareket ederek kocaman olan sırt çantamı masanın üzerine koydum ve ardına saklanarak Bahadır'ın her hareketini izlemeye koyuldum.

Cansu şaşkınca gözlerini açıp bana bakarken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu garipseyen bir ses tonuyla.

Gözlerimi Bahadır'dan ona çevirdiğimde bana delirmişim gibi baktığını gördüm.

"Sus. Sessiz ol," dedim onu azarlayarak. "Dön önüne, bakma bana," deyip başımı tekrar kapıya doğru çevirdim ve Bahadır'ı gizlice izlemeye devam ettim.

Olamaz. Sınıftan içeri girdi ve... hayır, hayır!

Bizim tarafa doğru yürümeye başladı. Bu görüntü karşısında gözlerim dehşetle kocaman açıldı.

Cansu, "Neden, ne oluyor?" diye sorarken etrafına bakı-

nıp kaşlarını çattı. Artık sabrı taşmış olacak ki "Kızım delirdin mi, niye böyle davranıyorsun, derdin ne?" diye çıkıştı.

Elimi ona doğru salladım. "Git, git. Konuşma benimle," diyerek telaşla fısıldadım Cansu'ya.

Tam o anda Bahadır sıramızın önünde durdu. Yürümeye devam edip gitsin diye dua ederken nefes almaya dahi korkuyordum. Fakat Bahadır inatla gitmeyip bir heykel misali öylece duruyordu.

Ya of! Neden gitmiyordu sanki?

Ne yapıyor diye ona doğru gizli bakış atayım derken Bahadır'ın kaşlarını kaldırmış, gözlerinde alaycı bir bakışla beni izlediğini gördüm.

Kahretsin!

Yakalanınca yüzüme yerleştirdiğim zoraki bir tebessümle saklandığım yerden yavaşça doğruldum. Tedirginlikle önüme düşen bir tutam saçı kulağımın ardına iterken gülümsemeye devam ettim.

"Selam," dedim yapay bir kibarlıkla.

Bahadır'ın dudağının bir kenarı ukala bir ifadeyle yavaşça kıvrıldı.

"Buket?" dedi usulca. "Ne yapıyordun sen orada?"

Yakalanmanın verdiği utançla yanaklarım alev alev yanarken bu histen hiç hoşlanmadım. "Hiç," dedim hızlıca. "Hiçbir şey, kalemimi arıyordum."

Bahadır bu halimden daha da keyif almış gibi çarpık bir şekilde güldü. Bana inanmadığını gösterircesine başını hafifçe iki yana sallayıp arka sıralara doğru giderek yanımızdan ayrıldı.

Cansu'nun koluma sertçe vurmasıyla yüzümü acıyla buruşturup ondan taraf döndüm.

"Bu neydi şimdi?" diye sorarken ses tonu afallamış gibi çıkmıştı. "Az önce olanlar cidden tuhaftı."

Hayatım daha ne kadar kötüye gidebilir diye düşünürken umutsuzca sırama çöktüm ve dirseklerimi masaya dayayıp başımı ellerimin arasına aldım. Her taraftan kuşatılmış gibiydim resmen. Kağan için çektiğim acı yetmezmiş gibi, okula yayılan iğrenç dedikodular, beni ailemle tehdit eden bir Onur ve şimdi de bir şeylerin peşinde olduğumu düşündüğü için yakamdan düşmeyecek gibi görünen Bahadır!

Tamamen savunmasız bir haldeydim; ne tarafa gideceğimi, bu girdaptan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Kurtulmak bir yana, battıkça daha da batıyordum.

Bahadır ve Kağan ile aynı sınıfta olmak? Ah, ben öleyim en iyisi.

"Bahadır seni nereden tanıyor? Sanırım bana anlatman gereken bazı şeyler var kankacığım," derken sesi hem iğneleyici hem de şüpheci çıkmıştı.

Geçiştirmek istercesine, "Bekleyebilir," diye mırıldandım bitkin bir sesle.

Cansu inat ederek, "Hayatta bekleyemem," diye bağırdı.

Başımı ellerimin arasından kaldırıp dikkat çekmemesi için Cansu'yu uyardım. "Kes şunu," diyerek kolunu çimdikledim. "Tanışalı birkaç gün oldu, tamam mı?" dedim alçak sesle.

Cansu kolunu ovalarken, "Ne ara oldu bu?" diye sorduğunda oldukça şaşırmıştı. "Nerede tanıştınız?"

"Geçen akşam barda tanıştık, anlatacak fazla bir şey yok. Kısa bir sohbetimiz oldu, o kadar," diyerek daha fazla bilgi vermek istemedim. Çünkü Bahadır, Cansu'ya olanları anlattığımı öğrenirse başı belaya girebilirdi.

Cansu bana tuhaf tuhaf bakıp, "Hepsi bu mu yani?" diye sordu hâlâ şüpheci çıkan sesiyle.

Gözlerimi devirdim. "Evet. Eğer başka bir şey olsaydı bunu sana anlatırdım."

Kaşlarını çatıp beni süzdü. "Peki," dedi yavaşça ve bu konuyu daha fazla kurcalamadı.

Şükürler olsun.

İlk dersimiz matematikti. Kemal Hoca sınıfa girip kapıyı sert bir şekilde çarparak kapattığında sınıf sessizliğe gömüldü. Çünkü Kemal Hoca oldukça sinirli biriydi. Kimse onun dikkatini çekmek ve ondan azar işitmek istemezdi. Sınıfa girer girmez sınav duyurusu yaptığında şaşkınlıkla öylece bakakaldım.

Bugün sınav mı vardı, hem de matematik?

Ah, hayır!

Günüm Bahadır ile harika (!) başlamıştı ve aynı şekilde devam ediyordu. Kahretsin!

Sınıf homurdanmaya başlayınca Kemal Hoca tahtaya ardı ardına vurarak herkesi susturdu.

"Kopyacı olduğunuzu bildiğim için oturma düzenini bozacağım," dedi ve sıraların arasında dolaşarak gözüne kestirdiklerinin yerini değiştirdi.

Tam, "Buket..." demişti ki ben dualar etmeye başladım.

Allahım, ne olur, Bahadır'ın yanı olmasın. Lütfen, lütfen, lütfen.

Ama ben şanssız bir kız olduğum için Bahadır'dan kaçarken Kağan'a yakalanmam kaçınılmaz oldu tabii ki!

"Kızım sen Kağan'ın yanına geç," dediğinde yüzüm daha da düşerken Kağan'a doğru zoraki bir şekilde yürüyüp yanına oturdum.

Şanslı olanlar yeni yerlerine yerleştikten sonra Kemal Hoca masasına geçti ve klasörünü açıp karıştırmaya başladı. "Kâğıtları birazdan dağıtacağım."

Yeni yerimde rahatsız bir şekilde otururken Kağan'a bakmayı reddettim ve gözlerimi tahtaya diktim. Fakat Kağan, yanına geçtiğimden beri delici bakışlarını üzerime kilitlemişti.

Hiç çalışmadığım için sınavın stresiyle parmaklarımı masanın üzerinde gergince tıklatmaya başladım.

Kağan, "Siktir!" diye tıslayınca başımı ona çevirdim.

Sert bakışları masada duran ellerimin üzerindeydi. "Bu izler de neyin nesi?" diye sorarken sesi öfkeli ve şüpheci çıkmıştı.

Bakışlarım hemen telaşla bileklerime gitti. Dün beni bağladıkları için ip izleri çok fena belli oluyordu. Gömleğimin kollarının bileklerimi kapattığını düşünmüştüm, ama ellerimi masaya koyunca kol manşetleri yukarı çıkmış olmalıydı.

Aceleyle, "Hiçbir şey değil," derken gömleğimin kolunu çekiştirerek ortaya çıkan izleri örtmeye çalıştım.

Kağan bana, "Ne dersen de beni kandıramazsın," dercesine bir bakış attı.

"Bilekliğim yapmıştır. Çok sıkmış olmalıyım," diyerek geçiştirdim.

"Buket..." dedi uyarırcasına. "Biri mi yaptı bu izleri? Yine rahatsız mı ediyorlar seni?" diye sorarken masanın üzerinde duran yumruğunu sıktığını gördüm.

"Hayır," dedim. Sonra da çenemi kaldırarak ekledim. "Ayrıca seni ilgilendirmez."

Kağan kaşlarını öfkeyle çattı. "Basit bir bileklik izi değil bu. Sana bunu biri yapmış! Ve kim olduğunu bana söyleyeceksin," derken öfkesi o kadar yakıcıydı ki tenimde hissedebiliyordum.

"Sonra ne olacak? Yardım mı edeceksin bana? Ah, ne kadar cömert bir kalbin var," diyerek gözlerimi devirdim.

Sinirlenerek sert bir soluk verirken dişlerini sıktı. Çenesindeki kasılmaları görebiliyordum.

"Daha fazla boş boş konuşmadan soruma cevap ver," derken dişlerinin arasından tısladı.

Ensemden küçük bir ürperti geçse de geri adım atmadım. "Biliyor musun, artık yeter. Bilekliğim yapmış diyorum işte, niye hâlâ sorguluyorsun?"

"Çünkü aptal bahanene inanmıyorum."

Ona buz gibi bir bakış fırlattım. "Bana ne olduğu neden umurunda?"

Bir an afalladı ve masmavi gözlerinden pişmanlık geçti. "Ben sadece..." deyip gözlerimin içine yoğun bir ifadeyle baktı. Usulca yutkunarak kaşlarını çattı. "Umursuyorum işte," deyip önüne döndü.

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Kafam cidden karışmıştı.

Kağan'ın bana söylediği onca acımasız laftan sonra şimdi böyle ilgili davranması... çok tuhaftı.

Hangi Kağan gerçekti?

Zehirli bir diken misali kalbime batan onca sözü söyleyen Kağan mı, yoksa şu an neredeyse beni umursadığına inanacağım Kağan mı? İnsan onca sözle kalbini paramparça ettiği birini neden önemserdi ki? Bunu bir türlü kafam almıyordu. Bana karşı olan tavırlarının bu kadar hızlı değişmesi akıl almazdı. Zihnim iyice karışırken onun bu davranışları karşısında neye inanacağımı bilemiyordum.

Kemal Hoca, "Pekâlâ başlıyoruz sınıf," diyerek kâğıtları dağıtmaya başladı. İçimden bu derse küfürler ederek soruları incelemeye başladım.

Lanet olasıca soruların hepsi birbirinden zordu. Kâğıda boş boş bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Hayatım o kadar birbirine girmiş ve berbat bir haldeydi ki haftalardır okulu boşlamıştım. Ne ders çalışıyordum ne de ödev yapıyordum.

Derin bir nefes alarak yan gözle Kağan'a baktığımda harıl harıl kâğıdını doldurduğunu gördüm ve şaşkınlığımı gizleyemedim. Tam bir matematik dehası gibi hiç duraksamadan soruları çözüyor da çözüyordu.

Bildiğim konulardan çıkan soruları çözmeye çalıştım, ama bunlar sadece bir iki soruydu. *Kocaman bir sıfıra merhaba*, diye düşünerek kalemimi bıraktım ve arkama yaslandım.

Bu sırada Kağan benim kâğıdımı hızla çekip kendi kâğıdını önüme itince yaşadığım şaşkınlıkla gözlerim iri iri açıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye gizlice fısıldarken o çoktan benim kâğıdıma kendi adını yazmıştı. Ardından bana cevap vermeden

ayağa kalktı, benim boş kâğıdımı kendi kâğıdı gibi hocanın masasına bıraktı ve sınıftan çıktı.

Şaşkınlıktan dudaklarım aralanmış bir halde bakışlarımı masanın üzerinde duran kâğıda çevirdim ve bütün soruların yapılmış olduğunu gördüm. Ayrıca en üst kısımda benim adım yazıyordu.

Ah Kağan... bunu neden yaptın ki?

Zil çalınca hemen toplanarak Kağan'ı aramak için sınıftan çıktım. Onu bulacak ve bunu neden yaptığını soracaktım. Yetmişti artık onun bu dengesiz tavırları. Bir iyi oluyordu, bir kötü.

Neydi bu ya!

Bana bir kullanma kılavuzu verse fena olmazdı, böylece ben de ruh haline göre nasıl davranacağımı bilirdim!

Her yere baktım, fakat hiçbir yerde göremedim Kağan'ı. Hayal kırıklığıyla omuzlarım düştü ve sınıfa geri dönmeye karar verdim. Yalnız başıma düşünceli bir şekilde bahçede yürürken bir elin hızla saçıma dolanmasıyla acı dolu bir çığlık attım.

"Ah, bırak!" diye feryat ederek tüm gücümle bağırdım. Beni tutan kişiyi göremiyordum fakat Melis ve Ceren'in eğlenen yüzleri görüş alanıma girince bana işkence eden kişinin Gül olduğunu anladım.

"Bana vurmanın hesabını çok fena ödeyeceksin sürtük! İşini bitireceğim senin."

Kahretsin, bu kız hiç pes etmez miydi?

"Seni beyinsiz! Bırak beni," deyip Gül'ün elinden kurtulmaya çalıştım fakat öyle hiddetliydi ki bütün kuvvetini kullandığı için onu itemedim bir türlü.

"Seni öyle bir benzeteceğim ki okula gelemeyeceksin artık, yüzünü tanınmayacak hale getireceğim," diye öfkeyle konuştuğunda Ceren ve Melis kıkırdadı.

"Hiçbir şey yapamazsın, seni aptal!" diye haykırırken kolumu kaldırıp dirseğimi midesine geçirdim. Hafifçe inlese de beni bırakmadı ve bu hareketim onu daha da kızdırdı.

"Bana bulaştığına pişman olacaksın, mahvedeceğim seni!"

O an duyduğum ciddi bir sesle çırpınmayı bırakıp donakaldım. "Üç kişi, savunmasız tek bir kişiye karşı ha? Hiç adil değil."

Bu Bahadır'dı.

Tehlikeli bir şekilde kaşlarını çatmış, dik dik Gül'e bakıyordu. Yemyeşil gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde öfkeyle parlıyordu.

"Yandaşlarını da al, siktirin gidin karşımdan!" derken sert çıkan sesinde büyük bir uyarı vardı.

Kızlar hemen telaşla birbirine bakıp hızla yanımızdan ayrıldı.

Bahadır bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerindeki öfke yok oldu. "İyi misin?" diye sordu ilgili bir ifadeyle bir adım bana doğru gelerek.

Başımı usulca salladım. "Yardım ettiğin için teşekkürler," diye mırıldandım.

Gözlerinden gizemli bir ifade geçerken, "Benim için zevkti," dedi hafif bir tebessümle. "Pek sevenin yok sanırım ha?"

İç çektim. "Yok," diyerek sözlerini onayladım. "Okuldaki dışlanmış kişiyim," diye mırıldandım.

Gözlerini kıstı. "Neden peki?" diye sorduğunda tereddüt-

le etrafıma bakıp kimseyi göremeyince bana evde söylediği son sözleri hatırladım.

"Beni mi takip ediyorsun sen?" diye sordum konuyu değiştirerek.

Omuz silkti. "Belki," deyip bana doğru bir adım daha attı. "Bana gerçekleri anlatana kadar peşinde olacağımı söylemiştim," diye devam ederken yine korkutucu haline büründü.

Yapma... bana öyle bakma, bu beni tedirgin ediyor.

"Sana zaten her şeyi anlattım," dedim kendimi savunarak.

"Hayır, anlatmadın," diyerek meydan okudu.

"Neden bana inanmamakta ısrar ediyorsun?"

"Çünkü yalan söylediğini biliyorum, sakladığın şeyler var yavru kuş, er ya da geç öğreneceğim," derken dudağının bir kenarı kibirli bir ifadeyle kıvrıldı.

Yavaşça yutkundum. "Ben gitsem iyi olacak," deyip bir iki adım gerilerken kendimi gülümsemeye zorladım.

Bahadır hiçbir şey söylemeden gözlerini kıstı ve ellerini ceplerine koyup gizemli bir ifadeyle bakışlarını üzerime dikti.

"Git tabii, sonra görüşürüz."

Korktuğumu anlamasın diye hemen önüme döndüm ve koşar adımlarla ondan uzaklaştım.

Okula doğru gittiğimde yine etrafa bakınarak Kağan'ı aramaya devam ettim. Ama hiçbir yerde yoktu. Belki sınıfa dönmüştür diye düşünerek sınıfın yolunu tuttum.

İkinci katta Emre'yi etrafında birkaç çocukla konuşurken görünce hızla yanına koştum. O Kağan'ın nerede olduğunu bilirdi, ayrıca ona Bahadır'ı da anlatmam gerekiyordu.

"Emre," dedim soluklanırken, "Konuşabilir miyiz?"

"Olur," deyince yanındaki çocuklara başıyla işaret verdi ve onlar giderken ben de hemen konuşmaya başladım.

"Kağan nerede, biliyor musun?"

"Hayır," dedi garipseyerek. "Ne oldu ki? Siz ikiniz barıştınız mı yoksa?" diye sorarken sesindeki umut beni gülümsetti.

"Hayır," dedim buruk bir sesle. "Aslında seninle acilen konuşmam gerekiyor," dedim ve dün başımdan geçen her şeyi Emre'ye anlattım.

Anlatacaklarım bittiğinde Emre bir küfür homurdanarak elini öfkeyle saçlarının arasından geçirdi.

"Onur biliyor mu?" diye sorduğunda üzgünce başımı olumsuz anlamda salladım.

"Ondan korkuyorum. Her şeyi batırdığımı düşünecek."

"Yaşadıklarını ona anlatmalıyız. Seni korunmasız bırakmamalı," deyip kısık sesle bir küfür daha etti.

"Emre," dedim umutla. "Onunla konuşsan olmaz mı? Ben artık bunu sürdürmek istemiyorum. Denedim olmadı, yapamadım. Bana senden başkası yardım edemez. Lütfen," diye üzgün üzgün konuştum.

Yüzü asıldı. "Onur istediğini almadan seni asla bırakmaz," derken onun da sesi üzgün çıkmıştı. "Beni dinleyeceğini hiç sanmıyorum, ama senin için konuşmayı deneyeceğim," dedi. Anlayışlı bir bakışla bana bakarken hafifçe gülümsedi.

Ben de minnettar olarak gülüşüne karşılık verdim.

Emre bir anda gözlerini kısıp bir noktaya bakarak, "Hayır," diye tısladı memnuniyetsizce. Merak ederek bakışlarını takip ettim ve Cansu'nun bize doğru yaklaştığını gördüm.

Hızla Emre'ye döndüm. "Lütfen, Cansu'ya karşı kırıcı davranma," diye uyardım.

Cansu yanımıza geldiğinde sıcacık gülümsedi. "Selam. Ne yapıyorsunuz?" dedi neşeli bir sesle.

Emre, "Konuşuyoruz," diye aksi bir sesle cevap verdi.

Cansu bakışlarını bana çevirdi. "Ne konuşuyorsunuz? Ödevle mi ilgili yoksa?"

Emre ağzını açmış, yine büyük ihtimalle ters bir söz edecekti ki hemen araya girerek cevap verdim.

"Evet. Emre ödev için tekrar evinde buluşmamızı önerdi," dediğimde Emre kaşlarını yukarı kaldırdı. "Hangi ara böyle bir şey söyledim" dercesine bana bakıyordu.

"Fakat benim kendi ödevlerim o kadar birikmiş ki ancak onlarla uğraşırım, ayrıca hafta sonu tekrar yapacağım, çok doluyum, yani Emre'ye yardım edemeyeceğimi söylüyordum."

Cansu, "Ben yardım edebilirim," dedi içten bir sesle.

Emre soğukça, "Gerek yok," diye yanıt verince Cansu'nun yüzü hafifçe asıldı.

Emre'nin gözlerinde bir an pişmanlık yakaladım, ama hemen ifadesiz haline geri döndü. Sanki bir şey vardı da açık etmekten korkuyor gibiydi. Ağzını açacak oldu, sonra bu kötü bir fikirmiş gibi vazgeçti. Onu artık çok iyi tanıyordum. Cansu'yu üzmek istemediği gün gibi ortadaydı, fakat diğer taraftan ısrarla onu üzmek için elinden geleni ardına koymuyordu. Kesin gözden kaçırdığım bir şey vardı, çünkü bir anlık da olsa o pişmanlığını fark etmiştim. Ama bunun nedenini bir türlü çözemiyordum.

Kınayan gözlerle Emre'ye baktım. "Emin misin Emre? O kadar şeyi kendin yapabilecek misin? Hatırladığım kadarıyla pek fazla ilerleme kaydetmemiştik. O ödevin çok işi var," derken ses tonum uyarırcasına çıkıyor, adeta baskı yapıyordum.

Emre derince iç çekti. "Tamam," diyerek kestirip attı.

Cansu, "Pekâlâ, hafta sonu birlikteyiz o halde," deyip gülümsedi.

Emre bir bana, bir Cansu'ya çatık kaşlarla kısa bir bakış attı. "Sonra görüşürüz," diyerek memnuniyetsiz bir halde yanımızdan ayrıldı.

Cansu kıkırdayarak kollarını boynuma doladı ve bana sıkıca sarıldı. Cansu'nun mutluluğunu paylaşarak ben de kollarımı beline doladım ve onun için her şeyin yolunda gitmesini isteyerek dua ettim.

Buna en az benim kadar onun da ihtiyacı vardı.

16

Sabah duyduğum tıkırtılar uykumdan sıçrayarak uyanmama sebep oldu. Yatağımda aniden doğrularak nefes alıp verişimi düzene sokmaya çalıştım. Ellerimi saçlarımdan geçirip sağ tarafımda topladım. Günlerdir stres altında olduğum için doğru düzgün uyuyamıyordum. Uyuduğum zamanlarda da durmadan kâbuslar görüyordum. Ya aileme zarar geliyordu ve ben buna engel olamıyordum ya da Kağan beni uçurumdan aşağı bırakıyordu... bunun gibi sonrasında nefes nefese uyandığım korkutucu bir sürü kâbus...

Uyandığımdaysa ya yorgun ya bezgin ya da tedirgin oluyordum, nihayetinde bir kâbustan uyanıp başka bir kâbusa geçiyordum ki gerçek hayatın da bu sıralar benim için kâbustan pek farklı olduğu söylenemezdi.

Sadece kötü bir rüyaydı. Evdesin, güvendesin diyerek kendimi rahatlatmaya uğraştım.

Odamın dışından tekrar sesler duymaya başlayınca deh-

şetle irkildim. Kahretsin! Güvende falan değildim. Rüya gördüğümü sanmıştım, ama hayır, içeride kesinlikle biri vardı ve tehlikedeydim!

Kalbim yaşadığım panikle gümbür gümbür atarken yatağımdan kalkıp odamın kapısına doğru sessiz adımlarla yanaştım. Sakin kalmaya gayret ederek ne yapabilirim diye düşünmeye başladım. Lanet olsun ki telefonum bile yanımda değildi. Dün salonda bıraktığımı hatırlayınca kendime küfrettim.

İçeriden gelen sesler daha da sıklaşınca derin bir nefes alarak kapımı araladım ve sesin kaynağını görmek için başımı azıcık uzatıp korkarak bir bakış attım.

Gördüğüm manzara karşısında çığlık atarak kapımı sonuna kadar açtım ve ardından heyecanla kendimi hole attım.

Annem gelmişti! Kapıda durmuş, birkaç bavulu içeri doğru çekiştiriyordu.

"Anne!" diye haykırarak ona doğru koştum. "Dönmüşsün!"

Annem de beni görünce çekiştirdiği bavulları bir kenara koyarak bana doğru yürüdü ve kollarını açtı. Kendimi annemin şefkatli kollarına bıraktığımda sevinçten ağlıyordum.

"Seni çok özledim," dedim hıçkırıklarımın arasından.

"Ben de seni özledim güzel kızım," deyip başımı öptü.

Geri çekilip, "Neden haber vermedin?" diye sorarak yüzüne baktım. "Korkuttun beni," dedim, az önce hissettiğim endişe aklıma gelince güldüm.

"Sürpriz yapmak istedim kızıma," diye cevapladı muzipçe.

Kapıya bakış atarak, "Babam nerede?" diye sordum. "O da geldi, değil mi?"

Yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "Baban henüz İzmir'de tatlım, onun bir süre daha kalması gerekecek. Üzerinde çalıştıkları proje bitmedi."

Usulca, "Peki," dediğimde annem bana tekrar sıkıca sarıldı. "Asma yüzünü. O da yakında dönecek. Her şey çok iyi gidiyor. Unutma ki baban bizim için orada. Biraz daha sabretmeliyiz," dediğinde biraz olsun rahatlamaya çalıştım.

Sonra annemle birlikte sohbet ederek bavulları yatak odasına taşıdık. Annem bavulları tek tek açıp içindekileri boşaltırken ben de kendimi yatağa atıp oturdum.

Annem heyecanla, "Sana harika şeyler aldım," deyince, "Neymiş onlar?" diye sordum onun heyecanını taklit ederek.

"Gözlerini kapat."

"Anne," diye sızlanırken gözlerimi devirdim.

"Hadi, ama kapat, sürpriz bu," diye ısrar edince gözlerimi kapattım.

Aradan kısa bir süre geçince, "İşte! Güzel kızım için seçtim bunları," dediğinde gözlerimi açıp anneme baktım. Elinde askılarıyla tuttuğu iki elbise vardı. İkisi de birbirinden harika ve çok şık duruyordu. Sonra elbiseleri bırakıp aldığı ayakkabı ve çantayı çıkarıp gösterdi.

"Vay canına! Bunlar süper. Teşekkürler," diyerek annemi yanağından öptüm. "Döndüğüne çok sevindim," diye ekledim içtenlikle.

Eliyle yanağımı okşayan annem, "Seni çok özledim, biz yokken neler yaptığını merak ediyorum," derken sıcacık gülümsüyordu. "Dışarıda kahvaltı yapıp sohbet etmeye ne dersin?"

Heyecanla kıkırdadım. "Anne kız günü mü yapacağız?" diye sordum bir hevesle.

"Evet. Eski günlerdeki gibi."

Neşeyle, "Hemen hazırlanıyorum," dedim ve odama doğru koştum.

Çok, çok, çok mutluydum. Annem dönmüştü ve ailem için her şey yoluna girmiş gibi görünüyordu. Nihayet en azından şimdilik annem yanımdaydı. Annem demek güven demekti, ne olursa olsun onun beni koruması demekti. Annem demek huzur demekti, annemleyken her şeyden uzaktaydım, bir liman gibi ona, onun o sıcacık kollarına sığınıyordum. Babamsa henüz gelmemişti, ama kısa bir süre sonra babamın da döneceğini söyledi annem. Ne olursa olsun, insanın ailesinin yanında olması insanın içini sıcacık bir hisle doldururken bütün kötü duyguları da silip atıyor, huzur ve güven veriyordu.

Ertesi gün yoğun derece yağan yağmura ve kapalı havaya karşın çok mutlu bir şekilde evden çıktım. Kulaklığımı takıp telefonumdan en sevdiğim şarkıları açarak dinleye dinleye okula doğru yürüdüm. Okulun bahçesinden içeri girdiğimde derin bir nefes aldım ve bugün hiçbir şeyin mutluluğumu bozmasına izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim.

Bahçede yürürken Kağan'ın az ileride duvara yaslanmış, yalnız başına sigara içtiğini gördüm. Düşünceli bir halde bakışlarını yere sabitlemişti. Bir eli pantolonun cebinde, diğerindeyse sigarasını tutuyordu. Ara sıra yavaşça sigarasını dudaklarına

götürüp derin bir nefes çektiğini görebiliyordum. Aklı sanki başka yerlerde gibiydi, etrafında olan biten hiçbir şeyi duymuyor, görmüyor, tamamen kafasındaki şeyle meşguldü.

Ne düşünüyordu acaba?

O sırada sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi bakışlarını yerden kaldırıp gözlerimin içine baktı. Bakışları gözlerimi deliyordu adeta. Sigarasından derin bir nefes alırken gözlerini kısarak bana dik dik bakmaya devam etti ve dumanı usulca üfledi.

Kendimi zorlayarak bakışlarımı ondan kaçırdım ve adımlarımı hızlandırarak okula girdim.

İlk iki ders oldukça sıkıcı geçmişti. Zaman öyle ağır akıyordu ki bakışlarım sürekli saatteydi. Sonunda zil çalınca rahat bir nefes alarak kitabımın kapağını sertçe kapattım. Cansu da benim gibiydi. Defterini kapatıp oflayarak arkasına yaslandı.

"Vallahi patlamak üzereydim, zil son anda yetişti," deyip gözlerini devirdi. "Sabah kahvaltı yapmadım ve çok açım, bir şeyler yiyelim mi?" diye devam etti eşyalarını çantasına koyarken.

"Çok iyi olur. Ama hiç kantine gitmek istemiyorum," derken yüzümü buruşturdum.

Cansu pencereden dışarı baktı. "Yağmur durmuş, o zaman sen bahçeye geç kanka, ben bir sürü ıvır zıvır alıp geleyim," dedi anlayışlı bir ifadeyle.

Minnettar olarak gülümserken, "Tamam," dedim ve birlikte sınıftan çıktık. Ben bahçeye doğru yönelirken Cansu kantine inen merdivenlere doğru gitti.

Bahçeye çıktığımda etrafa şöyle bir göz gezdirip en kuytu

yerdeki bankları gözüme kestirdim ve o tarafa doğru yürümeye başladım. Hem bank ağacın altında olduğu için fazla ıslak olmamasını umuyordum.

Futbol oynayan küçük bir erkek grubunun önünden geçtiğimde ıslık çalıp arsızca laf attılar, fakat hiç umursamadım ve gözlerimi yerden ayırmadan adımlarımı hızlandırıp yanlarından geçtim.

Birkaç metre yürümüştüm ki başıma çarpan şiddetli bir top darbesiyle sarsıldım. Canım o kadar çok yanmıştı ki kendimi yerde acıyla inlerken buldum. Görünüşe göre az önce yanlarından geçtiğim çocuklar kendilerince eğleniyordu.

Öküz herifler!

Tüm bu eziyetlere karşı direncim ufalanıp yok olurken ıslak olmasını dahi umursamadan düştüğüm yere kendimi bırakarak öylece yattım. İçime dolan sızı ve gözlerime hücum eden gözyaşlarımla gökyüzüne baktım. Bütün savunmam düşerken aniden içimi derin bir üzüntü kapladı. O kadar çok üzülüyordum ki yapılan bu haksızlıklar karşısında sesim kısılana kadar çığlık atmak istedim. Birileri gerçekten beni duyardı belki, artık daha fazla üstüme gelmezlerdi. Fakat yutkunup derin bir nefes aldım ve her şeyden vazgeçmişim gibi, bütün savaşma ve mücadele ruhumu kaybetmişim gibi gözlerimi sıkıca yumup yapılan haksızlıklara ve hissettiğim acıya teslim oldum.

Aradan saniyeler geçtikten sonra üzerime yansıyan bir karartıyla sımsıkı yumduğum gözlerimi araladım ve karşımda dikilen Bahadır'ı gördüm.

Harika!

Tek kaşını kaldırıp bedenimi süzdü. "Buket," dedi hafif alayın hâkim olduğu bir ses tonuyla.

Kaşlarımı çattım. "Ne var?" diye mırıldandım huysuzca.

Yeşil gözleri eğlenmişçesine parladı. "Ne yapıyorsun böyle bahçenin ortasında yatarak?"

"Git buradan," diye inledim üzgünce. "Beni yalnız bırak. Benim gibi biriyle görülmek istemezsin," derken hâlâ yerde yatıyordum.

Pes etmiştim artık, tükenmiştim. Hiçbir şey yapmadan kıpırtısızca yatmak istiyordum. Orada sonsuza dek kalmak, mümkünse orada yok olmak istiyordum. Yapacağım, söyleyeceğim hiçbir şeyin anlamı yoktu nihayetinde. Herkes o iftiralara inanmayı tercih etmişti ki ben ne yaparsam yapayım bunu değiştiremezdim, kaldı ki şu an değiştirmek için bile en ufak bir istek duymuyordum.

Bir süre sessizce bana bakarken yüz ifadesi ciddi bir hal aldı. "Söylentileri duydum," dedi düz bir sesle.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve Bahadır'ın ne düşündüğünü anlamak istercesine gözlerinin içine baktım.

"Eee?" dedim usulca.

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Ne, eee?" diye sordu ifadesizce.

"Küçümseyici bir bakış, aşağılayıcı bir söz veya ezmek yok mu?"

Tek kaşını alay edercesine kaldırdı. "Beni etrafındaki piçlerle karıştırma."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

"Söylentileri duyduğumu söyledim. Onlara inandığımı söylemedim."

Bu sözler üzerine rahatladığımı hissettim. "Teşekkürler," diye fısıldadım. "Bir kişinin bile bana inandığını bilmek güzel."

"Sürtüğün teki olmadığını bilecek kadar çok kızla takıldım. Sen kesinlikle konuştukları gibi bir kız değilsin," derken açık sözlülüğü karşısında gözlerim hayretle büyüdü.

Yanaklarım utancımı belgelercesine yanıyordu, kızardığıma emindim.

Çarpık bir şekilde güldü. "Başına gelen bu kötü durumlar için acilen önlem almalısın. Her zaman ben olmam. Bu iki oldu."

Kendimi toplayarak, "Senden yardım isteyen olmadı," diye tersledim.

"Dedi cici kız," diye dalga geçip gülmeye devam etti. Ardından gülmeyi bırakınca içten bir tavırla gözlerime baktı. "Hadi, kalkmana yardım edeyim," diyerek tutmam için elini uzattı.

Bakışlarındaki içtenlik beni hem şaşırtmış hem de rahatlatmıştı. Elimi uzatarak avucuna bıraktım ve beni yerden kaldırmasına izin verdim.

İkimiz de ayaktayken birbirimize çok yakın duruyorduk ve Bahadır elimi hâlâ bırakmamıştı. Bunu fark eder etmez hemen hiç vakit kaybetmeden hızla elimi ondan çektim. Gözleri koyu bir yeşile dönmüş, rahatsızca yerimde kıpırdanmama neden olacak kadar yoğun bir ifadeyle gözlerimin içine bakıyordu. Uyarı dolu bir ürperti tüm bedeni yalayıp geçerken kendimi zorladım ve gözlerimi Bahadır'ın yeşil gözlerinden çektim.

Bahadır'dan uzak, daha güvenli yerlere bakarken, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Bu sırada topu bana atan çocuğun topunu almak için yanımıza geldiğini görünce yüzümü buruşturdum. Topu o kadar sert atmıştı ki başım hâlâ acıyordu.

Bahadır gerildiğimi hissedince, "O mu attı?" diye sordu tehlikeli bir sesle.

Bakışlarımı çocuktan ayırmadan başımı olumlu anlamda salladım.

Bahadır az ileride duran topu yerden alıp sıkıca tutarak çocuğun üzerine doğru yürürken açık renk gözlerinin öfkeden karardığını görebiliyordum.

"Sen mi attın?" diye sordu sinirli bir sesle.

Çocuk, Bahadır'ı fark ettiği an korkusu yüzüne yansıdı. "E... evet... şey... yanlışlıkla oldu," diye gevelemeye başladı. "Be... ben özür dilerim."

Bahadır çocuktan bakışlarını ayırmadan cebinden çıkardığı bıçağı sertçe topa sapladı. Topun havası inerken çocuk öylesine büyük bir dehşete kapılmıştı ki gözleri kocaman açıldı.

Bahadır, "Bir daha 'yanlışlıkla' bir şey yapacak olursan bu kez bıçağı sana saplarım," diye tehdit etti çocuğu.

Çocuk neredeyse korkudan titreyerek, "Ta... tamam, yapmam," derken Bahadır inmiş topu sertçe çocuğun göğsüne vurarak geri verdi.

"Siktir git şimdi," dedi öfkeyle ve çocuk koşarak yanımızdan uzaklaştı.

Bahadır bana doğru döndüğünde hayretler içindeydim. "Pekâlâ. Bu cidden korkutucuydu," dedim kaşlarımı yukarı kaldırıp. "Buna hiç gerek yoktu."

Bahadır gözlerimin içine bakarken yüzünde vahşi ve ürkütücü bir gülümseme belirdi. O kadar kendinden emindi ki onu gören biri bıçağın ve şiddetin dünyanın en hayran olunası şeyi olduğunu düşünebilirdi. Yapmaya çalıştığı şey burada hâkimiyetin onda olduğunu göstermekti ki bu hâkimiyeti sağlamak için yapmayacağı hiçbir şey yoktu, şu an buna kendi gözlerimle birebir şahit olmuştum.

Bıçağı cebine koyarken, "Artık seni rahatsız etmezler yavru kuş," dedi kibirli bir sesle.

Acaba ona şu an için endişelendiğim tek kişinin kendisi olduğunu söylese miydim?

17

Bahadır'ın yaptığı şey karşısında rahatsızlığım artarken tedirgin bir halde ona arkamı döndüm ve gözüme kestirdiğim en yakındaki banka doğru yol almaya başladım. Bankın önüne geldiğimde rahat bir nefes alıp banka oturdum.

Bacak bacak üzerine atıp eteğimi düzeltirken Bahadır bana doğru yürüdü ve sakin bir tavırla yanıma geçti.

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Senin işin yok mu?" diye sordum.

"Sanırım biraz burada vakit geçirebilirim," diye cevap verdi omuz silkerek.

"Gitsen iyi olur."

"Nedenmiş?" diye sorarken banka rahatça arkasına yasladı ve cebinden bir sigara çıkarıp dudaklarına koydu.

"Cansu gelecek," diye belirttim. "Git lütfen, seni yanımda görmesin."

Sözlerimi hiç umursamadan cebinden çıkardığı çakmakla

sigarasını yaktı. Sigara dudaklarında sallanırken, "İster misin sen de?" diye sordu.

Kızgın gözlerimi yüzüne diktim. "Hayır," dedim aksi bir halde.

Tek gözünü kısıp, "Peki," diye karşılık verdi.

Kendimi tutamadım. "Bence sen de içmemelisin, sonuçta zararlı bir şey," dediğimde sigarasından derin bir nefes alıp dumanı yüzüme doğru üfledi.

"Uff... ne yapıyorsun ya!" diye sinirle haykırırken ellerimi sallayarak dumanı dağıtmaya çalıştım.

Gür sesli bir kahkaha atarken gözlerinde eğlendiğini gösteren parıltılarla bana bakıyordu.

"Bugün biraz huysuzuz galiba?"

Alttan almaya çalışarak, "Öyleyim. Canım sıkkın, kusura bakma," diye karşılık verdim.

Aslında Onur'un dediklerini yapıp Bahadır'la konuşup onu daha yakından tanımak için bulunmaz bir fırsattı bu ve bu fırsatı yakalamak için birkaç gün önce ne kadar çok uğraştığımı düşününce bunu tepmemem gerektiğinin farkındaydım. Ama şu an hem üzgündüm hem de canım feci halde sıkkındı ve Bahadır'la sohbet etmeyi hiç ama hiç istemiyordum.

O an Onur'a kızgınlığım daha da arttı, tüm yaşamımı sanki kontrolü altına almış gibi hissettim. Yine de kendi istediğimi yapacaktım, sonuçta şu an hiç havamda değildim. Top olayına çok sinirlenmiş, gücenmiş ve üzülmüştüm. Diğer taraftan bir nevi görev bilinciyle de olsa etkilemeye çalıştığım birinin beni o şekilde görmesinden de son derece utanmıştım. Bir an

için yanaklarımın kızarıp kızarmadığını düşündüm, Bahadır'ın bunu görmesi isteyeceğim en son şeydi şu an.

Bahadır uzun bir süre bana baktıktan sonra gözlerini kısıp sigarasından son bir nefes aldı ve yere attı.

"Sana bir teklifim var," dedi ciddi bir ifadeyle.

"Ne teklifi?" diye sordum.

"Hakkındaki dedikoduları durduracak bir şey. Kimse seni rahatsız etmeyecek. Bunu ister misin?"

"Ee... evet," derken bu haline şaşırmıştım. "Ama bu nasıl olacak?"

Dudağının bir kenarı tekinsiz bir ifadeyle kıvrıldı. "Sevgilim ol."

Söylediği sözlerle gözlerim iri iri açıldı, hiç düşünmeden, "Yok artık!" diye haykırdım. "Ciddi olamazsın."

Bahadır yüksek sesle kahkaha atarken oldukça eğleniyordu.

"Kızma hemen," dedi gülüşü arasından. "Sevgiliymişiz gibi rol yapacağız. Seni, benim yanımda görenler sana asla bulaşmazlar. Onlara neler yapacağımı bilirler."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bu asla olmaz," diyerek itiraz ettim.

Umursamazca omuz silkti. "Bunu senin için söylüyorum. Dediğim gibi sadece rol icabı olacak her şey. Gerçek değil, neden bu kadar tepki gösterdin ki?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

İç çektim. "Bu kadar düşünceli olman beni çok duygulandırdı," dedim kinayeli bir sesle. "Ama senin neyin peşinde olduğunu biliyorum Bahadır."

Bir gözünü kıstı. "Bak sen... neymiş o peşinde olduğum şey?" dedi alaycı bir sesle.

"Hâlâ senden sakladığım şeyler olduğunu düşünüyorsun. Ama sana bütün olanları anlattım, bunun fazlası yok, bırak peşimi."

Gözlerini düşünceli bir ifadeyle kıstı. "O konuyu hâlâ çözebilmiş değilim. Şüphelerim olduğunu inkâr edemem, ama sana bir şans vermeye karar verdim."

"Şans mı?" diye sordum ağır ağır.

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "İstemez misin bunu?" diye sorarken dikkatle bana bakıp cevabımı bekliyordu.

Hiç vakit kaybetmeden, "İsterim," dediğimde genişçe sırıttı.

Onur'un bu habere bayılacağı kesindi. Bahadır'a aksi davranmıştım, ama konuşmamız gittikçe güzelleşiyordu ve ben amacıma ulaşıyordum.

"O zaman kabul et teklifimi," dedi ve ima yüklü bir bakışla gözlerimin içine baktı. "Hem hatırladığım kadarıyla benden etkilendiğin için yanıma geldiğini söylemiştin."

Of, kahretsin! Öyle demiştim, değil mi?

"Evet," dedim usulca.

"Eee? Daha ne, etkilendiğin çocuk sana hayatını düzeltecek bir teklifle geliyor. Bence kabul etmelisin."

Biraz düşündükten sonra kaşlarımı şüpheyle çattım. "Senin bundan ne çıkarın olacak peki, neyin peşindesin?"

Bahadır kesinlikle kötü bir şeyler planlıyordu. Bu çocuğun ne kadar kibar davrandığını, sonrasındaysa nasıl insafsız bir caniye dönüştüğünü görmüştüm.

Bir anda yüzü ciddi bir ifadeye bürünürken bakışlarını benden çekip önüne döndü.

"Kağan'ı duydum," derken ses tonunda hafif bir öfke vardı.

Utandığımı hissederken oturduğum yerde rahatsızca kıpırdandım.

"Bak... kim ne dedi, bilmiyorum, ama..." diye açıklamaya başlamıştım ki sözlerimi yarıda kesti.

"Bir ara çok yakınmışsınız. Sonu kötü biten bir birliktelik galiba. Her neyse, bu umurumda değil. Kağan seni benim yanımda gördüğünde sinirlenecek ve bu benim istediğim tek şey," derken bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi.

İtirafı karşısında derince iç çektim. "Boşuna uğraşma, Kağan benden nefret ediyor."

"Hiç sanmıyorum," diye yanıt verdi sertçe. "Derslerde sürekli sana bakıyor, hiçbir hareketini kaçırmadan seni izliyor. Aynen şu an izlediği gibi," dedi ve uzaktaki bir noktaya dik dik bakmaya başladı.

Onun bakışlarını takip ederek başımı yavaşça çevirdim ve ileride Kağan'ın arkadaşlarıyla bir bankta oturmuş olduğunu gördüm. Yanında duran arkadaşları sohbet ederken Kağan onlarla hiç ilgilenmiyordu. Yüzü tamamıyla bizden tarafa dönüktü, gözlerini kısmış, hiddetli bir yüz ifadesiyle bana ve Bahadır'a bakıyordu. Arkadaşları ondan tarafa dönüp bir şey söylese de o konuşmuyor, karanlık bakan mavi gözlerini üzerimizden ayırmadan bize bakmayı sürdürüyordu.

Tüm dikkatini bize verdiği aşikârdı. Ah, kahretsin!

Bahadır, "Daha önce onu hiç böyle görmemiştim," dedi düşünceli bir sesle. Ardından tekrar bana döndü. "Teklifimi kabul et. İkimiz de istediğimize ulaşmış oluruz. Bunu küçük bir ortaklık olarak düşün Buket. Hem bu en çok da sana yarayacak," derken kibirle gülümsedi.

"Yapamam," dedim alçak sesle. "Aranızda ne varsa buna karışmak istemiyorum," diye devam ettim.

Her ne kadar kendime itiraf etmekten kaçınsam da Bahadır'ın Kağan'dan bu derece nefret etmesi beni endişelendiriyordu.

Bahadır kendinden emin bir tavırla, "Hemen karar verme. Düşün bunu," dedi yumuşak bir sesle.

Başımı olumsuz anlamda salladım. Bunu asla yapamazdım.

"Hayır," dedim kararlı çıktığını umduğum bir sesle. Daha fazla ısrar etmesini istemiyordum.

Bahadır alay edercesine usulca güldü. "Sen bilirsin yavru kuş. Sonuçta okulda sorunları olan ben değilim, sensin," derken son kelimeye vurgu yapmıştı.

Derin bir nefes aldım. "Artık gider misin lütfen? Cansu gelir şimdi," dedim bir an önce gitmesini umarak.

Bahadır sözlerimden hiç etkilenmeden yüzsüzce oturmaya devam etti. "Cansu..." diye mırıldandı ilgili bir sesle. "Bir aralar Deniz ona fena kafayı takmıştı," deyip sanki bir espri yapmışçasına güldü.

"Komik olan ne?" diye sordum kendimi tutamayarak.

"Hatunu Emre götürdü. Deniz'se hem kızdan hem arabasından oldu," derken hâlâ keyifle gülüyordu.

Söylediklerinden hiçbir şey anlamayarak ısrarla Bahadır'a baktım. "Bu ne demek şimdi?" diye sordum.

"Emre ile Deniz geçen yıl Cansu'yu kim önce yatağa atacak diye iddiaya girdiler. Cansu'yu alan da, arabayı kazanan da Emre oldu."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırırken Bahadır'ın sözlerini hazmetmeye çalıştım. Bu kabul edebileceğim, inanacağım bir şey değildi.

"Hayır. Yalan söylüyorsun," diyerek başımı iki yana salladım. "Böyle bir şey olamaz. Emre bunu yapmaz."

Yapmazdı, değil mi?

Bahadır büyük bir umursamazlıkla omuz silkti. "Neden sana yalan söylemek isteyeyim ki? Hem de bu konu hakkında?"

"Ben... bilmiyorum," derken sesim titredi.

"Bu iddia olayını çok az kişi biliyor zaten. Kapandı gitti işte, eski bir mevzu," dedi rahat bir ifadeyle.

Cansu için o kadar çok üzüldüm ki Emre'nin yaptığı bu iğrençlik ondan anında nefret etmeme sebep oldu. Beni çok büyük hayal kırıklığına uğratmıştı. Zihnimde tek bir soru dönüyordu. Cansu'ya nasıl böyle bir adilik yapardı? Nasıl? Beni onca şeyden kurtaran Emre, benim hatam yüzünden cezalandırılan ve bunun lafını bir kere bile etmeyen Emre nasıl olur da Cansu'ya böyle davranırdı? Acaba Emre konusunda yanılıyor muydum? Onu hiç tanımamış mıydım ya da bana yardımlarından dolayı görmek istediğim biri gibi mi görmüştüm? Cansu'yu düşündüm tekrar, hayal kırıklığım elle tutulur halde o kadar somuttu ki kalbimi bir taş misali eziyor, Emre'ye olan güvenimi ufalayıp yok ediyordu.

Bahadır, "Seninki bahçeye çıktı," deyince içine girdiğim sersemlikten kurtulup ona döndüm. Çenesini hafifçe kaldırarak Cansu'yu gösterdi.

Cansu elinde tuttuğu yiyeceklerle bahçenin ortasında dikilirken etrafa bakınıp beni arıyordu. Onu gördüğümde içim acıdı ve boğazıma büyük bir yumru oturdu. Ne kadar yutkunursam yutkunayım gitmeyecek gibiydi.

Bahadır küstah bir tavırla ayağa kalktı. "Derste görüşürüz yavru kuş," deyip kibirli bir şekilde bana göz kırptı. "Teklifimi unutma," diye hatırlatmayı ihmal etmedi ve yanımdan ayrılıp gitti.

Bahadır gider gitmez Cansu'ya doğru el sallayıp beni görmesini sağladım. Cansu beni fark edince yüzüne yayılan sıcacık gülümsemeyle yanıma gelip oturdu. Birlikte sohbet ederek yemeğimizi yedik fakat dudaklarımdan çıkan her söz zorakiydi, kafam darmadağındı. Zihnimi yaşadığım hayal kırıklığı esir almıştı ve bu dalgın halden çıkamıyordum.

Cansu'nun yüzüne bakmaya korkuyor, göz göze gelmemek için uğraş veriyordum, ona bakmak bile içimi hüzünle dolduruyordu. İçimden de bu halimi Cansu'nun fark etmemesi için dua ederken çaresizce zil bir an önce çalsın da sınıfa gidelim istedim.

Acaba ona söylemeli miydim? Peşinden koştuğu, deli gibi âşık olduğu çocuğun nasıl bir adi olduğunu bilmeyi hak ediyordu. Ama bu yaşananlardan da emin olamıyordum, sonuçta bunu Bahadır söylemişti, değil mi?

Of! Eğer gerçekse Emre, Cansu'ya böyle bir adiliği nasıl

yapardı, aklım almıyordu. Bu konuyu bir an önce onunla konuşmaya ve olanları bir de ondan duymaya karar verip zihnimden bu konuyu uzaklaştırmaya çalıştım.

Zil çalınca Cansu'yla birlikte sınıfa çıkıp derse girdik. Son dersimiz edebiyattı. Dersimize giren Gamze Hoca derse başlamadan önce bir duyurusu olduğunu söyledi.

"Bugün okul çıkışı kütüphaneyi düzenlemek için gönüllü olanlar var mı?" diye sordu her zamanki sevecen haliyle.

Sınıfta kimsenin gönüllü olmadığını görünce Cansu'ya döndüm. "Biz kalalım mı?" deyince Cansu yüzünü buruşturdu.

"Yok, ben almayayım kanka," diye karşılık verdi.

Gamze Hoca, "Hadi, ama sadece iki kişiye ihtiyacım var," dedi.

Hemen elimi kaldırdım. Kütüphanede vakit geçirmeyi ve kitaplarla uğraşmayı çok seviyordum. "Ben yaparım," dedim gayet istekli bir şekilde.

Gamze Hoca gülümseyerek, "Teşekkürler Buket," dedi ve sınıfa dönüp, "Başka yardım etmek isteyen yok mu?" diye sordu.

O anda Kağan'ın sesini duyunca arkamı dönüp ona baktım.

"Ben varım," dedi sakin bir sesle. Sonra başını bana çevirip soğuk bir ifadeyle gözlerimin içine baktı.

Ürperdiğimi hissederek bakışlarımı ondan kaçırdım ve bu kez gözlerim Bahadır'a kaydı. Dudakları keyifle seğirirken, "Ben sana söylemiştim" der gibi bakıyordu.

Gamze Hoca, "Çıkışta ikiniz de kütüphaneye gidin çocuklar, görevli sizi yönlendirecektir," dedi ve derse başladı.

Ne yapacağımı bilmez bir halde iç çektim. Kağan neyin peşindeydi acaba?

Ders çıkışı Cansu ile hızlıca vedalaşıp Kağan'ı beklemeden kütüphaneye doğru koşturdum. Onun vazgeçmiş olmasını ve peşimden gelmemesini umuyordum.

Görevli bana düzenlemem gereken bölümü gösterdi ve kendisinin başka bir işinin olduğunu söyleyip yanımdan ayrıldı. Çantamı bir kenara koyarak büyük bir istekle kitapların başına geçip harf sırasına göre ayırmaya başladım.

Kağan'ın hâlâ ortalıkta olmaması canımı sıkmıştı. Hem hocaya yardım edeceğini söylüyordu hem de gelmiyordu. Oh, ne güzel şey ya! Bari yalan söyleme. Madem gelmeyeceksin, niye geleceğini söylüyordun ki?

Aman be of! Bana ne oluyordu ki şimdi? Hayır, yani ne diye umursuyordum ki? Az önce umarım gelmez diyen ben değildim sanki.

Bu sırada kitapları rafa yerleştirmeye başlamıştım ki Kağan'ın sert sesini duyunca korkuyla irkildim.

"Bensiz mi başladın?"

Boştaki elimi kalbimin üzerine koyarak Kağan'a döndüm. "Ödümü kopardın."

Kağan yavaş adımlarla bana doğru yaklaştı. Duruşu ve yüz ifadesinden nasıl olduğunu anlamaya çalıştım, ama sinirli gibi görünmüyordu.

Yanıma geldiğinde elimdeki kitabı aldı ve sertçe kenara koydu. Kaşlarını çatmış, soğuk bir ifadeyle bana bakarken, "Bırak şunu, konuşmamız gerek," dedi emir verircesine.

"Ne var, ne istiyorsun?" dedim merak ederek.

"Bahçede ne bok yemeye Bahadır ile birlikteydin?" diye sorarken oldukça sinirli görünüyordu.

Kaşlarımı çattım. Bu hesap soran hallerinden gına gelmişti artık.

"Sana ne?" dedim kızgın bir şekilde. "Yine beni sorguya çekmeye mi geldin? Bu aralar çok sık yapıyorsun bunu, neden acaba?" diye devam ettim iğneleyici bir sesle.

Kağan sabırsızca soludu ve ürkütücü bir ifadeyle, "Sorumu tekrar ettirme," dedi alçak bir sesle. "Aranızda ne var? Önce Timuçin, şimdi de Bahadır! Sen beni delirtmek mi istiyorsun?"

Onun bu ani çıkışı karşısında hazırlıksız yakalanarak şaşkınlıkla ona baktım. "Benim hayatım seni niye ilgilendiriyor ki?" dedim usulca.

"Sen beni o şerefsizle kıskandırmaya mı çalışıyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırdım. İşte, bunu beklemiyordum. "Sen beni kıskanıyor musun?" diyerek başka bir soru yönelttim.

Kağan iki elini saçlarından geçirerek sertçe iç çekti. Sinirliydi ve bunu kontrol etmeye çalışıyor gibiydi.

"Bahadır piçiyle aranızda neler oluyor Buket?" diye sordu sakin olmaya gayret eder gibi bir sesle.

Omuzlarımı silktim. "Bir şey yok. Ne olabilir ki?"

Bakışları kararardı. "Bilmiyorum! Bunu bana sen söyleyeceksin!"

Kesinlikle Kağan'dan kurtulamayacağımı görünce bir süre düşündüm ve o an aklıma gelenleri söyledim.

"Sınıf arkadaşıyız sonuçta, ben düşünce yanıma geldi. Bana yardım etti. Hepsi bu," derken yalanıma inanmasını umdum.

Ona gerçekleri asla anlatamazdım, çünkü Emre'nin söylediğine göre Onur, Bahadır ile ilgili planlarını Kağan'ın bilme-

sini kesinlikle istemiyordu. Hatta bu konuda Emre'yi ciddi bir şekilde uyarmıştı. Eh, şu an için Onur'u sinirlendirmek istemediğimden dolayı yalana başvurmak en iyi seçenekti. Ayrıca bir kez daha Emre'nin benim yüzünden hırpalanmasına izin veremezdim.

Hem çok da yalan sayılmazdı ki Bahadır cidden bana yardım etmişti.

Kağan kelimelerini tek tek vurgulayarak, "Ne düşmesinden bahsediyorsun?" diye sordu. "Ne oldu?"

Yanaklarım kızarırken gözlerimi kaçırdım. "Bahçede yürürken kafama top geldiğinde yere düştüm. Bahadır görünce yanıma geldi. Bana yardım etmek istedi, o kadar."

Kağan hoşnutsuzluğunu vurgularcasına homurdandı. "Tek derdi sana yardım etmekti, yani öyle mi?"

Bakışlarımı tekrar öfkeden alev alev yanan mavi gözlerine çevirdim. "Evet. Bırak artık bu işin peşini."

Gözlerini kuşkuyla kıstı. "Aynı Bahadır'dan mı bahsediyoruz acaba?" diye sordu bana inanamayan bir ses tonuyla.

Güçlükle yutkundum. Kahretsin!

Tedirginliğimi omuz silkerek gizledim. "Bilmiyorum. Onu çok iyi tanımıyorum. Yeni tanıştık," diye savundum kendimi. "Sadece bana yardım etti. Gerçekten, doğruyu söylüyorum," diye sızlandım.

Kısık gözleriyle düşünceli bir şekilde birkaç saniye bana baktıktan sonra, "Pekâlâ," dedi ağır ağır.

Sesi hiç de inanmış gibi çıkmıyordu, ama konu daha fazla uzamadığı için memnundum.

"Bir daha Bahadır ile konuşmayacaksın," deyip ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine baktığında memnuniyetim geldiği gibi yok oldu. "O piçi senin yanında görmek istemiyorum. Hiçbir şekilde sana yaklaşmasına izin vermeyeceksin."

Kendimi tutamadım ve sinirli bir kıkırdama dudaklarımdan döküldü. "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sordum inanamayarak.

Yüz ifadesi sertleşti. "Oldukça farkındayım ve gayet ciddiyim," dedi sakin bir ses tonuyla.

Kaşlarımı çattım. "Bana karışamazsın Kağan. Kiminle istersem onunla konuşurum. Sen hangi sıfatla bana karışmaya hakkın olduğunu düşünüyorsun, bilmiyorum, ama..." diye kızgınlıkla konuşuyordum ki Kağan sertçe sözümü kesti.

Bakışları acımasızca gözlerimi delip geçerken, "Sus, uzatma!" diye tısladı dişlerinin arasından. "Sana Bahadır'dan uzak duracaksın dedim. Son sözüm bu, bitti," dedi tehlikeli bir sakinlikle.

Bu tavrı karşısında ağzım şaşkınlıkla açık kaldı. "Saçmalık bu yaptığın," diye mırıldandım memnuniyetsizce. "Hayatıma karışmayı bırak artık."

"Bırakmıyorum," dedi meydan okuyan gözlerle. "Asla da bırakmayacağım."

Hayretle başımı iki yana salladım. "Seni hiç anlamıyorum. Yaptıkların öyle çelişkili ki. Ne yaptığın, ne istediğin belli değil. Senin için önemim olmadığını söyledin, sonra aramızdakilerin birer yalan olduğunu itiraf ettin. Şimdi de hakkın olmadan hayatıma karışıyorsun."

Kağan dişlerini sıkarken çenesi gerildi. Bakışlarını üzerimden çekerken, "Ben de bazen kendimi anlayamıyorum," diye mırıldandı usulca. Bu sözler hem bana hem de kendine yapılmış bir itiraf gibiydi sanki.

"Böyle davranarak ne yapmaya çalışıyorsun, amacın ne senin?" diye sordum yalvarırcasına.

Sanki söylemek istediği çok şey varmış da söyleyemiyormuş gibi sessizce gözlerimin içine yoğun bir ifadeyle baktı. Ardından sakin bir tavırla omuz silkti.

"Bir amacım yok, sadece seni uyarıyorum. Bahadır'ın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyorsun," dedi. Fakat ne kadar sakin görünse de ses tonunun altında yatan endişeyi hissedebiliyordum. Neden Bahadır konusunda bu kadar endişeleniyordu, anlamıyordum.

Aniden aklıma gelen başka bir soruyu dile getirdim. "Matematik sınavında kâğıtları neden değiştirdin?"

Dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti dolaştı. "Boş kâğıt verecek gibiydin," diye açıklarken ses tonundaki hafif alay yanaklarımın kızarmasına sebep oldu.

Utanarak, "Ben çalışmamıştım, çalışmış olsaydım bütün soruları çözerdim," diyerek kendimi savundum. "Sınavdan haberim yoktu."

İçimden, *"Tamam, yeter. Sus artık,"* diyerek kendime kızdım.

Kağan başını usulca sallarken keyifle gülümsedi. Ya of! Bana mı gülüyordu o?

"Doğruyu söylüyorum," diye çıkıştım.

"Her neyse, Bahadır konusunda anladın beni, değil mi?" diye sordu yine ciddi haline bürünerek.

Bezgin bir şekilde gözlerimi devirdim. "Anladım," diye mırıldandım.

Yüzüne kibirli bir gülümseme yayıldı. "Güzel," derken sesindeki zaferi hissedebiliyordum.

"Buna neden bu kadar taktın ki? Ben Bahadır'ın tehlikeli biri olduğunu sanmıyorum," diyerek Kağan'ın bu konuda konuşmaya devam etmesini istedim.

Elbette ki ben de onun tehlikeli ve kötü biri olduğunu biliyordum. Normalde olsa köşe bucak kaçacağım biriydi Bahadır. Kağan'la olan geçmişini de biliyordum, bunların hepsi benim için yeterli sebeplerdi, ama maalesef Onur bu konuda benimle aynı fikirde değildi. Artık hayatımın ipleri de bir bakıma onun elinde olduğundan neredeyse bu konuda tamamen tek başıma ve çaresizdim. Onur'u dinleyip ailemi kötülüklerden uzak tutmak için kendimi tehlikenin kucağına bırakmıştım. Neredeyse son günlerde yaptığım her şey normal olmaktan uzak, bir dizi izlercesine gerilim dolu ve korkutucuydu.

Bana küçümseyen bir bakış attı. "Ha. Tehlikeli biri olduğunu sanmıyormuş," diyerek dalga geçti benim sözlerimi tekrarlayarak. "Onun gerçek yüzünü görmen için zarar görmen mi gerekiyor?"

İç çektim. "Bir şey olmaz, merak etme, Bahadır bana zarar vermez. Onun gayet kibar biri olduğunu düşünüyorum," diyerek gereksiz yere Bahadır'ı övdüm.

Evet, kafayı yemiş olmalıydım!

Kağan'ın gözlerindeki küçümseme iğreniyormuş gibi bir ifadeye döndü. "O kadar safsın ki seni kandırmasına izin ve-

riyorsun. Bahadır kötü biri ve sen bunu göremeyecek kadar aptalsın!"

Tamam, bu kadarı yeterdi! Ne hakla beni azarlayıp bir de bana karşı öfkeleniyordu?

Kızgın gözlerle Kağan'a bakarken yumruklarımı sıktım. "Senin gibi mi Kağan?" diye sordum yüksek sesle. "Beni kandırdığını itiraf eden ve tek istediği şeyin benimle vakit geçirmek olduğunu söyleyen kişi mi beni Bahadır'a karşı uyarıyor? Ah, yapma lütfen. Bu kesinlikle ikiyüzlülük oluyor," dedim öfkeyle.

Kağan bir an afalladı ve bakışları yumuşarken üzgünce gözlerimin içine baktı. Halinden rahatsız olduğunu ve acı çektiğini görebiliyordum. Kendi söylediği sözler benim ağzımdan çıkınca müthiş bir acı duyuyormuş gibi dişlerini sıktı. Benim bu sözlere takılıp kalmama, her seferinde yüzüne vururcasına incinmişliğimi kusmama tahammül edemiyor gibiydi.

O anda Kağan'ın üzgün halini görmek kalbime garip şeyler yaptı, ağzımdan çıkan sözler için aniden devasa bir pişmanlık duydum. Zihnimde çok büyük bir karmaşa meydana geldi. Hem ondan nefret ediyordum hem de ona âşıktım. İçimde resmen bir savaş veriyordum, savaşın sonundaysa ya nefretim ya aşkım galip gelecekti ve ben Kağan'ın bu halini gördükçe nefretimin kazanamayacağına emin oluyordum.

Üzgün bir sesle, "Kağan," diye fısıldadım. "O gece bana söylediklerinle beni öyle çok kırdın ki hâlâ kalbim acıyor. Aramızda yaşananların yalan olduğunu bilmek beni öldürüyor. Şimdi niye bana karşı bu kadar ilgilisin, neden beni önemsiyormuş gibi davranıyorsun?" diye sordum titreyen bir sesle.

Derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum, neden böyle davrandığımı ben de bilmiyorum. Sana karşı öfkeliyim. Bana olan ihanetini unutamıyorum, ama... seni görmeden de yapamıyorum."

İtirafı karşısında içime dolan büyük bir umutla hafifçe tebessüm ettim. "Bana söylediklerin yalandı, değil mi, tüm sözlerin sinirle döküldü dudaklarından?"

Sessiz kaldı.

"Lütfen, konuş benimle Kağan," dedim umudumu sesime de yansıtarak.

Huzursuzca solurken kaşlarını çattı. "Yapamam," dedi alçak bir sesle.

Gözlerimi incinmişlikle kırpıştırdım. Kendimi o kadar çok kötü hissettim ki gözyaşlarım gözlerimi yakarak zorladı. Neden konuşmadığına dair bir fikrim yoktu, ama sessiz kalışı beni mahvediyordu. Çaresizce kalbim sızlarken içimde verdiğim savaş giderek şiddetini artırıyor, bu durum daha da kötü hissetmeme neden oluyordu.

Boğazım düğümlenirken, "Peki," diyebildim güçlükle. O anda bir damla gözyaşının yanağımdan usulca süzülmesine engel olamadım.

Kağan, "Ağlama," diyerek elini kaldırıp şefkatle yüzüme koydu ve başparmağıyla yanağımdaki gözyaşını sildi. "Ağlama... bu canımı acıtıyor," dedi içtenlikle.

Ümitsizce bakışlarına karşılık verdim. "Sen her davranışınla, her sözünle benim canımı acıtıyorsun," dedim.

Rahatsız olduğunu gösterircesine yüzünü buruşturdu. "Böyle söyleme," diye fısıldadı ve eli hâlâ yanağımdayken usulca okşadı.

Elimi kaldırıp onun elinin üzerine koydum ve yanağımdaki elini tutup yavaşça çektim.

"Buna son ver artık," dedim gözlerinin içine kederle bakarken. "Dayanamıyorum," diye devam ettim sözlerime ağlayarak.

Samimi bir sesle, "Buket," derken iki elini kaldırıp yüzümü avuçlarının arasına aldı ve alnını alnıma yasladı. "Seni bu halde görmeye katlanamıyorum. Seni üzdüğümü bilmek daha fazlasını bana hissettiriyor," diye fısıldadı.

Geri çekilip gözlerinin içine baktım. "O zaman neden ısrarla beni üzmeye devam ediyorsun?"

Derin bir nefes aldı. "Yaptıklarını unutamıyorum, bana olan ihanetini kaldıramıyorum. Kandırılmışlık hissi beni yiyip bitiriyor, içimi kemiren bu histen kurtulamıyorum."

Pişmanlıkla başımı önüme eğdim ve yaptığım hataya bir kez daha lanet ettim. Kağan parmaklarını çenemde gezdirerek yumuşak bir dokunuşla tutup kaldırdı ve tekrar gözlerine bakmamı sağladı.

Yüzünü yüzüme yaklaştırarak, "Ama, tüm bunlara rağmen yakınımda olmaman eksikmişim gibi hissettiriyor," dedi kısık sesle ve sonra yumuşak bir şekilde dudaklarını dudaklarıma dokundurdu.

"Yapma," diye fısıldadım gözlerimi kapatarak.

"Benim için düş gibisin," dedi acı çeken bir ses tonuyla. "Bir o kadar güzel, bir o kadar da uzak bana."

İçimde sıcacık bir ürperti gezinirken usulca iç çektim.

Kağan'ın dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi. "Bana izin ver," deyip beni usulca öptü.

Gözlerimi açıp, "Hayır," diyerek gerilediğimde derince iç çekti. "Bana dokunmanı istemiyorum. Sen böyle ne istediğini bilmez davranırken, geçmişi geride bırakamazken olmaz," diye sözlerime devam ettim.

Bir hata yapmıştım, kabul ediyordum, ama ben ona açıklamaya çalıştıkça durmadan onun ördüğü duvarlara çarpıyordum. Bir türlü bunu kafasından atamıyor, bir an bana karşı iyi davransa, başka bir an bana eziyet edebiliyordu.

Kağan'ın ısrarla sessiz kalıp son sözlerime cevap vermemesi beni derinden yaralarken aramızda geçenlere daha fazla dayanamayarak onu orada yalnız bırakıp bir hışımla yanından geçerek kütüphaneyi terk ettim.

18

Kütüphaneden çıktıktan sonra içimden Kağan'a hakaret ederek evin yolunu tuttum. Şu an hem üzgün hem de bir o kadar sinirliydim. Tam da Kağan'ın özür dileyeceğini, bütün olanlar için bir açıklama yapacağını sanmıştım, hatta eskisi gibi olabilme ihtimalimiz olduğu halde onda hiçbir değişiklik olmamıştı. Resmen boş yere umutlanıp kendimi kandırmıştım! Görmek istediğim şeyi görmüş, yine o küçücük umut kırıntısına kendimi bırakmıştım sorgusuz sualsiz. Ben onun için çabalarken, onu tekrar kazanmak için bu denli uğraşırken onun gelgitli davranışları beni daha da yormuştu ve son umut gördüğüm bu konuşma da hiçbir işe yaramamıştı.

Kağan'ın ruh hali öyle çalkantılıydı ki bu tavırları tepemi attırmaktan başka bir işe yaramıyordu!

"Dengesiz ya, cidden dengesiz. Ne yaptığı belli değil. Hasta şey. Gidip tedavi olmalı. Evet! Kesinlikle tedavi olmalı. Bir bakıyorum ilgili, bir bakıyorum mesafeli. Anlamadım ki

derdi nedir?" diye hırsla söyleniyordum ki ismimi duymamla olduğum yerde kalıp arkamı döndüm.

Kağan çantamı eline almış, hızlı adımlarla bana doğru geliyordu.

"Çantanı unuttun," deyip bana doğru uzattı.

Gözlerine bakmayı reddederek, "Teşekkürler," deyip çantamı alarak omzuma attım. Sesimin soğuk çıkması için elimden geleni yapmayı da ihmal etmedim.

"Benimle gel," deyip başıyla arabasının olduğu tarafı işaret etti. "Arabam şu tarafta. Seni eve ben bırakırım."

Bakışlarımı gözlerine çevirdim. "Hayır," dedim net bir şekilde. Tüm olanlardan sonra onunla gidecek değildim yani. "Ben kendim giderim," diye ekledim.

Sözlerim Kağan'ı rahatsız ederken sabırsızca iç çekti.

"İtiraz istemiyorum," dedi buyurgan bir sesle.

"Gelmeyeceğim," diye karşılık verdim inat ederek. "Ben yürümek istiyorum," dedim ve son sözlerimi söyleyip arkamı ona döndüm, yürümeye başladım.

Ona kırgın ve sinirliydim, bu öylece bir anda geçecek bir şey değildi.

Kağan peşimden geldi ve bileğimi tutup beni kendisine doğru çevirdi. Hızla ona doğru dönerken göğüslerimiz birbirine sertçe çarptı, bir an afallayarak gözlerimi kırpıştırdım.

"Hemen arabaya geçiyorsun Buket."

"Seninle hiçbir yere gelmem ben!" diye cevap verdim yutkunarak.

İtiraz istemeyen bir tavırla gözlerini kıstı. "Geleceksin," deyip elimi tuttu ve beni peşinden yürümeye zorladı.

"Delirdin mi sen! Beni zorla götüremezsin!" diye bağırırken onu durdurmak için ayaklarımı sürüdüm.

Peki, bunda başarılı oldum mu? Kesinlikle hayır.

Kağan, "Evet, götürebilirim. Şu an yaptığım gibi," dedi sakin bir sesle yürümeye devam ederken.

"Senden nefret ediyorum!" diye haykırdığımda aniden kaskatı kesilerek olduğu yerde durdu.

Yavaşça derin bir nefes alıp aynı yavaşlıkla verdi. Yüzünü bana çevirdiğinde gözlerinde öyle ürkütücü bir ifade vardı ki eğer bakışlarla birini öldürmek mümkün olsaydı sanırım şu an ölmüş olurdum.

Bir süre sessizce kötü kötü bana baktıktan sonra, "Yürü!" deyip önüne döndü ve yine hızla yürümeye başladı. Tabii peşinden beni de sürüklemeye devam ederek. Kağan'ın tavrından korktuğum için ağzımı tutmanın akıllıca olacağına karar verdim ve dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırarak peşinden uslu uslu gittim.

Arabanın yanına ulaştığımızda Kağan yolcu tarafının kapısını açtı ve beni resmen fırlatıp içeri tıktı ve üzerime eğilip öfkeli bir şekilde sert hareketlerle emniyet kemerimi bağladı. Kapıyı hızla çarparak kapattı ve sonra arabanın etrafında dolanarak sürücü koltuğuna geçti. Ardından hiç vakit kaybetmeden motoru çalıştırıp hızla trafiğe karıştı. Sessiz kalsa da çatık kaşlarından içindeki öfkenin bir kor misali onu yakıp kavurduğunu görebiliyordum. Direksiyonu öyle sıkı bir şekilde kavramıştı ki eklem yerleri bembeyaz olmuştu.

Kızgın ve dargın gözlerle Kağan'a baktım. "Bu yaptıklarına ne zaman son vereceksin, böyle davranmandan yoruldum

artık. Zaten hayatım yeterince katlanılmaz, bir de senin dengesizliklerinle baş edemem. Bundan sonra çıkma karşıma, lütfen," derken beni anlamasını umarak yalvardım adeta.

Kağan başını yavaşça bana çevirirken bakışları hâlâ sertliğini koruyordu. "Bu asla olmayacak," dediğinde ses tonundaki tehdidi hissettim.

Benim kırgın halime karşın Kağan'ın hâlâ bu derece insafsız olması beni delirtti. "Sen duygusuz pisliğin tekisin! Senden nefret ediyorum!" diye bağırdım ve yüzümü cama çevirirken sakin olmaya çalıştım.

Kağan düz bir sesle, "Biliyorum. Az önce de söylemiştin," dedi hiçbir duygu kırıntısı olmadan.

İçimden, *"Sakin ol, sakin ol, sakin ol,"* diye tekrar etmeye başladım. Zira gözyaşlarım çaresizliğimi vurgulayarak gözlerimi yakmaya başlamıştı. Söylediğim her söz yine ona değmeden bana ulaşıp benim canımı yakıyordu.

Uzun bir süre sessiz bir şekilde yolculuk ettikten sonra evimin önüne geldik. Araba durunca rahat bir nefes aldım. İnmek üzere hareketlenip kapı kolunu tuttuğumda Kağan bana doğru döndü ve bakışlarımız birbirine kilitlendi.

"Dediklerimi unutma. Bahadır'dan uzak duracaksın," diye beni tekrar uyarınca öfkeden kudurup onu öldürmemek için kendimi zor tuttum.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Tek kaşını kaldırdı. Hiç etkilenmeden, "Öyle bir söylerim ki" dedi rahat bir ifadeyle.

Kaşlarımı çattım. "Benim vereceğim kararlar seni ilgilendirmez Kağan, hele ki şu saatten sonra," diye yapıştırdım cevabı.

"Sen beni pek tanımamışsın galiba Buket. Eğer uyarımı ciddiye almazsan sen zararlı çıkarsın," dedi gayet ciddi bir tavırla.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Ne demek istiyorsun?" diye sorarken hafif bir tedirginlik içimi doldurdu.

Küstah bir bakışla, "Açık değil mi, işin biter diyorum," diye cevap verdi tehlikeli bir sesle.

Kızgınlık ve şaşkınlık arasında kalakaldım. "Şimdi de beni tehdit mi ediyorsun?"

Gözlerini kısıp başını hafifçe iki yana salladı. "Ben tehdit etmem," dedi kan dondurucu, buz gibi bir sesle.

Harika. İmdat!

"Bana hiçbir şey yapamazsın Kağan," diye mırıldandım, ama bundan hiç de emin değildim doğrusu.

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Gerçekten yapamaz mıyım?" derken sesi alaycı çıkmıştı.

İnanamıyorum ya!

"Kütüphanede beni Bahadır'a karşı uyarıyordun. Çünkü onun beni inciteceğini düşünüyordun. Etrafımdaki kötülükler falan filan... işte, her neyse," deyip sabırsızca gözlerimi devirdim. "Şimdi gelmiş eğer istediğini yapmazsam işimin biteceğini söylüyorsun. Bunu da bizzat kendin yapacaksın herhalde."

Sıkıntılı bir şekilde soluğunu verirken gözlerimin içine anlayışla baktı.

"Sana asla zarar vermem. Seni üzülürken görmek beni mahvediyor, hele ki bu üzüntüye sebep olmak tarif edemeyeceğim bir acıya sebep oluyor," dedi yumuşak, içten bir sesle. Ardından bakışları sertleşirken yüzü kararadı. "Ama işin içine

Bahadır girerse Buket, ikinizi de bitiririm," diye devam ettiğinde ses tonundaki tehdit tüylerimi diken diken etti.

Güçlükle yutkundum. "Seni anlamıyorum Kağan," diye mırıldandım usulca.

"Gayet açık konuşuyorum. Eğer Bahadır'ın yanında olursan beni karşına alırsın. Öfkelendiğimde kimseyi tanımam."

Kendimi bezgin hissederken sıkılarak iç çektim. "Sana söyledim. Bahadır'ı çok iyi tanımıyorum. Onunla arkadaş olmaya da meraklı değilim. Bu konuyu kapat, cidden çok uzadı."

Küçümseyen bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Aptallıkların canımı sıkıyor," dedi sabırsız bir ses tonuyla. "Bahadır, kesinlikle senin arkadaşlığına meraklı."

"Bunu bilemezsin, sırf ondan nefret ediyorsun diye bana bu şekilde davranıp üzerimde hâkimiyet kurmaya çalışmaktan vazgeç! Resmen ona olan nefretini bana kusuyorsun, ne dersem diyeyim beni dinleme zahmetine girmiyorsun bile!"

"Yeter!" diye bağırırken elini sertçe direksiyona geçirdi. "Bak Buket, sana kötü bir şey yapmak istemiyorum. Ama konu Bahadır olursa eğer, inan bana sinirli halimi görmek istemezsin," diye sözlerine devam ederken bakışlarında çok büyük tehdit vardı.

Ses tonu bile öyle sertti ki bir an nefes almaya dahi korktum.

"Anladın mı beni?" diye sordu alçak sesle.

Onu çok iyi anlamıştım. Ve onu anlamak ödümü koparmaya yetmişti. Gözlerinin içine ürkekçe baktım, gördüğüm tek şey kocaman mavi bir alev topuydu ki her an bu tehlikeli alevleri üzerime sıçratmaya hazır bir hali vardı.

Ses tonumun titremesinden endişe ettiğim için konuşmayıp başımı usulca sallayarak onu anladığımı belli ettim.

Kağan duygusuz gözlerle bir süre bana baktı, sonra bakışlarını benden ayırmadan otomatik kilit tuşuna bastı. Üzerime doğru eğilerek kapıya uzandı ve açıp geri çekildi. Bunu yaparken yine gözlerini gözlerime kilitlemişti ve o mavi gözlerde donmuş okyanusu andıran buz gibi soğukluktan başka bir şey yoktu.

"İn şimdi," dedi alçak sesle.

Gözlerimi kırpıştırıp kendime gelmeye çalıştım ve hemen Kağan'a arkamı dönüp arabadan indim. Ben kapıyı kapatır kapatmaz Kağan gaza yüklenirken hızlı bir şekilde yanımdan ayrılıp gitti. Yol kenarında öylece dikilip arabanın gidişini izlerken arkasından bakakaldım.

Kağan iyice psikopata bağlamıştı.

Kendi kendime, "Kahretsin!" diye mırıldandım. Başım fena dertteydi.

Üzerimdeki sersemlikle yavaş adımlarla apartmana yöneldim ve aynı yavaşlıkla sanki omuzlarımda dünyanın yükü varmış gibi merdivenleri çıktım. Eve girdiğimde içeride kimse yoktu. Annem dışarı çıkmış olmalı diye düşünürken kapının kenarına asılmış notu gördüm ve tahminimin doğru olduğunu anladım.

Tatlım ev için alışveriş yapmaya gidiyorum, akşama geleceğim. Öptüm.

Odama yönelip üstümü değiştirdim ve rahat bir şeyler giyerek mutfağa gittim. Kendime yiyecek bir şeyler hazırlamaya başladığımda telefonumun çaldığını duydum. Melodisinden

dolayı diğer telefondan Onur'un aradığını anlayabiliyordum. Yüzüm hoşnutsuzlukla düşerken, "Ne diye şimdi beni arıyordu ki?" diye şikâyet ederek telefonun başına gittim.

Ne kadar cevap vermek istemesem de buna mecbur kalarak, "Efendim," diye cevapladım.

"Merhaba Buket, nasılsın?" diyen Onur'un sesi neşeliydi.

Kesin benden yine bir şey isteyecekti. "İyiyim, teşekkürler," dedim isteksizce.

"Duyduğuma göre Bahadır okula geri dönmüş. İşin daha da kolaylaştı, değil mi?" deyip güldü.

Şaşırdım. Onur bunu nereden bilebilirdi ki? Acaba bilmediği bir şey var mıydı?

"Sayılır," diye mırıldandım.

"Konuşuyorsunuz, değil mi?" diye sordu meraklı çıkan sesiyle. "Aranızın iyi olması en çok beni sevindirir, biliyorsun," deyip kahkaha attı.

Gözlerimi devirdim. Harika! Benim üzerimden kendi kendine eğleniyordu da.

"Ara sıra evet," diyerek geçiştirdim.

"Ara sıra olmasın Buket," derken az önceki neşeli halinin aksine ciddileşmişti. "Bir görevin var, unutma. Adımlarını bu doğrultuda at. Anlaşıldı mı?" diye sordu beni rahatsız eden karanlık bir sesle.

Yavaşça yutkundum. "Tamam," diye cevap verdiğimde telefonu çoktan kapatmıştı.

19

Sabah yorgun ve bitkin bir halde güne uyandığımda bir önceki günün ağırlığının hâlâ üzerimde olduğunu hissettim. Kendimi zorlayarak yataktan çıktım ve banyoya geçip kısa ve sıcak bir duş aldıktan sonra okul için hazırlandım.

Hakkımda çıkan dedikodulardan dolayı erkenden okula gidip kimseyle karşılaşmadan kendimi sınıfa atmak için ders saatinin çok öncesinde evden çıktım. Ne kadar güçlü durmaya çalışsam da arkamdan söylenen iğneleyici sözler ve aşağılayıcı bakışlara tahammül edemiyordum.

Okula vardığımda planımın tıkır tıkır işlediğini görünce rahat bir nefes aldım, çünkü bahçede kimsecikler yoktu. Sınıfa çıktığımda yalnız olmadığımı görünce şaşırsam da buna aldırmadım. Benim gibi erkenden gelen birkaç kişi arka tarafta köşeye toplanmış, sohbet ediyordu.

Alışkanlıktan, "Günaydın," dedim onlara doğru bakarak. Fakat kimse cevap vermeyince iç çekerek sırama geçip otur-

dum. Dalgın bir şekilde çantamı masaya koyduğumda masamın üzerine kocaman harflerle yazılan "Sürtük" kelimesi dikkatimi çekti.

İçine düştüğüm dehşetle dudaklarım aralandı. Kalp atışlarım hızlanırken etrafıma bakındım, köşede duran küçük grup bana bakıp gülmeye başladığında gözlerimin yandığını hissettim ve hızla önüme döndüm. Hışımla çantamdan ıslak mendil alıp masamdaki yazıyı silmeye koyuldum.

Ağlamamak için kendimi zor tuttum ve bütün gücümle masayı silmeye uğraştım. Fakat neyle yazdılarsa boya bir türlü çıkmak bilmiyordu. Yanaklarım alev alev yanarken içine düştüğüm bu duruma isyan edercesine sinirden titriyordum. Beni bu duruma düşürenlerse eğlenerek aralarında konuşup benim acizliğimden daha da keyif alırcasına kıkırdıyordu.

Bu sırada sınıfa birkaç öğrenci girince başımı kaldırmadan gözucuyla gelenlere baktım. Kağan da aralarındaydı.

Bakışlarımız birbirine kilitlendiğinde bütün savunmam anında yok oldu ve bir damla gözyaşım yanağımdan süzüldü. Kağan hafif bir kuşkuyla gözlerini kısarken bakışlarını masama indirdi. Sürtük yazısını gördüğünde yüz ifadesi sertleşti ve dişlerini sıkıp sinirli bir soluk çekti içine.

"Kim yazdı lan bunu?" diye gürledi diğerlerine doğru. Az önce gülüp eğlenen grup korku dolu bir yüzle Kağan'a bakıyordu şimdi. "Kim yazdı dedim, konuşun lan! Hangi piç yaptı bunu?"

İçlerinden biri, "Abi... biz... şey..." deyip daha fazla konuşamayarak sustu. Bir başkası lafa girip, "Şaka yapmıştık," de-

diğinde Kağan çocuğun üzerine gidip gömleğinin yakalarından tutarak öfkeyle gözlerinin içine baktı.

"Lan sikerim sizin şakanızı puşt!" deyince çocuk korkuyla yutkundu. "Hemen sileceksiniz o boktan yazıyı, yoksa ben sizi bu hayattan silerim."

Çocuk hızlı hızlı kafasını salladı. "Tamam, abi. Ta... tamam, sileriz hemen," diye kekeledi.

Kağan öfkeyle çocuğu geriye doğru itti. Yumruklarını sıktığını görebiliyordum, deli gibi sinirliydi.

Başını bana çevirip kısa bir bakış attıktan sonra hışımla sınıftan çıkıp gitti.

Çocuklardan ikisi yazıyı silmek için masamın başına geldiğinde sıramdan kalkıp camın önüne geçtim ve üzgünce işlerini bitirmelerini bekledim. Neden bana eziyet etmekten vazgeçmiyorlardı, anlamıyordum. Üzerime atılan iftiralardan, hakkımda söylenen yalanlardan bir türlü kurtulamıyordum, hatta zaman geçtikçe, ben unutmaya çalıştıkça her şey daha da üzerime geliyor, yaşadığım kâbusu hiç dur durak vermeden hatırlatmak istercesine herkes üstüme çullanıyordu.

Sabahki olayın aksine tüm gün sakin geçti. Ardı ardına geçirdiğimiz sıkıcı derslerden iyice yorulmuştum ve teneffüse çıkmak yerine masamda uyumaya karar verdim. Tabii bunda kimseyi görmek istemememin de etkisi vardı. Cansu kantine gitmek için yanımdan ayrıldığında ben de kollarımı masaya koydum ve başımı yaslayıp uyuklamaya çalıştım.

Bir süre sonra Cansu'nun heyecanla konuşarak yanıma koşturduğunu duydum, ama tepki vermedim. Bunun üzerine Cansu omuzlarıma yapışıp beni hızla sarstı.

"Buket!" diye kulağımın dibinde bağırdığında başımı masadan kaldırdım. "Ne var?" diye inledim memnun olmayarak.

"Aşağıdaki panoyu gördün mü?" diye sordu heyecanla.

"Hayır," dedim umursamaz bir sesle. Hem canım feci sıkkındı hem de uykum vardı.

"İki hafta sonra okul Antalya gezisi düzenliyormuş! Nasıl görmezsin ya! Kesinlikle gitmeliyiz."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hiç tatil havamda değilim," dedim üzgün bir sesle.

Cansu sabırsızca iç çekti. "Kendine acımayı bırak Buket, bu tatil iyi gelecek sana, lütfen gidelim."

"Ciddiyim Cansu, olmaz, şu an tatil en son düşüneceğim şey."

Cansu yalandan üzgünmüş gibi surat astı. "Beni kırıyor musun yani? Beni, en yakın arkadaşın, bir tanecik kankan Cansu'yu?"

Hafifçe güldüm.

Gözlerini abartılı bir şekilde kırpıştırarak, "Benim için gelmez misin tatile?" diye sordu.

"Tamam. Pes ediyorum," dedim ellerimi havaya kaldırıp. Gülmeye devam ederken, "Gidelim bakalım," diye cevap verdim. Sonra da "Çok pahalı mıdır ki bu gezi?" diye sormayı ihmal etmedim. Durumumuz biraz düzelmişti, ama yine de çok harcama yapmamam gerekiyordu.

"Yok, okul düzenlediği için fiyatı gayet uygun. Çok eğleneceğiz. Harika olacak," diye devam etti ve neşeyle zıplayarak masaya oturdu.

"Deniz, kum, güneş... süper bir tatil bizi bekliyor. Bu fırsatı kaçırmak istemiyorum, Antalya'ya hiç gitmemiştim," dedi, sonra altdudağını ısırıp bana döndü. "Aslında ben daha önce hiç tatile de çıkmamıştım," dedi utanmış bir ses tonuyla.

Onun bu hali karşısında içim burkuldu. Ben yurtiçi olsun, yurtdışı olsun, her yeri gezip görmüştüm. "O zaman kesinlikle gidiyoruz, hatta yine böyle fırsatlar olursa hepsini değerlendiririz," deyip anlayışla gülümsedim.

"Sen müthiş bir arkadaşsın," diyerek neşeyle güldü. "Sence Emre de gelir mi?"

Sorusuyla dudaklarımdaki gülümseme kayboldu ve kaygılı bir şekilde ona baktım. "Umarım gelmez," diye mırıldandım.

Cansu omuz silkip önüne döndü. "Bence gelir. Onların çete böyle şeyleri hayatta kaçırmaz," dedi bir hevesle. Sonra yüzü hafifçe düştü. "Tabii her ne kadar Emre beni gördüğünde kusacakmış gibi görünse de bunu değiştireceğime inanıyorum," dedi yarı alaycı yarı ciddi bir ses tonuyla.

Bunalarak iç çektim. Of! Başımı tekrar masanın üzerinde duran kollarıma yasladım. Cansu'ya şu iddia olayını en kısa zamanda anlatmam gerekiyordu, fakat vereceği tepkiden korkuyordum. Ama böyle de kendimi ona ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum. Diğer taraftan bunu ona söylersem kesinlikle yıkılırdı. Onun o âşık halini gördükçe daha da ikilemde kalıyordum, ama bir an önce gerçekleri öğrenmeli ve Emre'yi tamamen unutmalıydı, gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

Cansu'nun dur durak bilmeyen tatil planlarını dinlerken gözlerimi kapatıp ne yapacağımı düşünmeye başladım. İçimden bir ses, *"Önce Emre'yle konuşman gerek,"* diye fısıldadığında bu sese kulak verdim ve bir an önce Emre'yi bulup konuşmayı aklıma not ettim.

Ben bunları düşünürken yanımıza sınıfın en sessiz kızı olan Ayşegül geldi.

"Buket," dediğinde bakışlarımı ona çevirdim. "Kızlar bunu kesinlikle görmelisiniz," dedi, sesi inanılmaz heyecanlıydı, yerinde duramıyormuş gibi bir hali vardı.

Cansu kaşlarını çatıp, "Ne oldu ki?" diye sorunca Ayşegül elindeki telefonu göstererek bana döndü.

"Bu seninle ilgili. İzlemeniz gerek."

Cansu hemen oturduğu masadan indi ve Ayşegül'ün elindeki telefonu kapıp yanıma geçti. Ayşegül'ün bu haline oldukça şaşırsam da merakım gittikçe büyürken gözlerimi telefonun ekranına odakladım.

Video başladığında karanlık bir oda görünüyordu. Sonra kamera birine çevrildiğinde gözlerim şaşkınlıkla büyüdü.

Aman Allah'ım, bu Gül'dü.

Eskimiş bir sandalyede oturuyordu ve inanılmaz perişan, hatta berbat bir hali vardı. Yüzünden ağladığı belli oluyordu. Makyajı tamamen akmış, gözkalemiyle rimeli yüzünde siyah yollar oluşturarak aşağı doğru iniyordu. Gözleri etrafındaki siyahlığı vurgularcasına şişmiş ve kıpkırmızıydı. Sarı saçları dağınık bir şekilde omuzlarına dökülürken eski bakımlı halinden eser yoktu. Yüzündeki bütün kan çekilmişçesine teni soluktu.

Gül karşısında kim varsa korku dolu gözlerle kameranın gerisine, ona bakıyordu.

"Lütfen," dedi hıçkırarak. "Bunu bana yaptırma," derken ağlıyordu.

Arkadan kaba ve sert bir erkek sesi duyuldu. "Konuş," diye gürledi emir verircesine.

Gül ağlamaya devam ederek bakışlarını kameraya çevirdi ve konuşmaya başladı.

"Buket hakkında konuşulan bütün her şeyi ben uydurdum, hiçbiri gerçek değil. Buket'ten nefret ettiğim için, onu kıskandığım için hakkında yalanlar uydurdum. Dedikoduları okula ben yaydım. Söylentilerin aslı yok. Hiçbiri doğru değil. Herkese yalan söyledim."

Arkadaki ses, "Devam et," deyince Gül'ün ağlaması şiddetlendi.

"Ben çok üzgünüm. Özür dilerim," dedi hıçkırıkların arasından.

Bunu da söyledikten sonra ekran kararda ve video bitti.

Buna inanamıyordum. Gül yaptığı bütün pislikleri itiraf etmişti. Sonuç olarak adım temize çıkmıştı. Artık kimse benim için kötü sözler söyleyip bana iğreniyormuş gibi bakmayacaktı. Rahatsız edici, aşağılayıcı sözler olmayacaktı. Hafiflemişim gibi hissettim, omuzlarımdaki yük kalkmıştı, en azından artık okulda kimse bana sataşmayacak, olur olmaz hakaretler etmeyecekti.

Derin bir nefes aldım. Nihayet!

Rahatladığımı hissettiğimde dudaklarımda hafif bir tebessüm oluştu.

Ayşegül konuşunca bakışlarımı ona çevirdim. "Az önce bütün telefonlara bu mesaj geldi. Tüm okul videoyu izledi. Herkes senin masum olduğunu öğrendi artık," deyip gülümsedi.

Cansu'nun heyecanla bakan ela gözleri neşeyle parladı. "Arkadaki erkek sesini tanıdın, değil mi?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. "Evet, tanıdım," diye karşılık verdim düşünceli bir halde.

Bu sesin kime ait olduğunu çok iyi biliyordum, öyle ki nerede olsa tanırdım.

Bu Kağan'dı.

20

KAĞAN

Geçmişim o kadar acı doluydu ki bugünüm de bunun devam edeceğini vurgularcasına geleceğime yansıyordu. Hayatımda ilk defa mutlu olabileceğime inanmıştım, fakat öyle büyük bir yanılgıya düşmüştüm ki bunun farkındalığı bir baltanın ağırlığı misali çok şiddetli bir şekilde üzerime inmişti.

Uzun zamandır ilk kez birine güvenmek istedim ve Buket'in ellerine kalbimi bıraktım, ona içimi açtım. Kimsenin bilmediği acı geçmişimi önüne döktüm. Çünkü onun yanındayken olduğum kişi olmaktan dolayı rahatsız ya da huzursuz hissetmiyordum, ördüğüm duvarları kaldırıp gerçekten beni görmesini istedim. Birinin yanımda olması, özellikle de Buket'in benimle olması çok iyi hissettirmişti. Ama ne yazık ki bu fazla uzun sürmedi ve bütün güzel anlar gibi geldiği gibi hızla yok oldu, Buket ellerimden kayıp gitti. İhanetin ağırlığı kalbime bir bıçak gibi saplandı ve beni önüne geçemediğim kadar büyük bir öfkeye sürükledi.

Buket'in ihanetini öğrendiğim ilk günler öyle öfkeliydim ki bu yakıcı his beni boğuyor, nefes almamı imkânsız hale getiriyordu. Buket'e karşı nefretimin yoğunluğu adeta gözümü kör ediyor ve onun kalbini kırıp onu incitmek için elimden geleni ardıma koymuyordum. O üzüldükçe öfkem ve nefretim bitecek, içimdeki yakıcı his geçecek sandım, ama sadece kendimi kandırdım. Çünkü Buket'i üzdükçe ben daha çok üzülüyordum.

Buket'i perişan gördüğüm her an öfkem ve nefretim azalmaya başladı, bunun yeriniyse dayanamayacağım derecede yoğun özlem ve ihtiyaç aldı. Buket'e ihtiyacım vardı, onunla birlikte olmayı özlüyordum. Yine de ihanetini kabullenememiştim, neden yapmıştı? En çok güvendiğim, ilk kez bu denli kendimi kaptırıp inanarak kalbimi açtığım Buket bana neden ihanet etmişti?

Bunları düşündükçe öfkem şiddetle alevleniyordu, fakat diğer taraftansa özlemim kor misali içten içe beni yakmaya devam ediyordu. Onsuz nefes almak bile zordu. Bir saniye bile olsun aklımdan çıkaramıyordum onu.

Eskiden gülüşü ne kadar içimi ısıtıyorsa şimdi onu üzgün görmek içimin buz kesmesine neden oluyordu. Buket'siz olmak beni içten içe bitiriyordu.

Her gün zihnimde beni rahatsız eden sorular ardı ardına dönüp duruyor, yaşananlar başa çıkılamayacak kadar zor ve ağır geliyordu. Daha ne kadar böyle devam edecektim? Daha kaç günün her anını Buket'i ve ihanetini düşünerek geçirecektim? Neden unutmayı denemiyordum? Neden geçmişi geride bırakamıyordum? Neden onu affedemiyordum?

Ama... ben bir türlü bu sorulara cevap bulamadım.

Okulda Gül'ün çıkardığı dedikodular artarken bu beni çileden çıkarmaya başladı. Çoğu kişi Buket'e dik dik bakıp aralarında konuşarak, hakaretlerini bağıra bağıra dile getirerek onu perişan ediyordu. Onun rahatsızlığından hastalıklı bir zevk alıyorlardı adeta. Bir gün tepem öyle bir attı ki bütün sinirimi Akın ve Erdi piçinden çıkardım. Buket'e zarar verdikleri gibi ben de onlara zarar verdim.

Günler geçtikçe kendimi daha fazla tutamadım ve sürekli Buket'i izlemeye başladım, tıpkı bir gölge misali onu takip ettim. Cansu her zaman yanında olup ona destek oluyordu, fakat bunun dışında Buket'in hep endişeli ve üzgün bir hali vardı. Bahçeye çıktığında ona atılan küçümseyici bakışlardan sakınmak için başı hep öne eğikti. Çoğu kez gözlerinin dolu dolu olduğunu görüyordum, ama ağlamamak için kendini tutuyordu. Buket'i incinmiş görmek canımı sıkarken onun yanında olduğumu göstermek için büyük bir istek duyuyordum, fakat lanet olasıca gururum bana engel oluyordu.

Son günlerde onu yalnız yakaladığımda konuşmaya çalıştım. Eskiden o yanıma gelip benimle konuşmak isterdi ve ben her defasında onu kırıp yaralayacak sözleri bulup söylerdim. Bana yalvarıp konuşmak istediği zamanlarda bunu reddederdim.

Şimdiyse ben onunla konuşmak istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Her seferinde bana söyledikleri -ki sonuna kadar haklı olduğu şeylerdi bunlar, kafamda ona dair olan soruları silip attı. Ama yine de ondan özür dileyemedim, söylediklerimin yalan olduğunu, dudaklarımdan dökülen her sözde tek amacımın onu üzmek olduğunu itiraf edemedim.

Kütüphane çalışmasında gönüllü olduğunda hemen ben de el kaldırmıştım. Bu fırsatı iyi kullanmak niyetindeydim, tüm gerçekleri ortaya dökebilirim diye düşünmüştüm.

O gün birbirimize çok yakındık, Buket dargın bir ifadeyle gözlerimin içine bakarken bana sorduğu sorularla benden bir açıklama, bir cevap beklemişti. Bütün olanları silip atmam ve aramızda olanları düzeltmem için bana bir şans ver.

Ama yine yapamadım... olmadı... söyleyemedim. Siktiğimin gururu beni hep durduruyordu.

O günden sonra ne zaman gözlerimi kapatsam kütüphanedeki anı tekrar yaşıyordum. Siyah ipek gibi saçları omuzlarına dökülmüştü, kahverengi gözleri yumuşacık ve içten bakıyordu. Saatlerce yüzünü izleyebileceğim kadar güzeldi. Onun yanında olmak öyle iyi, öyle harika hissettirmişti ki kendime daha fazla hâkim olamayarak yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarından öpmüştüm. Her gün onu görüp ona dokunamamak, ona bu kadar yakınken bir o kadar uzak davranmak özlemimi daha da körüklediği için o gün, orada kendimi daha fazla tutamamıştım.

Buket yoğun bir şekilde içime işlemişti ve ne olursa olsun bunu kimsenin değiştirmeye gücü yetmezdi. Ben Buket'te kaybolmuştum ve bu his öyle iyi hissettiriyordu ki bulunmak istemiyordum. Onu düşünürken sanki dünyada onla benden başka kimse yokmuş gibi geliyor, geri kalan her şey bir anda önemini yitiriyordu.

İhtiyacım olan tek şey Buket'ti, onun varlığı, nefes almak kadar gerekliydi benim için.

Okulda yaşanan son olayların ardından artık sabrım taştı, öfkem dedikodulara sebep olan herkesi gözümü dahi kırpma-

dan öldürecek boyuta ulaştı. Bu dedikodulara bir an önce son vermek istiyordum. Hem de hemen!

Bunun için hafta sonu bir akşam bizim çetenin her zaman takıldığı depoya gittim ve Gül'e mesaj atarak onun da gelmesini söyledim.

Daha sonra bu konuda bana yardımcı olacağını düşündüğüm Hakan'ı aradım ve ona da depoya gelmesini söyledim.

Hakan bizim çetedendi. Her zaman sessiz bir yapısı vardı. Pek konuşkan biri değildi, ama güvenilir ve sadık bir arkadaştı. Hayatım boyunca içinde bulunduğum ortamdan dolayı acımasız tavırlara alışıktım, ama Hakan'dan daha acımasız biriyle hiç karşılaşmamıştım doğrusu. Bundan dolayı bu gece onu aramıştım, başkasını değil. Tehdit barındıran tavırları ve belalı duruşu sayesinde Gül'ün korkup bütün gerçekleri anlatmasını umdum.

Gül depoya geldiğinde çok mutlu görünüyordu. Düz sarı saçlarını açık bırakmış, yüzüne de oldukça abartılı bir makyaj yapmıştı. Bacaklarını ortaya çıkaran kısacık bir elbise ve topuklu ayakkabılar giymişti.

Yüzündeki geniş gülümsemeyle, "Selam," diyerek bana doğru yürüdü. "Özledim seni, beni aradığında öyle mutlu oldum ki" dedi şımarık bir sesle.

Sabırsızca, "Otur," dedim tek kişilik koltuğu göstererek. Gül koltuğa geçtiğinde ben de karşısına oturdum ve hiç vakit kaybetmeden hemen konuya girdim.

"Son zamanlarda okulda dönen dedikodular neyin nesi Gül?" diye sordum kaşlarımı çatıp.

Yüzündeki gülümseme kaybolurken gözlerini kırpıştırdı. "Anlamadım?"

Yavaşça derin bir nefes aldım. "Bence çok iyi anladın, bana rol yapma," derken dirseklerimi dizlerime yaslayarak biraz öne eğildim. "Tüm bunları senin planladığını biliyorum. Sakın yalan söylemeye devam etme," dedim uyarırcasına.

Gül yutkunarak bir süre sessiz kaldı. Tedirgin olduğunu görebiliyordum.

Ardından kendini savunmaya çalışarak, "Söylediğim her şey doğru. Buket sürtüğün teki. Ben sadece herkesin gerçekleri görmesini sağladım," diye yanıt verdi.

Sabırsızca soludum. "Sen nasıl bir zavallısın ki seni uyardığım halde hâlâ yalan söyleyebiliyorsun?" dedim aşağılayan gözlerle ona bakarken.

"Ben yalan söylemiyorum," diye gereksiz yere açıklama yapmaya çalışıyordu ki deponun kapısı sertçe açıldı. İkimiz de bakışımızı kapıya çevirdik.

Hakan gelmişti.

Hakan sert bir ifadeyle tek bir söz bile etmeden içeri girdikten sonra kapıyı gürültülü bir şekilde kapatıp kapının önünde durdu ve kollarını göğsünde kavuşturarak bizi izlemeye koyuldu. Bakışlarıyla yüzünde hiçbir ifade olmaması yara izini daha da ortaya çıkarıyordu.

Gül bir an için tereddüt ederek, "Yalnız olacağımızı sanmıştım," dedi bu durumdan hiç hoşlanmadığını gösteren bir tavırla.

"Ne o, rahatsız mı oldun?" diye sordum alay edercesine. "Hakan'ın da sohbetimize katılmasını istedim. Şimdi, konumuza dönelim. Neden Buket'e iftira attın?" diye sordum.

Hakan'a doğru kaçamak bir bakış fırlattı. "Bir nedeni yok," diye cevap verdi.

Sakin kalmaya gayret ederek, "Kesinlikle bir nedeni var," derken meydan okurcasına gözlerinin içine baktım. "Daha fazla uzatmadan konuş, sinirlenmeye başlıyorum."

Rahatsızca kıpırdandı. "Tamam," derken sesi beni sakinleştirmek istercesine yumuşak çıktı. "Senin yüzünden yaptım, Buket'i yolumdan çekersem seninle tekrar bir şansım olacağını düşündüm," diye devam edince küçümseyen bir ifadeyle kaşlarımı kaldırıp arkama yaslandım.

"Şans mı, ciddi olamazsın."

Gül bu tepkime sinirlenip hışımla ayağa kalktı. "Her şeyi senin için yaptım. Buket'i senin yanında görmeye dayanamıyorum, anlıyor musun? Seni ben hak ediyorum, o kaltak değil. Bunu nasıl görmezsin?"

Gözlerimi öfkeyle kıstım. "Otur yerine," diye uyardım onu alçak sesle.

"Onun seni elimden almasına izin veremezdim," derken tekrar koltuğa oturdu. "O olmasaydı tekrar biz olabilirdik. Sonradan gelip de seni benim elimden alamaz! Geldiği yere geri göndereceğim onu."

"Benden asla bir beklentin olmamalıydı. Biz diye bir şey yok Gül," diye karşılık verdim.

"Hayır, var! Sen okuldan sadece benimle çıktın. Başka bir kızla değil, benimle."

Sıkıntıyla iç çektim. "Ciddi bir şey değildi. Sana en başta

ciddi olmadığımı söylemiştim, bunu biliyordun. Bile bile benimle birlikte oldun, kendi isteğinle."

"Benim için ciddiydi ama! Her zaman bana dönmeni bekledim."

Başımı iki yana salladım. "Öyle bir şey olmayacak Gül, kendini kandırmaktan vazgeç."

Gözleri nefretle parlarken, "Tüm bunlar Buket için mi yani?" diye sordu tükürürcesine. "Beni bu yüzden mi arayıp buraya gelmemi istedin?"

Hiç beklemeden, "Evet," dedim ve deponun ortasında duran kamerayı işaret ederek, "Bu kameraya bütün yaptıklarını anlatacaksın ve Buket'ten özür dileyeceksin," diye ekledim.

Gül başını iki yana salladı. "Hayır, hiçbir şey anlatmayacağım. Olmaz."

"Eğer anlatmazsan bütün günü burada geçiririz. Konuşana kadar burada kalacaksın. Diğer taraftan Hakan'ın benim kadar sabırlı olacağını da sanmıyorum. Gitmek istiyorsan tek çıkış kapın o kameraya konuşmak."

Kaşlarını çatarken hafifçe bocaladı. "Bunu yapamazsınız. Beni buna zorlayamazsınız," diye karşı çıktı.

"Hakan," diye seslendiğimde Gül'ün gözleri iri iri açıldı ve panik halinde bir bana, bir de bize doğru yürüyen Hakan'a baktı. Korku dolu gözleri ikimizin arasında gidip gelmeye başladı.

"Kağan... benden bunu yapmamı isteme. Rezil olurum. Okula gelemem. Lütfen," diye yalvardı.

Yanıt vermedim ve bakışlarımı Hakan'a çevirdim.

Gül telaşa kapılıp hızla ayağa kalkarak Hakan'ı itti ve yanından geçerek kapıya doğru koşturdu. Hakan yetişip kolundan tutarak onu durdurduğunda Gül avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Dokunma bana," deyip Hakan'ın elinden kurtulmaya çalışırken ağlamaya başladı. "Yardım edin! İmdat!"

Hakan, Gül'ü çekiştirerek sandalyelerden birine oturmasını sağladı ve ürkütücü bir ifadeyle gözlerini kısarak, "Eğer kameraya konuşursan gitmene izin vereceğim," dedi usulca.

Gül şiddetle ağlarken inatla başını iki yana salladı. "Hayır, asla!"

Hâlâ direniyordu, başka bir durumda olsaydık onun bu azimli duruşunu takdir edebilirdim. Ama konu Buket olunca kimseyi tanımazdım, hele ki ona bu derece kötülük yapan bir kızı asla affedemezdim.

Biraz hava alma isteğiyle deponun çıkışına doğru yavaş adımlarla yürüdüm.

Hakan, Gül'e buz gibi tavırla, "Konuşmaya karar verdiğinde haber ver," dedi tehdit dolu bir sesle. Ardından o da peşimden geldi. Dışarı çıkınca arkamızdan kapıyı sıkıca kapattı ve sırtını kapının kirişine yaslayarak kollarını göğsünde birleştirip başını gökyüzüne çevirdi.

İç çekerek cebimden bir sigara çıkarıp dudaklarıma koydum ve paketi Hakan'a doğru uzattım. Hakan istemediğini belli ederek başını olumsuzca iki yana salladı ve kara gözlerindeki dalgın ifadeyle başını tekrar gökyüzüne çevirdi.

Sigara paketini cebime atarken ben de duvara yaslandım

ve hafif esen rüzgâra inat ellerimi siper ederek sigaramı yaktım. Çakmağın çıkardığı ses karanlıkta yankılanırken içime derin bir nefes çekip rahatlamaya çalıştım.

Aradan beş dakika geçmişti ki Gül, "Tamam. Gitmek istiyorum!" diye bağırdı içeriden. "Ne isterseniz anlatacağım."

Bu sözler üzerine Hakan hiç vakit kaybetmeden duruşunu bozdu ve kapıyı açıp hızla içerdi girdi. Ben de sigaramdan son bir nefes daha çekip yere attım ve peşinden içeri geçtim.

Kapıyı arkamdan yavaşça kapatırken gözlerim Gül'ü buldu. Buraya geldiği halinden hiç eser yoktu. Pes etmiş, dağılmış görünüyordu. Gözleri ağlamaktan kızarırken gözaltları şişmişti. Gözlerindeki boyalar akmış, yanağında izler bırakmıştı. Çaresizliği ve savunmasızlığı yüzünden okunuyordu.

"Hazırsan kamerayı çalıştıracağım," dediğimde bakışlarını bana çevirdi.

Cevabını beklemeden karşısına geçerek kamerayı ayarladım. Ekranda sadece Gül görünüyordu ve bakışlarını benden ayırmıyordu.

"Lütfen," deyip tekrar hıçkırdı. "Bunu bana yaptırma," dedi ve ağlayışı şiddetlendi.

"Konuş," dedi duygusuz bir sesle.

Gül ağlamaya devam ederken pes ederek bakışlarını kameraya çevirdi ve konuşmaya başladı.

"Buket hakkında konuşulan bütün her şeyi ben uydurdum, hiçbiri gerçek değildi. Buket'ten nefret ettiğim için, onu kıskandığım için hakkında yalanlar uydurdum. Dedikoduları

okula ben yaydım. Söylentilerin aslı yok. Hiçbiri doğru değil," dedi ve sustu.

Şimdi özür dileme sırasıydı. Tehditkâr bir halde Gül'e bakarken, "Devam et," dedim.

Gül, "Ben çok üzgünüm. Özür dilerim," dedi hıçkırıklarının arasından.

Bunu da söyledikten sonra kamerayı kapattım.

21

İzlediğim videoda Kağan'ın sesini duyduğum andan beri büyük bir şok yaşıyordum ve bir o kadar da büyük bir mutluluk hissediyordum. Kağan beni kurtarmak istemişti, beni bu yaşadığım cehennemden çekip çıkarmıştı. Gerçekten beni önemsiyordu. Bu düşünceyle yüzümde geniş bir gülümseme oluştu. Kağan'ın bunu benim için yapmış olması içimi sıcacık bir duyguyla doldurdu.

Hemen sıramdan kalkıp Kağan'ı bulmak için kendimi sınıftan dışarı attım. Cansu'nun arkamdan, "Hey, nereye?" diye seslendiğini duydum, fakat hiç durmadım.

Acilen Kağan'ı bulmam gerekiyordu.

Koridorda hızla yürürken Bahadır'ı gördüm. Elinde tuttuğu telefona dikkatle bakıyordu. Sanki ona baktığımı hissetmiş gibi gözlerini telefonundan ayırıp bana çevirdi. Gözlerimiz kesiştiğinde yüzünde yavaşça çarpık bir gülümseme belirdi ve bakışlarında, "Sana söylediklerimde haklıydım," dercesine küstahça bir ifade gizliydi. Demek ki o da videoyu izlemişti ve arka

plandaki sesin Kağan olduğunu anlamıştı. Hiçbir şey demeden gözlerimi ondan kaçırıp oradan ayrıldım. Önceliğim Kağan'ı bulmaktı.

Kağan'ı bahçede, bir kenarda yalnız başına dururken buldum. Sırtını duvara yaslamış, elleri ceplerinde duruyordu ve düşünceli bir hali vardı. Onu görmek bile kalbimi hızlandırırken ona karşı olan aşkım bir anda bütün bedenimi sarıp beni heyecan denizine doğru sürükledi. Öyle ki onun yanına varmak için sabırsızlandım.

Yanına ulaştığımda, "Kağan," diye söze başladım ve derin bir nefes alıp devam ettim. "Neden yaptın?" diye sordum.

Bakışlarını yüzüme çevirdi. "Yaptım, işte," deyip omuz silkti. "Birinin buna son vermesi gerekiyordu. Artık kimse seni rahatsız etmez."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. "Yaptığın şey herkesin üzerinde etkili oldu. Şimdiden bana olan bakışlar değişti."

Çenesinin kasıldığını gördüm. "Çok bile uzadı. Daha önce yapmalıydım," dedi ses tonu sertleşirken. "Gül de artık seninle uğraşmaz, rahat olabilirsin."

Gül için azıcık suçluluk hissettim. "Yaptığın şey için minnettarım, ama izlediğin yol pek hoş değildi, Gül şu an çok kötü hissediyor olmalı."

Dudaklarında varla yok arası bir tebessüm oluştu. "Gül için endişeleniyor musun yoksa?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Başımı olumlu anlamda salladım. "Evet," dedim doğruyu

söyleyerek. "Onu öyle görmek istemezdim, keşke hiç böyle bir şey yapmasaydı ve bu duruma düşmeseydi."

Kaşlarını öfkeyle çattı. "Sürekli üzgündün, gözümün önünde her gün tükeniyordun Buket. Buna son vermek için yapmayacağım şey yoktu. Konu sensen eğer ne Gül ne de bir başkası umurumda, kimseyi tanımam," dedi ciddi bir ses tonuyla.

Ani itirafı karşısında dudaklarım aralandı. "Sana söylemiştim, senin bana yaptıkların başkalarınkinden daha çok üzüyor beni."

Gözlerinden pişman olduğu anlaşılıyordu. "Artık seni üzecek bir şey yapmayacağım."

"Bir kez daha kalbimi kırmayacaksın, öyle mi?" diye sordum umutla.

Kağan bana doğru uzanarak ellerimi tuttu. Bakışları öyle derindi ki bu hali içimi eritti. "Bana güvenmeni istiyorum," dedi tüm samimiyetiyle. "Sana yaptıklarım için, kalbini acımasızca kırdığım için özür dilerim. Bir özrün yeterli olmayacağını biliyorum, ama şu anda elimden daha fazlası gelmiyor. Keşke söylediğim tüm sözleri geri alabilsem, seni kırdığım o akşamı zihninden silebilsem. O kadar pişmanım ki seni bugüne kadar yalnız bıraktığım için kendimden nefret ediyorum, yanında olabilseydim bunca kötü şeyi yaşamak zorunda kalmazdın," dedi kederli bir sesle.

Parmaklarımı dudaklarına koyup daha fazla konuşmasını engelledim. "Böyle söyleme, kendine kızmanı istemiyorum. Benim için her şey geride kaldı, tamam mı, şimdi yeniden başlayacağız. Sadece ikimiz," deyip sıcacık gülümsedim.

Kağan da gülüşüme eşlik etti. "Sadece ikimiz," dedi keyifle. Ardından yumuşak bakan masmavi gözleri yüzümde gezindi. "Sana bakmak güneşe bakmak gibi, içimi ısıtıyorsun. Seni çok özledim," diye itiraf ettiğinde yanaklarım kızardı.

İçim mutlulukla dolarken, "Ben de seni özledim," diye karşılık verdim.

Elini kaldırıp avucunu yanağıma koydu. "En çok neyini özledim, biliyor musun?" diye sorarken başparmağıyla dudağımın kenarını şefkatle okşadı. "Gülümsediğinde burada beni büyüleyen bir gamze oluşuyor, işte, en çok bunu görmeyi özledim. Özellikle de gülüşüne sebep olmayı, seni mutlu etmeyi özledim," deyip eğildi ve gamzemi usulca öptü.

İçim mutlulukla dolarken gülümsemem tüm yüzüme yayıldı.

"Beni affedebilecek misin?" diye sorduğunda kendimi daha fazla tutamadım ve dudaklarımı Kağan'ın dudaklarına bastırarak onu özlemle öptüm.

Kağan bu hareketimden keyif almışçasına benim çekingen, yumuşak öpücüğüme tutkuyla karşılık verdi ve damarlarımda ılık ılık dolanan heyecan bütün bedenimi sarıp dizlerimi titretti. Ardından Kağan'ın içimi ısıtan sevgi dolu öpücükleri çenemden kulağıma doğru bir yol izledi.

Sıcak nefesi kulağımı okşarken, "Sonsuza kadar yanımda ol istiyorum, ihtiyacım olan tek şey sensin," diye fısıldadı.

Şımarık bir şekilde kıkırdadım. Hissettiğim mutluluktan başım dönerken ayaklarım neredeyse yerden kesilecekti. Çünkü onun bana ihtiyacı olduğu gibi benim de ona ihtiyacım var-

dı. Onu seviyordum. Geçmişte beni kırıp içimi yakıcı bir acıyla doldursa da o acı bana her dokunuşunda, gözlerinde belirerek af dileyen her bakışında dinmeye başladı. Öpücükleriyse incinmişliğimi alıp götürdü, ona olan aşkımı daha da güçlendirdi. Heyecan aramızdaki tutkuyu besleyip kanıma karıştığında uzun zamandır varlıklarını unuttuğum kelebekler midemde çoğalarak bir anda havalandı.

Ah, merhaba kelebekler!

Kendimi öyle iyi hissediyordum ki biri çıkıp mutluluğun tanımını yapmamı isteseydi eğer, ona vereceğim cevap "şu an" olurdu.

Öğle arasında Cansu'yla birlikte sohbet ederek kantine indik ve ona Kağan'la aramda geçenleri en ince ayrıntısına kadar anlattım. Mutluluğuma eşlik ederek bana sıkıca sarılıp tebrik etti. Yemek için tost ve karışık meyve sularımızı aldık, masalardan birine geçip oturduk. Artık üzerimde beni rahatsız eden bakışlar olmadığı için kendimi çok iyi hissediyordum.

Cansu'nun bakışları yan tarafta kahve içen kıza kayınca, "Keşke bol kremalı kahve alsaydım ben de. Çok pis canım istedi," dedi kararsız kalmış bir şekilde.

"Az önce niye almadın?" diye sordum yerime yerleşirken.

"O zaman canım bu kadar çok istememişti ki" dedi yüzünü buruşturarak.

"Sınıfa çıkarken ben sana alırım bebeğim," dediğimde Cansu gülümseyerek bana öpücük attı. "Sen efsane bir arkadaşsın!" dedi neşeyle.

Cansu'nun bu içten samimi hallerine bayılıyordum. O yaşadıklarına rağmen çok tatlı, neşeli ve ayrıca güçlü bir kızdı. Bir şekilde başını hep dik tutuyor, sorunlarla nasıl mücadele etmesi gerektiğini de biliyordu. Hayatta birçok şeyin olumlu ve güzel tarafını görmeye çalışıyordu, modern zamanların Polyanası gibiydi, bardağın sürekli dolu tarafını görmeye meyilliydi. Etrafımızda kötü olaylar olsa bile pes edecek, sonra da oturup ağlayacak yapıda bir kız değildi asla.

Aptal Emre, neler kaçırdığının farkında mıydı acaba?

Yemeğimizi yerken Cansu Emre'den bahsedip durdu. Farklı konular açmaya çalışsam da ne yapıyor ediyor yine bir noktada konuyu Emre'ye getirmeyi başarıyordu. İyice sıkıldığım bir an bezgince iç çektim. Cansu'ya iddia olayını anlatmak ve Emre'nin gerçek yüzünü ortaya çıkarmak için içimde büyük bir istek duydum.

Ama kendimi güçlükle tuttum ve Emre'nin girdiği iddiayı Cansu'ya şimdilik anlatmamaya karar verdim. Çünkü bunu asla kaldıramazdı, yıkılırdı. Ben bile öğrendiğimde kendimi feci kötü hissetmiştim. Cansu kim bilir ne hissederdi? Ah, bunu düşünmek bile istemiyordum, aklıma gelen tahminler kalbimi büyük bir sıkıntıyla eziyordu.

Cansu'yla sınıfa çıktıktan sonra onu orada bırakıp Emre'ye mesaj atarak konuşmak istediğimi söyledim.

Birinci katta Emre'yi beklerken panoyu inceleyerek vakit geçirdim. Koskocaman asılmış Antalya gezisi afişi çok davetkâr gözüküyordu. Anneme bu akşam Antalya'dan bahsetmeyi aklımın bir kenarına not ettim. Umarım bir sorun çıkmaz ve

bu geziye gidebilirim diye düşünüyordum ki koridorun diğer ucundan gelen Egemen'i gördüm.

Onun bana doğru geldiğini görünce gözlerim iri iri açıldı ve mideme korku dolu bir kramp girdi. Lanet olsun! Egemen'le yalnız kalmak hiç iyi bir fikir değildi. Telaşla etrafıma bakındım ve saklanacak bir yer ararken hemen panonun arkasına girip gizlendim.

Ne de olsa Egemen'le en son hiç de hoş bir şekilde ayrılmamıştık, öyle değil mi?

Fakat benim her zamanki şansım ya da şanssızlığım mı demeliyim, bilmiyorum, bana yine güldü ve Egemen beni görüp seslendiğinde yüzüme yerleştirdiğim zoraki bir tebessümle panonun arkasından çıkmak zorunda kaldım.

"Buket?" dedi soru sorarcasına.

Sanki az önce yakalanmamışım gibi gayet rahat bir şekilde, "Evet?" diye karşılık verdim.

Eliyle panoyu göstererek, "Sen orada ne yapıyordun?" dedi eğlendiğini gösteren bir ifadeyle.

Omuz silktim. "Hiç."

Tek kaşını kaldırıp alay edercesine, "Benden saklanmaya çalışmıyordun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," derken sesim yüksek çıkmıştı. "Tabii ki de öyle bir şey yapmıyordum."

Gözlerini kıstı. "Ben de benden korktuğun için saklandığını sanmıştım, bak sen, nasıl da yanılmışım," derken dalga geçtiği öyle belli oluyordu ki bu hali sinirlerimi bozdu.

Aksi bir halde, "Senden niye korkayım ki?" diye sordum.

"Seni eve bıraktığım zaman bana pek nazik davranmamıştın ve bu beni biraz kızdırmıştı," dedi çarpık bir sırıtışla. "Hatırlıyor musun o akşamı?"

Korktuğumu anlamasın diye nefes almaya dahi çekinerek karşısında güçlü durmaya çalıştım.

"Endişelenme. Ben çoktan unuttum fıstık," diyerek bana doğru yanaştı. "Hem sana bir şey itiraf edeyim mi? Korktuğunda çok güzel oluyorsun, aynen şu an olduğu gibi aşırı derecede seksi," dediğinde kahverengi gözleriyle söylediklerini ispat edercesine beğeniyle bana baktı.

Bezgin bir ifadeyle gözlerimi devirerek iç çektim. Yüzümü buruşturup ona kötü bir bakış fırlattım. "İğrençsin!"

Pis pis sırıttı. "Ben içimden geçenleri söylüyorum."

"Yaptığın resmen sapıklık. Sözlerinle taciz ediyorsun. Bu kadar itici olmayı yalnızca sen başarırsın zaten."

Sözlerim karşısında utanması gerekirken Egemen aksini yaptı ve kahkahalara boğuldu.

Egemen'in yüzsüzce attığı kahkahaların sonu hiç gelmeyecek diye düşündüğüm sırada gözü bir noktaya takıldı ve bakışları orada kaldı. Sonra kahkahası aniden durdu, yüzü büyük bir ciddiyetle sertleşti. Ne olduğunu anlamaya çalışarak bakışlarını takip ettim ve arkamı dönünce Emre'nin bize doğru geldiğini gördüm.

Egemen yanımda bir küfür homurdanırken Emre, "Buket?" diye seslendi.

"Geliyorum," dedim ve Egemen'e dönüp iğrendiğimi belli eden bir bakış atarak yanından ayrıldım.

Emre'nin yanına vardığımda hemen, "O piçle ne işin var senin?" diye sordu. Nefretle kıstığı gözleri hâlâ Egemen'in üzerindeydi.

"Yok bir şey, boş ver onu. Kendince eğleniyor işte işsiz," diyerek konuyu kapatmaya çalıştım.

Emre bakışlarını ondan çekip bana döndü. "Seni rahatsız mı ediyor? Eğer öyleyse bunun hesabını sorarım," dediğinde sabırsızca Emre'nin sözünü kestim.

"Bırak şimdi Egemen'i," dedim sert bir tavırla. "Cansu senin için ne ifade ediyor, bana bunu söyle!" diye sordum aniden.

Emre garipseyerek yüzümü inceledi. "Bu nereden çıktı şimdi, neden böyle bir soru sordun?" diye karşılık verdi şaşkınlığını ele veren bir sesle.

Omuz silktim. "Merak ettim sadece, bana cevap ver."

Emre bana inanmadı ve yolunda gitmeyen bir şey olduğunu anlamışçasına gözlerini kıstı. "Neyin peşindesin Buket?"

Sakin bir ses tonuyla, "İddia olayını biliyorum Emre," diye itiraf ettim.

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz Emre'nin yüzü öfkeyle gerildi. Üzerime atılıp kolumu sıkıca tutarak beni sarstığında şaşkınlıkla ona bakakaldım.

Gözlerimin içine kızgınlıkla bakarken, "Nereden öğrendin bunu? Kim söyledi sana?" diye sordu.

O kadar sersemlemiştim ki ağzımı açıp konuşamıyordum bile. Emre nasıl bir anda böyle cani birine dönmüştü, aklım almıyordu. Onu daha önce hiç böyle görmediğim için neye uğradığımı şaşırdım.

Kolumu sıkıp, "Bana cevap ver! Kimden öğrendin?" diye sordu tekrar öfkeyle.

Canım yanınca kolumu Emre'nin ellerinden kurtarmak için çekmeye çalıştım. "Bırak beni!" dedim onun kadar öfkelenerek. "Ne yapıyorsun, delirdin mi?"

Emre gözlerini arka arkaya birkaç kez kırptı. Yaptığı kabalığın farkına vardığında kolumu bıraktı ve yüzü pişmanlıkla dolarken derin bir nefes çekti içine.

"Ben..." deyip dişlerini sıktı ve bir elini attığı ensesini sıvazladı. "Ben üzgünüm, bir anda ne oldu, anlamadım. Kusura bakma."

Acıyan kolumu ovalarken gücenmiş bir şekilde ona baktım. "Önemli değil," diye mırıldandım zayıf bir sesle.

Emre, "Bunu sana kim söyledi Buket?" diye sordu az öncekine nazaran sakin bir sesle.

"Bahadır söyledi. Doğru mu bu Emre? Yaptın mı?" derken büyük bir umutla bu sözleri yalanlamasını istedim.

Bir küfür homurdanırken ne yapacağını bilmez bir haldeydi. Cevap ortadaydı, Emre bu adiliği gerçekten yapmıştı. Bahadır bana doğruyu söylemişti.

Emre üzgün gözlerle bana baktı. "Cansu biliyor mu?"

Başımı usulca iki yana salladım. "Hayır, henüz söylemedim."

Acı çekermiş gibi bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Söyleme sakın, Cansu bilmesin. Onun öğrenmesini istemiyorum. Senin bile bunu bilmemen gerekirdi."

"Ne yazık ki öğrendim," dedim üzgün bir sesle. "Böyle bir

adiliği nasıl yapabildin Emre? Seni seven birinin duygularıyla nasıl oynayabildin?"

"Buket... ben..." deyip konuşamayarak sustu ve sıkıntılı bir nefes alırken iki elini birden saçlarından geçirip ensesinde tuttu.

"Bak, Cansu benim en yakın arkadaşım. Onu çok seviyorum ve her arkadaş gibi onun için en iyisini istiyorum. Cansu senin bu yaptıklarını öğrendiğinde onun ne hale geleceği hakkında bir fikrin var mı, yıkılacak. Senin yüzünden mahvolacak! Sen onun duygularını zerre kadar umursamıyor olabilirsin, ama ben umursuyorum! Senin aksine onun mutlu olmasını istiyorum!"

Emre sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. "Cansu'nun mutlu olmasını ben istemiyor muyum sanıyorsun?" diye sordu gücenmiş bir sesle.

"Buna sakın inanmamı bekleme Emre. Sen o iddiaya girip Cansu'yu kullanarak ne istediğini ortaya koydun zaten," dedim iğrenerek.

Emre kaşlarını çatarak ciddi bir sesle, "Ben Cansu'ya âşığım Buket," dedi aniden.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?" diye fısıldadım duyduklarıma inanamayarak.

Emre, Cansu'ya âşıktı. Peki, o zaman bu iddia olayı, bütün uzak durma çabaları, acımasız davranışlar neyin nesiydi?

"Beni duydun, Cansu'ya âşığım," diye yineledi sözlerini kesin bir dille.

Ona inanamayarak başımı iki yana salladım. "Bana sakın aşktan bahsetme Emre! Aşk başkasının duygularıyla oynamak

değildir. Hele de karşındaki kişiye sürekli kin kusmak hiç değildir ve senin Cansu'ya yaptığın tek şey bu. Geçmişte onu kırdığın yetmezmiş gibi şimdi de ısrarla onu üzmeye devam ediyorsun."

Emre kaşlarını çattı. "Sen benim ne hissettiğimi asla anlayamazsın Buket," diye çıkıştı sinirlenerek. "Cansu'nun hiçbir zaman benim olamayacağını bilmek bana acı verse de ben onu, onsuz kalmaya katlanacak kadar çok seviyorum."

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. Bu ne demekti böyle?

"Bir gün biri çıkacak, Cansu'yu kendine âşık edecek diye ödüm kopuyor, bir yandan da o biri hemen gelsin Cansu'yu mutlu etsin istiyorum. Bu iki düşünce kafamda çarpışıp deli gibi savaşırken beni çıkmaza sürüklüyor, delirecekmişim gibi hissediyorum. Ama ne zaman ona baksam, gülüşünü görsem Cansu'nun mutlu olacağı düşüncesi diğerine galip geliyor ve ben onun için kendimden vazgeçiyorum."

İçine düştüğüm hayretle, "O zaman neden iddiaya girdin?" diye sordum merak ederek. "Bunu Cansu'ya neden yaptın, hem de bir araba için?"

Emre kasvetli bir şekilde iç çekti. "Sen o iddiaya girdiğim için pişman olmadığımı mı sanıyorsun ya da o arabayı aldığımı mı düşünüyorsun?"

"Almadın mı?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Ben iddiadan çekilmek istedim, ama her şey için çok geç kalmıştım. Yaptıklarım için öyle pişmanım ki bu hatayı geri almak uğruna hayatımı ortaya koymaya hazırım, ama ne yazık ki geçmiş geri gelmiyor."

Emre bana içini dökerken onun için öyle üzüldüm ki "Ya-

pabileceğin bir şey olmalı," diye mırıldandım çaresiz çıkan sesimle.

"Yok," dedi umutsuzca. "Her sabah gözlerimi açtığımda bir günü daha Cansu olmadan geçireceğim için lanet ediyorum kendime, bu bana yüklenen bir ceza ve cezamı çekmek zorundayım," deyip bakışlarını yere doğru çevirdi ve dalgın dalgın bakarak bir süre sessiz kaldı. "İçim suçluluk duygusuyla kavruluyor," diye devam etti sözlerine.

Emre'nin içinde bulunduğu keder benim de içime işledi. "Bu durumu düzeltmelisin Emre, Cansu'yu kendinden uzaklaştırma. Çözüm bu değil, ikiniz de bu şekilde mutsuzsunuz. Böyle olmaz."

Emre ümitsizce iç çekti ve bakışlarını yerden kaldırıp tekrar yüzüme baktı. "Olmak zorunda," diye mırıldandı.

"Öğrenince senden nefret eder diye mi korkuyorsun, çekindiğin şey bu mu? İnan bana Cansu seni hâlâ çok seviyor, belki zor olur, ama bir şekilde düzelir her şey. Hem şunu da bil ki onu kendinden uzaklaştırmak için çabalıyorsun ya, bu davranışların Cansu'nun daha beter acı çekmesine neden oluyor."

Emre'nin yüzü asıldı. "Keşke her şey bu kadar basit olsa, ama bilmediğin başka şeyler var Buket, ben Cansu'yu daha fazla kirletmek istemiyorum. Onun iyi olması için benden uzak durması şart. Beni unutmalı."

"Neden bahsediyorsun, seni uzak tutan başka ne var ki?"

Emre sıkıntıyla derin bir nefes aldı. "Bana soru sorma Buket, sana anlatamam. Lütfen Cansu'ya konuşmamızdan bahsetme. İddia olayını da anlatma, senden tek istediğim şey bu. Cansu

bunların hiçbirini bilmesin," derken sesi çaresiz çıkıyordu.

Hiç istemesem de usulca başımı salladım. "Tamam," dedim.

Emre'nin sırrı bende kalacaktı, olanları Cansu'ya anlatmayacaktım.

Şimdilik.

22

CANSU

Sabah güne büyük bir mutlulukla gözlerimi açtım. Bugün Emre'ye gidecektim ve birlikte ödev yapacaktık. Tüm gün onunla yalnız kalacak olmam beni deli gibi heyecanlandırıyordu. Bu arada da aklıma sürekli ihtimaller geliyor, acaba sarhoşken söylediği o sözleri ayıkken de söyler mi diye düşünmeden edemiyordum. Bunun hayali bile beni mutluluktan uçurmaya yetiyordu.

Emre ve ben. Birlikte! Tüm gün!

Planım öncelikle Emre'nin en sevdiği keklerden pişirmekti. Buna bayılacaktı! Genelde yemek yapmaktan pek anlamasam da pasta, kurabiye, kek falan yapabiliyordum. Çok süper olmuyorlardı belki, ama bugün bu keklere çok özenip yapabileceğimin en iyisini yapmaya kararlıydım.

Bu aralar sürekli dinlediğim Iggy Azalea'nın *Bounce* şarkısını açtım ve kulaklıklarımı takarak mutfağa girdim. Bir yandan müzik dinleyip bir yandan da kek malzemelerini tezgâha çıkardım.

Annemin yaptığı gibi önce yumurtaları ve şekeri bir kapta on dakika kadar çırptım. Ardından gerekli olan diğer malzemeleri katarak tekrar çırptım. Karışım hazır olduktan sonra kalıba döktüm.

Ah, umarım harika olur diye içimden geçirirken kek kalıbını fırına attım. Sonra yüzümü buruşturarak mutfakta neden olduğum büyük karışıklığa baktım. Kek pişerken hızlıca etrafı topladım. Gözüm sürekli fırındaydı. Yanarsa eğer tekrar deneyecek vaktim yoktu. Bir an önce Emre'ye gitmek istiyordum.

Ah, aşk, sen neler yaptırıyordun böyle!

Fırının alarmı çalınca hemen keki çıkardım. Harika kokuyor, nefis görünüyordu. Kendimle gurur duyarken soğuması için tezgâha koydum ve hazırlanmak için odama doğru koştum.

Siyah dar kot ile üzerine kırmızı bir tişört giymeye karar vererek hızlıca seçtiğim kıyafetleri üzerime geçirdim ve aynanın karşısına geçerek kendime baktım. Evet, kırmızı üzerimde gerçekten de iyi duruyordu, dar kotum da vücut hatlarımı iyice ortaya çıkarıyordu. Bu kadar düzgün bacaklarım olduğunu hiç fark etmemiştim açıkçası. Bu farkındalık beni güldürürken ilk başta ne yapacağımı bilmediğim saçlarımı düzleştirerek açık bıraktım. Gözkapaklarıma siyah kalem çekip kırmızı rujla dudaklarımı iyice belirginleştirdim. Ardından deri ceketimi ve kırmızı Converse'lerimi giydim. Tamamen hazırdım. Kek tabağını bir poşete koyduktan sonra çantamı koluma taktım ve hızla evden çıktım.

Durağa vardığımda şansıma otobüs hemen geldi. Saatler-

ce beklemediğim için şükrettim. Hızlıca binip kartımı bastıktan sonra ileriye doğru yürümeye başladım.

"Affedersiniz... geçebilir miyim... ayy... dikkat edin..." diyerek otobüsün arka taraflarına doğru ilerlerken ayağına bastığımda bana kötü kötü bakan dedeye, "Kazayla oldu. Affedersiniz," diyerek ilerlemeye devam ettim.

Of! Otobüsler her zaman böyle tıklım tıklım olmak zorunda mı ya diye içimden yakınmaya başladım.

"Cansu! Sabah sabah seni görmek ne kadar güzel bir sürpriz," diyen bir ses duyduğumda o tarafa doğru döndüm.

"Hassiktir ya! Bende şans olsa zaten..." diye kendi kendime mırıldanırken içimden yer yarılsa da cumburlop içine girsem diye geçirdim. Bu sayede Deniz pisliğinin yüzünü daha fazla görmezdim.

"Bu tesadüf çok hoşuma gitti," diyen Deniz çoktan bana doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

"Hımm," diyerek geçiştirmek istedim, ama bir faydası olacağını sanmıyordum.

Deniz, "Naber?" deyip sırıttı.

Omuz silktim. "İyi," dedim ona bakmayı reddederek.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ben de iyiyim," deyince bakışlarımı yüzüne çevirdim ve sıkılarak iç çektim.

Hiç aldırmadı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu meraklı bir ifadeyle.

"Arkadaşıma gidiyorum, ders çalışacağız," diye yanıtladım soğuk bir sesle.

"Bir gün de bana gelsene. Bazı derslerde sıkıntı yaşıyorum. Birlikte çalışırız," derken artık pis pis sırıtmaya başladı.

"Yok ya! Asla böyle bir şey olmaz. Kendin çalış," diye tersledim.

"Yalnız ders çalışamıyorum ben. Senin engin bilgine ihtiyacım var, beni bundan mahrum mu edeceksin?" derken sesinde sahte bir gücenmişlik vardı.

Gözlerimi devirdim. "Deniz, defol git başımdan, sabah sabah şu tıklım tıklım otobüste seni hiç çekemem. Zaten darlandım, bir uza git ya!" dedim ve elimi kovarcasına salladım. "Hadi! Naş!"

"Olmuyor, ama böyle. Seninle maziye dayanan bir arkadaşlığımız olduğunu sanıyordum Cansu. Bir zamanlar çok yakındık."

"Ha?" diyerek kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Yakın mıydık?"

Yüzünde üzgün bir ifade belirirken başını salladı. "Seninle ayrı kalmanın beni ne kadar üzdüğünü bilemezsin. Eski günlerdeki gibi olmak istiyorum."

"Salak mısın sen Deniz! Hangi ara yakın olduk biz, benim hatırladığım tek şey senin laftan anlamayan, yapışkan bir pislik olduğun!"

Kaşlarını çattı. "Bana hiç şans vermedin!" dedi hafif sinirlenerek. "Eğer Emre olmasaydı..." deyip susarak dişlerini sıktı, çenesindeki kaslar seğiriyordu.

Bir adım geriye doğru giderken ona dik dik baktım. "Aramızdakilerin Emre'yle bir ilgisi yok, sakın onun hakkında atıp tutma!" dediğimde yüzünde sinir bozucu bir gülüş oluştu.

Küçümseyen bir sesle, "Hiçbir şey bilmemen o kadar acınası ki! Özellikle de Emre'yi bu şekilde savunman, içler acısı," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ne diyorsun oğlum sen?" dedim sinirlenerek.

Büyük bir umursamazlıkla omuz silkti. "Yakında öğrenirsin, merak etme."

Öfkeyle nefesimi verdim. "Daha fazla tepemi attırmadan bas git Deniz!"

"Gitmiyorum," dedi meydan okuyarak. "Burada duracağım," diyerek bana iyice yanaştı. "Burası hoşuma gitti."

Kızgın gözlerle yüzüne baktım. "Yaklaşma bana. Sürekli nereye geliyorsun, zaten gidecek yerim yok," diye isyan ettiğimde arsızca güldü.

"Yeni gelenlere yer açmak lazım."

"Ben yeni gelen birilerini görmüyorum, öteye git ya!"

Biraz gerilerken pis pis sırıttı. "Tamam, kızma hemen."

Ofladım. "Sen neden laftan anlamıyorsun? Eskisi gibi yine beni rahatsız etmeye mi karar verdin?" diye sordum.

"Bir şey yaptığım yok ki. Bütün yolcular gibi ineceğim durağı bekliyorum," dedi masum bir sesle.

"İyi! Sessizce bekle o zaman. Konuşup durma ve bana yaklaşma," dedim. Ardından cam tarafına doğru dönerek geçtiğimiz yerleri izlemeye başladım.

Deniz her durakta otobüs durduğunda üzerime doğru eğilse de sabrederek onun varlığını unutmaya çalıştım.

Bir süre geçtikten sonra arkamda hissettiğim sertlikle gözlerim kocaman açıldı.

"Oha! Ne yapıyorsun sen be!" diyerek Deniz'e döndüm ve tüm gücümle göğsüne yumruğumu geçirdim. "Hayvan herif!" diye yüksek sesle bağırdım. "Çekil git sapık!"

Yanımda duran bir teyze beni azarlayarak, "Kızım ne bağırıyorsun kulağımın dibinde. Sağır mı edeceksin sen beni!" dedi.

"Ne bağırmayacağım teyze ya. Çocuk bildiğin dayadı! Sapık bu! Tabii ki de bağıracağım. Atın bunu otobüsten," dedim.

Teyze kızgın bakışlarını Deniz'e yöneltirken, "Utanmaz seni!" dedi kınayarak. "Seni arsız!"

Ardından bana dönerek, "Gel kızım, gel. Şu tarafa geç sen," diyerek beni koruması altına aldı.

Rahat bir nefes alırken teyzeye teşekkür ettim ve yeni güvenli yerimde yolculuğuma ederken etrafı kesmeye başladım ve onu gördüm.

Hakan'ı.

Bütün dikkatim aniden ona odaklandı ve onu incelemeye başladım. Siyah dağınık saçları ve koyu renk gözleri vardı. Yüzünde, bir kaşından yanağına doğru inen yara izi çok belirgindi. Benim de dikkatimi hep bu yara izi çekiyordu. Girdiği büyük bir kavga sonucu bu izi almış olmalı diye düşündüm ve onu incelerken fark ettim ki yara izine rağmen çok yakışıklıydı. Fakat ona baktığımda hissettiğim tek şey ürkütücü bir karanlığın boğucu hissiydi.

Hakan'ın bir yıl önce bizim okula geldiği günü hatırladım. Aylarca kimseyle konuşmamıştı ve sürekli yalnız takılırdı, ta ki Kağan'ın çetesine girene kadar. Bu bir yıl okuldaki herkesin ondan korkmasına yetmişti. Heybetli duruşu, güçlü yürüyüşü, keskin delici bakışları insanları ondan uzak tutmaya yetiyordu. Sakin ve sessiz bir yapıda olmasıysa ona daha da esrarengiz bir hava katıyordu. İnsan onun yüzüne bakarken yüzündeki yara

izine odaklanıp nasıl olduğuna dair senaryolar kuruyordu ki bu senaryolar bile insanın tüylerini diken diken ediyordu.

Bakışlarım gözlerini bulunca o koyu renk gözlerinde gördüğüm "*Neden bana bakıyorsun*" dercesine uyaran donuk ifade ürpermeme sebep oldu. Bir an için gözlerindeki ifadeden ürktüm. Acaba kendisine bakmam onu sinirlendirmiş miydi?

Hemen gözlerimi kaçırarak bakışlarımı başka yöne çevirdim. Çok fena yakalanmıştım.

Bu sırada Deniz, koruyucum olan teyze engelini aşarak yine yanıma gelince bezgince iç çektim. Bu çocuk kadar yapışkan birini görmemiştim. Vazgeçmek nedir, bilmiyordu galiba.

Bu kez kaçacak yerim de yoktu. Of, bir an önce şu otobüsten insem de kurtulsam diye içimden geçirirken Hakan, Deniz'le arama girdi ve Deniz'i durdurdu.

Yüz ifadesi sertleşirken, "Bir durum mu var?" diye sordu Deniz'e.

Deniz bunu beklemiyor olacak ki bir an afalladı. Ardından kendini toplayarak, "Hayır," diye cevap verdi sakince.

Hakan başını hafifçe yana eğerken tehlikeli bir ifadeyle gözlerini kıstı.

"Bu tarafta yer yok, buradan gitsen iyi olur," derken sesi uyarı doluydu.

Deniz'in bakışları bir anlık bana kaydı, sonra yine Hakan'a döndü ve her ne kadar gitmek istemese de benden uzak bir köşeye doğru gitti. Hakan'la kavgaya girmekten korkuyordu anlaşılan.

Deniz gider gitmez Hakan'a döndüm. "Bunu yapmana

gerek yoktu. Kendim halledebilirdim," dedim aksi bir sesle.

Hayır, yani niye karışıyordu ki benim işime?

Deniz'in gidişini izleyen Hakan yavaşça başını bana çevirdi. Koyu renk gözleri o kadar soğuk bakıyordu ki içimin buz kestiğini hissettim. Sözlerimle hiç ilgilenmeyerek beni baştan aşağı ağır ağır süzdü. Ardından bakışlarını gözlerime çevirdiğinde neredeyse nefesim kesiliyordu. Gözlerini üzerime kilitleyerek dik dik bakması felaket tedirgin ediciydi. Acaba şimdi ne olacak diye düşünüp suspus bir şekilde beklerken o bir kelime dahi etmeden yanımdan geçerek başka bir köşeye gitti. Ardından bakarken tuttuğum nefesimi bıraktım ve cama doğru dönerek ineceğim durağın bir an önce gelmesini bekledim.

Otobüsten inerken Hakan'ın da benimle birlikte indiğini görünce kaşlarımı çattım.

Lan, bu otobüste onu tersledim diye beni bir kenara çekip dövmesin şimdi?

Yok be! O kadar da değil. Hem Hakan, Emre'nin evinde kalıyordu, büyük ihtimalle o da Emre'ye gidiyor olmalı diye düşündüm ve Hakan'ı kafamdan silip attım. Fakat ben yine de yolumu uzatıp farklı bir sokaktan eve yürüyeyim diyerek adımlarımı hızlandırdım. Tam sağdaki sokağa giriyordum ki arkama kısa bir bakış attım.

Hakan'ın hâlâ peşimden geldiğini görünce bir an korkmadım değil. Bu neden şimdi normal yoldan gitmiyordu da benim gibi yolunu uzatmıştı ki?

Beni mi takip ediyordu acaba? Yok be, işi gücü yok, benim peşime mi düşecekti yani? Ah, hiç sanmıyordum, tesadüf-

tür, eve gitmeden markete falan uğrayacaktır deyip kendimi rahatlattım ve çaktırmadan omzumun üzerinden geriye bir bakış daha attım.

Of! Hakan peşimden gelmeye devam ediyordu! Hay edeyim böyle işe!

Kesinlikle benim için intikam planları vardı. Ya da beni zorla köşeye sıkıştırıp korkutmaya çalışacaktı. Onda bu potansiyeli görebiliyordum. Keşke otobüste ona aksi davranmasaydım diye içimden hayıflanmadım değil yani.

Adımlarımı hızlandırıp geriye doğru tekrar baktığımda Hakan'ın da adımlarını hızlandırdığını gördüm.

Siktir!

Bir anda telaşa kapılıp etrafıma bakındım. Sonra kendimi toplayıp yerde duran büyükçe bir taşı kaparak Hakan'a döndüm.

"Beni takip etmeyi bırak. Yoksa bu taşı kafana yersin," diye bağırdım.

Yüzünde şaşırdığı belli olan bir ifadeyle bana baktı. "Seni takip etmek mi?" diye sordu yavaşça.

Kaşlarımı çattım. "Neyin peşindesin, bilmiyorum, ama beni korkutamazsın, seninle baş edebilirim. Anladın mı beni?"

Gözlerinden kibirli bir parıltı geçti. "Seni neden korkutmak isteyeyim ki?" dedi kayıtsız bir sesle.

Bozulduğumu saklamak istercesine öfkeme tutundum. "Eğer beni korkutmak için planların yoksa niye peşimden geldin o zaman?" diye çıkıştım.

Tek kaşını alay ederek kaldırdı. "Ben sadece evime gidiyorum ve nerede kaldığımı biliyorsun, Emre'nin evinde," derken

son kelimelerini vurgu yaparcasına sert söylemişti.

"Biliyoruz herhalde," dedim huysuz bir tavırla. "Peki, kısa yoldan eve gitmek varken neden benim gibi iki sokak yolunu uzattın?"

Bana doğru bir adım atıp karanlık gözlerini gözlerime dikti. "Canım fazladan yürüyüş yapmak istedi belki," dedi sinir bozucu bir sakinlikle.

Bütün bedenimden beni derinden sarsan bir ürperti geçti. İyice açtığım gözlerimle etrafı kolaçan ettim. Bir şey yapması halinde nasıl kurtulacağımı düşünmeye başladım.

"Şimdi daha fazla vaktimi almadan yolumdan çekil," dedi alçak sesle ve yanımdan geçip gitti.

Arkasından şaşkın şaşkın bakarken, "Ayı," diye mırıldandım. "Dağ ayısı!"

Elimdeki taşı sinirle kenara atarak kendimi topladım ve peşinden Emre'nin evine doğru yürümeye başladım.

Hakan kapıya çoktan ulaşmışken ben de ona yetiştim. Bana yandan gözucuyla şöyle bir baktıktan sonra anahtarlarını çıkarmak için elini cebine attı, fakat ondan önce davranıp zile bastım.

Kapı açıldığında karşımda Emre yerine bir kız gördüğümde bundan hiç hoşlanmayarak kaşlarımı çattım ve memnuniyetsizce kızı süzdüm.

Esmer olan kız ev sahibi edasıyla kapıyı ardına kadar açıp bir Hakan'a, bir bana baktı. Rahat tavırları vardı ve bizi gördüğüne şaşırmışa benziyordu. Uzun boylu zayıf bir kızdı ki kıyafetiyle de bunu göstermekten hiç sakınmamıştı. Siyah bir taytla üzerine uzun bir gömlek giymişti, gömleğinin üst düğ-

meleri açıktı. Uzun siyah saçları vardı ve fön çektirdiği her halinden belliydi. Renkli gözlerini siyah kalem ve rimelle iyice belirginleştirmişti. Dudakları dikkat çekecek kadar kalındı. Teniyse tamamen pürüzsüz görünüyordu, yüzünde tek bir leke bile yoktu.

"Sen kimsin?" diye sordum alacağım cevaptan korkarak.

Sorum karşısında gülümseyince diş macunu reklamındaki oyuncuları aratmayacak kadar beyaz olan dişleri ortaya çıktı.

"Ben Sevda. Emre'nin arkadaşıyım."

Yüzümü huysuz, küçük bir kız gibi astım. "Emre yok mu?" diye sordum hemen.

"Emre içeride," diyerek elini içeriye doğru salladı. "Çağırayım mı?"

İçimde fırtınalar koparken kaba bir tavırla, "Gerek yok," deyip kızı iterek içeriye girdim.

Salona girdiğimde Emre'yi görünce, "Merhaba," dedim iğneleyici bir sesle. "Ödev için geldim."

Sakince karşılık verdi. "Merhaba," dedi, daha sonra Hakan'a dönüp tokalaştı.

"Geç kaldın dostum," dediğinde Hakan bana kısa bir bakış atarak, "Gelirken bazı engellere takıldım," dedi.

Gözlerimi devirip bu sözleri duymazlıktan gelerek kendimi koltuklardan birine attım, fakat yanaklarımın kızarmasına engel olamamıştım. Herkes oturduktan sonra utanarak altdudağımı dişledim ve kek tabağını koyduğum poşeti yavaşça çıkararak açtım.

Bakışlarımı Emre'ye çevirdim. "Senin sevdiğin keklerden getirdim."

Emre'nin gözleri memnuniyetle parlarken gülümsedi. "Çikolatalı kek mi?" diye sordu.

Başımı onaylayarak salladım. "Evet," dedim neşeyle.

"Süpersin," dediğinde kalbim hızlı hızlı atmaya başladı ve bir heyecan dalgası içimi esir aldı.

Keklerle dolu tabağı Emre'ye uzattım. Bir dilim keki alıp Sevda'ya verdiğinde yüzümdeki gülümseme kayboldu.

Emre bir dilim de kendine aldı ve keyifle ısırdı. "Güzel olmuş," dediğinde kendimi zorlayarak tekrar gülümsemeyi başardım.

O anda evden çıkmadan önce kurduğum hayaller tuzla buz oldu adeta. Fazlalık gibi hissettim kendimi, sanki onlar evin sahipleri, bense istenmeyen kişi gibiydim. Oysa ne hayallerle evden çıkmıştım. Canım sıkılarak kek tabağını orta sehpaya bıraktım.

Sevda kekten bir ısırık aldı ve çiğnerken, "Ben aslında meyveli keki daha çok severim. Keşke ondan olsaydı," dediğinde kendime hâkim olamayarak, "Çok da bir tarafımdaydı," diye mırıldandım aksi bir şekilde.

Sevda gözlerini kırpıştırarak, "Pardon?" dediğinde Emre yüksek sesle boğazını temizledi ve bir perde misali sözlerimi saklarken bana öldürecekmiş gibi baktı.

"Ödeve başlasak iyi olacak sanırım," dedi kızgın bir sesle ve oturduğu yerden kalktı, odalardan birine girip gözden kayboldu. Bir süre sonra elinde bir dolu kitapla bana doğru geldi ve kitapları kucağıma bıraktı.

"Kitapların hepsi burada," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ha?" dedim anlamayarak.

"Kitaplar diyorum. Kaynakların hepsi bunlar işte. Bir an önce başlasan iyi olur," dediğinde şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Nasıl yani? Ben mi yapacağım bütün ödevi?" dedim inanamayarak. "Tek başıma?"

Sakin bir halde omuz silkti. "Evet," diye yanıtladı beni. "Arkadaşlarımla ilgilenmeliyim. Yardım etmemi bekleme," dedi ve Sevda denilen kızın yanına giderek oturdu.

Öküze bak be! Ödevi resmen üzerime yıktı.

İçimden küfürler etsem de el mahkûm ödevi yapmaya başladım. Ara sıra da Emre'yi kesmeyi ihmal etmiyordum tabii. Sevda'yla koyu bir sohbete girmişler, hem Hakan'ı hem de beni unutmuşlardı resmen. Gıcıklar!

İç çekerek Hakan'a bir bakış attım. O sırada ceplerini karıştırarak bir sigara paketi ve çakmak çıkardı. Paketten aldığı sigara dalını dudaklarına koyarken paketi önündeki sehpanın üzerine fırlattı. Sigarasını yakıp derin bir nefes çektikten sonra dumanı ağır ağır üfledi ve rahat bir tavırla arkasına yaslanıp sigarasını içmeye devam etti.

Kaşlarımı çatarak Hakan'ın bütün hareketlerini izlerken ona kızgın gözlerle baktım. Cidden yani evde sigara mı içecekti?

Kendisini izlediğimi fark edince koyu renk gözlerini kısarak sigarasından derin bir nefes daha çekti ve dumanı bu kez bana doğru üfledi.

"Ne var?" diye sordu soğuk bir sesle. "Ne bakıyorsun?"

Kınayıcı bakışlarımla yüzümü buruşturdum. "Evdeyiz," dediğimde rahat bir tavırla sigarasından bir nefes daha çektikten sonra, "Ee, ne olmuş?" diye sordu kayıtsız bir şekilde.

Gözlerimi iri iri açtım. "Rahatsız olabileceğimizi düşündün mü hiç? Ben oluyorum da!" dedim sertçe.

Derinden gelen alçak bir sesle, "Sence bunu umursuyor muyum?" diye sorarken meydan okurcasına gözlerimin içine baktı. Ardından bacaklarını önünde duran sehpaya uzatıp bir ayağını diğerinin üzerine atarak sigarasını içmeye devam etti. Her nefesten sonra sinir bozucu bir tavırla dumanı bana doğru üflemeyi de ihmal etmedi tabii ki!

Yumruklarımı öfkeyle sıkıp içimden sabır diledim ve gözlerimi ondan çekip kendi kendime, "Sosyopat!" diye mırıldandım.

Neredeyse bir saattir ödevle uğraştıktan sonra artık ara vermem gerek diye düşündüm. Zaten bir türlü dikkatimi toplayamıyordum. Çünkü Emre ve Sevda ortalıkta görünmüyordu. Az önce birlikte salondan çıkmışlardı ve gidiş o gidiş.

Aklım Emre'deydi. Ne yapıyorlardı acaba?

Kitapları ve defterimi kenara koyarken gözüm sehpaya takıldı. Getirdiğim kek tabağının boşaldığını görünce Hakan'a ters ters baktım.

"Ya of! Keklerin hepsini yemişsin. Bunlar senin için değildi," diye sitem ettim.

"Bir şeye benzemiyorlardı zaten. Aç olmasaydım yemezdim."

Yüzsüzlüğü karşısında ağzım bir karış açık kaldı. "Sen ne pişkin bir şeysin ya!" diye haykırdım ve önünde duran sehpadan bir hışımla tabağı çekip aldım. "Hem hepsini yiyorsun hem de beğenmiyorsun!"

Büyük bir umursamazlıkla omuzlarını silkti. "Açık sözlü olmak suç mu?"

"Seninki açık sözlü olmak değil, terbiyesizlik!" diye çıkıştım sinirli bir şekilde.

"Ne var?" diyerek kaşlarını kaldırdı. "Güzel yapamamışsın işte, bir dahakine daha da özenerek yap."

Öfkeyle soludum. "Emredersiniz! Başka bir arzunuz var mı Hakan Bey!" dedim iğneleyici bir sesle.

Bir gözünü hafifçe kıstı ve düşünüyormuş gibi yaparak parmaklarını çenesinde gezdirdi. "Mantı açmayı biliyor musun?" diye sordu ciddi bir sesle. "Bir sonraki gelişinde mantı getir."

Kızgınlık ve şaşkınlık arasında sıkışıp kalarak aval aval Hakan'a baktım. Bu halim karşısında dudaklarında keyif aldığını gösteren bir tebessümün izlerini görür gibi oldum, ama pek emin olamadım.

Kendimi toplayınca öfkeyle kaşlarımı çattım. "Seni utanmaz, yüzsüz! Zıkkım ye emi," diye yüzüne doğru bağırdım ve elimde boş tabakla içimden Hakan'a küfürler ederek mutfağa gittim.

İçeri girdiğimde gördüğüm manzara karşısında dudaklarım aralanırken taş bir duvara çarpmışım gibi öylece kalakaldım. Emre ve Sevda denilen şıllık öpüşüyordu. Emre'nin bir eli kızın belinde duruyor, bir eliyle de saçlarını tutuyordu. Emre benim geldiğimi fark ettiği halde bakışlarını benden ayırmadan kızı öpmeye devam etti. O kadar istekli öpüşüyorlardı ki kız nefes nefese bir halde Emre'nin üzerine eğiliyor, Emre'yse hiç geri çekilmeden kızın her hareketine ona daha da sokularak karşılık veriyordu.

Onları öyle görünce biri kalbimi sıkıştırıyormuş gibi hissettim. Acı binlerce sivri uçlu iğneye dönüşerek kalbimi hedef almış gibiydi. Hissettiğim kıskançlık ve hayal kırıklığı ruhumda birikip beni sonsuz bir üzüntüye doğru çekti. O an yok olmak, ufalanıp dağılmak, yoğun bir şekilde sızlayan kalbimi çıkarıp atmak istedim.

Ben ne olduğunu anlamadan elimdeki tabak yere düştü. Mutfakta yankılanan yüksek sesle üzüntümü bir kenara itip içinde bulunduğum sersemlikten çıktım ve bacaklarımı yürümeye zorlayarak arkamı dönüp salona geçtim.

Emre peşimden gelerek, "Cansu," diye seslendiğinde ona döndüm.

Üzgün bir ifadeyle, "Sana olan hislerimi bildiğin halde gözlerimin içine baka baka o kızı öptüğüne inanamıyorum," derken hissettiğim hayret sesime de yansıdı.

Emre kaşlarını çattı. "Neden yapmayayım?" diye sordu acımasızca.

Ne kadar üzüldüğümü göremiyor muydu?

"Çünkü ben..." demiştim ki sabırsızca soluyarak sözlerimi kesti.

"Sen kimsin ki bana hesap soruyorsun? Ne istersem yaparım, hayatıma kimse karışamaz, hele sen, asla karışamazsın!" dedi sertçe.

Öfkem damarlarımda dolanmaya başladı. "Doğru!" diye bağırdım yüzüne doğru. "Eskisi gibi sevgili değiliz! İstediğini yapmakta özgürsün tabii! Ben kimim ki!"

"Aynen öyle," diye tersledi beni. "Anlamış olman güzel!"

Ona iğrenerek baktım. "Eskiden de aynı şerefsizliği yapmıştın zaten. Ardından bir anda beni terk ettin. Bir açıklama bile yapmadın," dedim.

"Sana ne o zaman ne de şimdi açıklama yapmak zorundayım. Bitmesini istedim ve bitirdim. Vazgeç artık Cansu. Düş yakamdan."

Sözleri tenimde yara açarcasına canımı acıttı. Gözyaşlarım gözlerimi yakmaya başlarken ağlamamak için direndim, ama gözlerimin hafifçe dolduğunu hissedebiliyordum.

"Neden bu kadar acımasızsın?" diye sordum yılgın bir sesle.

Bir an için Emre tereddüt ediyormuş gibi geldi. Gözlerinden bir kibritin yanıp sönmesi gibi kısa bir süre için pişmanlık dolu bir ifade geçti. O alev o kadar hızlı söndü ki Emre yine o ruhsuz ve ifadesiz insana dönüştü.

Sıkıntılı bir halde iki elini birden götürdüğü yüzünü sıvazladı ve ellerini indirdiğinde, "Kes artık!" diye bağırdı bir anda. "Sen böyle davrandıkça yaşadıklarımızın hata olduğunu düşünüyorum," derken acımasızlığına devam etti.

"Hayır," derken bunu vurgularcasına başımı salladım. "Hata değildi."

"Bak Cansu," dedi sabırsızca, beni ikna etmeye çalışıyor gibiydi. "Seninle olmak güzeldi, hepsi bu. Birlikte iyi vakit geçirdik, ama bitti. Kabul et bunu. Benim için bir anlam ifade etmeyen geçmişimizi sürekli dile getirmenden bıktım. Anılarda yaşamayı bırak artık."

Başımı hayretle iki yana salladım. "Nasıl böyle acımasız

olabilirsin? Ben sana değer verirken sen nasıl bir hiçmişim gibi davranabilirsin! Benim için ne düşünürsen düşün Emre, ama ben bu şekilde konuşmanı hak etmiyorum. Seninle yaşadığım her an benim için özeldi, şimdi gelip de bu sözlerle bütün güzel hatıralarımı lekeleme."

Emre gözlerini kapatıp derin bir soluk aldı. Tekrar gözlerini açtığında gözlerimin içine tuhaf, ısrarlı bir ifadeyle baktı. "Bana değer verme Cansu," dedi öfkeyle, fakat sesi ne kadar öfkeli çıksa da altında gizlediği yalvaran bir ton vardı. "Unut beni, sil at yaşadıklarımızı. Kendi yoluna git, ben öyle yapıyorum."

Bir an çaresizce yılgın hissettim kendimi, omuzlarım düştü ve bakışlarım istemdışı Sevda'ya kaydı. Emre peşimden gelince Sevda da gelmişti. Kapının kenarına yaslanmış, pürdikkat bizi izliyordu.

Sevda'nın acıyan bakışları altında ezilirken *'Aşk böyle bir şey işte'* diye düşündüm. Gurur söz konusu dahi olmazdı. Ama artık öyle yorulmuştum ki az da olsa çabalayacak gücüm kalmamıştı ve o an pes ettim. Eskiden hep bir umudum vardı, ben de bu umudun peşinden koşuyordum, ama artık farkına vardım ki boşunaymış bütün yaptıklarım. Daha fazla onun peşinden koşmayacak, beni kırmasına daha fazla izin vermeyecektim.

Kalbim bir kalpsizin elindeydi ve hiç tereddüt etmeden istediği zaman canımı yakıyordu. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, boşa kürek çekiyordum ve benim artık ne tutunacak umudum ne de çaba harcayacak gücüm kalmıştı.

Bakışlarım, tekrar Emre'ye çevirdiğimde üzgünce yüzüne baktım.

"Haklısın," dedim usulca. "Artık yoruldum. Çabalamaktan usandım. Buraya kadar. Buna daha fazla devam etmeyeceğim," dedim alçak sesle.

Emre kaşlarını çatarken yüz ifadesi sertleşti. Çenesini sıktığını görebiliyordum ve omuzları gergin duruyordu.

"Şu kızla," deyip başımla kızın olduğu tarafı işaret ettim. "Onunla mutlu musun?" diye sordum buruk bir sesle.

Yavaşça yutkundu. Olumlu anlamda ağır ağır başını salladı.

İşte, o an içimde bir şeyler kırıldı, kalbim büyük bir sızıyla dağlandı sanki, umutlarım kuruyup soldu. Üzüntüm iliklerime kadar süzülüp tüm hücrelerime yayıldı, bir an nefes alamadığımı hissettim. Boğazıma çöken şiddetli bir yumru vardı ve Emre'yi tamamıyla kaybettiğimi bana haykırırcasına her saniye daha da ağırlaştı.

"Peki," diyerek bakışlarımı kaçırdım ve başımı önüme eğdim. Gözlerim kalbimin sızısını vurgularcasına yanmaya başladı.

Sakın, Cansu! Sakın ağlayayım deme diye içimden geçirerek akmak için ısrar eden gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

Yüzüme zar zor yalandan küçük bir gülümseme yerleştirip başımı kaldırdım ve son kez Emre'nin gözlerinin içine baktım.

"Sen mutluysan ben de mutluyum," diye fısıldadım.

Emre'nin yüzü acıyla çarpıldı, bakışları yumuşarken ondan gelecek bir cevap beklemeden arkamı döndüm ve eşyalarıma doğru yöneldim.

Emre peşimden gelerek, "Cansu, bekle," dedi üzgün bir sesle. Fakat hiç aldırmadım.

Kenarda duran koltuğun üzerinden çantamla ceketimi

kaptığım gibi evden çıktım. Gözyaşlarımı serbest bırakarak merdivenleri hızlıca inmeye başladım. Her bir gözyaşı damlası yanaklarımdan usul usul süzülürken Emre gibi birine âşık olup değmeyen birine kalbimi verdiğim için kendimden nefret ettim.

Son basamağa geldiğim zaman hüznümün ağırlığına daha fazla dayanamadım ve olduğum yere çökerek basamağa oturdum. Hızlı hızlı nefes alıp verirken ruhuma kadar yayılan acıyı kusmak istercesine hıçkırarak ağladım. Perişan ve üzgündüm. Emre kalbimi çıkarıp paramparça ettikten sonra rasgele yerlere savurmuştu. İçimde sanki asla dinmeyecekmiş gibi hissettiğim kocaman bir sızı vardı.

Kafamı ellerimin arasına almış hıçkırarak ağlarken bir süre sonra güçlü adımlarla basamakları inen ayak sesleri duydum, fakat hiç aldırmadan merdivenlerde oturmaya devam ettim. Şu an kimseyi umursayacak halim yoktu.

Kimse kim? Siktirsin gitsin!

Koyu renk kot giymiş biri önümde durunca gelenin kim olduğunu anladım.

Bu Hakan'dı.

Başımı kaldırmadan, "Eğer benimle dalga geçmek için geldiysen yemin ederim seni öldürürüm," dedim büyük bir kızgınlıkla.

"Oradan bakınca pisliğin teki gibi mi görünüyorum?" diye yanıt verdi ifadesiz bir sesle.

Bu tavrı karşısında şaşırarak başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Birazcık," diye itiraf ettim. "Alınma sakın."

Dudakları çok hafif seğirdi ve yanıma oturduğunda şaşkınlığım daha da arttı. "Ne yapıyorsun?" diye mırıldandım.

Omuz silkti. "Oturuyorum," dedi sakince. "Bir sakıncası mı var?"

Dağılmış halime daha fazla şahit olmasını istemediğim için, "Burası benim yerim ve yalnız kalmak istiyorum, git buradan," diye yanıt verdim.

Tek kaşını kaldırıp yüzüme baktı. "Sessiz kalacağım, bu şekilde oturabilir miyim?"

Burnumu çekerek bakışlarımı ondan alıp önüme çevirdim. Cevap vermedim, belki de yanımda birinin olması iyi hissettirir diye düşündüm, bilmiyordum. Hakan suskunluğumu "Evet" olarak algılayıp oturmaya devam etti. Ben de onun yanımdaki varlığına aldırmadan incinmişliğimi haykırırcasına akan gözyaşlarımın art arda süzülmesine izin verdim.

Hakan, "Emre'yi kafana takma. Bazen piçin teki olabiliyor," dedi beni şaşırtacak kadar yumuşak bir sesle.

Omuz silktim. "Takmıyorum zaten," diye cevap verdim.

"Ağlıyorsun," diye yanıtladı beni.

"Hayır. Ağlamıyorum," diye itiraz ettiğimde cebinden bir peçete çıkarıp bana uzattı.

"Al şunu," dedi.

Peçeteyi aldım ve yanaklarımı kurulayarak burnumu sildim.

"Keşke bugün buraya hiç gelmeseydim, o zaman bunlar olmazdı. Hepsi benim suçum. Başıma gelen her şeyi hak ediyorum ben."

"Kendini suçlama," dediğinde ona aldırmadım ve içimdekileri dökmeye devam ettim.

"Ben çok aptalım. İşe yaramazın tekiyim. Her şeyi batırıyorum. İyi yaptığım hiçbir şey yok. İnsanlığa bir iyilik yapıp kendimi sonsuza dek eve kapatmalıyım."

"Umurundaysa eğer yemek konusunda iyisin. Kekler çok güzeldi," dediğinde elimin tersiyle yanağımı silerken başımı ona çevirdim.

Hafif bir şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordum boğuk bir sesle.

Başını salladı. "Kesinlikle," diye cevap verdi.

"Yalancı," dedim huysuz bir tavırla. "O kadar da güzel değildi. İyi hissetmem için böyle söylüyorsun."

Dudaklarında ufak bir tebessümün hayaleti dolaştı. "İşe yarıyor mu peki?" diye sorduğunda kendime engel olamayarak gülümsedim.

"Evet," diye yanıtladım ve derin bir iç çekişten sonra sözlerime devam ettim. "Şey... sanırım sana bir özür borçluyum."

"Bak sen..." dediğinde ses tonu kibirliydi. "Dinliyorum."

"Sabah sana otobüste çıkıştığım için üzgünüm, kusura bakma."

"Sorun değil."

"Deniz'e karşı bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sen olmasaydın beni rahatsız etmeye devam ederdi, sağ ol," deyip mahcup bir şekilde gülümsedim.

"O zaman iyi ki müdahale etmişim," derken bir kaşını soru sorarcasına kaldırdı.

Dudaklarımdaki gülümseme büyürken başımı salladım. "Evet, öyle," diye cevap verdim sevecen bir şekilde.

"Sabahki çıkışından sonra şimdi böyle düşünmen beni rahatlattı," dedi bana sataşarak. "Peki, şimdi nasılsın, kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu bu kez.

"Evet, iyiyim," deyip burukça gözlerinin içine baktım. "Her ne kadar şu an ağlamaktan berbat ve perişan görünsem de ve içimdeki boğucu his geçmeyecekmiş gibi hissetsem de... toparlanırım, merak etme," diye takıldım acizliğimi şakaya vurmaya çalışarak.

Derin bir şekilde iç çekerken başını önüne çevirdi. "Ara sıra olur böyle şeyler, insan kendini kaybolmuş hisseder, sanki bir daha eskisi gibi olmayacağını, asla düzelmeyeceğini sanır," dedi dalgın ve yorgun bir sesle.

Ona bakarken gülümsemem yüzümde kayboldu. Böyle konuşacak kadar ne yaşamıştı acaba?

"Ama zaman gerçekten de tüm acıların ilacı, en imkânsız acıları bile iyileştiriyor," deyip bir kez daha iç çekti ve ayağa kalktı. "Her neyse, artık gitsem iyi olacak," dedi hâlâ yorgun çıkan bir ses tonuyla.

"Tamam," dedim güçlükle. "Her şey için teşekkürler."

Önemli değil dercesine başını salladı ve bana bir kez bile bakmadan yürüyüp gitti, gözden kaybolana kadar arkasından şaşkınlık ve merak içinde kalarak bakakaldım. Onun gibi birinin bana neden böyle ilgili davrandığını anlayamadım. Hakan'a bakmak dahi beni tedirginliğe sürükleyip tüylerimi diken di-

ken ederken az önce beni yalnız bırakmayıp yanımda olduğunu göstererek bir nevi teselli etmeye çalışması beni oldukça şaşırttı.

Ateşle buzun şiddetli bir şekilde karşı karşıya gelmesi gibiydi bu. Bazen tavırları buz misali kan dondurucu, bazense insanın kalbini ısıtacak derecede ılık bir ateşti.

Bu nasıl bir tezattı böyle?

23

Hafta sonu evde yalnız kalarak dinlenmek istedim. Annem alışverişe çıkmayı önerdiği halde onun bu isteğini reddettim ki ben alışverişe asla dayanamazdım. Ama bugün benim günüm olsun istiyordum, akşama kadar evde kalıp keyif yapmayı planlıyordum.

Annem bu aralar çok yoğun çalışıyordu. Büyük bir çabayla babamın buradaki işlerini devam ettiriyordu. Tam bir iş kadını gibi olmuştu. Sürekli notlar alıyor, telefonu hiç susmuyor ve telefonda durmadan birilerine onu bunu yapmalarını söylüyordu. Ayrıca, ben ve evle ilgilenmesine rağmen yine de disiplinli bir şekilde her şeyi hallediyordu. Toplantılara ve yemeklere katılıyor, sürekli koşturuyordu. Onu böyle görmek beni şaşırtıyor, fakat bir o kadar da onunla gurur duymamı sağlıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar istekli ve hırslı görmemiştim.

Odama geçip yatağıma uzanarak tembellik yapıp, dergi karıştırıp müzik dinleyerek zaman geçiriyordum ki bu sırada

telefonuma mesaj geldiğini haber veren sesi duydum. Telefonu elime alınca mesajın Kağan'dan geldiğini gördüm ve yüzüme engel olamadığım bir gülümseme yayıldı. Aynı anda midemdeki kelebekler de yavaş yavaş kıpırdandı. İşte, Kağan'ın üzerimdeki etkisi diye düşündüm. Beni her zaman heyecanlandırıyor, içimi tarif edemeyeceğim kadar sıcak bir hisle dolduruyordu.

Dışarı çıkmaya ne dersin? Seni almaya geliyorum, hazırlan.

Başımı iki yana sallarken aptal apal sırıtıyordum. Yine her zamanki gibi buyurgandı. İkinci bir mesaj bildirim sesi duyunca gelen mesajı açtım.

Geçen seferki gibi giyinip beni delirtmeyeceğini umuyorum :)

Kıkırdarken abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. Gülücük bile yapmıştı ya! Of, bu kadar tatlı olmak zorunda mıydı acaba!

Neşeyle, "Tatlı öküzüm benim!" diye mırıldanarak yatağımdan kalktım ve dolabımın karşısına geçip hazırlanmaya başladım.

Üzerime krem renk ip askıları olan, bel kısmından büzgülü tulum giydim, seçtiğim ayakkabıyla çantaysa siyah renkti. Saçlarıma maşa yaparak açık bıraktım ve bir şelale misali omuzlarıma dökülmesine izin verdim. Makyajımı hafif tutarak sadece gözkapaklarıma kalem çekip dudaklarıma pembe parlatıcı sürdüm.

Kağan tam yarım saat sonra evimizin önündeydi. Beni görünce baştan aşağı ağır ağır süzdü ve bu kez kıyafetlerimi oldukça beğendiğini gösteren bir yüz ifadesiyle gözlerimin içine baktı.

Çarpık bir gülüşle, "Çok güzel görünüyorsun, üzerindekileri sevdim," deyip bana doğru yürüdü ve eğilerek dudaklarıma yumuşak bir öpücük bıraktı.

Onun bu haline bayıldığım için, "Teşekkürler," dedim neşeyle ve birlikte arabaya binip partinin olduğu eve doğru yol aldık. Arabadayken aceleden dolayı anneme haber vermediğim aklıma geldi. Kağan'ın üzerimdeki etkisi işte, aklımı başımdan alıyor, kendi dışında her şeyi bana unutturuyordu. Hemen telefonumu çıkarıp bir arkadaşımla beraber olduğuma dair bir mesaj yazıp gönderdim. Telefonu çantama koyup Kağan'a baktığımda gözlerini kısmış, bana bakmakta olduğunu gördüm.

Gülümseyerek, "Anneme haber verdim," deyince o da hafif bir tebessümle bana karşılık verdi.

Partinin olduğu ev iki katlıydı. Evin önü park etmiş arabalardan dolayı çok kalabalık görünüyordu. Küçük bir bahçesi ve bahçeden hemen sonra iki üç basamakla çıkılan ahşap bir verandası vardı. Verandada bir tane salıncak vardı ve hemen önünde de maundan bir masayla sandalyeler duruyordu. Bahçedeki çimlerin bakımının yapıldığı belliydi. Loş bir ışık verandayı aydınlatıyordu. Verandanın hemen önünde, ahşap tırabzanların altında kuyuya benzer bir şey vardı ve yanında da ufacık bir süs havuzu duruyordu. Havuzun üst kısmında taştan kuş heykeli vardı, ama havuz boştu.

Evin içi de dışarısı gibi acayip kalabalık ve gürültülüydü. Kapıdan girer girmez genişçe bir salona açılıyordu ev. Hemen kapının karşısında bir iki basamakla çıkılan bir amerikan mutfak vardı. İnsanlar mutfağın üzerindeki tezgâha oturmuş, bir

şeyler içip sohbet ediyordu. Tezgâhtaki boş bardaklar ve yiyecek artıkları partinin çoktan başlamış olduğunu haber veriyordu. Salon kısmındaysa bir ikili ve bir üçlü mavi koltuk duruyor, ortada da genişçe cam bir sehpa uzanıyordu. Tavandan sarkan beyaz lamba ve duvardaki sarı ışıklar ortama daha farklı bir hava katıyordu. Son ses çalan müzikle birlikte dans eden insanlar her bir köşeye dağılmış, eğleniyordu.

Kağan, "İçecek bir şeyler alalım," dedi ve gözümüze sakin bir köşe kestirerek o tarafa doğru ilerledik.

"Ne içmek istersin?" diye sordu.

Etrafı izlemeyi bırakıp bakışlarımı Kağan'a çevirdim. "Hafif bir şeyler olabilir," diye cevapladım. "Alkolsüz olsun."

"Tamam bebeğim. Burada kal," diye emretti ve yanımdan uzaklaşıp içecek almaya gitti.

Arkasından bakarken altdudağımı ısırdım. İçimi büyük bir mutluluk sararken midemdeki kelebekler yine canlandı. Onlar da içimde bir parti veriyordu sanki!

Kağan'ı beklerken boş bir koltuğa geçip oturdum. Bu sırada esmer bir çocuk elinde içkisiyle yanıma geldi ve kendini koltuğa atıp sereserpe oturdu. Hareketlerinden oldukça sarhoş olduğunu görebiliyordum.

Odağını kaybetmiş bakışlarını bana çevirdi. "Selam güzelim, naber?"

Ona şöyle bir baktıktan sonra, "İyi," dedim ters bir ifadeyle ve başımı önüme çevirdim.

Sert tavrımdan hiç etkilenmeden bana doğru yanaştı ve bir elini omzuma attı. "Tanışmak ister misin?"

Sabırsızca ona dönüp kolunu omzumdan ittim. "İstemem, git buradan. Beni rahatsız ediyorsun."

Pis pis sırıttı. "Yalnızsın, arkadaşlık edebilirim," dedi ve üzerime doğru eğildi.

Ellerimi göğsüne koyup onu itmeye çalışırken, "Of! Git buradan, yalnız değilim!" diye çıkıştım öfkeyle. "Çekil! Sarhoşsun!" diye mücadele ettim.

Bu sırada çocuk üzerimden aniden kalktı. Çocuğun görüş alanımdan çıkmasıyla Kağan'ı görmem bir oldu. Anlaşılan çocuk kendi isteğiyle üzerimden kalkmamıştı. Kağan burnundan soluyor, sinirlendiği zamanlardaki gibi yumruk yaptığı elinden tüm omzuna kadar zangır zangır titriyordu. Gözlerindeki ifade tehditkârdı ve çocuğa bakarken tamamen kıpırtısız duruyordu. Tek bir söz dahi söylememişti. Onu tanıyan biri bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu bilirdi. Öyle kıpırtısız bir şekilde dururken birden yumruğunu çocuğun yüzüne geçirdi. Bir türlü hırsını alamıyor, sanki bir yastığa vuruyormuş gibi çocuğun beline arka arkaya vuruyordu. Daha fazla dayanamayan çocuk yere düşüp acıyla inlemeye başladı.

Kağan çocuğun üzerine gidip omuzlarından tutarak ayağa kaldırdı ve başıyla benim olduğum tarafı işaret ederek, "Onu görüyor musun?" diye sordu tehdit edercesine tehlikeli bir sesle. "O benim!"

Çocuk korkuyla yutkunurken hızla başını salladı. "Ta... tamam, anladım," dedi kekeleyerek.

Kağan çocuğu geriye doğru itti ve yavaşça bana doğru döndü. Kaşları çatıkken çenesinin sinirden kasıldığını göre-

biliyordum. Öfkeden kararan bakışları üzerimdeyken yanıma yürüdü ve bileğimden sıkıca tutup beni sürükleyerek üst kata doğru peşinden çekiştirdi.

Şaşkın şaşkın, "Kağan, dur," diye itiraz ettim. "Ne yapıyorsun?"

Konuşamayacak kadar sinirliydi ve bunu bileğimi sıkarak gösteriyordu. Merdivenleri hızla çıktıktan sonra bir kapının önüne geldik ve açıp içeriye girdik. Kağan beni hızla bıraktığında acıyan bileğimi ovalayıp kaygılı gözlerle ona baktım. Kapıyı arkasından sertçe kapayarak sırtını yasladı ve iki elini birden saçlarından geçirip birkaç kez derin derin soludu.

Kağan'ı artık tanıyordum, ciddi derecede öfke problemi vardı ve bunun ne zaman ortaya çıkacağı hiç belli olmuyordu. Öfkesini kontrol etmekte zorlanıyor, öfkesini yöneltebileceği bir şey bulamayınca yumruğunu sağa sola geçirerek kendisine zarar vermeye kadar gidiyordu bu durum. Öyle ki kimi zaman karşısındakini hastanelik edene kadar rahat edemeyeceğini düşündüğüm oluyordu. Bir türlü hıncını alamıyor, sanki hayatının faturasını başka insanlara kesiyordu.

Tehlikeli bir sesle, "O şerefsizi öldürmek istiyorum," diye bağırıp kapının kenarına yumruğunu geçirdiğinde korkarak bir adım geriledim.

Yumruğu hâlâ duvara dayalıyken alnını da duvara yasladı. "Aklımı kaçıracakmış gibi hissediyorum, içimdeki şiddeti dindiremiyorum," diye mırıldandı kendi kendine katlanılmaz bir ıstırapla.

Tedirginliğim artarken, "Kağan, lütfen sakin ol," dedim titrek bir sesle. Onu böyle görmek beni korkutuyordu.

Kağan başını yasladığı yerden kaldırdı ve öfkeyle yanan yüzünü yavaşça bana çevirdi. Göğsü hızla inip kalkarken gözlerini kırpmadan bana dik dik baktı. Bu bakışlarda sıcaklık diye bir şey yoktu, şefkat yoktu, sadece güçlü, devasa boyutta bir kızgınlık vardı.

"Kimdi o piç?" diye tısladı dişlerinin arasından.

Şaşkınlıkla, "Anlamadım?" dedim soru sorarcasına. Bu da ne demekti şimdi, o çocuğu tanıdığımı mı düşünüyordu?

Kaşlarını çatarak tehlikeli bir sakinlikle, "Kimdi o dedim sana, cevap ver," derken bana doğru bir iki adım atıp önümde durdu. Mavi renk gözleri ses tonundaki tehlikeyi vurgularcasına ürkütücü bir karanlıkla gölgelenmişti. Yüzündeki hiddet her saniye artarken beni suçladığı aşikârdı.

"Tanımıyorum," dedim başımı iki yana sallayarak. "Kim olduğunu bilmiyorum. Kendisi yanıma geldi."

Kağan iki yanında duran yumruklarını sinirle kapayıp açtı. "Sana hemen döneceğimi söylediğimi hatırlıyorum. Ona bundan bahsetmek aklına gelmedi mi, neden geldiği anda yanından defetmedin o piçi!?"

Beni suçlaması karşısında hayrete düşerek kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Bu dediklerini yapmadığımı mı sanıyorsun?" dedim ona inanamayan bir sesle. "Ciddi olamazsın."

Kağan bir küfür homurdanıp arkasını dönerek öfkeyle yumruğunu tekrar duvara geçirdi. Ardı ardına duvara vurduğunu görünce dehşete düşerek üzerine atıldım ve tedirgin bir şekilde kolunu tutup duvara bir daha vurmasını engellemek istercesine önüne geçtim.

"Kağan ne yapıyorsun? Lütfen sakinleş, delirmiş gibi davranmayı bırak artık. Kendine zarar vermekten vazgeç," deyip yalvarırcasına gözlerinin içine baktım. "Lütfen dur!"

Öfkeli solukları arasından, "Evet, delirdim," diye karşılık verdi sertçe. "Sana asılanları gördükçe kafayı yiyorum! Senin buna izin vermen beni daha da delirtiyor!"

Gözlerimi kırpıştırarak kirpiklerimin arasından hayal kırıklığıyla Kağan'a baktım. "Tüm olanlar için beni mi suçluyorsun yani?" diye sordum üzgün bir sesle. "Tanımadığım bir çocuk yanıma gelip benimle zorla konuşmaya çalışıyor ve suçlu ben oluyorum, öyle mi?"

Kağan yüzünü hafifçe buruşturdu, bakışlarından pişmanlık geçerken omuzlarını düşürdü. Sıkıntılı bir ifadeyle derin bir nefes alıp yavaşça verdi. İki elini birden saçlarının arasından geçirip pişmanlıkla bana bakarken, "Bilmiyorum, ne düşüneceğimi kestiremiyorum," dedi alçak bir sesle. "İyi değilim şu an," diyerek bir elini ensesine indirip sıkıntıyla ovaladı.

Gözlerim dolarken ağlamamak için altdudağımı ısırdım. Kağan'ın suçlayıcı sözleri beni inanılmaz bir şekilde yaralamıştı, gözyaşlarım akmak için beni zorluyordu. Hissettiğim hayal kırıklığı kalbime batıyor, onun bu güvensizliği karşısında tüm benliğim isyan ediyordu adeta.

"Beni ne kadar kırdığının farkında bile değilsin," dedim gücenerek.

Kağan'ın koyulaşan mavi gözleri yüzümde gezinirken iç çekti. "Üzgünüm, öyle demek istemedim," diye karşılık verdi gönlümü almaya çalışırcasına.

"Ne demek istedin peki?" diye sordum dargın bir sesle. "Beni suçluyorsun işte, bütün tavırların da bunu gösteriyor."

Sözlerimi inkâr edercesine başını iki yana sallayarak elini yanağıma koyup usulca okşadı. "Hayır, öfkeyle çıktı o sözler ağzımdan, seni suçlamıyorum," dedi içten bir şekilde, beni inandırmaya çalışıyordu.

Derince iç çektim. Elimi kaldırıp elinin üzerine yerleştirdim. "Benim yanımdayken öfkeli olmana gerek yok ki" diye yanıt verdim anlayışlı bir sesle. "Buna son ver artık."

Sıkıntılı bir nefes daha verdi ve beni kendisine doğru çekerek sıkıca sarılıp çenesini başıma koydu. "Biliyorum bebeğim. Sana öyle çıkışmamalıydım, hataydı. Kaybettim kendimi," diye fısıldadı büyük bir içtenlikle.

Güçlükle yutkundum ve bana ihtiyacı olduğunu hissettiğim için kollarımı beline dolayıp göğsüne doğru sokuldum. "Sinirli halini hiç sevmiyorum, beni korkutuyorsun, hiç suçum yokken tüm öfkeni bana yöneltiyorsun," diye içimdekileri itiraf ettim.

Kağan bir an kaskatı kesildi, bedeninin gerildiğini hissettim. "Kendime engel olamadım, üzgünüm. Sana kimsenin dokunmasına tahammül edemiyorum, sen sadece benimsin," dediğinde sesi oldukça yumuşak çıkmıştı. Ardından bana daha sıkı bir şekilde sarılıp saçlarıma öpücük kondurdu. Derin bir nefes alıp kokumu içine çekerken "Varlığın öyle iyi hissettiriyor ki senin dışında her şeyi siliyor," diye mırıldandı içtenlikle.

Dudaklarıma yayılan sevecen gülümsemeyle geriye çekilip başımı kaldırarak gözlerinin içine baktım. "O zaman sinirlendiğinde hep beni düşün," dedim ona takılarak.

Kağan "Hiç çıkmıyorsun ki aklımdan," derken bakışları dudaklarıma kaydı ve o da hafifçe gülümsedi. "Gülüşün beni her zaman büyülüyor, öfkemi alıp götürürken bana huzur veriyor," deyip başparmağıyla usul usul yanağımı okşadı. "Sen bana gönderilen bir hediyesin, benim mucizemsin."

İçten sözleri kalbimi sıcak bir heyecanla titretirken başını eğerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Yoğun ve tutkulu bir şekilde beni öpmeye başladı. Öpüşüne aynı tutkuyla karşılık verip kollarımı boynuna doladım. Bu duygu yüklü an hiç bitmesin istercesine ona doğru sokuldum, beni büyüleyen kokusunu içime çektim.

Kağan geri çekildiğinde gözlerimin içine pişmanlıkla baktı. "Seni korkuttum, değil mi?"

Yüzümü muzipçe buruşturdum. "Çok az," dedim şakaya vurarak. Bir de bunun için üzülmesini istemiyordum.

"Bazen hissettiğim tüm duygular birbirine giriyor, öfkeli düşüncelerim zihnimi bulandırıyor, kendimi kontrol edemiyorum. Üzgünüm."

İç çektim. "Çok fevrisin Kağan."

"Biliyorum, öfkelendiğimde gözüm hiçbir şey görmüyor."

"Buna son vermelisin, böyle olmaz."

"Elimde değil."

"Seni kavga ederken görmeye dayanamıyorum," diye itiraf ettiğimde yüzü pişmanlıkla düştü. "Bir daha kavga etmeyeceğine söz ver," dedim şansımı deneyerek.

Kaşlarını çatarken gözleri koyulaştı ve yüzü sertleşti. "Bunu isteme benden, bu konuda söz veremem," dedi keskin çıkan sesiyle.

Şımarık bir şekilde tekrar kollarımı boynuna doladım ve yoğun bir ifadeyle gözlerinin içine baktım. "Bence benim için elinden geleni yapıp kavga etmeye son vereceksin."

Bu tavrım karşısında yüzündeki sert ifade yumuşarken masmavi gözleri keyifle parladı. "Bunu sana düşündüren ne, gerçekten merak ettim," diye sordu alaycı bir sesle.

Dudaklarımı dudaklarına sürtüp, "Sen," diye fısıldadım.

Usulca güldü ve ellerini belime koyarak beni hızla kendine doğru çekip dudaklarımı nazikçe, usulca öpmeye başladı. Dudakları hafif ılıktı. Sanki berrak ve ılık bir suyun aktığı nehir bana dokunuyor gibiydi. Belimdeki elleri hafif bir dokunuşla sırtıma doğru çıktığında tüm benliğimi alev dalgası sardı ve öpüşmemiz derinleşti. Dudaklarımız arzuyla hareket ederken teslimiyetimi göstermek için ona daha da sokuldum, içine düştüğüm mutlulukta kaybolurcasına kendimi onun kollarına bıraktım.

Dakikalarca öpüştükten sonra birlikte aşağı inip partiye katılmak yerine terasa çıktık. Terasın manzarası müthişti, Ankara ayağımıza serilmiş gibi ışıl ışıl parlıyordu. Geniş terasta gelişigüzel yerlere atılmış puf minderler rengârenk bir görüntü sunmuştu. Köşelerdeyse canlı bitkiler ve çiçekler vardı. Bitkilerle çiçekler tırabzanların arasında adeta insana göz kırpıyordu. Çiçekler beyaz karo zemine ayrı bir renk ve hava katmıştı.

Hayranlığımı dile getirerek, "Manzara çok güzel görünüyor," dedim ve yerde duran minderlerden birine geçip oturdum. Kağan da hemen yanıma geçti.

Elini belime atıp yanıma sokularak, "Sen daha güzelsin.

O kadar güzelsin ki hayata bakış açımı değiştiriyorsun, etrafımdaki her şeyi de senin gibi güzel görmemi sağlıyorsun," dedi.

Kıkırdayarak ellerimi yüzüme kapattım. "Senden böyle sözler duymaya pek alışık değilim, beni utandırıyorsun," dediğimde Kağan gülerek bana doğru uzandı ve ellerimi yüzümden çekti.

Mavi gözleri keyifle bana bakarken, "Biliyor musun, ne fark ettim?" diye sordu sıcacık bir sesle.

Gülümsedim. "Ne?"

"Her geçen gün sana biraz daha bağlanıyorum. Bir kez daha senden ayrı kalmak istemiyorum," deyip gözlerimin içine derin derin bakarken elini yüzüme koydu ve başparmağıyla yanağımı şefkatle okşadı. "Sen gittiğinden beri ben kayboldum, kendimi senin yokluğunda kaybettim."

"Artık buradayım, yanındayım, birlikteyiz."

"Yanımda olman çok iyi hissettiriyor," deyip hafifçe gülümsedi. "Zaman kayboluyor seninleyken."

Şımarıkça kıkırdadım. "O halde bu kaybolan zamanları çoğaltalım."

Güldü. "Seni tamamen kendime saklamak istiyorum," diye fısıldadı dudaklarıma doğru ve bir öpücük kondurup geri çekildi.

Gözlerimi mutlulukla kapatıp iç çektim. Gözlerimi tekrar açtığımda, "Şu an o kadar mutluyum ki" diye itiraf ettim. "Biz ayrıldığımızda artık hiçbir zaman eskisi gibi olmayacağımızı bilmek beni çok üzüyordu, bunu düşünmeye katlanamıyordum," dediğimde sesim ağlamaklı çıktığı için utandım ve bakışlarımı Kağan'dan kaçırdım.

Kağan çenemi şefkatle tutup ona bakmam için yüzümü kendine çevirdi. "Seni bir daha asla üzmeyeceğim, kimse de seni üzemeyecek, söz veriyorum," dedi yemin edercesine.

Elimi kaldırıp elinin üzerine koydum. "Sana inanıyorum," dedim içtenlikle.

"Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim. Ben bir tek seninleyken yaşadığımı hissediyorum."

İçim mutlulukla dolup taşarken kocaman gülümsedim ve kendimi tutamayarak dudaklarımı Kağan'ın dudaklarına yapıştırdım. Seni hiç bırakmayacağım dercesine dilimi dudaklarında gezdirdim. İçimden geçen sözlerin onun da zihninde belirmesini istercesine göğsüne sokuldum. Hissettiğim aşkın büyüklüğünü onun da hissetmesini istedim, birbirimizde yok olmayı diledim. Tutku ve yoğun bir istekle onu öperken ben onda, o bende adeta kaybolduk. Sanki kanımız birbirine karışmış gibi tek beden olduk.

İşte, aşk, diye düşündüm. Gerçek olanından.

24

Terasta minderlerin üzerine uzanıp el ele tutuşarak bir süre aramızda geçen duygu yoğunluğuyla yıldızları izledik. Bu öyle güzeldi ki sadece ikimizin içinde olduğu sonsuzluk gibiydi. Sonsuzlukta kaybolmuş ve kocaman evrende sadece ikimiz kalmıştık. Böyle anlarda etrafımdaki her şey önemini yitiriyor, ihtiyaç duyduğum yalnızca Kağan oluveriyordu.

Kağan'ın telefonu ısrarla çalınca aramızdaki bütün büyü buhar olup uçtu. Kağan tuttuğu elimi dudaklarına götürüp küçük bir öpücük kondurduktan sonra bırakıp yattığı yerden doğruldu. Ben de doğrulup gözlerimi ona çevirdim.

Telefonu kulağına götürüp cevapladı. "Ne var?" dedi sertçe.

...

"Evet, üst kattayım."

...

"Ne zaman?"

...

"Siktir! Ne bok yemeye buna izin verdiniz?"

...

"Tamam. Kapat," dedi sinirle. "Geliyorum," diye ekleyip telefonu kulağından çekti ve hızla cebine atarak ayağa kalktı.

Başımı kaldırıp, "Ne oldu?" diye sordum şaşkın şaşkın.

Kağan öfkeyle saçlarına götürdüğü elini ensesine indirdi. "Bizim çocuklarla ilgili bir sorun var. Gitmem gerek. Sen burada beni bekle. Geri döneceğim."

Toplanarak ayağa kalktım. "Olmaz. Ben de seninle geliyorum."

"Hayır," diye yanıtladı emir verircesine. "Senin için endişelenmek istemiyorum. Burada kalıyorsun," deyip dudaklarıma çabucak bir öpücük kondurup geri çekildi.

"Ama..." diye itiraz ettiğimde sözümü kesti.

"Tamam mı?" diye sorarken bakışları çok ısrarcıydı.

Pes etmişçesine omuzlarım düştü. "Tamam."

Dudağının bir kenarı küstah bir ifadeyle kıvrıldı. "Hemen döneceğim," dedi ve hızlı adımlarla yanımdan uzaklaştı.

Kağan'ın arkasından bakarken yüzümde aptal bir gülümseme oluştu ve altdudağımı ısırdım. Kağan hayatımda olduğu için çok mutluydum ve ben bu çocuğa deli gibi âşıktım. Ona olan aşkımı düşünürken kendimi minderlerden birine attım ve alt kattan gelen gürültülü müziğe odaklanarak Kağan'ı beklemeye başladım.

Bir süre sonra sıkılıp telefonumu elime aldım ve Cansu'ya mesaj atarak cevabı beklerken sabırsızlıkla çevirip durdum.

Mesaj bildirim sesi gelince Cansu'dan sanıp mesaj kısmına girdiğimde numaranın rehberimde kayıtlı olmadığını görerek kaşlarımı çattım.

Bu akşam birlikte şirin görünüyordunuz.

Şaşkınlıkla kaşlarımı yukarı kaldırdım. Bu da ne şimdi diye düşünürken bir mesaj sesi daha geldi.

Çok fazla şirin.

Ve bir mesaj sesi daha...

Bunu bozmak zorundaydım. Üzgünüm.

Durum iyice saçma bir hal alırken bir mesaj sesi daha duyunca artık şaşkınlığım yerini kızgınlığa bıraktı.

Bekle... Üzgün değilim :)

"Kim bu ya?" diye öfkeyle mırıldanırken ayağa kalkıp hızlı adımlarla terastan çıkmak üzere yürümeye başladım. Biri şaka yapmaya çalışıyorsa bu hiç komik değildi!

Tedirgin olarak Kağan'ı aramayı düşündüm ve başımı eğip telefonda numarasını arıyordum ki kaya gibi sert bir bedene çarpmamla olduğum yerde kalakaldım.

Başımı kaldırıp çarptığım kişiyi görmeye çalıştığımda eliyle sımsıkı bir şekilde dudaklarımı kapatıp beni geri geri yürüttü ve teras kapısının hemen yanındaki duvara sertçe itti. İçimi saran korkuyla kalbim hızla atmaya, yakıcı bir panik hissi damarlarımda dolaşmaya başladı.

O an karşımdaki kişinin kim olduğunu fark ettiğimde korkum yerini şaşkınlığa bıraktı. Çünkü bana vahşice bakan yemyeşil gözleri çok iyi tanıyordum.

Bu Bahadır'dı.

Elini gevşettiğinde sinirlenerek kolunu hızlıca ittim. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye çıkıştım, hâlâ korkudan kalbim hızla atıyordu.

Yüzünde ukala bir sırıtış belirdi. "Selam."

"Bunu neden yaptın? Çok korktum," dedim iç çekerek. "Ödümü kopardın," deyip omzuna sertçe yumruğumu geçirdim.

Bahadır'sa bu çıkışım karşısında keyifle güldü. Hiç utanması da yoktu.

Anında neden böyle rahat davrandığımı sorgulayıp kendime kızdım. Sonuçta karşımdaki kişi herkesin korkup çekindiği Bahadır'dı! Ne yapıyordum ben Allah aşkına!

Hemen, "Amacın beni korkudan öldürmekse eğer bunu başarıyordun," diye mırıldandım gücenmiş bir sesle.

Tek kaşını eğlenerek kaldırdı. "Seni öldürmek isteseydim daha etkili yollar seçerdim yavru kuş."

Kaşlarımı çattım. "Hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi? Beni bu tehditvari sözlerinle korkutmayı bırak artık."

Oldukça masum bir tavırla, "Sadece takılıyorum. Rahatla," diye karşılık verdi.

İç çekip, "Ne zamandan beri buradasın?" diye sordum.

Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Çok olmadı."

"Neden geldin?"

"Parti sıkıcı olmaya başlayınca biraz gezinmek istedim. Ve seninle karşılaştım," dedi alaycı bir sesle.

"Aman ne büyük bir tesadüf," diyerek ona inanmadığımı gösterircesine gözlerimi devirdim. "Gerçekten Bahadır, neden buradasın, ne istiyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Hiçbir şey," dedi büyük bir sakinlikle.

Şüpheli bir tavırla kaşlarımı çattım. "Aşağıda seni görmemiştim," derken yavaş yavaş kenara doğru yürüdüm. Zira Bahadır'la gereksiz yere çok yakın duruyorduk.

Bu hareketim karşısında gözlerini kıstı. Anlamlandıramadığım bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Ama ben seni gördüm," dedi ağır ağır. "Kağan'la birlikte geldiniz."

Rahatsızca yerimde kıpırdandım. Kağan konusunu açtığı için tedirgin oldum.

Onu hiç duymamışım gibi davranmaya karar vererek, "Ee, neden buraya geldiğini söyleyecek misin?" diye sordum.

Gözlerinde haşin bir parıltı belirirken ne yapmaya çalıştığımı çok iyi anladığını gösterircesine hafifçe gülümsedi. "Senin gibi bu partiye gelip eğlenmek istemiş olamaz mıyım?" diye cevap verdi.

"Ya, tabii," dedim gözlerimi devirerek. "Senlik bir davranış değil bu."

Yüz ifadesi sertleşti. "Beni tanıdığını mı düşünüyorsun?" derken sesi çok kaba ve soğuktu.

"Birazcık tanıyorum... yani... çok az... azıcık," dediğimde alayla kaşlarını yukarı kaldırdı. "Her neyse!"

Gür bir kahkaha attı. "Sen çok komik bir kızsın," dediğinde cevap vermeyerek kaşlarımı çattım ve ona kötü kötü baktım.

"Gül konusunda yardımıma ihtiyacın kalmamış."

Bu konuyu açmasını hiç beklemediğim için hazırlıksız yakalandım. "Evet."

"Kağan bir kahramanlık yapıp seni kurtarmış ha? Vay ca-

nına. Çok etkilendim," dedi dalga geçen bir tavırla.

Kağan'dan nefret etmesi ve onun hakkında böyle konuşması beni sinirlendirdi. "Bu seni ilgilendiren bir konu değil. Yorumlarını kendine sakla."

Sözlerim karşısında Bahadır gözlerini kıstı. Üzerime doğru gelerek beni duvarla kendi arasına sıkıştırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ürkekçe.

"Neden burada olduğumu hâlâ merak ediyor musun?" diye sorarken sesi korkutucu çıkmıştı.

"Artık etmiyorum," diye cevap verdim beni bırakmasını umarak. "Neden geldiğinle ilgilenmiyorum. Lütfen git. Kağan seni görürse hiç iyi olmaz."

Yemyeşil gözleri tekinsiz bir ifadeyle gözlerimi delip geçerken, "Kağan'dan korktuğumu mu sanıyorsun, ya da ondan çekindiğimi?" diye sordu kibirle.

Hayır. "Lütfen, Bahadır, git."

Bakışlarından hafif bir küçümseme geçti. "Merak etme, kalmaya niyetim yok. Sadece seni uyarmak için geldim."

Garip sözleri beni meraklandırdı. "Neden?" diye sordum güçlükle.

"Canının yanmasını istemem, çok geç olmadan uzaklaş buradan," deyip geri çekildi.

"Neler oluyor? Yoksa Kağan'a bir şey mi yaptın? Onun gitmesinin sorumlusu sen misin?" diye sordum korkarak.

Bahadır sorularıma aldırmadan bakışlarını saatine çevirerek beklediği an gelmişçesine memnun bir ifadeyle sırıttı. "Gitme zamanı. Sonra görüşürüz yavru kuş," dedi ve arkasını

dönerek terasın ucuna doğru yürümeye başladı.

"Dur! Ne yaptığını söyle," diyerek arkasından hızla yürümeye başladım.

Arkasını dönmeden, "Uyarımı dikkate al," dedi tehditkâr bir sesle.

"Hayır! Dursana," dedim ve beni umursamayınca, "Bahadır!" diye bağırdım arkasından.

Bahadır tam terasın demirlerinin yanına gelmişti ki tekrar bana döndü. "Numaramı kaydetmeyi unutma," dedi çarpık bir sırıtışla.

Şaşkınlıkla dudaklarım aralanırken olduğum yerde donakaldım. "O mesajları sen mi attın?" diye sordum.

Bana cevap vermedi. Eğlenmişçesine sırıtmaya devam etti ve ima dolu bir şekilde göz kırptı. Ardından demirlerden tutunarak aşağıya atlamak üzere bir hamle yaptı.

Korkuyla arkasından bağırdım. "Dur. Yapma sakın!"

Fakat beni dinlemeyerek aşağı atladı. Çığlık attım ve koşarak demirlere doğru gittim.

"Bahadır!" diye bağırdım telaşla.

Demirlerden tutunarak eğilip aşağıya baktım ve kalbim gümbür gümbür atarken Bahadır'ı karanlıkta görmeye çalıştım. Yan taraftaki birinci katta bulunan balkona atlamıştı. Oradan da bahçeye atladığını gördüm. Ardından koşarak gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Sonra dikkatle bakınca Egemen'in yanına gittiğini gördüm, Egemen onu beyaz bir arabanın yanında bekliyordu. Bahadır'ı görünce arabaya geçti ve motoru çalıştırdı.

Birlikte ne planladılarsa bunu gerçekleştirmişçesine suçlu

bir şekilde partiden hızla uzaklaştılar. Kafam karışmış bir halde arkalarından bakakaldım.

Ne olmuştu böyle? Bahadır ne yapmıştı?

Bu sırada Kağan'ın ismimi söylemesiyle ürkerek arkamı dönüp ona baktım. Hızla yürüyüp bana doğru gelirken öfkeli görünüyordu.

"Buradan gitmemiz lazım, benimle gel," deyip elini bana doğru uzattığında, "Ne oldu?" diye sordum.

"Birileri Mert'i fena dövmüş. Sonra da arka bahçeye bırakmışlar. Onu orada baygın bir halde bulduk. Durumu çok kötü. Emre'yle Hakan onu götürdüler."

İçimden beni sarsan bir ürperti geçerken bakışlarımı bahçeye çevirdim. Bunu Bahadır mı yapmıştı?

Kağan bakışlarımı takip ederek, "Neye bakıyorsun?" diye sordu. Sonra yüzümdeki korkuyu görmüş olacak ki kaşlarını çattı. "Neyin var, ne oldu?"

Elimle bahçeyi işaret ederek, "Bahadır... buradaydı," dedim zorlukla. "Ama gitti. Egemen'le kaçtılar," diye ekledim hızla.

Kağan öfkeyle soluklanırken beni kenara çekerek demirlerin önüne geldi ve bahçeye baktı. "Lanet olsun! Bütün bunları o şerefsiz yapmış olmalı. Bunu ona ödeteceğim," diye bağırırken Bahadır'ın peşinden gitmek üzere önüne dönüp yürümeye başladı.

Hemen ona doğru atılıp kolundan tutarak kendime çevirdim. "Onun peşinden gitme Kağan," dedim ve sıkıca sarılarak kollarımı beline doladım. "Beni yalnız bırakma. Gitme," diye devam ettim.

Kağan'ın bu hareketim karşısında kasıldığını hissedince hafifçe geri çekildim ve başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım.

"Kavga etmeni istemiyorum, lütfen," dediğimde bu kez bedeninin gevşediğini hissettim.

Sıkıntıyla soludu. "Buket..." dedi bocalarcasına.

"Gitmeyeceksin, değil mi? Bana gitmeyeceğini söyle."

Derince iç çekti.

"Lütfen," dedim üzgün bir sesle.

Bakışlarından kararsızlık okunsa da "Tamam. Senin istediğin olsun," dedi ve dudaklarıma kısa bir öpücük kondurup elimi sıkıca tuttu. "Çıkalım buradan, başka bir yere gidelim," dedi, hızla yürümeye başladık.

Odadan çıkıp merdivenlere doğru yönelmiştik ki birinin bağırdığını işittik. "Yangın! Biri itfaiyeyi arasın hemen! Ev yanıyor!"

Büyük bir tedirginlikle Kağan'la birbirimize baktık ve hızla merdivenleri inmeye başladık. Aşağı kata iner inmez gri duman bulutu etrafımızı sardı.

Biri, "Bodrum katta yangın var. Acele edin, gittikçe büyüyor. Kaçın," diye bağırdığında ben çoktan öksürmeye başlamıştım.

Evin içinden alevler yükseliyor, sıcaklık oldukça artıyordu. Gittikçe çoğalan dumandan önümüzü bile zor görür hale geldik, doğru dürüst bir şeyi seçemeden hızla yürüyüp bir çıkış yolu aradık.

Öksürüğüm artınca Kağan duraksadı. Yüzümü inceleyerek, "İyi misin?" diye sordu endişeyle.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Boğazım yanıyor,"

dedim ve elimi boynuma götürdüm. "Çok acıyor."

Kağan iki elini yüzüme koyarak beni sakinleştirmek istercesine gözlerimin içine bakıp yumuşak bir sesle konuştu. "Bebeğim sakin ol. Seni çıkaracağım buradan. Sana asla zarar gelmesine izin vermem. Tamam mı?"

Kalbim kulaklarımda atarken başımı usulca salladım.

"Güzel. Hadi, acele edelim," dedi ve birlikte var gücümüzle koşmaya başladık.

Kapıya ulaştığımızda bütün her yerin harıl harıl yandığını görünce durduk ve başka bir çıkış yolu aramak için geri döndük. Kağan beni bırakıp kenarda duran sandalyeyi alarak camlardan birini kırdı. Sonra elimi tutarak beni yanına çekti ve camdan geçmeme yardım etti, ardından kendisi de atladıktan sonra güvenli bir alan bulana kadar koştuk.

Alevlerden uzaklaştığımız anda büyük bir rahatlamayla derin bir nefes aldım. Fakat bacaklarım bedenimi taşıyamayınca koşmayı bırakıp bir anda yere yığıldım.

Kağan hemen yanımda diz çökerek kollarını bedenime doladı ve beni kendisine doğru çekti.

Yüzümü inceleyerek, "İyi misin? Bir yerine bir şey olmadı, değil mi?" diye sordu endişeyle.

"İyiyim," deyip yüz ifadesindeki rahatlamayı izledim. Ardından, "Çok korkunçtu," derken sesim ağlamaklı çıktı.

Kağan bana destek olduğunu gösterircesine, "Geçti, hepsi geçti. Kurtulduk," diyerek sırtımı okşayıp saçlarımı öptü. "Ben yanındayım," deyip beni kucaklayarak göğsüne bastırdı. "Benimle güvendesin."

25

Kağan'la güvenli bir yer bulup geri çekildiğimizde evin geniş bahçesinde büyük bir karmaşa vardı. İnsanların bağırışları, polis ve itfaiye arabalarının siren sesleri birbirine karışıyordu. Evdeki yangınsa giderek büyüyordu, ilk kat tamamen alevlere teslim olmuşken hâlâ evden koşturarak çıkanlar vardı. Kimisi elini dizine koyup eğilerek güçlükle nefes alıyor, kimisi hâlâ bağırarak evden dışarı çıkmaya çalışıyor, kimisi sakince olduğu yerden evi izliyor, kimisi de durmadan etrafına bakıp arkadaşının orada olup olmadığını kontrol ediyordu. Evden çıkan alevler her yanı aydınlatıyor, duman evin üzerinde devasa bir bulut oluşturuyordu.

Kalbim korku ve endişeyle hızlı hızlı atarken Bahadır ve Egemen'in içinde insanlar varken bir evi yakacak kadar ileri gitmesine, bu derece cani olabileceğine inanamadım. İnsanların hayatını hiçe sayarak hepimizi nasıl böyle tehlikeye atabildiklerini aklım almıyordu. Egemen, özellikle de Bahadır tahmin

ettiğimden bile daha insafsızdı. Şu an bunu net bir şekilde görmüştüm.

Fakat Bahadır beni uyarmıştı, yapacakları şeyden beni korumak için evi terk etmemi istemişti. Peki, neden?

Kağan'ın konuşmasıyla bir cevap bulamadığım derin düşüncelerimden çıktım. "Efendim?" dedim yüzümü ona çevirerek.

"Ben eve doğru gidiyorum, tam olarak neler olmuş öğreneceğim."

"Hayır," diyerek endişeyle kolunu tuttum. "Kağan lütfen, gitme, zarar görebilirsin."

Hafifçe gülümsedi. "Bebeğim, çoktan alevleri kontrol altına aldılar. Bir şey olmaz, merak etme. Beni burada bekle, tamam mı, hemen döneceğim."

Kabullendiğimi gösterir gibi omuzlarım düştü. "Tamam," dediğimde saçlarıma bir öpücük kondurup eve doğru koştu.

Kağan'ın arkasından iç çekerek baktım. O an Bahadır yine zihnime süzüldü ve canımı sıktı. Bana mesaj attığını hatırlayınca hemen çantamı açarak telefonumu çıkardım ve onu aradım.

İlk çalışta açtı. "Selam yavru kuş," dedi eğlendiği belli olan bir sesle.

"Nasıl böyle bir şey yaparsın Bahadır, delirdin mi sen!" dedim kızgınca.

"Ne yapmışım?" diye sorunca sinirle soludum.

"Yangını siz çıkardınız, değil mi?"

Bir süre sessiz kaldı. "Bunu kimse kanıtlayamaz," dedi tonundan ukalalık akan bir sesle.

"Ben biliyorum ama," diyerek ısrarla direttim.

"Çünkü buna izin verdim," derken oldukça kayıtsızdı.

Hayretle gözlerimi kırpıştırdım. "Yaralanabilirdik! İçimizden biri belki ölebilirdi bile!"

"Zarar gördün mü?" diye sordu ciddi bir sesle.

İç çektim. "Hayır, ama..."

"O zaman bir sorun yok."

"Nasıl yok ya!" dedim bezgince. Ardından sakin olmaya çalışarak, "Orada kaç kişinin canını tehlikeye attığınızdan haberin var mı? Nasıl bu kadar vicdansız olabilirsiniz?" diye sordum burnumdan soluyarak.

Kanımı donduracak kadar buz gibi bir sakinlikle, "Bir konuyu açıklığa kavuşturalım Buket," dedi. "Evet, seni uyardım ve gitmeni istedim, ama bu sana beni sorgulama hakkını vermez."

İçimdeki ürpertiyi bastırdım. "Ben seni sorgulamak istemedim. Sadece sebeplerim var, insanlar zarar gördüler..."

Mesafeli, soğuk bir sesle sözümü kesti. "Sebeplerini kendine sakla."

Sıkıntıyla kaçamak bir nefes aldım. "Bahadır, sen beni yanlış anladın."

"Kapatıyorum Buket. İşim var," dedi düz, ifadesiz bir sesle.

Onu engellemek istercesine, "Hayır, dur," dedim hızlıca.

Fakat Bahadır çoktan telefonu yüzüme kapatmıştı. Telefon kulağımda kalakaldığımda Kağan'ın bana doğru geldiğini görünce hiç beklemeden hızlıca telefonu çantama attım.

Kağan yanıma varınca kuşkuyla kaşlarını çattı. "Kiminle konuşuyordun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Hiç, annemdi. Geç kalmadan eve gel dedi

de" diyerek yalan söylemeyi tercih ettim. Bahadır'la konuştuğumu öğrenince yine tepesinin atmasından korkuyordum.

Anlayışla başını salladı. "Hadi, seni eve bırakayım, annen de fazla endişelenmesin."

Kıkırdadım. "Sen ne zaman böyle düşünceli birine dönüştün?"

Keyifle güldü. "Sanırım az önce," deyip elimi sıkıca tuttu ve birlikte arabaya doğru yürüdük.

Arabaya geçince Kağan hiç vakit kaybetmeden motoru çalıştırdı ve hızla yol aldık. Kafamda onlarca soru ve Bahadır'ın acımasızlığı vardı. Kağan'a bütün olanları açıkça anlatmalı mıydım? Eğer böyle yaparsam Bahadır gibi acımasız, insan yaşamını hiçe sayan bir manyağın önüne atmış olacaktım onu. Hayır, Bahadır, Kağan'a zarar verebilirdi ve ben bunu asla göze alamazdım. Bahadır'ın ne kadar korkunç biri olduğunu bizzat bu gece görmüştüm ve bu, dehşetten tüylerimin diken diken olmasına sebep olmuştu. O gerçekten tehlikeli, sınırları olmayan her şeyi yapabilecek kadar kötü biriydi.

Kağan radyoyu açınca Linkin Park arabanın içini doldurdu. Gecenin verdiği yorgunluk ve stresle kendimi bitkin hissederken başımı cama yasladım ve eve gidene kadar kısık çalan müzik eşliğinde gözlerimi kapatıp Bahadır'ın korkunç biri olduğu gerçeğini unutmaya çalıştım.

Sabah olduğunda güçlükle yataktan kalktım. Gözlerim duvar saatine kayınca saatin oldukça geç bir vakit olduğunu gördüm, resmen gün boyu yatakta kalmıştım. Üzerimde ina-

nılmaz bir ağırlık varmışçasına kendimi çok feci yorgun hissediyordum. Dün gece doğru düzgün uyuyamadığım için şimdi bunun etkisini yaşıyordum. Gece boyunca sürekli kâbus görmüştüm, evde çıkan yangını tekrar tekrar rüyalarımda yeni baştan yaşamıştım.

Ağır adımlarla banyoya doğru yönelip sıcak bir duş aldıktan sonra daha iyi hissedeceğimi düşündüm. Sıcak suyun üzerime dökülmesiyle duştan vazgeçip tembellik yaparak upuzun süren köpüklü bir banyo yaptım ve ardından havluma sarınarak odama geçtim. Üzerime rahat bir şeyler giydikten sonra hızlıca saçlarımı kuruttum ve dağınık bir topuz yaparak odamdan çıktım.

Annem ortalıkta görünmüyordu. "Anne?" diye seslendim evde olup olmadığını merak ederek.

Annem, "Yatak odasındayım tatlım," diye cevap verdi.

Yatak odasına doğru yöneldim ve odaya girince bakışlarım hemen annemi buldu. İnanılmaz şık görünüyordu. Kaşlarımı hayranlıkla yukarı kaldırıp ağır ağır süzdüm onu.

Üzerine oturan ve bütün vücut hatlarını ortaya seren, askılı siyah bir elbise giymişti. Derin bir göğüs dekoltesi olan elbisenin boyu dizlerinde bitiyordu. Saçını arkasında topuz yapmış, kulaklarına babamın kendisine İzmir'deyken hediye ettiği küçük pırlanta küpelerini takmıştı. Boynundaki inci kolyeyse asil bir hava katmıştı ona.

Makyaj yaparken aynadan bana baktı. "Nasıl görünüyorum?" diye sorarak göz kırptı.

Kıkırdadım. "Vay canına. Harika olmuşsun," dedim.

Gülümsedi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum yatağa geçip oturarak.

"Babanın çalıştığı şirket sahibi bu akşam özel bir yemek daveti veriyor."

"Hımm," diye mırıldanırken dalgın bir halde babamı düşündüm. "Babam ne zaman dönecek anne, onu çok özledim," dedim üzgünce.

Annem makyaj yapmayı bırakıp bana döndü. "Bebeğim, üzerinde çalıştıkları proje bitince dönecek."

"Neden burada çalışmıyor?" diye sızlandım.

"Şirket babanı İzmir'e gönderdi, bu onun seçimi değil ki" dedi. Hâlâ üzgün olduğumu görünce anlayışla gülümsedi. "İstersen bir hafta sonu İzmir'e gidebiliriz. Hem babana sürpriz yapmış oluruz."

Şakın şaşkın, "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Evet, ne zaman istersen gideriz."

Bu hoşuma gitmişti, kocaman gülümsedim. "Süper fikir. En kısa zamanda gidelim o halde," dedim neşeyle.

Annem de bana eşlik ederek güldü.

Bu sırada zil çalınca, "Ben bakarım," diyerek oturduğum yerden kalktım, annem de makyajına geri döndü.

Annemle İzmir'e gitme fikri beni acayip mutlu etmişti. Antalya gezisi önümüzdeki haftaydı. Ondan sonraki hafta da İzmir'e gidebilirdik ve hem babamı hem eski arkadaşlarımı görebilirdim. Yaşasın!

İçimi saran devasa mutluluk kapıyı açıp karşımdaki kişiyi görmemle anında yok oldu. Bir anlık afallamayla elim kapının kolunda, dondum kaldım.

"Sen..." dedim korkuyla.

Yüzüne yayılan eğlendiğini gösteren ifadeyle, "Uzun süre oldu, öyle değil mi?" diye sordu.

Onur şu an tam karşımdaydı. Gözlerimi kırpıştırarak bu anın bir hayal olmasını diledim. Onur buna cüret, cesaret edebilir miydi? Onun gibi güçlü bir adam her şeyi göze alıp buraya, evime gelmiş olabilir miydi? Bugüne kadar her kötülüğü evimin kapısının dışında tutmayı başarmıştım bir şekilde, ama Onur? Anlaşılan onu bu kapının dışında tutamayacaktım ki o an kendimi inanılmaz savunmasız ve çaresiz hissettim.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?" dediğinde silkinerek içine düştüğüm sersemlikten kendimi kurtardım.

"Senin evimde ne işin var?" diye sordum telaşa kapılarak.

Onur bu tepkime hafifçe güldü. "Seni görmek de güzel," diyerek yavaşça yanımdan geçip içeri girdi.

Aman Allahım, bu kâbus olmalıydı. En kötüsünden kocaman bir kâbus hem de!

Holde durup etrafa meraklı bakışlar atarken, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye öfkeyle fısıldadım. Annemin bizi duymasından korkuyordum. "Evimden hemen gitmeni istiyorum."

"Ne kadar ayıp Buket," diyerek kınayıcı bir ifadeyle beni süzdü. "Evine gelen misafirlere böyle davranmamalısın, hele ki bana," diye devam ederken sesindeki uyarı beni tedirgin etti.

"Lütfen git," dedim yalvarırcasına. "Annem seni görmesin, lütfen."

Bakışlarında tehlikeli bir parıltı belirdi. "Hayır, gitmeyi düşünmüyorum. Bence anneni beklerken, iyi bir kız olup misafirperver davranarak bana bir şeyler ikram edebilirsin."

Annem mi? Bu ne demek?

Korkudan ne yapacağımı bilmeden, "Senin derdin benimle. Annemi bu işe karıştırma, lütfen," diyerek tekrar yalvardım. Onur'un evimden gitmesi için her şeyi yapabilirdim.

Şeytani bir sırıtış yüzüne yayıldı. "Çoktan karıştı bile güzel kız," dedi eğlenerek.

"Hayır," dedim korkuyla. "Bunu yapamazsın," derken başımı iki yana salladım. "Hayır. Annemle konuşmana izin vermem."

Küçümseyen bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Senin iznine ihtiyacım varmış gibi mi görünüyor? Buraya annen için geldim. Seninle sonra ilgileneceğim."

"Bu ne demek?" diye sordum şaşkın bir sesle. "Bahadır konusunda elimden geleni yapıyorum, gerçekten. Annemden uzak dur."

Memnuniyetsizce dudaklarını büzdü. "Emin misin Buket, bana hiç öyle gelmedi."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Anlamadım?"

"Kağan'la senden haberim var, seni affetmiş. Bunu nasıl başardın, cidden merak ediyorum," derken bundan hoşnutsuz olduğu hem yüzüne hem sesine yansımıştı. "Sürekli Kağan'ın yanındayken Bahadır'la nasıl yakınlaşmayı düşünüyorsun?" diye sorduğunda gözlerinden ateşler çıkıyordu resmen. İnanılmaz sinirlenmişti.

Kağan'la sevgili oluşumuzdan rahatsız olduğunu daha nasıl belli edebilirdi acaba?

"Bir yolunu bulurum," diye mırıldandım karşısında ezilerek.

Mavi gözleri suçlayıcı bir ifadeyle kısıldı. "Kağan'la düşüp kalkacağına sana verdiğim göreve odaklan! Bana pişman olacağın şeyler yaptırma Buket. Seninle birlikte değer verdiğin herkesin canını yakarım. Basit bir gençlik aşkı için beni karşına alarak her şeyi berbat etme."

Gerginlikten kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. Ne cevap vereceğimi bilemiyordum.

"Bir kez daha seni uyarmayacağım," dedi oldukça ciddi bir sesle. "Kağan'ı unut, yalnızca Bahadır'a odaklan ve senden istediklerimi yerine getir. Kafanı meşgul edecek tek şey bu olmalı, görevin."

"Ben zaten ne istersen yapmaya çalışıyorum," diyerek kendimi savundum.

Sabırsızca iç çekti. "Daha fazla çalış ve uzatmadan bir an önce neler çevirdiklerini öğren, bana bilgiyle gel. Ben senin keyfini bekleyecek değilim küçük kız, eğer başarısız olursan beni ne kadar zarara uğrattığını hatırlarım ve senden bunun hesabını sormak isterim."

Onur'un sözleri karşısında elim kolum bağlıydı. Çaresizliğim daha da arttı, yapacak hiçbir şey yoktu. Nereye gidebilirdim ki? Bu durum bir bataklık gibi beni daha da içine çekiyor, ben kurtulmak istedikçe o derinlere sürüklüyordu. Bu düşünceyle boğazımda bir hıçkırık düğümlendi, bu durumdan asla kurtulamayacak olmam korkunç bir kara duman gibi üzerime çöktü.

Zeminde tıkır tıkır yankılanan ayak seslerini duyunca beni boğup bunaltan düşüncelerimden çıkıp hemen anneme döndüm ve nefesimi tutarak yanımıza doğru yürümesini izledim.

Şimdi ne yapacaktım? Ne diyecektim anneme?

Annem yüzüne yayılan ışıl ışıl gülümsemesiyle Onur'a baktı. "Merhaba Onur. Salona geçsene, sana bir şeyler ikram edelim, ayakta kalma," dediğinde başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüş gibi oldum.

Onur gözlerindeki çapkın ifadeyle, "Seda," dedi ve hafifçe eğilerek annemin uzattığı elini tutup gözlerinin içine bakarak üzerine bir öpücük kondurdu. Elini bırakırken, "Çok güzel görünüyorsun. Göz kamaştırıcı," deyip beğenisini dile getirdi.

Annem, "Çok naziksin. Her zamanki gibi," diyerek sevecen bir şekilde güldü.

Gözlerim yaşadığım dehşetle kocaman açılırken dudaklarım da şaşkınlıkla aralandı. Hayretle bir anneme, bir Onur'a baktım. Ne diyeceğimi ve nasıl davranacağımı bilemedim. Olduğum yerde donakaldım, bütün sözcükler zihnimden uçup gitti, yerini beni boğan, tüm benliğimi sarsan panik aldı.

İkisi tanışıyordu. Onur, annemi tanıyordu.

Afallamış bir halde onları izlerken beynim isyan etti. Bunu ne kadar inkâr etmek istesem de çok samimi görünüyorlardı. İçine düştüğüm panik daha da büyüyüp boğazımda düğümlenirken nefessiz kaldım.

Annem gülmeye devam ederek bana döndü. "Buket, Onur'la tanış," dedi ve kibar bir ifadeyle Onur'u gösterdi.

"Babanın çalıştığı şirketin sahibi."

Ah! Hayır!

Kahretsin!

26

Zihnimde amansız bir şekilde dönüp duran tek cümle *"Onur annemi tanıyor"* cümlesiydi. Buna inanamıyordum, ikisinin tanışmış olabileceğine, Onur'un hayatıma kadar girip annemle yakınlaşmış olması gerçeğine inanmak, kabul etmek istemiyordum. Zihnim bu düşünceyi inkâr edercesine geri itiyordu adeta.

Onur'un neyin peşinde olduğunu sorgularcasına yüzüne bakarken kalbim inanılmaz bir korkuyla hızlı hızlı atıyordu. Lanet olasıca pislik adamın annemi tanıdığı yetmezmiş gibi, bir de babamın patronu muydu?

Ah, olamaz! Ruhum bile duymadan hayatıma öyle bir sızmıştı ki bu korkunçtu. Şimdi de karşıma geçmiş, benimle insafsızca oynuyordu, her şeyin kendi elinde olduğunu gösterircesine benimle alay ediyordu. Hangi ara bu kadar yaklaşmıştı? Neden bir türlü fark edememiştim? Ayrıca annem Onur mu demişti? Bu samimiyet nereden geliyor anne diye sormak iste-

dim. Onur Bey demek varken Onur neydi ya? Onur neydi yani!

Yüzümü buruşturup anneme daha bir dikkatli baktığımda elbisesinin dekoltesi gözüme çok aşırı geldi açıkçası. İçimden anneme kızarken, "Seni şu halinle Onur ile nasıl göndereyim ha, nasıl?" diye düşünüp iyice hayıflandım.

Çaresizlik ve acizlik bir anda yeniden cesaret verdi bana. Bir yanardağ misali patlamak üzereyken derin bir nefes aldım.

"Anne, biraz gelir misin?" diyerek mutfağı işaret ettim. "Seninle konuşmam gereken bir konu var."

"Tatlım, şu an misafirimiz var, ne konuşacaksan bekleyebilir."

"Anne, lütfen," dedim yalvarırcasına gözlerinin içine bakarak.

Annem pes ederek iç çekti. "Peki," diyerek mahcup bir halde Onur'a bakıp gülümsedi.

"Sen salona geç Onur, rahatına bak, ben hemen geliyorum," dediğinde Onur salona yöneldi.

Aceleyle kolundan çekiştirerek annemi mutfağa soktum. Kapıyı kapatıp sırtımı yasladım ve yüzümü anneme döndüm.

Hiç vakit kaybetmeden hemen konuya girdim. "Bu adamla dışarı çıkamazsın," dedim gözlerimi büyüterek.

"Neden?" diye sordu şaşkınca.

"Gidemezsin işte," diyerek karşılık verdim. "Hiç gözüm tutmadı onu."

"Ne saçmalıyorsun Buket?" deyip kınayarak bana baktı. "Ayıp oluyor bak, bunu söylemek için mi beni buraya getirdin? Çekil kapıdan," dediğinde ofladım.

"Anne! Babam yokken bu şekilde tanımadığımız insanlarla dışarı çıkmana izin veremem," dediğimde annem sinirli bir şekilde güldü.

"Senin iznine ihtiyacım olduğunu bilmiyordum Buket Hanım."

"Anne, bu adamdan hoşlanmadım. Hem sen ne kadardır tanıyorsun ki onu? Kötü biri olabilir," diyerek onu vazgeçirmeye çalıştım.

Sabır dilermiş gibi derin bir nefes aldı. "Sinirleniyorum ama! Çocukluk yapma. Onur bizim patronumuz. O olmasaydı şu an babanın bir işi bile olmayabilirdi. Şimdi seni ilgilendirmeyen konularda konuşmayı bırak," dedi kızgın gözlerle bana bakarken.

"Hayır. Buna izin vermeyeceğim," dedim inat ederek. "Onur'un patronunuz olması umurumda değil. Onunla bu gece çıkamazsın anne," dedim öfkelenerek.

Annem de öfkelenmişti. "Kes artık! İçeride önemli bir misafirimiz varken senin saçma sapan şımarıklıklarını çekmek istemiyorum!"

"Ben mi saçma sapan davranıyorum anne?" diye sordum hayret ederek. "Sana bir şey söyleyeyim mi, asıl saçma davranan sensin! Benim bildiğim patronlara 'bey' diye hitap edilir. Sen ismiyle hitap ediyorsun. Nereden geliyor bu samimiyet?"

Annem korkutucu bir şekilde kaşlarını çattı. "Yeter!" diye büyük bir öfkeyle bağırdı. "Terbiyesiz! Ne zamandan beri sana hesap veriyorum ben?"

"Hesap sormuyorum! Yapman gereken için seni uyarıyorum."

"Sen karşında kimin olduğunun farkında değilsin galiba küçük hanım! Ben senin annenim."

"O zaman anne gibi davran!" dediğimde gözleri daha önce hiç görmediğim kadar şiddetli bir şekilde öfkeyle kısıldı.

Anında pişman olarak üzgünce anneme baktım. "Anne, özür dilerim..." diye konuşmaya başlamıştım ki sertçe sözümü kesti. "Sen iyice haddini aştın!"

"Anne..." dedim yalvarırcasına.

Annem, "Beni daha fazla sinirlendirmeden odana git Buket!" dedi. Tepesi iyice atmıştı.

Kaşlarımı çattım. "Sırf tanımadığımız bir adam için bana bu şekilde davranmana inanamıyorum," dedim gücenerek.

Annem, "Yeter artık. Odana git hemen!" diye bağırdı.

Kapının kolunu büyük bir sinirle tutup açtım ve hızlı adımlarla kendimi odama attım. Bütün öfkemi kapıdan çıkarırcasına kapıyı ardımdan hızla çarptım. Büyük bir gürültü koparken yatağıma geçip oturdum. Sinirden titriyordum, derin bir nefes alarak sakin olmaya çalıştım, ellerimi saçlarımdan geçirip başımda tuttum.

Kahretsin! Hiçbir çıkış yolum yoktu. Boğazıma kadar pisliğe batmış durumdaydım. Onur'dan nefret ediyordum. Beni nasıl da avucunun içine almıştı böyle?

Kağan'a bütün olanları anlatmak için içimde müthiş bir istek duydum, hemen şimdi onu arayıp Onur'un beni tehdit ettiğini söyleyebilirdim. O bana yardım ederdi.

Bu düşünceyle içime ufacık bir umut doldu ve yatağımdan kalkarak çalışma masamın üzerinde duran telefonumu elime aldım.

Tam aramak üzereyken Emre'nin daha önce beni uyaran sözleri zihnimde çınladı. Onur, Kağan'ın bu durumdan kesinlikle haberi olmamasını Emre'ye özellikle belirtmişti. Kağan'a gidip olanları anlatırsam eğer hem Emre'yi hem kendimi hem de ailemi tehlikeye atmış olurdum. Omuzlarım çaresizlikle düşerken telefonumu tekrar masaya bıraktım ve yatağıma geçtim. Kağan'a asla söyleyemezdim.

O sırada aklıma başka bir fikir geldi. Acaba Bahadır'a her şeyi anlatıp ondan yardım isteyebilir miydim?

Ya tabii! Böyle bir durumda resmen onu kandırdığımı itiraf etmiş olurdum ve bu kez hem Onur hem Bahadır peşime düşüp beni yaşatmazlardı.

Of! Bu aptal fikirden dolayı kendime kızarak hemen bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. İçim gittikçe büyüyen bir boşlukla daralırken yatağıma uzandım. Çaresizliğim öyle şiddetliydi ki ruhumun derinliklerine kadar işliyordu. Nefes alamıyor, boğuluyor gibiydim. İçinden nasıl çıkacağımı bilmediğim karanlık, ıssız bir yolda yürüyordum sanki. Bir türlü yönümü bulamıyordum ve bu duygu beni çok fena aciz ve güçsüz hissettiriyordu.

27

Sabah uyandığımda aceleyle hazırlanıp evden çıkıyordum ki anneme yakalandım. Hiçbir şey olmamış gibi gülümseyip, "Günaydın tatlım," dediğinde cevap vermeyerek ona kötü kötü bakmakla yetindim ve kapıyı arkamdan çarparak evden çıktım.

Bir süre annemle konuşmayı düşünmüyordum. Dün beni dinlememişti ve Onur pisliğiyle yemeğe gitmişti. O gelene kadar odamda tedirgin bir şekilde içim daralırken onu beklemiştim. Sonunda eve geldiğinde rahat bir nefes alsam da geç saatlere kadar o herifle dışarıda kalması beni deli etmişti.

Okula gittiğimde henüz dersin başlamasına on beş dakika vardı. Yavaş adımlarla yürürken etrafıma bakıp bahçede Kağan'ı görmeyi umut ettim. Bir köşede arkadaşlarıyla durmuş, sohbet ettiğini görünce yüzüme istemsizce bir gülümseme yayıldı. Onu görmek dahi beni mutlu etmeye yetiyordu, bütün her şeyi unutuyordum. Tekrar yeniden yaşama başlıyor gibi hissediyordum. Öyle bir sevinç veriyordu onu görmek, o an tüm dünyayı karşıma alabilirmişim gibi geliyordu. Zihnimden

her şey siliniyor, bir tek o ve ben kalıyorduk, tabii bir de bıkıp usanmadan heyecanla kanat çırpan midemdeki kelebekler.

Kağan'ı daha sonra sınıfta görürüm diye düşünerek yürümeye devam ettim, arkadaşlarının yanındayken rahatsız etmek istemedim. Sınıfa geçtiğimde Cansu'nun henüz gelmediğini görünce sırama oturduktan sonra telefonumu çıkarıp nerede olduğunu sorduğum bir mesaj attım. Ardından vakit geçirmek için kulaklığımı taktım ve telefonumdan David Guetta'nın *Titanium* şarkısını açıp sesi sonuna kadar yükselttim, gözlerimi kapatarak kendimi müziğin o şahane ritminde kaybettim.

Bir süre sonra birinin hızlıca kulaklıklarımı çekip çıkarmasıyla gözlerimi açarak yanıma gelene baktım. Kağan yüzünde çarpık bir gülüşle karşımda duruyordu.

İçten bir samimiyetle gözlerimin içine bakarken, "Naber?" dedi göz kırparak.

İçimi saran sıcaklıkla kocaman gülümsedim. "İyiyim, senden naber?"

"Seni görünce iyi olmamak mümkün mü?" deyip bana doğru eğilerek dudaklarımdan öptü.

"Kağan!" dedim uyarırcasına ve birileri gördü mü diye telaşla etrafa bakındım. Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde, "Sınıftayız," diye belirttim.

Tek kaşını kaldırıp eğlenerek beni süzdü. "Ne olmuş?" diye sordu muzipçe. "Nerede olursak olalım seni öpmekten beni kimse alıkoyamaz."

Başımı iki yana sallayarak kıkırdadım. "Sen iflah olmazsın," dedim takılarak.

Eğilip tekrar dudaklarıma kısa bir öpücük kondurarak geri çekildi. Beni büyüleyen mavi gözleri keyifle parlarken, "Konu sensen, asla," dedi eğlenerek.

Yanaklarımın kızardığını hissettiğimde engel olamadığım aptal, kocaman bir gülüş yüzüme yayıldı. Ah, birazdan aşırı mutluluktan kalp krizi geçirip ölmezsem iyiydi yani!

Bu sırada sınıftaki çocuklardan biri, "Bahadır, selam," dediğinde bakışlarımı Kağan'dan alıp sınıfın kapısına çevirdim. Bahadır'ı sınıfın girişinde görünce yüzümdeki gülümseme yavaşça kayboldu. Derin bakışları gözlerimi delip geçerken nereden geldiğini çözemediğim bir ürperti beni sardı ve güçlükle yutkundum.

Bahadır arka sıraya doğru oldukça ağır hareketlerle ilerlerken bizim sıranın olduğu yerde durdu. Gözlerini kıstı ve yemyeşil gözleri gizemli bir ifadeyle parladı, yoğun bakışları üzerimde dolandı. Ardından bakışlarını benden çekip Kağan'a baktı ve dudağının bir kenarı alay edercesine kıvrıldı. Sonra yürüyüp sırasına doğru gitti, yayılırcasına oturdu. Yüzünde hâlâ o gizemli çarpık gülüş vardı ve ısrarla bize bakıyordu.

Kağan'ın yanımda gerildiğini hissettim. Sinirli bir soluk alırken kaşlarını çattı. "Ne bakıyor lan bu?" diyen Kağan sabrının sonuna gelerek duruşunu bozdu ve Bahadır'a doğru gittiği anda kolunu yakalayıp sıkıca tuttum.

"Kağan yapma, ne olur. Gitme. Kavga etmeni istemiyorum," dedim yalvararak.

Kağan bir bana, bir de kolunu tuttuğum elime bakarak derin bir nefes alıp yanıma oturdu. Başını çevirip Bahadır'a

kısa bir bakış attıktan sonra tekrar önüne dönerken bir küfür homurdandı.

"Neden sana öyle bakıyor?" diye sordu beni afallatarak.

"Bilmiyorum," diye kaçamak bir cevap verdim.

Mavi gözleri buz gibi bir soğuklukla gölgelendi. "Hâlâ konuşuyor musun bu piçle?"

"Hayır," dedim hızlıca. "Konuşmuyorum."

Dilini altdudağının içinde gezdirdi. Yüz ifadesi öfkeyle sertleşirken, "Sakın benim arkamdan iş çevirme Buket! Bana konuşmuyorum deyip de eğer bu piçle görüşüyorsan sen zararlı çıkarsın," dedi tehlikeli bir sesle.

Sözleri ve bana olan güvensizliği karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Tamam, Bahadır'la konuşuyordum ama bunu Kağan'ın ima ettiği bir şekilde yapmıyordum, sırf mecbur olduğum için yapıyordum.

"Benimle nasıl böyle konuşabilirsin?" diye fısıldadım inanamayarak. "Bana böyle kaba davranmanı hak etmiyorum," dedim dargın bir şekilde.

Buz gibi kayıtsız bir sesle, "Hak etmeseydin eğer bu sözleri duymazdın," diye cevap vererek acımasızlığına devam etti.

Bu tavrı beni sinirlendirdi. "Onunla konuştuğum falan yok, beni gereksiz yere suçlamayı bırak!"

"Hiç öyle gözükmüyor ama! Sana olan bakışları ne o zaman?"

"Yeter artık, bana kızıp durma! Onunla konuşmadığımı söylüyorum sana, neden inanmıyorsun? Nedir bu sendeki inatçılık ya, soru sordun, cevabını verdim. Laftan anla biraz!"

Yumruğunu öfkeyle masaya indirdi. "Kes sesini," dedi öldürücü bakışlarını gözlerime dikerek. "Sana öyle bir bakıyor ki nereden geliyor bu cesaret öyleyse? Aranızda samimiyet olmasa sana bu şekilde bakmaz!"

Bıkkınlıkla iç çektim, Kağan'ı ikna edemeyeceğim ortadaydı. Vazgeçerek bakışlarımı ondan alıp önüme döndüm. "Ne istersen düşünebilirsin, seni ikna etmeye çalışmaktan yoruldum," diye karşılık verdim yılgın bir sesle.

Kağan kolumu sıkıca tutup kendine doğru çekerek tekrar ona bakmam için beni zorladı. Yüzlerimiz arasında birkaç santim kalana kadar yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Henüz konuşmamız bitmedi," dedi tüylerimi diken diken eden alçak bir sesle.

Korkuyla yutkundum. "Bırak," dedim titrek bir şekilde. "Kolum acıyor."

Mavi gözleri kızgınlıkla alev alev yanarken gözlerimin içine baktı. "Seni uyarıyorum Buket. Eğer o piçle konuştuğunu ya da ona baktığını dahi görürsem ikiniz için de kötü olur."

Gözlerim dolarken sessizce yüzüne bakakaldım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken öfkeyle, "Senden nefret ediyorum!" deyip yüzümü kollarımın arasına gömerek masaya kapandım. Bana karşı sergilediği bu zalim davranışı kabullenemeyerek hıçkırıklarla ağladım. Nasıl beni tehdit edebiliyordu? Ben ona bir şey olacak diye bu kadar korkarken, o nasıl bana böyle davranabiliyordu? Bu düşüncelerle boğazımda bir yumru oluştu, güçlükle yutkunmaya çalıştım. Hâlâ kolum acıyordu, ama kalbim... kesinlikle kolumdan çok daha fazla acıyordu.

Kağan'ın derin bir nefes aldığını duyunca hâlâ yanımda oturduğunu fark ettim. Elini sırtıma götürüp usulca okşadı, sonra bana sarılmaya çalışarak kendisine doğru çekti. Ona feci halde kızgın olduğum için bana sarılmasına izin vermeyerek ellerimi göğsüne koyup ittim.

"Bana sakın dokunma," diye tersledim. "Git yanımdan!"

"Hayır, seni bu şekilde bırakıp gidemem," dedi pişmanlık dolu bir sesle.

İncinmiş gözlerle yüzüne bakarken, "Bana böyle davranamazsın! Her istediğinde sinirlenip öfkeni benden çıkaramazsın!" dedim.

Sıkıntıyla soludu. "İleri gittim, biliyorum. Niyetim seni incitmek değildi. O piçin sana öyle bakması beni delirtti. Kimsenin sana öyle bakmasını istemiyorum, hele ki Bahadır'ın asla," dediğinde sesi yumuşak çıkıyordu.

Sinirim azalırken iç çektim. "Senden başkası benim umurumda değil ki, tek yapman gereken bana güvenmek Kağan, sözlerime inanmak," dedim cılız bir sesle.

Başını usulca salladı ve beni kollarının arasına çekerek sıkıca sarıldı. Saçlarımı okşarken, "Sen sadece benimsim," dedi kesin bir şekilde. "Bana aitsin," deyip başımı öptü.

"Kendine hâkim ol Kağan, lütfen. Bu şekilde hem bana hem kendine zarar veriyorsun. Öfkenin seni ele geçirmesine izin verme," dedim yalvarırcasına.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Elimden geleni yapacağım bebeğim," diye fısıldadı usulca. "Söz veriyorum."

Kağan'ı bir türlü anlayamıyordum. Beni fena halde kıska-

nıyor, nefes dahi aldırmıyordu. Beni kırmaktan, incitmekten vazgeçemiyordu. Ama bunun yanında beni önemsediğini, bana değer verdiğini de hissettiriyordu. Peki, Kağan bu haldeyken nasıl Onur'un istediğini yapıp Bahadır'a yanaşacaktım?

Ah, keşke her şey bu kadar karışık olmasaydı!

Bir süre sonra bir çocuk gelerek dersin boş olduğunu söyleyince sınıftaki herkes dışarı çıktı. Evet, Bahadır da gitti ve o yanımızdan geçerken ona bakmamaya özen gösterdim. Sınıfta sadece Kağan'la ben kaldık ve birbirimize sarılı vaziyette dakikalarca oturduk. Hiç konuşmadan aynı telefondan müzik dinledik, ona en sevdiğim şarkıları dinlettim. O da bana kendi sevdiklerini önerdi.

Kağan'ın telefonu ısrarla çaldığında telefona bakıp arayanı görünce sıkıntıyla soludu ve cevap vermeyerek tekrar cebine attı.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Kim o?" diye sordum merak ederek.

"Abim," dediğinde canım sıkıldı ve rahatsız olarak geri çekildim.

Bu kez mesaj sesi geldi. Kağan mesaja bakınca bir küfür homurdanarak telefonu geri cebine koydu.

"Ne oldu?" diye sordum. "Kötü bir durum mu var?"

"Gitmem gerek," dedi ve saatine baktı. "Bir iki saate kadar gelirim."

Başımı salladım. "Tamam," dedim.

Yüzümü avuçlarının arasına alarak dudaklarıma çabucak bir öpücük kondurdu ve yanımdan kalkarak sınıftan çıktı. Ka-

ğan'ın ardından bakarken Onur'a içimden küfrettim. Bari okulda beni rahat bıraksa diye hayıflandım. Her zaman bir şekilde mutlaka karşıma çıkıyordu ve beni rahat bırakmayan bir kâbus gibi peşimden hiç ayrılmıyordu.

Kağan gittikten sonra Cansu'yu bahçede buldum ve birlikte kantine indik. Kahve alarak bir yer bulup oturduk. Herkes derste olduğu için kantin neredeyse boştu.

Karşı masada Emre ve Melis'i görünce kahve bardağım dudaklarımda dondu kaldı. Çok samimi görünüyorlardı. Cansu henüz fark etmemişti, fakat benim aptal kal gelme durumundan dolayı Cansu gözlerimi diktiğim noktayı takip ederek başını çevirdi ve onları gördü.

Gözlerini kısarken, "Çok güzel ya," dedi ve iğrenerek yüzünü buruşturdu. "Buna hissettiğim sevgi zehir zıkkım olsun be. Yanında kız olmadan duramıyor sanki, azgın mıdır nedir, taş kafa. Şimdi de Melis mi yani?"

"Boş ver," dedim, ama ne hissettiğini az çok anlayabiliyordum.

"Bu geri zekâlı ben çete üyeleriyle çıkmam demiyor muydu ya? İkiyüzlü şıllık, nasıl da Emre'ye yavşıyor şimdi."

İç çektim. "Bırak artık şunu, Emre yok, tamam mı, sildin onu. Yeni birini bulacağız sana. Süper ötesi yakışıklı, manyak bir şey olacak," diyerek takıldım.

İç çekerek bakışlarını bana çevirdi. Bir anlık yüzünde kederli bir ifade yakalasam da hemen kocaman sırıtarak bunu gizledi.

"Sipariş mi vereceğiz kanka?" diye sordu kahkaha atarak.

"Ne gerekiyorsa yapacağız," dedim ona eşlik ederek. "Birini unutmanın en kesin çözümü yeni bir aşktır."

Başını olumlu anlamda salladı. "Evet, bunu istiyorum. Yeni birileriyle tanışmam lazım. Emre pisliği de istediği kızı sömürebilir. Umurumda olmadığını göstereceğim ona."

Neşeyle, "Aferin kızıma," diyerek kıkırdadım ve kahve bardağımı kaldırarak onun bardağına vurdum.

Cansu'yla aptal aptal espriler yapıp deli gibi gülerek sınıfa çıktık. Sıradaki dersimiz tarihti ve Esma Hoca bugün ödevleri toplayacaktı.

Cansu'ya, "Ödevi getirdin, değil mi?" diye sorduğumda başını onaylayarak salladı. "Getirdim kanka."

Biz sıramıza geçtiğimiz anda hoca da kapıdan girip masasına geçti. "Evet, nasılsınız bakalım?" diye sordu sıcacık bir sesle.

Esma Hoca kısacık olan kızıl renk saçlarını ensesinde toplamıştı, fakat tokadan kaçan tutamlar alnına düşmüştü. Kirpiklerindeki rimelle ortaya çıkan ela gözleri her zamanki gibi yumuşak bakıyordu. Giydiği döpiyes bebek mavisiydi. Eteği hafif dizlerinin üzerindeydi. Siyah ayakkabısının ise hiç topuğu yoktu, dümdüz tabanlı ama şık bir ayakkabıydı.

Sınıftan, "İyiyiz," mırıltıları yükseldi.

"Sevindim. Bugün ödevleri toplayacağım," diyerek elindeki büyük dosyayı açtı. "Derse başlamadan herkes ödevlerini getirsin bakalım," dedi ve teker teker ödevleri toplamaya başladı.

Cansu ayağa kalktığında ben de kalktım ve ödevi götürdük. Gamze Hoca ödevi incelerken koyduğumuz resimlere bayıldı.

"Harika olmuş kızlar. Çok iyi bir notu hak ettiniz," deyip gülümsedi.

Cansu hemen araya girerek, "Hocam bir şey söylemek istiyorum," dedi ciddi bir tavırla.

Esma Hoca, "Tabii ki canım, söyle," diye karşılık verdi.

Cansu sırf Emre duysun diye sesini yükselterek, "Emre'nin bu ödeve hiçbir katkısı olmadı. Onun ismini siler misiniz?" diyerek şikâyette bulundu.

Hoca kaşlarını kaldırıp, "Öyle mi?" derken Emre'nin oturduğu tarafa doğru baktı.

"Emre Alp?" diye seslendi.

Emre'nin yüzünde şaşkınlık ve kızgınlık karışımı bir ifade oluştu.

Cansu'nun Emre'yi ele vermesinin hissettirdiği keyifle hafifçe sırıttım. Hah! Öyle bakarsın işte.

Hoca, "Doğru mu, ödevi yapmadın mı?" diye sorunca Emre öfkeyle gözlerini kıstı.

Cansu'nun onu bu şekilde ele vermesinden hiç hoşlanmamıştı. Bu da hem beni hem de Cansu'yu son derece memnun ediyordu tabii ki.

Emre sinirli bakışlarının aksine sakin bir sesle gözlerini Cansu'dan ayırmadan, "Cansu söylüyorsa doğrudur hocam," diye yanıt verdi.

Çenesini hafifçe kaldıran Cansu, "Tabii ki doğruyu söylü-

yorum," diyerek hocaya döndü. "Ben ödevle uğraşırken Emre arkadaşımız çok başka işlerle ilgilendi," dedi imalı bir sesle, ardından saçlarını omzundan geriye doğru havalı bir şekilde attı ve Emre'ye meydan okuyarak baktı. "Öyle meşgul bir hali vardı ki ne kadar yardım istesem de beni umursamadı."

Emre bu sözlerden sonra Cansu'ya öyle kötü bir bakış attı ki korkmadım değil doğrusu. Fakat Emre şu an yapılan her şeyi hak ediyordu, hatta Cansu az bile yapıyordu. Emre'yi anlamak cidden zordu. Hem Cansu'ya âşık olduğunu söylüyor hem aksi hareketler yaparak onu üzüp kendinden uzak tutmaya çalışıyordu. Ardından ödevi Cansu'nun üzerine yıktıktan sonra, şimdi de Cansu gerçekleri söylüyor diye sinirleniyordu.

Emre de Kağan gibi tam bir muammaydı. Ne yaptığı, neden yaptığı hiç belli değildi. Ah, bu erkekler ve dengesizlikleri, diye düşünürken gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Hoca, Emre'yi azarlayıp adını silerken Cansu'nun kulağına doğru eğilip, "Bunu yaptığın iyi oldu," diye fısıldadım.

Cansu kibirli bir şekilde, "Biliyorum, mükemmelim," diye cevap verdi hava atarak.

"Emre'nin şoka girdiği anı yakaladın, değil mi? Çok komikti," deyip hafifçe gülümsedim.

Cansu sırıttı. "Çok yazık," dedi alaycı bir tavırla.

Kahkaha atmamak için altdudağımı ısırdım. "Hâlâ öfkeyle sana bakıyor," dediğimde Cansu, Emre'ye doğru başını çevirdi.

Yüzünü buruştururken, "Ödevi alıp kafama kafama vurmak istermiş gibi bakıyor şerefsiz," dedi iğreniyormuş gibi bir ses tonuyla.

Kendimi tutamadım ve dudaklarımdan bir kıkırtı kaçtı.

Cansu, Emre'den gözlerini bir an bile ayırmadan, "Avucunu yalasın, ödevin üzerine konmasına izin vermem. Ben bu ödevle uğraşırken beyefendi Sevda denilen kızı götürüyordu. Ama ben daha yeni başlıyorum. Bugün bu olanlar, ileride olacakların başlangıcı," dedi ciddi bir tavırla.

Ona destek olduğumu gösterircesine başımı salladım. "İşte benim kızım!"

Cansu kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Bundan böyle arkanı kollasan iyi edersin Emre! Bittin sen!"

28

CANSU

Emre'yi sinirden delirttiğim tarih dersinden sonra eşyalarımı hızlıca toplayarak üst kata çıkmak için Buket'in yanından ayrıldım. Seçmeli dersimiz vardı ve o da kendi sınıfına gitmişti. Okul da bu son saatlerde çok sıkıcı oluyor diye düşünerek merdivenleri çıkmaya başladım. Ne vardı sanki şu an evde olsaydım! Abur cubur yiyerek saatlerce film izleyebilirdim. Ya da dizi. Evet, arka arkaya bölüm izlemek harika bir şeydi. Acaba çıkışta Buket'le sinemaya mı gitsek diye düşündüm, deli gibi *Hobbit*'e gitmek istiyordum.

Sırtıma attığım çantamı yana doğru aldım ve içinden cüzdanımı çıkarıp karıştırarak ne kadar param olduğuna baktım. Anında büyük bir hüsrana uğrarken sinirle cüzdanımı geri çantama attım. Çok az param kalmıştı. Fakirliğin gözü çıksın be!

"Elveda *Hobbit*, belki başka sefere," diye kendi kendime mırıldanarak telefonumdan saate bakıp iç geçirdim, çıkışa daha

çok vardı. İsteksiz adımlarla sınıfa girip arka taraflarda bir sıraya geçip oturdum.

Hoca gelir gelmez hemen ders işlemeye başlayınca daha da bir içim daraldı, ama kaçacak yerim yoktu. Elimi yanağıma yaslayarak dersi dinlemeye başladım.

Bu sırada sınıfın kapısı yavaşça açılınca bakışlarımı kapıya çevirdim. Gelen Hakan'dı ve hiç özür dilemeden içeri girdi. Evet, bu lanet olası seçmeli derste Hakan sosyopatıyla aynı sınıftaydık.

Ne şans ama!

Hoca onu gördüğünde, "Aramıza katılman ne hoş," derken alaycı sesinde öfke vardı. "Geç hemen yerine."

Hakan, hocayı hiç takmayarak ifadesiz bir yüzle ağır ağır yürüdü ve yan tarafımdaki masaya geçti. Onu izlediğimi fark edince tek gözünü kısarak bakışlarıma sertçe karşılık verdi. Gözleri öyle soğuk bakıyordu ki ürpererek hemen bakışlarımı kaçırdım ve hocaya odaklandım.

Hakan çok karışık ve anlaşılmaz biriydi. Hatta oldukça gizemli ve merak uyandıran bir havası vardı.

Şu hatırlamak istemediğim o gün, Emre'nin evindeyken bana karşı çok kaba davranışları olmuştu, ama sonra evi terk edip apartmanda ağlama krizine girince peşimden gelmiş ve beni beceriksizce teselli etmeye çalışmıştı. Bu anı zihnimde canlanınca yüzümde hafif bir gülümseme oluştu. Şimdiyse yine kaba haline geri dönmüş gibiydi. Gülümsemem yok olurken kaşlarımı çattım.

"Şu garip çocuğu düşünmeyi bırak!" diyerek kendime kızıp bu saçma düşünceleri zihnimden kovdum.

Hoca tahtaya hızlı hızlı bir şeyler yazıp bir yandan da konuşurken zoraki bir şekilde not tutmaya başladım. Kendimi derse verirsem belki zaman daha çabuk geçer sandım, ama hiç de öyle olmuyordu. Dakikalar birbiri ardına yavaş yavaş ilerliyor, ders bir türlü bitmek bilmiyordu.

Derin bir iç çekişten sonra gözucuyla Hakan'a baktım. Sırasında otururken donuk bakan koyu renk gözlerinden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Ona baktığımı hissetmişçesine başını yavaşça bana çevirdi ve beni yakaladığı an gözlerini kıstı. Bakışlarında gördüğüm donuk ifade ruhuna kadar işlemiş olan zifiri karanlığa doğru beni çektiğinde bedenimi saran endişeyle gözlerimi Hakan'dan alıp tahtaya çevirdim.

Bir daha ona bakmayacaktım. Asla!

Aradan bir süre geçtikten sonra kendimi tutamadım ve Hakan'a doğru kaçamak bir bakış attım. Bu kez defterine hızlı hızlı bir şeyler yazıyor ya da çiziyordu, pek emin olamadım, ama kaşlarını çatmıştı ve ne yapıyorsa oldukça ciddi olduğunu gördüm.

Ders bitince bile bile yavaşça defterimi, kalemlerimi çantama koydum ve yan gözle Hakan'ı izledim. Artık neyle uğraştıysa defterindeki o sayfayı yırtıp elinde buruşturdu. Defterini kaptığı gibi sınıftan çıkarken buruşturduğu kâğıt parçasını çöpe attı.

Merakıma yenik düşerek herkesin sınıftan çıkmasını bekledim ve Hakan'ın çöpe attığı kâğıt yumağını alarak açtım. Çok güzel ve detaylı bir karakalem çalışması vardı. Kâğıdı tamamen açtığımdaysa gözlerim şaşkınlıkla iri iri açıldı.

Siktir!

Gözlerimi inanamayarak birkaç kez kırpıştırdım. Tekrar baktığımda yine aynı şeyi gördüm. Bu sefer gözlerimi sıkıca kapatıp açtım. Aman Allahım! Bu benim resmimdi. Hakan, az önce dersteki halimi kâğıda dökmüştü. Öyle güzel çizmişti ki ben bile kendime neredeyse hayran kalacaktım.

Koridordan sesler duyunca hemen aceleyle elimdeki kâğıdı çantama tıktım ve sınıftan ayrıldım. Hâlâ üzerimde büyük bir şaşkınlık vardı. Hakan bütün ders boyunca benim resmimi mi çizmişti yani?

Dünyanın sonu falan geldi de haberim mi yoktu acaba?

Hemen Buket'i bulup ona bu olanları anlatmam gerek diye düşünerek hızla koşup merdivenleri üçer beşer inmeye başladım. Sınıfımıza girip etrafa şöyle bir baktığımda arka sırada oturan Emre'yi görünce aniden gelen bir iğrenmeyle yüzümü buruşturdum.

Son derece yakışıklı görünüyordu pislik! Sarı saçları dağınık bir şekilde alnına dökülmüştü, altın renk gözleri keyifle parlıyordu. Öyle cool bir havası vardı ki...

Allahım, sen neler yaratıyorsun böyle?

Bakışlarımı ondan çekip yanındaki kişiye çevirdiğimde yine o şıllık Melis'i gördüm.

Vay be, şunlara da bakın!

Pek bir koyu olan muhabbetlerini ve yakınlaşmalarını gördüğümde bakışlarımı onlardan alamadım. Melis yellozu ne anlatıyorsa artık Emre eğlenerek gülüyordu. O insanı kendine hayran bırakan çarpık gülüşüyle hem de!

Allah belanızı vermesin sizin, pislikler!

Melis de ikidir Emre'nin yanı başından ayrılmıyordu ya, şu an ondan öyle bir nefret ettim ki onu şuracıkta işkence ederek öldürebilirdim.

Gözlerimi kısmış, tiksintiyle ikisini izlemeye devam ederken Emre sanki onlara baktığımı hissetmişçesine başını benim olduğum tarafa doğru çevirdi ve beni görünce gülüşü yüzünde kayboldu, yerine öfkeli bir ifade geldi.

Lanet olsun, onu keserken yakalanmıştım!

Bana kötü kötü bakarken gözlerindeki küçümseme çok şiddetliydi. Sanırım hâlâ tarih dersinde onu ele vermemi hazmedememişti. Hemen aceleyle gözlerimi kaçırarak başımı Buket'in oturduğu yere çevirdim.

Tamam, tamam. Bir daha Emre'ye bakmayacağım. Söz veriyorum. Zaten bana ne ki, ben Emre pisliğini kalbimden sildim. Yani silmeye çalışıyorum. Pekâlâ, en kısa zamanda sileceğim!

Buket'in yanına gidip hiçbir şey söylemeden çantamdaki kâğıdı çıkararak masanın üzerine koydum ve karşısına oturdum. "Şuna bak," dedim.

Buket saçlarını kulağının ardına iterken hafifçe eğilip dikkatini kâğıda verdi. "Vay canına, bu harika olmuş," diyerek bakışlarını kâğıttan alıp bana çevirdi. "Kim çizdi?"

"Şoka hazırlan," dediğimde kaşlarını kaldırarak merakla bekledi.

"Hakan," dedim.

Şaşkın olduğunu gösteren bir sesle, "Hadi, canım!" diye-

rek kâğıda bir kez daha baktı. "Çocuk çok yetenekli, hiç beklemezdim doğrusu," dedi düşünceli bir sesle.

"Bir de bana sor," deyip gözlerimi devirdim. "Öyle de güzel çizmiş ki cidden yetenekli."

Muzip bir ifadeyle gülümserken, "Sen güzel olunca... o da modelini aynı şekilde kâğıda dökmüş canım. Belki de güzelliğin onu büyüledi ve seni çizmeden edemedi," dedi.

"Ya tabii," dedim gülerek. Ama içten içe utandığımı hissettim ve gözlerimi kâğıda çevirirken Hakan gerçekten böyle düşünmüş olabilir mi diye merak ettim. Ama sonra bu düşüncenin çok saçma olduğunu fark ederek iç sesimi susturdum.

Yok artık, daha neler!

Buket, "Sanırım aradığımız sevgili adayını bulduk," dedi bana sataşarak.

"Ah, hayır," diyerek yüzümü buruşturdum. "O sosyopat mı!"

"Emre'den çok daha iyi biri olduğu kesin," diyerek susturdu beni.

Her ne kadar şu an için Emre'ye kızgın olsam da "Kimse Emre gibi olamaz," dedim kendimi tutamayarak. Sonra da böyle bir laf ettiğim için kendimi camdan aşağı atmak istedim.

Buket iç çekerek ciddi bir sesle konuştu. "Cansu, o sana iyi gelmiyor. Senin ona verdiğin değeri hak etmediği de ortada, artık başkasını düşünme zamanın gelmedi mi?"

Üzüldüğümü belli edercesine omuzlarım düştü. "Onu unutacağım Buket, söz veriyorum, bunun için çabalıyorum, ama ona âşık olduğum gerçeğini bir anda yok sayamam ki. Sa-

dece zamanla azalacağı umuduna tutunuyorum," deyip üzgünce iç çektim. "Onu, Sevda'yla öpüşürken gördüğümde kalbime ardı ardına yumruk yemiş gibi hissettim, ben istemiyor muyum sanıyorsun bu yakıcı histen kurtulmayı, Emre'yi tamamen silip atmayı?"

Buket de üzgünce iç çekti. "Özür dilerim Cansu, âşık olan bir kız olarak seni çok iyi anlıyorum. Ben de Kağan ne yaparsa yapsın ondan vazgeçemedim, kalbimi onarılamaz bir şekilde kırdığı halde onu affettim. Ama Emre senin aşkını zerre kadar hak etmiyor, Emre sana çok büyük bir kötülük yaptı, senin duygularını hiçe saydı..." deyip yüzünü buruşturarak sustu. Sanki kendisine kızarmış gibi altdudağını ısırdı.

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Benim gözümün içine baka baka Sevda'yı öptü o pislik!"

Buket derin bir nefes aldı. "Ya, evet. Onu diyordum ben de" diye mırıldandı, ama sanki ses tonu başka bir şeyler söyleyecekmiş de bundan vazgeçmiş gibi çıkmıştı.

"Pislik işte, aptal şey! Onu unutacağım kanka, söz veriyorum sana," dedim kararlı bir ifadeyle.

Buket buruk bir şekilde gülümsedi ve ayağa kalktı. "Haydi, ders başlamadan dışarı çıkalım. Hava alalım biraz."

"Tamam," deyip ben de ayağa kalktım.

Bahçeye çıktığımızda boş olan banklardan birine doğru yürümeye başlamıştık ki ileride oturan Hakan'ı görünce yürümeyi bırakıp olduğum yerde durdum. Yalnız başına takılıyor, telefonuyla uğraşıyordu.

Buket ben durunca, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hakan'ı gördüm. Bak, şu tarafta," diyerek oturduğu yeri gösterdim.

Şaşkın bir şekilde, "Ee, ne olmuş?" dedi.

"Sen burada bekle, ben şuna bir hesap sorayım," dedim.

Buket gözlerini devirdi. "Saçmalama Cansu, bu çok gülünç."

Fakat ona hiç aldırmadan Hakan'a doğru yürümeye başladım bile. Buket arkamdan, "Cansu!" diye bağırsa da duymazdan geldim.

Hakan'ın başında dikilerek, "Bana baksana sen," dedim kızgın bir sesle.

Harika, mahalle kadınlarına bağladım resmen.

Hakan başını telefondan yavaşça kaldırıp kaba bir tavırla, "Ne istiyorsun?" diye karşılık verdiğinde oldukça umursamaz görünüyordu. Gür kirpiklerinin çevrelediği koyu renk gözleri dersteki gibi sert değildi, ama donuk bakışları her seferinde içimi ürpertmeye yetiyordu.

Sinirli bir nefes alıp cevap verecekken karşı bankta oturan Emre'yi fark ettim. Tam bize doğru başını çeviriyordu ki aceleyle Hakan'ın yanına geçip oturdum. Hakan yüzünde oluşan şaşkın ifadeyle bana bakarken kafası karışmış görünüyordu.

"Seninle sohbet ediyormuşuz gibi davran," dedim. Ardından memnuniyetsiz yüz ifadesini görünce hızlıca ekledim. "Bundan hoşlanıyormuşsun gibi de yap."

Kaşlarını çatarak, "Neden böyle bir şey yapmak isteyeyim ki?" diye sordu aksi bir sesle.

Bu sırada Emre bizi fark ederek yanımıza doğru yürümeye başladı.

Ah, harika!

Şu an Hakan'a söylediklerimi yapması için deli gibi yalvarabilirdim.

Hakan'ın gözlerinin içine bakarak, "Lütfen," diye fısıldadım büyük bir içtenlikle.

Emre yanımıza vardığında şüpheli bir sesle, "Ne yapıyorsunuz?" diye sorunca kendimi tutamadım.

"Ebeni," diye karşılık verip çatık kaşlarla ona doğru döndüm. "Sana ne?"

Emre bir an afallasa da öfkelenerek kaşlarını çattı. "Sen fazla olmaya başladın. Sabrımı zorluyorsun bu aralar. Dikkat et davranışlarına," derken mesafeli sesinde büyük bir tehdit vardı.

Hah! Fazla oluyormuşum da, bilmem ne de, derken o an ben de öfkelendim.

"Sen gitsene ya! Niye geldin, ne rahatsız ediyorsun bizi?" diye çemkirdim yüzüne doğru.

Ani bir duraksamanın ardından Emre'nin gözlerinden küçümsediğini gösteren bir ifade belirdi. "Ben Hakan'la konuşmaya geldim kızım, sana ne oluyor da atarlanıyorsun, seninle konuşan mı var?"

"Bizim eğlenceli sohbetimizi bölersen elbette ki bundan rahatsız olurum ve tepkimi dile getiririm," dedim. Eğlenceli derken parmaklarımla tırnak işareti yaparak özellikle belirttim.

Emre, beni yok sayarak Hakan'a döndü. "Bizimkilerle Bahçeli'ye geçiyoruz. Sen gelmiyor musun?" dediğinde hemen atılıp Hakan'ın konuşmasına fırsat vermeyerek araya girdim.

"Hakan gelemez. Bizim planlarımız var. Kendin git," dedim onu tersleyerek.

İkisi de benden böyle bir tepki beklemediğinden bana öyle bir baktılar ki bir an gerildim. Hakan'ın yüzünde şaşkınlık ve alaycı bir ifade varken Emre beni gebertecekmiş gibi kızgınlıkla bakıyordu.

Dudaklarıma yerleştirdiğim zoraki bir tebessümle onlara şirin şirin bakarak karşılık verdim. Ardından gözlerimi Hakan'a çevirdim. "Değil mi Hakan?" deyip beni onaylamasını bekledim.

Emre şaşkınlıkla karışık bir öfkeyle, "Öyle mi?" diye sordu.

Hakan tek gözünü kısıp bir süre beni izleyerek sessiz kaldı.

Aha! Şimdi beni ele verecek, rezil olacağım diye içimden geçiriyordum ki Hakan gözlerini benden ayırmadan Emre'ye cevap verdi.

"Öyle gibi," dedi ağır ağır. Ardından Emre'ye döndü. "Siz gidin," diye ekledi.

Emre'nin yüzü hoşnutsuzlukla asıldı. "İyi," diye cevap verdi aksi bir tavırla. Ardından ellerini ceplerine koydu ve bir Hakan'a, bir bana kötü kötü bakmayı ihmal etmeyerek yanımızdan ayrıldı.

Emre giderken hafif bir iç çekişle arkasından bakakaldım. Birkaç saniye sonra Hakan'ın konuşmasıyla bakışlarımı Emre'den çekip ona doğru döndüm.

"Bana borçlandın," dedi kibirli bir sesle.

Yok artık, bu ne oğlum şimdi?

"Ne işsin sen ya, ne yaptın ki borçlanıyorum sana?" diye sertçe çıkıştım.

"Pekâlâ. Ben de Emre'ye gerçekte olanları anlatırım," dedi. Emre'nin gittiği tarafa doğru, "Emre!" diye bağırmak için

ağzını açmıştı ki hemen üzerine çullandım ve tüm gücümle koluna yumruğumu geçirdim.

Yuh! Taş gibiydi çocuğun kolu, artık nasıl bir kas yapmışsa. Tabii bu merak ettiğimden değil ha, yanlış anlamayın.

"İyi tamam be, ne kadar istiyorsun söyle?" dedim geri çekilirken. Belli ki bütün paramı bu sosyopata kaptıracaktım.

Diliyle damağını şaklattı. "Cıks," dedi kaşlarını kaldırarak. "Paranı istemiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Ne istiyorsun o zaman?" diye sordum sabırsızca.

Oturduğu yerden yavaşça kalkarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve küstah bakışlarla beni süzdü.

Bu "Seni istiyorum yavrum" gibisinden sapıkça bir laf etmesin şimdi. Gözlerim bu düşünceyle kocaman açıldı. Hayır, hayır, hayır! Hele öyle bir laf etsin bakalım, ne yapıyorum ona! Ağzını burnunu kırarım! Hiç affetmem, dalarım valla.

"Şimdilik bir isteğim yok," dedi sakin bir sesle.

Bakışlarım istemsizce kolundaki dövmeye kaydı. Bileğinden yukarı çıkan alevler dikkatimi çekti, çok güzel görünüyordu. İrili ufaklı alevler gitgide daha büyük başka bir alevle birleşerek gölgeler oluşturacak şekilde sanki kolu ateş almışçasına duruyordu.

"Sonra bir işime yararsın illa ki," dediğinde bakışlarımı kollarından alıp yüzüne çevirdim.

Ben tam ağzımı açıp cevap olarak küfredecektim ki daha bir şey diyemeden yanımdan ayrılıp gitti.

29

Koridorda düşünceli bir halde yürürken derin bir nefes aldım. Kağan en son, "Abimin yanına gideceğim," diyerek yanımdan ayrılmıştı ve hâlâ ortalıkta yoktu. Birkaç kez aramayı denemiştim, ama telefonu kapalıydı. Onur'un Kağan'a mesaj atarak apar topar yanına çağırması beni endişelendirirken içimden Onur'a küfrettim. Ondan kurtulmak için her şeyi yapmaya hazırdım, fakat ne yazık ki yapacak bir şey yoktu! Artık tehditlerini de iyice abartması beni şiddetle geriyordu. Özel hayatıma bile müdahale etmeye başlamıştı aptal adam! Kağan'la birlikte olmak için sanki onun iznine ihtiyacımız varmış gibi davranması beni deli ediyordu!

Sakinleşmek için derin bir nefes alırken üst kata çıkmak üzere merdivenlere yöneldim. Seçmeli dersimiz vardı, Cansu da kendi sınıfına gitmişti. Bu ders ondan ayrı olduğum için üzgündüm.

Bu seçmeli dersleri de hiç anlamıyordum doğrusu. Adı

seçmeli dersti, ama bizim seçebileceğimiz doğru düzgün alternatifler bile yoktu. Puff!

Sanat tarihi sınıfına girdiğimde etrafa bakınıp boş bir yer aradım. Tanımadığım o kadar çok yüz vardı ki yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. O sırada Bahadır'ı görünce hafif bir şaşkınlık yaşasam da hemen kendimi topladım. Tek boş yer onun yanı ve önündeki sıraydı. İç çekerek mecburen o tarafa doğru gittiğimde Bahadır önde oturan kıza doğru eğilip kısık sesle bir şeyler söyledi.

Tam kızın yanına oturacakken kız masanın üzerinde duran çantayı yanındaki boş yere koydu. Bana bakarak, "Dolu burası. Arkadaşım gelecek," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Peki," dedim bozularak ve sınıfın dolu olduğunu bile bile tekrar etrafıma göz gezdirdim. Sanki birden bir sürü boş yer ortaya çıkacaktı da ben de oturabilecektim. Evet, hayalci bir tarafım olduğu kesindi.

İsteksiz bakışlarım Bahadır'a kaydı. Ukala bir ifadeyle bana bakarken dudaklarında gizemli bir sırıtış belirip tüm yüzüne yavaşça yayıldı.

"Buraya oturabilirsin yavru kuş," diyerek tembel bir tavırla yanını işaret etti. "Zaten gördüğüm kadarıyla başka seçeneğin de yok," derken eğlendiği o kadar belli oluyordu ki.

Zoraki bir tebessümle, "Teşekkürler," diyerek mecburen Bahadır'ın yanına geçip oturdum.

Çantamdan telefonumu çıkarıp Kağan'dan mesaj ya da bir arama gelmiş mi diye kontrol ederek oyalanmaya çalıştım. Bahadır'a bakmayı reddetsem de onun yakıcı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Kağan'ın bu anı görmesi ve o geceden son-

ra Bahadır'ın caniliğini bilmek beni huzursuz ediyordu. Değil onunla yan yana olmak, aynı ortamda nefes bile almak beni tedirginliğe sürüklüyordu.

Neyse ki o sırada hocanın sınıfa gelmesiyle Bahadır'la konuşmak zorunda kalmadığım için şükrettim.

Yağmur Hoca orta yaşlarda oldukça bakımlı duran sevecen bir kadındı. Uzun siyah saçlarını atkuyruğu yapmış, kulaklarına kocaman halka küpeler takmıştı. Siyah kumaş pantolonunu açık yeşil dökümlü duran bir gömlekle kombin etmişti.

"Merhaba arkadaşlar," diyerek elindeki kitapları masanın üzerine bırakıp, "Nasılsınız bakalım?" diye sordu. "Bugün ders işlemeyeceğiz," dediğinde sınıftan sevinç çığlıkları duyuldu.

"Sakin olun," diyerek neşeyle güldü. "Sizler için harika bir etkinlik planladım. İki veya üçer kişi halinde grup oluşturarak bir gün boyunca Ankara'nın tarihi bir yerini gezip fotoğraf çekmenizi istiyorum. Seçim size kalmış, herhangi bir müzeye bile gidebilirsiniz. Ardından slayt yaparak sunum hazırlayacaksınız. Sınav notlarını çok önemsemiyorum, bu yapacağınız ödev ağırlıklı olarak sınav notunuz olacak."

Sınıftan hocaya ödevle ilgili sorular gelmeye başladığında kiminle gidebilirim diye kara kara düşünerek etrafa bakındım. Çok fazla kişiyi tanımıyordum. Kime teklif edebilirdim ki? Ah, hiç kimseye tabii ki diye düşünerek üzgünce iç çektim. Aslında Bahadır'la gidebilirdim ve bu sayede Onur'un istediğini yapmış olurdum, tüm gün dikkatle onu izleyip açığını yakalayabilirdim. Ama daha sabah Kağan'la Bahadır yüzünden kavga ettiğimiz aklıma gelince bu fikirden vazgeçtim. Kağan'ı seviyordum ve onunla kavga etmek istemiyordum. Şu an önceliğim Kağan ol-

duğu için Bahadır'la yakınlaşma konusunu ertelemenin iyi olacağına karar verdim.

Hoca ellerini birbirine vurarak, "Haydi, bakalım, herkes grubunu oluştursun, isimlerinizi yazalım," dedi bize bakarak.

Bahadır ukala bir ifadeyle bana baktı. "Sanırım bana kaldın yavru kuş. Bütün gün birlikteyiz ha?" dedi gizemli bir sesle.

Kaşlarımı çattım. "Seninle gitmek istediğimi de nereden çıkardın?" diye sordum.

Beni duymazdan gelerek, "Nereye gitmek istersin?" diye sordu.

Sabırsızlıkla derin bir nefes aldım. "Bahadır birlikte ödev yapamayız, bunun doğru olacağını sanmıyorum," dedim açık açık.

Sahte bir şaşkınlıkla, "Nedenmiş o?" diye karşılık verdiğinde dudakları hafifçe seğiriyordu.

Beni anlamasını umarak, "Kağan bunu öğrenirse ne olur sence?" diye sordum.

Yüzü anında sertleşirken gözlerini kısıp meydan okuyarak gözlerimin içine baktı. "Anadolu Medeniyetler Müzesi'ne gidebiliriz."

Dudaklarımdan alaycı bir kıkırtı döküldü. "Seninle bir yere gelemem Bahadır. Unut bunu."

"Sen nereye gitmek istersin, bir fikrin var mı?"

"Merhaba, beni duyuyor musun? Olmaz diyorum," derken dikkatini çekmek için ona doğru başımı eğip gözlerinin içine baktım. Bunu yapmamla Bahadır'ın yoğun bakışları aniden dudaklarıma kaydı.

Yemyeşil gözlerini dudaklarımdan ayırmadan, "Duydum," dedi alçak sesle.

Kendimi tutamadım ve ben de bakışlarımı onun dudaklarına indirdim. Midemde hafif bir ürperti dolaşırken bu histen nefret ettim ve aramızdaki bu uygunsuz durumu bozmak için hemen geri çekildim.

Gözlerimi masaya sabitleyerek, "Sen yalnız gitsen daha iyi olur. Akşam resimleri bana atarsın, slaytı da ben yaparım," diye mırıldandım rahatsız olduğumu göstererek. Utançtan yanaklarımın yandığını hissederken bu aptal hissin nereden geldiğini merak ettim.

"Kurtuluşun yok yavru kuş, sen de benimle geleceksin," dediğinde ne dersem diyeyim fikrini değiştiremeyeceğimi sezerek gözlerimi devirdim.

"Seninle geleyim de Kağan işkence ederek beni öldürüp cesedimi parçalara ayırsın. Sonra da haberlere çıkayım, öyle mi? Hayır, kalsın Bahadır, teşekkürler. Henüz ölmek için çok gencim, uzun bir süre daha yaşamak istiyorum," dedim kinayeli bir sesle.

Omuzları gerilirken kaşlarını çattı. "O piç sana zarar mı veriyor?" diye sordu kuşkuyla.

"Hayır."

Yüzünden ölümcül, sessiz bir öfke geçerken, "Buket, bana doğruyu söyle. Kağan sana zarar mı veriyor?" diye sordu tekrar üstüne basa basa.

Yemyeşil gözlerindeki kızgın bakış tüylerimi diken diken etti. Ayrıca bu konuyla çok ilgili gibiydi. Ama neden?

"Hayır dedim ya," diyerek konuyu kapatmasını umdum.

"Sadece seninle konuşmamdan hoşlanmıyor ve ben de Kağan'ı sinirlendirmek istemiyorum. Hepsi bu."

Yüz ifadesi yumuşarken ukala bir gülüş dudaklarını esir aldı. "Biz de onun öğrenmemesini sağlarız," dedi küstah bir sesle.

Uzunca bir süre duraksadıktan sonra, "Bu büyük bir risk," diye mırıldandım.

"Merak etme, bu ödev ikimizin arasında kalacak. Kimsenin bilmesine gerek yok. Bana güven," diyerek karşılık verdi.

Kararsızlıkla Bahadır'a bakarken ne yapsam diye düşünmeye başladım.

Kağan'ın arkasından kesinlikle iş çevirmek istemiyordum. Ama bir yandan da Onur'dan korkuyordum ve onun anneme çok yakın olması beni tedirgin ediyordu. Her yanı mayınlarla döşenmiş, tamamen bir çıkmazın içindeydim ve hangi seçeneği seçersem seçeyim illa ki bir şekilde zarar görecektim. Düşündükçe kararsızlığım daha da artıyor, her şey içinden çıkılmaz bir hal alıyordu. Of! Ne yapacağım ben? Bu konudaki adımlarımı çok ama çok dikkatli atmalıydım.

Bu sırada yanımıza gelip konuşan hocanın sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarınca başımı kendisine çevirdim.

Elinde tuttuğu bir defter vardı. "Karar verdiniz mi çocuklar, siz nereye gidiyorsunuz?" diye sordu beklentiyle.

Bahadır cevap vermeden önce bana baktı. Teslim olarak iç çektim ve usulca başımı sallayarak teklifini kabul ettiğimi belli ettim.

Bahadır memnun olmuş bir şekilde hocaya döndü. "Anadolu Medeniyetler Müzesi," dedi kendinden emin bir sesle.

Yağmur Hoca gülümsedi. "Harika bir seçim çocuklar,"

deyip yanımızdan ayrıldı ve arka sıradaki öğrencilerle konuşmaya başladı.

Zil çalana kadar Bahadır'la konuşup günün planını yaptık. Okul çıkışı hiç vakit kaybetmeden müzeye gidecektik. Fakat büyük bir ısrarla onu ikna ettim ve birlikte gitmek yerine müzede buluşmaya karar verdik. Bahadır bu duruma pek memnun olmasa da bunu umursamadım, birinin bizi görmesini veya Kağan'a yakalanma riskini göze alamazdım.

Diğer dersler su gibi akıp geçtiğinde son dersten önceki arada Cansu'yla bahçeye çıktık. Banklardan birine doğru ilerlerken Cansu yürümeyi bırakıp durunca, "Ne oldu?" diye sordum.

"Hakan'ı gördüm, bak şu tarafta," diyerek oturduğu yeri gösterdi.

"Ee, ne olmuş?" dediğimde, "Sen burada bekle, ben şuna bir hesap sorayım," diyerek hızla yanımdan uzaklaştı.

Sanırım hâlâ Hakan'ın çizdiği şu resim olayını düşünüyordu. Bunu çok fena kafasına takmıştı.

Gözlerimi devirip, "Saçmalama, bu çok gülünç," dedim, fakat Cansu çoktan Hakan'a doğru yürümeye başlamıştı bile. Arkasından bağırsam da beni duymazlıktan geldi.

Bir köşeye geçip Cansu'nun geri gelmesini beklerken derin düşüncelere daldım. Bugün Bahadır hakkında nasıl bilgi elde edebilirim diye plan yapmaya başladım. Artık Onur'a istediği bilgileri vermem gerekiyordu, yoksa annemin peşini bırakmazdı. Ah, canım annem, büyük bir tehlikenin içinde olduğunun farkında bile değildi.

Cansu yanıma döndüğünde kara kara düşünmeyi bırakıp ona odaklandım. Çok sinirli görünüyordu.

"Her an cinayet işleyebilirim," diyerek bir hışımla yanıma oturdu. "Emre'yi öldürmek istiyordum ya hani, Hakan'ı da aradan çıkarmaya karar verdim. Biri sosyopat, diğeri pislik! İkisi de beni deli ediyor," dediğinde kendimi tutamadım ve kahkaha attım.

"Ne alıp veremediğin var şu Hakan'la anlamıyorum," diye sordum gülmeye devam ederek.

Yüzünü buruşturdu. "Sinirlerimi bozuyor, hepsi bu," diye cevap verdi huysuz bir sesle.

Bir süre geçtikten sonra Cansu'ya bugün Bahadır'la buluşacağımı söylemek üzere derin bir nefes aldım ve oturduğum yerde doğruldum.

"Sana söylemem gereken önemli bir şey var," dedim ciddi bir sesle.

O da hemen ciddileşti. "Tamam, söyle. Dinliyorum."

Uzatmadan hemen konuya girdim. "Bugün Bahadır'la çıkışta buluşacağız."

Gözleri iri iri açılırken, "Yok artık, daha neler!" diye bağırdı.

Onu temin etmeye çalışarak, "Hayır, hayır," dedim telaşla. "Düşündüğün gibi değil."

"Neden buluşuyorsun peki? Bahadır, Kağan'ın düşmanı, bunu bile bile ne işin olur o çocukla?" diye sordu kafası karışmış bir ifadeyle.

"Ödevimiz var, ödev için buluşacağız," diyerek açıklama yaptım. "Ama asıl konu bu değil. Kağan sorarsa tüm gün seninle birlikteydik, tamam mı?"

Kaşlarını çattı. Kararsız bir sesle, "Bunu cidden yapman gerekiyor mu?" dedi.

"Yağmur Hoca sınav notu olarak verdi bu ödevi, gitmem şart. Yoksa çok düşük not alırım," dedim üzgünce. "Hem sadece birkaç saatlik bir şey olacak."

Tabii ona Onur'dan ve isteklerinden bahsetmedim. Cansu'nun da başının belaya girmesini istemiyordum.

Cansu derince iç çekti. "Bu buluşma hiç içime sinmiyor," dedi endişeyle.

"Mecburum Cansu. Sabahtan beri Kağan'a ulaşamıyorum. Aramalarıma geri dönerse seninle olduğumu söyleyeceğim."

Cansu hâlâ kararsız görünüyordu, ama "Peki, tamam," dedi başını sallayarak. "Emre, Hakan'a bugün Bahçeli'ye gideceklerini söyledi. Kağan da orada olur büyük ihtimalle, seni aramaz belki."

"Umarım. Hem bu şekilde dikkati üzerimde olmaz. Yine aramızın bozulmasını istemiyorum, zaten şu an ilişkimiz onun öfkeli halleri ve kıskançlığı yüzünden ince bir iplik gibi, bazen kopacağından korkuyorum."

Cansu benim için üzülerek kolumu sıvazladı ve bana destek olduğunu gösterdi.

"Ne olursa olsun arkanı kollayacağım. Fakat Bahadır'a güvenmiyorum, sadece kendine çok dikkat et. Tamam mı?" diye içtenlikle beni uyardı.

Minnettar olarak gülümsedim. Ben de Bahadır'a hiç güvenmiyordum ve içim rahat etmiyordu ama bunu gizlemeye çalışarak konuştum.

"Tamam," dedim. "Dikkat edeceğim."

30

Çıkışta Cansu'yla vedalaşarak eşyalarımı toplamayı bitirip Bahadır'la buluşmak üzere müzeye gitmek için sınıftan çıktım. Koridorda yürürken umarım başım daha büyük bir belaya girmez diye de dua ettim. Çünkü Onur'dan sonraki en büyük bela Bahadır'dı, öyle değil mi? Bahadır'la birlikteyken çok ama çok dikkatli olmam gerekiyordu. Derin bir nefes alarak kendime bunu yapabileceğimi tekrar tekrar söyleyerek okuldan çıktım.

Tam bu sırada Kağan karşıma çıkınca korkarak elimi göğsüme koydum, kalbim duracaktı neredeyse. Aniden ne yapacağımı bilmez bir halde etrafıma bakındım. Kağan, sanki Bahadır'la buluşacağımı öğrenmiş de bunun hesabını sormak için gelmiş gibi hissederken telaşa kapıldım.

"Kağan," dedim yüksek bir sesle. "Sen... gitmemiş miydin... yani... şey... ben sana ulaşamadım da" diyerek endişeli halimi gizlemeye çalıştım. "Neredeydin?"

"Abimleydim. İşimiz erken bitince seni almaya geldim. Bir

yerlere gidip vakit geçirelim. Bugün seninle olmak istiyorum," diyerek göz kırpıp dudaklarıma tutkulu bir öpücük kondurarak geri çekildi.

Şaşkın bir sesle, "Birlikte vakit geçirmek mi?" diye sordum.

Mavi gözleri keyifle parladı. "Evet, seni özlediğimi söylemiştim ve bugün özlemimi gidermeye niyetliyim."

İçim kıpır kıpır oldu ve aptal aptal sırıttım. Onun bu sevgi dolu halleri beni benden alıp nabzımı hızlandırırken Bahadır'ı unutup tamamen Kağan'a odaklandım. İçimdeki kelebekler mutlulukla şarkı söylerken ayaklarım yine yerden kesilmiş, tüm dünyayı geri plana itip unutmuştum. O an sadece Kağan'la ben vardık, tek gerçek ikimizdik.

"Olur," dedim şımarıkça. "Nereye gideceğiz?"

"Sen nereye istersen bebeğim," diyerek elimi sıkıca tuttu ve birlikte yürümeye başladık.

Birlikte okuldan çıktığımızda okulun girişinde duvara yaslanmış duran Bahadır'ı gördüğümde içimdeki büyük mutluluk aniden yok oldu ve yerini tedirginlik aldı.

Eyvah! Bu hiç iyi değildi. Sanırım Bahadır bütün ısrarlarıma rağmen ayrı ayrı müzeye gitme planımızı umursamayıp birlikte gitmek için beni bekliyordu.

Ah, kahretsin!

Kağan kısık sesli bir küfür homurdanıp gözlerini kısarak meydan okurcasına Bahadır'a bakarken öyle sinirlenmişti ki farkında olmadan elimi sıktığını hissettim.

Bahadır'a gözleriyle, "Buket benim, bunu kafana sok," mesajını yolluyor gibiydi.

Korkuyla inledim. "Kağan, lütfen, yine sinirlenme, aldırma Bahadır'a," dedim endişeyle. "Hadi, gidelim biz, ne olursun."

Kağan sanki kendi içinde duygusal bir savaş veriyormuşçasına yüzünü hafifçe buruşturdu ve sonunda beni kırmamaya karar vermiş olacak ki "Tamam," diyerek başını salladı ve Bahadır'a son kez sert, ölümcül bir bakış attıktan sonra merdivenleri inmeye başladık.

İçimden "Şükürler olsun" deyip rahat bir nefes alırken bakışlarım bir anlık Bahadır'ın olduğu tarafa kaydı. Göz göze geldiğimizde yemyeşil gözleri öfkeyle karardı, yüz hatlarının her bir çizgisine ürkütücü bir ifade yerleşti. Bahadır'ı ne zaman görsem hissettiğim kibir ve tehlike bu kez devasa bir öfkeyle birleşmiş, daha da korkutucu bir hal almıştı.

Rahatsız olarak aceleyle gözlerimi kaçırıp Kağan'a doğru sokuldum. Zira Bahadır'ın bakışları insanın ödünü koparacak kadar tedirgin ediciydi.

Kağan'ın arabasına doğru yürürken ne yapsam diye kara kara düşünmeye başladım. Bahadır'la müzeye gitmeyi hiç istemiyordum, ama bu fırsatı kaçırmasam da iyi olacaktı.

Arabanın yanına vardığımızda Kağan'a gergin bir gülümsemeyle bakarak telefonu çantamdan çıkardım ve mesaj kısmını açtım. Bahadır'a hızlıca bir mesaj yazdım.

Planımız hâlâ geçerli. Bir saate müzede olurum.

Mesajı gönderdikten sonra hızlıca telefonumu çantama attım ve yüzüme en sevecen gülümsememi yerleştirdim.

"Kağan," dedim mahcup bir sesle. "Benim bir ödevim vardı. Şimdi hatırladım. Bugünü ertelesek... yarın birlikte vakit geçirsek olur mu?" dedim özür dileyen bakışlarımla.

Kaşlarını çattı. "Ne ödevi?" diye sorarken şüpheli görünüyordu.

"Ah, işte, bilirsin, Yağmur Hoca ve onun öğrenci merkezli aktivite ödevleri," deyip geçiştirmek istercesine elimi salladım. "Müzeye gitmem gerek."

"Bugün olması şart mı?" diye sorarken kaşları hâlâ çatıktı.

Üzgünce başımı salladım. "Maalesef."

Kağan bana doğru gelerek elini yanağıma koyup usulca okşadı ve yoğun bir şekilde gözlerimin içine ısrarla baktı.

"Başka bir şey yok yani, sadece ödev, öyle mi?" diye sordu kuşkuyla.

Sorusu karşısında yutkundum. "Evet," dedim cılız bir sesle. "Başka ne olsun ki?"

Gözlerini kısarak beni süzdü. "Gergin görünüyorsun."

"Yo, değilim," diyerek başımı hızlıca iki yana salladım. "Sana öyle gelmiştir," deyip kendimi gülümsemeye zorladım.

Gözleri keskin bir ifadeyle hâlâ üzerimdeyken tek gözünü kısıp başını hafifçe yana eğdi. "Sinirleneceğim bir şey yapmazsın, değil mi bebeğim?"

"Yapmam," dedim onu temin etmeye çalışarak.

Yapar mıydım hiç!

Ne düşündüğümü çözmek istermiş gibi bir süre sessizce beni izlemeyi sürdürdü. Sonra pes etmiş olacak ki "Pekâlâ, ben seni bırakırım," dedi.

Hemen atıldım. "Hiç gerek yok, ben giderim. Sen zahmet etme."

Sabırsızca iç çekti. "Buket, arabaya geç," dedi itiraz istemeyen bir sesle.

Teslim olarak, "Tamam," deyip kabul ettim. Arabanın kapısını açıp tam binecekken, "Kağan," diye seslendim. "Yürüyerek gidelim mi? Arabaya nazaran daha çok birlikte zaman geçirmiş oluruz."

Madem Kağan'la gidiyordum, bu vakti en iyi şekilde değerlendirmeliydim, öyle değil mi? Eh, Bahadır beni biraz bekleyebilirdi, ne yapalım artık.

Bu sözlerimle dudaklarında kibirli bir tebessüm oluştu. Arabadan uzaklaşarak ağır adımlarla yanıma doğru yürüdü ve elimi tutarak dudaklarına götürüp yumuşak bir öpücük kondurdu. Ardından el ele birlikte sohbet ederek yürümeye başladık. Bahadır'la olan kısmı atlayarak Kağan gittikten sonra tüm gün neler yaptığımı bir bir anlattım ve onu feci halde özlediğimi söylemeyi de ihmal etmedim tabii ki. Hey, ben âşık bir kızdım!

"Çoğu kez okulu bırakıp gidiyorsun," diyerek sızlandım.

"İşlerim var," diyerek kestirip attı.

Merak ederek sordum. "Ne işi o, abin sana ne yaptırıyor ki?"

"Sen kafanı böyle şeylere yorma bebeğim," diyerek konuyu tamamen kapattı, ama benim kapatmaya niyetim yoktu.

"Abinin çevirdiği yasa dışı işlere bulaşmak zorunda mısın?" dediğimde rahatsız olarak başını bana çevirdi. "Sen kendine başka bir yol çizebilirsin Kağan, lise bittikten sonra baban gibi hukuk okuyabilirsin, onun izinden gitmek istemiyor muydun?"

Kağan derin ve sıkıntılı bir soluk aldı. "O istek çok eskidendi, çocukluğumda kaldı," dedi fakat ses tonundaki kararsızlık çok belirgindi. Bundan faydalanarak tekrar denedim.

"Hayır, hiç de eskiden falan değildi. Aileni kaybetmiş olabilirsin, ama onları hâlâ onurlandırabilirsin. Lütfen bu konuyu kestirip atma, her an tehlikede olduğun, yarınının belli olmadığı bir hayatı kabullenme Kağan. Hayatını kendi seçimlerinle sen şekillendir, hayallerinin peşinden git. İyi ve huzurlu bir yaşamı hak ediyorsun."

Mavi gözleri keyifle parlarken güldü. "Yine rehberliğe bağladın, bunu yapmaktan hiç vazgeçemeyeceksin, değil mi?" derken sesi de keyifli çıktığı için ben de güldüm.

"Olabilir," deyip şımarıkça dudak büktüm. "İşe yarıyor mu?" diye sordum gözlerinin içine umutla bakarken.

Başını usulca salladı. "Evet, işe yarıyor, prenses," dedi gülmeye devam ederken.

"Çakma, kısmını unuttun hatırlatırım," deyip sataştığımda gülüşü büyüyüp bir kahkahaya dönüştü ve kolunu omzuma atıp beni kendine çekerek saçlarıma bir öpücük kondurdu.

"Sen benim 'İyi ki hayatıma girdin' dediğim çakma prensesimsin."

Şımarıkça kıkırdadım ve o anda aklıma gelen soruyu ağzımdan kaçırıverdim. "Abin barıştığımızı biliyor mu?"

Aslında Onur'dan cevabını almıştım, ama bu konuda Kağan'a ne dediğini deli gibi merak ediyordum.

Gülüşü anında kayboldu ve gerildiğini hissettim. "Evet," diyerek kısa bir cevap verdi.

"Ne dedi peki?" diye sordum konuşmaya devam etmesini umarak.

Yutkundu. "Önemli değil, sen abimi kafana takma," de-

diğinde Onur'un bu konuda Kağan'ı da tehdit edip etmediğini merak ederek omuzlarımı düşürdüm. "Bizim birlikte olmamızı istemiyor, değil mi?"

Beni rahatlatmak için gülümsedi ve omzumdaki elini daha da sıktı. "Seninle birlikte olmaktan beni kimse alıkoyamaz, buna izin vermem. Bana güven, tamam mı? Abim de eninde sonunda kabullenecek bizi."

Mutlu olarak başımı salladım ve bu işi kurcalamayı bıraktım. Bir süre daha yürüdükten sonra karşıdaki küçük kafeyi ve önünde durup kestane satan amcayı görünce yürümeyi bıraktım.

Kağan'a dönerek, "Kestane alalım mı?" diye sordum hevesle. "Lütfen, lütfen."

Eğlenerek güldü. "Sen burada bekle. Ben alırım."

Olumlu anlamda başımı salladım ve az ileride duran bankı görünce o tarafa doğru yürüyüp oturarak Kağan'ı izlemeye başladım. Bir paket kestane aldıktan sonra kafeye girdi. Bir süre sonra elinde küçük bir paketle çıkıp bana doğru hızla yürüdü.

Kağan yanıma oturarak paketleri aramıza koydu. Kestanelerin olduğu paketi açıp bana uzattığında içinden bir tane alıp afiyetle yemeye başladım. Kestanenin harika tadı dilimde dans ettiğinde mutlulukla gülümsedim.

"Çok teşekkürler."

"Rica ederim," derken o da gülümsüyordu.

Ağzıma bir başka kestane daha atıp yemeye devam ederken, "Imm, bu cidden nefis," dediğimde Kağan'ın beni keyifle izlediğini fark ettim.

"Sen neden yemiyorsun?" diye sordum.

"Seni izlemekle o kadar meşgulüm ki" diyerek ima dolu bir şekilde göz kırptı. "Hem seveceğin başka şeyler de aldım."

Diğer paketi de açıp bana uzattı ve içine baktığımda karamel soslu küçük kekleri görünce sevinç çığlığı attım.

"Sen süpersin!" diyerek hızlıca bir kek alıp ısırdım. "Karamel soslu tatlılara bayılırım ben."

Usulca güldü. "Biliyorum. Bir keresinde söylemiştin."

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırırken yemeyi bıraktım. İşte, bu sözleri hiç beklemiyordum, nasıl da dikkat etmiş ya!

"Bana öyle bakma," dedi gülmeye devam ederken. "Söylediğin her bir kelimeye dikkat ediyorum."

İçime dolan büyük bir memnuniyetle benim için aldığı kekleri yemeye devam ettim. Bir süre sonra Kağan'a doğru bakınca tek gözünü muzip bir ifadeyle kısıp eğlenerek beni izlediğini gördüm.

"Sürekli beni izliyorsun ama," diyerek yalandan sitem ettim. "Utanıyorum."

"Çünkü bu hoşuma gidiyor. Her halin beni büyülüyor, sen hayatımdaki en güzel şeysin."

Yanaklarım yanmaya başlarken utanarak tebessüm ettim. Utancımı saklamak için başımı önüme eğdim ve paketten bir kek çıkarıp Kağan'a uzattım. "Hadi, beni kırma, en azından tadına bak," deyip gülümsedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, hepsini senin için aldım."

"Lütfen," derken dudaklarımı sarkıttım. "Sevgilimle ilgilenmek istiyorum."

Kağan, bana içimi ısıtan gülüşlerinden birini gönderip, "Pekâlâ," diyerek ağzını açtı ve ona keki yedirmeme izin verdi. Parmaklarımın arasında kalan son lokmayı da ağzına atacakken şımarıklık yapıp elimi çektim ve kendi ağzıma attıktan sonra neşeyle kıkırdadım.

Kağan, "O benim değil miydi?" diye sorup yalandan kötü bir bakış fırlattı.

"Görünüşe göre değil," diye cevap verdim omuz silkerek. "Hem senin için başka bir planım var."

Tek kaşını kaldırdı. "Az önceki bencilliğini telafi edecek bir şey olsa iyi olur."

"Hiç endişen olmasın," dedim ve eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. Geri çekilecekken beni engelledi ve alt-dudağımı hafifçe ısırdı. Beni kendine çekerek yavaş, sabırlı ve acelesiz bir şekilde öptü.

Geri çekildiğinde alnını alnıma yasladı ve gözlerimin içine derin derin baktı. "Mutluyum," dedi usulca. "Uzun zamandır ilk kez gerçekten mutlu hissediyorum," derken içtenlikle gülümsüyordu. Masmavi gözleri sıcacık bir şekilde parlıyor, benim de içimi ısıtıyordu.

Kocaman gülümsedim. "Ben de mutluyum ve bunu hiçbir şeye değişmem."

Bakışları dudaklarıma kaydı. "Senin muhteşem gülümsemeni sonsuza dek izleyebilirim," dedi ve parmaklarını yumuşak bir dokunuşla dudaklarımda dolaştırdı. "Hiç sıkılmadan," diye mırıldandı ve tekrar beni yavaşça usul usul öpmeye başladı.

Dudaklarının dudaklarıma her dokunuşunda içim heye-

canla ürperiyor, beni gerçeklikten koparıyordu. Kağan'la beraberken zaman ve mekân kavramını yitiriyordum. Her hücrem onun varlığıyla adeta alev alev yanıyor, ateşli, arzulu ve özlem dolu öpücükleri beni altüst ederek ruhuma kadar işliyordu. Kalbimin sadece kendisi için atmasını sağlıyordu.

31

Müzeye gittiğimde girişteki görevliyle konuştuktan sonra bahçe kısmında Bahadır'ı görmeyi umarak dikkatle etrafa bakındım. Ortadaki çimlerle rengârenk çiçeklerin kapladığı yerin olduğu tarafa geldim. Bir an için gözüm alandaki kuş heykeline kaydı. Sonradan sıra sıra uzanan servi ağaçlarının gölgesindeki insan kalabalığı arasında daha dikkatli gözlerle bakmaya başladım. Yuvarlak alanın etrafından dolandıktan sonra taş zeminde ilerlemeye başladım. Kubbeli yapının beyaz mermerden devasa girişine doğru ilerlerken Bahadır'ı az ileride heykellerin olduğu tarafta görünce derin bir nefes aldım ve tüm cesaretimi topladım. Yüzüme yerleştirdiğim tebessümle ona doğru yürümeye başladım.

Duvara yaslanmış, kendini beğenmiş bir duruşla sigarasını içiyordu. Her adımımda kaşları daha da çatılıyor, yüzü aynı şekilde sertleşiyordu. Yeşil gözleri tekinsiz bir parıltıyla parlarken içimin buz kestiği bir soğuklukla beni izliyordu. Baştan aşağı tamamıyla acımasız bir görüntüsü vardı.

Ah, kahretsin! Bu hiç iyi değildi.

Önünde durduğumda gözlerini kıstı ve sigarasından derin bir nefes çekip yavaşça yana doğru üfledi.

Ops! Sanırım Bahadır onu beklettiğim için bana kızgındı. Bir saate müzede olurum dediğim halde üç saat sonra gelebilmiştim. Tamam, biraz abartmış olabilirdim, ama ne yapacaktım ki, yani siz olsaydınız Kağan'ın o romantik hallerini bir an önce bırakıp Bahadır'ın yanına gelmeyi tercih eder miydiniz? Hiç sanmıyorum.

"Merhaba," dedim çekinerek. "Naber?"

Bahadır sert yüz ifadesini bozmadan rahatsız edici bir şekilde bana bakmayı sürdürürken oldukça kızgın olduğunu daha net görebiliyordum.

Kaşlarımı yukarı kaldırıp, "Bahadır?" dedim soru sorarcasına.

Cevap yok.

Mahcup bir tavırla, "Geç kaldığım için mi böyle sinirlisin?" diye sordum bu kez.

Yine cevap vermedi.

İç çektim. "Bak çok üzgünüm, Kağan'la birlikteydik. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım. Özür dilerim."

Kağan'ın ismini duyduğu an dişlerini öyle bir sıktı ki çenesindeki seğiren kaslar beni tedirgin etti. Yeşil gözlerinden nefret kadar güçlü bir duygu geçtiğinde güçlükle yutkundum. İçgüdülerim hemen burayı terk edip Bahadır'dan uzaklaşmam gerektiğini haykırıyordu, ama tüm gücümü toplayıp bu sesi susturmayı başardım.

"Onun yanındayken de arayamadım seni, gerçekten çok üzgünüm," diye devam ettim gereksiz olacağını bilsem de.

Sert yüz ifadesi bir an bile değişmeden sigarasından derin bir nefes çektikten sonra ürkütücü bakan yeşil gözleriyle bana bakıp dumanı yüzüme doğru üfledi.

Elimi sallayarak yüzüme gelen dumanı dağıtmaya çalıştım. "Bahadır!" deyip birkaç kez öksürdüm. "Ne yapıyorsun!"

Tekrar sigarasından derin bir nefes alarak yüzüme doğru üfledi.

"Oof! Yapma şunu," diye bağırdım sinirle. "Neden böyle davranıyorsun, anlamıyorum, geç kaldığım için özür diledim ya! Zaten kendimi yeterince kötü hissediyorum, ne diye büyütüyorsun ki şimdi bunu?" deyip sabırsız bir öfkeyle başımı iki yana salladım.

Yine hiçbir tepki yok.

"Peki, sen bilirsin Bahadır, konuşma! Benden bu kadar, gidiyorum!" diyerek yanından ayrılmak için arkamı ona döndüm ve yürümeye başladım, fakat kenarda duran heykele bacağımı öyle sert bir şekilde çarptım ki aklım başımdan giderken kendimi yerde buldum.

"Ah!" diye yerde acıyla inledim. "Lanet olasıca heykeli buraya kim koymuş! Canım çok acıdı," deyip yüzümü buruşturarak bacağımı tuttum.

Bahadır hemen yanıma gelerek bana doğru eğildi. Kaşlarını çatıp, "Neden dikkat etmiyorsun?" diyerek beni azarladı.

Benim için endişelenmesi beni şaşırtsa da kendimi toplayıp ağlamaklı bir ifadeyle gözlerimi birkaç kez kırptım. "Çok

acıyor. Sanırım bacağımı kırdım Bahadır," diyerek yalandan sızlandım.

Dudakları hafifçe seğirirken tek kaşını kaldırıp bana baktı.

"Bak senin yüzünden hastanelik oldum, mutlu musun şimdi?" derken yalandan dudak sarkıttım.

Derince iç çekti. "Abartma," dediğinde az önceki sinirli haline karşın sesi yumuşak çıkmıştı.

Kederli bir ifadeyle başımı iki yana salladım. "Belki de bir daha asla yürüyemeyeceğim, ah makûs kaderim," deyip abartılı bir ifadeyle iç çekip elimin tersini alnıma koydum.

Evet, resmen Yeşilçam filmlerine bağlamıştım, ama Bahadır'ın benimle konuşması için her yolu denemem gerekiyordu.

Gülmemek için kendini tuttuğunu görebiliyordum. "Bakalım ne kadar hasar var," derken bacağıma uzanarak vurduğum noktaya dokundu.

Parmaklarının yumuşak dokunuşuyla ılık bir sıcaklığın içimde gezindiğini hissettim. Yine aynı şey oldu, tarif edemeyeceğim garip bir duygu sinsice bana yaklaşıp beni kendi çekimine aldı adeta. Bu duygu canımı sıktı ve içten içe huzursuz hissetmeme neden oldu.

Bahadır bakışlarını gözlerime çevirirken dudakları çarpık bir gülüşle kıvrıldı. "Bir şeyin yok yavru kuş, sadece hafif bir morluk, merak etme, yaşayacaksın," dedi şakacı bir tavırla.

Bahadır'ın soğuk hallerinin geride kaldığını görünce gülümsedim.

"Ah, şükürler olsun, içimi rahatlattığın için teşekkürler," deyip elimi dramatik bir tavırla kalbimin üzerine koydum. "Kahramanım benim," dedim hülyalı bir sesle.

Eğlenerek güldü. "Hadi, kalkmana yardım edeyim," dedi ve elini bana doğru uzattı. Elini tuttum ve beni yerden kaldırmasına izin verdim.

Birlikte birkaç saat boyunca müzede her gördüğümüz şeyin fotoğrafını çekip bazı önemli bilgileri not aldık. Genelde çoğu şeyi ben yaptım, ama Bahadır da pek sıkılmış gibi görünmüyordu. Aslında ben de hiç sıkılmamıştım. Çoğu kez gülerek ve eğlenerek eserlerle ilgili sohbet ettik. Bahadır'ın espri anlayışı oldukça ilginç diyebilirdim. Eserleri incelerken yaptığı her yorum sonrası gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Tuhaf bir bakış açısı olduğu kesindi. Tuhaf ve eğlenceli.

Müzeye geç geldiğim için Bahadır'ın bana olan kızgınlığından hiç eser kalmamıştı ve bunun için oldukça mutluydum. Çünkü kızgın bir Bahadır çok fena ödümü koparıyordu.

İşimiz bitince Bahadır beni eve bırakmayı teklif etti, fakat onu kibarca reddettim. Birinin bizi birlikte görüp Kağan'a söylemesi riskini göze alamazdım. Müzede ayrılmak en iyisiydi. Şansımı fazla zorlamamam gerektiğine karar verdim.

Birlikte durağa kadar yürürken bu fırsattan yararlanarak belki bir şeyler öğrenme umuduyla telefonumu çıkarıp yalandan bir sinirle ofladım.

Bahadır şaşkın bir sesle, "Ne oldu?" diye sordu.

Üzgün bakışlarla yüzüne bakarken, "Annemi aramam gerekiyordu, fakat şarjım bitmiş," dedim.

Kendi telefonunu çıkarıp bana uzatınca planımın tıkır tıkır işlediğini düşünerek içten içe gülümsedim.

"Al, benim telefondan ara."

Bu fırsatı değerlendirip telefonu aldım ve içini karıştırıp Onur'a iletmek üzere yararlı bilgilerin olması için dua ettim.

"Teşekkürler. Mesaj yazsam da olur," diyerek biraz uzaklaştım ve Bahadır'a fark ettirmemeye çalışarak hızlı hızlı önce mesajlara girip gelen kutusunu inceledim. Lanet olsun, işe yarar hiçbir şey yok diye hayıflanırken Ali diye birinden gelen mesaj dikkatimi çekti ve açtım.

Bir tahsilat işinden bahseden uzun uzun yazılmış bir mesajdı bu. Tahsilata Bahadır gitmişti ve paranın % 8 kadarını bu Ali denilen adamla kendi hesaplarına yatırmışlardı. Gelecek tahsilat işlerinde de aynı şekilde davranmaktan bahsediyorlardı, daha fazla inceleyemeden mesajlardan çıktım. Aman Allahım, Bahadır cidden Onur'un arkasından iş çeviriyordu ve bunun belgesi şu an elimdeydi.

Telefonu kurcalamaya devam ederken fotoğraf kısmına girdim ve karşılaştığım görüntü büyük bir şoka uğramama neden oldu. Bu da neyin nesiydi böyle?

Klasörün biri tamamen benim resimlerimle doluydu. Her biri haberim olmadan gizli gizli çekilmiş resimlerdi. Evimizin önünde, alışverişte, okulda, sınıfta, bahçede... ve bunun gibi bir dolu anımı yakalamıştı. Dudaklarım hayretle aralanırken bu kadar fotoğrafı hangi ara çektiğini düşünerek resimlere bakmaya devam ettim. Ruhum dahi duymadan bir gölge misali peşime takılıp beni izlemesi çok korkunçtu. Bahadır'ın neden böyle bir şey yaptığını anlamaya çalışırken dehşet boğazıma çöktü, kuruyan boğazımı ıslatmak için güçlükle yutkundum.

Bu yaptığını aklım almıyordu bir türlü. Neden benim bu

kadar çok fotoğrafımı gizli gizli çekip telefonunda saklıyordu, amacı neydi?

Hissettiğim şaşkınlık ve şok yüzüme de yansımış olacak ki Bahadır şüpheli bir bakışla gözlerini benden ayırmadan, "Ne oldu?" diye sorarak bana doğru yürüdü.

Hemen fotoğraflardan çıkıp tekrar mesaj kısmına girip aceleyle bir mesaj yazdım. "Yok bir şey," deyip elimde telefonu sallayarak ekranı gösterdim. "Annem numarasını değiştirmişti de bir türlü yeni numarasını hatırlayamadım. Onu düşünüyorum," diyerek yalan söyledim.

Bana inanmadığını gösterircesine kaşlarını yukarı kaldırdı. Hâlâ gözlerini dikmiş, bir yanıt beklermiş gibi bana bakıyordu. Bir şey söylemesin diye hızlıca konuşmaya devam ettim. "Ah, sanırım hatırladım," deyip zoraki bir şekilde gülümsedim ve annemin numarasını yazıp mesajı gönderdim. Gittikçe batıyordum.

Telefondan geçmiş kaydını sildikten sonra, "Teşekkürler," deyip telefonu Bahadır'a uzattım. "Cevap gelirse söylersin."

Gözlerini kuşkuyla kıstı. "Tabii. Söylerim..." dedi ağır ağır.

Durakta otobüsün gelmesini beklerken ikimiz de sessizdik. Bahadır bir şey söylemese de az önce olanlardan kesinlikle şüphelenmişti, bunu hissedebiliyordum. Tedirginlik beni huzursuz ederken gelmeyen otobüse beni beklettiği için küfrettim. Bahadır bana soru sormadan bir an önce buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Şüphelendiği zamanlarda ne kadar zorlayıcı biri olduğunu geçmişte bir kez deneyimlemiştim ve bir daha deneyimlemeye hiç niyetim yoktu açıkçası. O bodrum katı ak-

lıma gelince tedirginliğim daha da arttı, hemen kaçmanın bir yolunu bulmalıydım, yoksa zaten Bahadır halimden bir iş olduğunu anlayacaktı ve beni sorguya çekecekti.

Hem yaşadığım endişe hem de havanın buz gibi olmasından dolayı artık titremeye başladım. Ellerimi birbirine sürterek olduğum yerde hafifçe sallanıp ısınmayı umdum.

Bahadır kaşlarını çatıp bana döndü. "Üşüyor musun sen?" diye sordu.

"Evet. Bu nasıl bir soğuktur böyle, donuyorum," diyerek bu kez montuma sarındım.

Usulca güldü. "Ankara böyledir, tabii sen alışık değilsin İzmir kızı," diyerek atkısını boynundan yavaşça çıkardı.

Kaşlarımı kaldırıp, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Senin daha fazla ihtiyacın var," dediğinde bu hareketine karşılık şaşkınlıkla gülümsedim. Bahadır'dan böyle bir hareket kesinlikle beklemiyordum.

"Hayır, kabul edemem. Sen üşürsün o zaman," diyerek itiraz ettim.

"Ben alışkınım yavru kuş," diye cevap verirken atkıyı tamamen çıkarıp bana doğru uzattı.

O kadar çok üşüyordum ki teklifini kabul ederek minnetle, "Peki," dedim.

Ardından atkıyı almak için elimi kaldırdım, ama Bahadır başını hafifçe olumsuz anlamda salladı.

"Ben hallederim," diyerek bana doğru daha da yaklaştı ve atkısını kendi elleriyle boynuma doladı. Dokunuşu öyle içtendi ki. Şaşkın bir halde kıpırdamadan gözlerinin içine bakıp işini bitirmesini bekledim.

Atkıyı sardıktan sonra, "İşte oldu," dedi.

Yanaklarımın kızardığını hissederek bakışlarımı yere çevirdim. "Hiç gerek yoktu," diye mırıldandım.

"Üşütüp hasta olmanı istemem yavru kuş," diye cevap verip geri çekildi.

Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim. Gözlerimin içine bakan yeşil gözleri öyle samimiydi ki o an onu hiç tanımadığımı fark ettim. Beni sürekli şaşırtıyordu. Acaba onun hakkında düşündüğüm bütün her şeyde yanılıyor olabilir miydim?

"Teşekkürler," dedim aynı samimiyetle ona bakarken.

Ellerini ceplerine koyarak çarpık bir şekilde sırıttı. "Rica ederim," dedi kibirli bir sesle. "Hem sana daha çok yakıştı."

Bu tavrı beni güldürdü. Bahadır kafamı feci karıştırıyordu. Özellikle de az önce telefonunda gördüklerim, peşime takılıp beni gizlice izleyerek resimlerimi çekmesi çok garipti ve bir o kadar da ürkütücü. Acaba hâlâ benden şüphe ettiği için mi beni takip ediyordu?

Ayrıca şu da bir gerçekti ki ne kadar tehlikeli ve korkunç biri olsa da beni yalnız bırakmayıp otobüse binmemi bekleyecek kadar da kibar biri olması ilginçti. Fakat en son kibar olduğunda başıma neler geldiğini çok net hatırlıyordum ve bu tekrar yaşamak istediğim bir tecrübe değildi. Yoksa bu yakın, ilgili tavırları yine bir rolden mi ibaretti?

Otobüs gelince derin düşüncelerimden irkilerek çıktım ve aceleyle Bahadır'la vedalaştım. Hızlıca otobüse geçip ücreti ödeyerek en arkaya geçip oturdum. Hiç vakit kaybetmeden çantamdan telefonumu çıkarıp açtım, hemen Onur'u aradım.

İlk çalışta açarak telefona cevap verdi. "Buket," dedi oldukça yumuşak bir sesle. "Bu ne güzel sürpriz böyle. Bu saatte aramanı neye borçluyuz, yoksa sonunda bir görevin olduğunu hatırladın mı?"

Gözlerimi devirdim. İğnelemesine karşılık vermeden hemen konuya girdim.

"Bugün Bahadır'la birlikteydim. Telefonunda bir mesaj dikkatimi çekti ve sana söylemek istedim."

"Hımm," derken sesi ilgiliydi. "Devam et."

"Bir tahsilat işiyle ilgili yazışma vardı. Hepsini dikkatle inceleyemedim, ama Ali diye biriyle konuşmuş. % 8'lik bir payı kendi hesaplarına geçirmişler."

Onur'un sinirle iç çektiğini duydum. "Hangi bölgede yapılmış bu?"

Kaşlarımı çattım. Böyle bir bilgi yoktu. "Bilmiyorum," dedim.

Bir süre sessiz kalan Onur, "Şimdilik işe yarar bilgiler getirdin. Bahadır'la birlikte takılmaya devam et," diye emir verdi.

"Sana elimden geldiğince yardım edeceğim. Ama artık annemi görmeni istemiyorum. Tek istediğim şey annemin hayatından çıkman."

Güldü. "Annenle aramızdaki arkadaşlık seni ilgilendiren bir şey değil küçük kız. Kendi iyiliğin için nerede durman gerektiğini bilmeni öneririm."

Sinirden dişlerimi sıktım. "Senin derdin benimle! Annemi bu işe karıştırmanı istemiyorum. Onun hiçbir şeyden haberi yok. Uzak dur ondan."

"Bu konuda söz hakkın olduğunu sana düşündüren ne, çok merak ettim doğrusu."

"O benim annem!"

"Ne olmuş?" diye sorarken çok sakindi. "Seda ile vakit geçirmekten oldukça hoşlanıyorum. Annen muhteşem bir kadın."

Sinirden çığlık atmamak için dişlerimi sıktım. "Ayrıca evli bir kadın," dedim dişlerimin arasından tıslayarak. "Bunu unutmasan iyi edersin!"

Eğlenerek güldü. "Bu benim sorunum değil Buket, bu annenin sorunu ve bana kalırsa annen evli olmayı pek dert etmiyor," dedi rahatsız edici bir gülüşle.

"Sen ne diyorsun ya! Ne cüretle annemle ilgili böyle konuşursun!" diye bağırdım.

Umursamaz bir sesle, "Ben ortada olan gerçeği dile getiriyorum Buket, beni suçlaman çok yersiz," dedi alay eden bir tavırla.

"Seni adi herif! Annemden uzak duracaksın, anladın mı? Rahat bırak annemi, çık hayatından!"

Tekrar bir gülme sesi duydum. Nasıl da eğleniyordu benimle!

"Hımm, pekâlâ. Sen neden Kağan'ın hayatından çıkmıyorsun?"

Böyle bir karşılık beklemediğim için gözlerimi kırpıştırdım. "Kağan benim sevgilim. Onu seviyorum," dedim az önceki öfkeme nazaran sakin bir sesle.

"Bu benim umurumda değil," derken sesindeki iğrenme çok güçlüydü. "Sen Kağan'ın kafasını karıştırıp onu zayıflatı-

yorsun. Sevgi ve aşk zırvalıkları zavallılar içindir. Kardeşimden uzak durursan ben de belki annenden uzak durmayı düşünebilirim."

Kahretsin!

"Böyle bir şey isteyemezsin benden... Özel hayatım seni ilgilendirmez."

"Sen bilirsin Buket. Ya annen ya Kağan? Hangisi senin için daha önemli, bir an önce buna karar versen iyi olur."

Kaşlarımı çattım. Benden nasıl böyle bir seçim yapmamı bekleyebilirdi?

"Sen pisliğin tekisin! Eğer beni böyle tehdit etmeye devam edersen Kağan'a bütün yaptıklarını anlatırım!"

Tehlikeli bir sesle güldü. "Tabii ki anlatabilirsin Buket. Fakat hatırlatmak isterim ki kendi ipini kendin çekmiş olursun. Bir gün bir bakmışsın ki önce baban, sonra da annen ortadan kaybolmuş. Bu durumda ne yapacağını cidden merak ediyorum küçük kız," dedi alaycı bir sesle.

Sinirden köpürürken, "Senden nefret ediyorum!" diyerek telefonu yüzüne kapatıp öfkemin geçmesi için gözlerimi sıkıca yumdum. Derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. Bu adam ne kadar kötü biriydi böyle, daha ne kadar istemediğim bir yola sürükleyecekti beni? Bana her yandan saldırmak, canımı acıtıp beni yaralamak için fırsat kolluyordu sanki. Beni darmadağın etmek için önüne çıkan her fırsatı da büyük bir zevkle kullanıyordu!

32

Sabah okula gittiğimde okul binasının olduğu sokağın başında Kağan'ı fark ettim. İçime dolan heyecanın yanında yüzüme istemdışı bir gülümseme yayıldı. Beni beklediğini düşünmek bile beni heyecandan nefes alamaz duruma getirmeye yetiyordu. İçimde biriken ve beni üzen her şeyin üstünü örtüyor, biraz olsun hayatımdaki kötülükleri unutmamı sağlıyordu. Kağan, benim yaşama sebebimdi, yanında olmak bana huzur veriyor, güvende olduğumu hissettiriyordu. Onunla olmak sanki omuzlarıma yüklenmiş bir yük yokmuş gibi, her an ensemde yanlış yapmamı bekleyen bir Onur yokmuş gibi hissettiriyor, onu gördüğümde her şey güzelleşiyordu.

Adımlarımı hızlandırarak ona doğru yürümeye başladım. Beni fark ettiğinde yüzümdeki gülümseme büyürken hevesle el salladım. Kağan'sa bu halime hiçbir tepki göstermeden gözlerini kısmış, bana dik dik bakarak yanıt verdi. Bu davranışı beni biraz tedirgin etse de bu hissi görmezden geldim. Belli ki canı sıkkındı ve bunun nedeni ben olmayayım diye dua ederken yanına vardım.

Sıcacık bir tavırla ona sıkıca sarıldım, fakat Kağan sarılışıma karşılık vermedi. Kıpırtısız bir şekilde öylece durdu. Tedirginliğimi artık görmezden gelemeyerek güçlükle yutkundum. Kesinlikle benimle ilgili bir şey vardı, yoksa neden böyle davransındı ki?

Korkarak yavaşça geri çekilip gözlerinin içine çekinerek baktım. "Kağan, iyi misin?" diye sordum usulca.

Mavi gözleri buz gibiydi. "Dün Bahadır'la ne bok yediğini bana anlatmak ister misin?" diye sordu duygusuz bir sesle.

Anında kaskatı kesildim. "Ben... şey..." deyip sözlerime devam edemeyerek sustum. Çünkü söyleyecek hiçbir şeyim yoktu!

Bakışları öfkeyle kararırken, "Mert sizi birlikte görmüş, akşama kadar birlikteymişsiniz!" dedi sıkılı dişlerinin arasından.

Allah cezanı vermesin senin Mert, ne ara gördün ki sen bizi! Bir de hızını alamayıp bizi mi izlemişti yani! Yok artık!

"Ödevimiz vardı," dedim gerçeği dile getirerek, "Sen kızarsın diye sana söyleyemedim," deyip savundum kendimi. "Kızma bana ne olursun."

Dudaklarından sinirli bir homurtu döküldü. "Sen de arkamdan iş çevirmeye karar verdin, öyle mi?"

Üzgünce iç çektim. "Özür dilerim, bana başka bir çare bırakmadın ki. Bahadır yüzünden zaten kavga etmiştik. Senden saklamak zorunda kaldım, ödev olmasa asla gitmezdim."

Gözlerini kızgınlıkla kıstı. Orada görebildiğim tek şey saf, yakıcı bir öfkeydi. "Sikerim lan sizin ödevinizi," diye bağırınca korkuyla irkildim.

Birkaç adım gerilerken, "Kağan... lütfen... sakin ol. Açıklayabilirim," dedim ürkekçe.

Çenesini sıkarak burnundan derin bir nefes aldı. Yüz ifadesi korkutucu derecede sert, bakışları öfkesini hissedebileceğim kadar hiddet yüklüydü.

"Bunu öğrenmeyeceğimi mi düşündün?" derken kolumu sıkıca tutup beni kendine doğru çekti ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Kağan, lütfen.. sakinleş, beni korkutuyorsun," dedim cılız bir çabayla.

Kan dondurucu bir soğuklukla gözlerimin içine baktı. "Bu boktan gizli işlerini benden saklayabileceğini mi sandın?"

"Hayır, öyle yapmak istemedim, anlatacaktım. Ah! Bırak kolumu. Canımı acıtıyorsun," deyip yüzümü buruştururken onu itmeye çalıştım, fakat öyle sıkı tutuyordu ki çabalarım yetersiz kalıyordu.

"Sen canının yanmasını hak ediyorsun," dedi karanlık bir sesle.

Sözleriyle göğsüme katlanılmaz bir üzüntü çöktü ve canım daha çok yanmaya başladı, gözlerimin aniden dolması kalbimin ne kadar ezildiğinin somut kanıtıydı. Fiziksel bir acıdan daha çok içim acıyordu. Sözleri sanki birer zehirli ok gibi kalbime saplanıp tüm kanımda dolaşarak her hücremi yakıyor, beni acı içinde bırakıyordu.

Öfkeli gözleri beni delip geçerken, "Daha önce de çıktınız mı?" diye sordu kısık sesle.

Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır," dedim beni bırakmasını umarak.

Derin bir nefes aldı. "Bana doğruyu söyle Buket. Eğer yalan söylüyorsan..." deyip sözlerine devam edemeyerek öfkeyle dişlerini sıktı.

Ürkerek, "Yok, gerçekten sadece dün çıktık," dedim güçlükle.

Bu sırada koşarak yanımıza gelen Timuçin beni çekerek Kağan'ın beni acımasızca kavrayan elinden kurtarıp ikimizin arasına girdi. Beni korumaya çalışırcasına arkasına aldı.

Kaşlarını çatıp, "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Onu böyle hırpalayamazsın," diye uyardı Kağan'ı.

Kağan sert bir soluk aldı. "Ne istersem onu yaparım," diye karşılık verdi öfkeyle. "Sen ne karışıyorsun lan! Siktir git."

Timuçin, "Asıl sen gitsen iyi olur, Buket' e zarar vermene izin vermeyeceğim," deyip fazla uzatmadan bana doğru döndü.

"Kötü görünüyorsun. Sınıfa götüreyim seni. Gel hadi," dedi anlayışlı bir tavırla ve kolunu omzuma atarak beni kendine doğru çekti.

Benimse tek yapabildiğim endişeyle Kağan'a bakmak oldu. Bütün kanın damarlarımdan çekildiğini hissedip hafif bir titreyişle Timuçin'den destek alırken Kağan'ın nasıl bir anda bu derece canileşebileceğini anlamakta güçlük çekiyordum.

Kağan gözlerini kıstı. "Sen onu hiçbir yere götüremezsin," deyip Timuçin'i yanımdan çekerek geriye doğru itti ve üzerine doğru yürüyerek yüzüne sert bir yumruk attı. "Sakın bir daha bana ait olana dokunma."

Kağan, Timuçin'i bertaraf ettikten sonra bana doğru döndü ve elimi sıkıca tuttu. "Yürü, gidiyoruz," dedi sert bir sesle.

"Hayır," diye itiraz ettim, fakat o çoktan beni peşinden sürüklemeye başlamıştı.

"Yürü dedim. Benimle geliyorsun. Seninle konuşmamız henüz bitmedi. Bana dün Bahadır piçiyle ne işin olduğunu bir bir anlatacaksın," diye bitirdi sözlerini.

"Hayır! Bırak beni. Gelmeyeceğim seninle," diyerek kendimi kurtarmaya çalıştım. "Sen bu haldeyken konuşmak istemiyorum. Bu şekilde olmaz, bırak."

Elimi daha da sıkı tutarken, "Geliyorsun!" diye gürledi.

Bu sırada etrafımıza yavaş yavaş toplanmaya başlayan öğrenciler meraklı ve korku dolu yüzlerle bizi izliyordu.

Timuçin'se bize yetişip Kağan'ın elinden beni çekerek kurtardı ve beni hızla yana doğru hafifçe itti. Kağan'a vurmak için hamle yaptı, ama Kağan kolunu kaldırıp vuruşunu karşıladı ve hiç zaman kaybetmeden bir eliyle kolunu tutup diğer eliyle de daha Timuçin ne olduğunu anlayamadan çenesine bir yumruk geçirdi.

Kafamda tehlike çanları çalarken hemen öne atıldım. "Kağan, ne olur yapma," dedim yalvaran gözlerle. "Lütfen, Timuçin'in hiçbir suçu yok! Bırak onu, ne olur."

Kağan öfkeyle derin bir nefes alıp dik dik Timuçin'e bakarken, "Buket sus! Bu piçi koruma sakın," dedi daha da sinirlenerek.

Ben de sinirlenmiştim. "Kağan yeter artık, anlamıyor musun, dur! Yaptığın yanlış!" dedim onu uyararak. "Düşünmeden hareket ediyorsun. Kendini kontrol etmezsen sonradan pişman olacaksın."

Vahşi bakan mavi gözlerini kıstı ve beni duymazdan gelerek Timuçin'e tekrar vurdu.

"Kağan yapma! Bırak onu. Neden yapıyorsun bunu?" diye bağırarak araya girip Timuçin'i korumaya çalıştım, fakat Kağan beni kenara iterek bu cılız çabamı etkisiz kıldı.

Timuçin berbat görünüyordu. Hızlı hızlı soluklanırken

yüzü kıpkırmızı olmuştu. Dudağının kenarı kanıyor, çenesinde geniş bir morluk görünüyordu. Kahverengi saçları darmadağın olmuş, gözleriyse sinirden parlıyordu. Buna rağmen Kağan'a karşı koymaya çalışması beni daha çok endişelendiriyordu. Fakat o kadar şiddetli bir şekilde ve nefretle birbirlerine saldırıyorlardı ki ne yapacağımı bilemeyerek telaşla onları izlemekten başka bir şey yapamadım.

"Kağan, lütfen, rahat bırak Timuçin'i, lütfen," diye haykırdım tüm gücümle. "Ne olursun, yalvarırım, bırak! Yapma."

Kağan'ın yüzü sertleşti ve öfkeyle Timuçin'e son bir kez vurup geriye iterken, "Defol," dedi. Ardından bütün bedeni kaskatı, hâlâ öfkeliyken bana döndü.

Sinirle üzerime doğru yürürken korkuyla bir iki adım geriledim.

"Bu piç kurusu için mi bana yalvarıyorsun?" diye sordu alçak sesle.

"Onun bir suçu yok, bırak onu. Yaptığın şey insanlık dışı. Bazen seni tanımadığımı düşünüyorum, bu kadar cani olamazsın," dedim yaptığı şey karşısında hayretle başımı iki yana sallayarak.

Gözleri hafifçe kısıldı. "Beni bu hale getiren sensin!"

"Beni sakın suçlama," dedim öfkeyle. Ardından kararlı görünmeye çalışarak, "Git buradan," dedim.

Yumruklarını sıktı, sinirden çenesindeki kasılmaları görebiliyordum. "Ne dedin?" diye sordu usulca.

Korkuyla yutkundum, ama sözlerimin ardında durdum. "Git. Kendine gelmediğin sürece seni görmek istemiyorum."

Anında üzerime çullandı ve iki eliyle kollarımı sertçe tuta-

rak beni kendine doğru çekti. Yüzünü yüzüme iyice yaklaştırdı. Gözlerinde ölümcül, zalim bir parıltı vardı. Bakışları alev alevdi ve dokunduğu her şeyi yakmaya, yok etmeye hazır gibiydi.

Tehlikeli bir sakinlikle, "Tekrar söyle," diye fısıldadı.

Güçlükle yutkundum. "Git," dedim kısık bir sesle. "Sadece git."

Kaşlarını çatarken başını usulca salladı. "Bunu sen istedin."

Ardından bana küçümseyen bir bakış atarak geriye doğru hızla itip bıraktı ve Timuçin'in yanına doğru gitti.

Yere düşmek üzereyken dengemi korudum ve düşmekten son anda kurtuldum. Korku dolu gözlerle Kağan'a bakarken belinden çıkardığı silahı gördüğümde yaşadığım panikle gözlerim kocaman açıldı ve dehşet göğsüme bir ağırlık misali çöktü.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandım kendi kendime. "Hayır."

Etraftaki meraklı izleyiciler silahı görünce bağırışlar eşliğinde telaşa kapılıp kaçışmaya başladı. Fakat kaçsalar da güvenli bir yer bularak durup bizi izlemeye devam ettiler.

Kağan silahını Timuçin'e doğrultu ve tehlikeli bir tavırla konuşmaya başladı. "Sana önceden de söylemiştim. Seni uyarmıştım. Buket'ten uzak dur demiştim. Ama sen beni ciddiye almadın. Bulduğun her fırsatta ona yaklaşmaya devam ettin," deyip büyük bir sinirle silahının emniyetini açtı.

Herkes o kadar sessizdi ki bu küçük ses adeta kulaklarımızı tırmalarcasına sokakta yankılandı.

Ardından Kağan öfkeden koyulaşmış mavi gözlerini bana çevirdi. Bakışları öyle ruhsuzdu ki nabzım panik seviyesinin çok çok üzerinde atmaya başladı. Her atış beni sarsıyor, nefesi-

mi kesip bedenimi korkuyla titretiyordu.

"İzle," dedi insafsızca ve başını Timuçin'e çevirdi.

Beni dinlemesini umarak, "Kağan indir silahını," dedim cılız bir sesle. "Lütfen Kağan. Sakın ateş etme. Lütfen, böyle bir hata yapma," derken ağlamaya başladım.

Duyduğum tek cevap ölüm sessizliğini andıran sokakta silahın yankılanan acı sesi oldu. Kağan arka arkaya iki el ateş etti ve kulaklarımı sağır eden her atışta kurşunlar sanki bana atılmış gibi irkildim. Üzerime çöken dehşetten başım dönerken zemin sanki ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissettim. Bakışlarım Timuçin'in üzerine kilitlenip kaldığında gözlerimi dahi kırpmaya korktum.

Kağan, Timuçin'i vurmuştu. Benim yüzümden Timuçin'e zarar vermişti.

Timuçin'in bedeninden yayılan kan zemini ağır ağır kırmızıya boyarken, yerle birleşen her kan damlası beynime damlayan bir asit gibi zihnimi yok etti. Kulaklarımda çınlayan iki sözcük beni acının kollarına itti sanki. Senin yüzünden, senin yüzünden, senin yüzünden...

Evet, bütün olanların sorumlusu bendim, gerçek bir bıçak gibi kalbime saplandı ve her nefes alıp verişimde biraz daha derine battı adeta. Timuçin benim için Kağan'a karşı geldiği halde ben onu Kağan'dan koruyamamıştım. Onu engelleyebilirdim, Timuçin'i buradan götürebilirdim, Kağan'ı durdurabilirdim! Ama elimden hiçbir şey gelmemişti, acizliğime lanet ederken gözyaşlarım oluk oluk yanaklarımdan süzüldü. Suçluluk dipsiz bir kuyu misali sonsuzdu, acımsa devasa boyuttaydı ve sanki hiçbir şey bunu dindiremeyecekmiş gibi hissediyordum. Timu-

çin'in kan içindeki bedenini görmek içimi alev alev yakıyordu.

Kağan soğukkanlı gözlerle Timuçin'e bakarken silahını indirdi ve başını yavaşça bana doğru çevirdi. Gözlerimiz kesişince korkudan nefesim kesildi ve kalbim göğüskafesimin içinde sıkışıp kaldı.

Hayır, hayır, hayır.

Panik vücudumu ele geçirdiğinde farkında olmadan geriye doğru birkaç adım attım. Kağan bunu görünce gözlerini kuşkuyla kıstı ve bana doğru yürümeye başladı.

"Kağan. Ne olursun yapma," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Lütfen, bana zarar verme," deyip ağlarken gözlerim elinde tuttuğu silaha doğru kaydı.

Bana doğru yürümeye devam ederken düşündüklerimin aksine, "Sana asla zarar vermem," diye yanıt verdi sakince.

Ağlayışım şiddetlenirken, "Lütfen, gelme, yaklaşma bana," dedim tedirginliğimi ele veren bir sesle.

Kaşlarını çattı. "Neden?" diye sorarken sesi çok masum çıktı.

"Beni korkutuyorsun," diye itiraf ettim ortada olan gerçeği.

"Seni korkutmak istemiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Seni korkuttuğum için kendimden nefret ediyorum."

Bu sırada siren sesleri duyulunca bakışlarım etrafı taradı ve sokağın aşağısından bir polis arabasının bize doğru geldiğini fark ettim. Anında bakışlarımı Timuçin'e yönelttim, yanında telaşlı görünen birkaç kişi vardı. Bir ikisi ayakta, birkaçı da yere çömelip kolunu tutuyordu. Ardından kolunu tutan çocuğun Timuçin'in nabzını kontrol edip heyecanlı bir şekilde başını

kaldırarak etrafa bağırdığını işittim.

"Yaşıyor. Ambulans çağırın. Biri hemen ambulans çağırsın."

Timuçin yaşadığı için şükrettim. Başımı tekrar Kağan'a çevirdim. Bakışlarım onun bana bakan donuk gözleriyle elindeki silah arasında gidip gelirken yaşadığım panikten boğazım kurudu.

"Kağan lütfen, silahını bırak, öyle konuşalım," dedim titrek bir sesle.

Kağan da silahını kaldırıp şöyle bir baktı. Sanki elinde silah olduğunu yeni fark ediyormuş gibiydi.

Gözleri silahındayken, "Bana bunları sen yaptırıyorsun," diye alçak sesle mırıldandı.

Başımı iki yana hafifçe salladım. "Hayır. Ben böyle olsun istemedim," dedim.

Bakışlarını yavaşça silahtan kaldırıp yüzüme çevirdi. Omuzları düşerken elinde sıkıca tuttuğu silahını indirdi.

"Beni anlamıyorsun. Senin yanında birini görmeye dayanamıyorum," diye itiraf etti. "Benim dünyada en fazla değer verdiğim kişi sensin, başkasının sana dokunmasına katlanamıyorum. Beni delirten bu hissi durduramıyorum, kendime engel olamıyorum."

"Kağan," dedim yalvarırcasına. Boğazım acıyla düğümlenmişti, sanki alev alev yanıyordu. Yutkunamıyordum bile. "Böyle olmak zorunda değildi," diye fısıldadım.

Kağan'ın yüz ifadesi acıyla çarpıldı. "Senin sadece bana ait olmanı istedim Buket. Sadece bana. Kimseye değil," derken son sözlerini söylerken sesi duygu yoğunluğundan dolayı titredi.

Onu tanıdığım andan itibaren beni büyüleyen mavi gözlerinde ilk defa gördüğüm yoğun keder ve üzüntü içimi acıttı. Gözyaşlarım hissettiğim acıyı kusarcasına hızlı hızlı yanaklarımdan süzülürken Kağan'a doğru gitmek istedim, fakat az önce yaşananların dehşeti üzerimdeyken bir adım dahi atamadım.

Ben kendi içimde bir savaş verirken Kağan'ın bakışları hüzünle ağırlaştı ve bana bakarak söylediği iki sözcük o anda donup kalmama sebep oldu.

"Seni seviyorum," dedi usulca.

Bir anlık afallamayla gözlerimi kırpıştırıp duyduğum sözlerin hayal olup olmadığını anlamaya çalıştım. Hiçbir şey söyleyemiyordum, düşüncelerimi toplayamıyordum, hareket dahi edemiyordum.

"Sana âşığım," deyip yavaşça yutkundu. "Kalbimi kaptırdım sana, sen beni kendine âşık ettin. Bir tek seninleyken gerçekten yaşadığımı hissediyorum. Bana umut veren, beni yarına bağlayan tek şey senin varlığın. Sen, geçmişi geride bırakabileceğime inanmamı sağlıyorsun."

Duyduğum sözlerle dudaklarım aralandı. Şaşkınlığım her saniye daha da artarken kalbim yaşadığım bu beklenmedik itirafla atmayı bıraktı, nefes almak zorlaştı. Bütün düşüncelerim Kağan'ın sözleriyle gölgede kaldı ve tüm mantığım bir buhar misali uçup gitti.

Kağan derin bir soluk aldı. "Seni kaybetmek istemiyorum, Buket. Bu ihtimali düşünmek bile boğuyor beni. Sen benim için her şey demeksin. Seni öyle çok seviyorum ki..." dedi alçak sesle.

Ses tonundaki çaresizlik kulaklarımda çınlarken ne söyle-

yeceğimi bilmeyerek hıçkırarak ağlamaya devam ettim. İçimden, *"Böyle olmamalıydı,"* diye tekrarlayıp durdum.

Kağan yalvaran gözlerle yüzümü incelercesine baktı. "Bir şey söyle," dedi üzgünce. "Sen de beni sevdiğini söyle. Benden korkmadığını söyle."

"Ama," dedim titreyen bir ses tonuyla, "Korkuyorum."

Gözlerini sımsıkı kapatarak sıkıntıyla iç çekti. Gözlerini tekrar açtığında ümitsiz bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. Sanki her şeyini kaybetmiş gibi bakışlarındaki keder daha da büyüdü, üzüntüsü öyle yoğundu ki bana kadar ulaştı, beni de sonsuz bir üzüntüye sürükledi.

Bu sırada polislerden biri Kağan'ın öylece hareketsiz durduğunu görünce ağır adımlarla bize doğru yaklaştı.

"Teslim ol. Bize zorluk çıkarma," dedi tedbirli bir şekilde.

Kağan'ın tepkisiz duruşuna güvenen polis memuru yanımıza geldi ve Kağan'ın elindeki silahı alarak etkisiz hale getirip onun kollarını sıkıca tuttu. Ardından ellerini arkaya bükerek hiç zorlanmadan bileklerine kelepçeleri taktı.

Kağan polise hiç direnmedi, pes etmiş gibiydi. Mavi gözleri duygu yoğunluğuyla bana bakarken onun hareketlerinde gördüğüm kabullenmişlik bedenime ardı ardına sızı dolu, yakıcı sancılar gönderdi. Kağan'ın yüzüne yerleşen çaresizlikle karışık üzüntü beni pişmanlığa doğru sürükleyip katlanılmaz derecede canımı acıttı.

Elinde silah olan polis silahını beline koyup gelerek Kağan'ın diğer kolunu yakaladı. Kağan kıpırtısız duruyor ve ona yapılanları sessizce kabulleniyordu. Onu polis arabasına doğru yürütmeye başladıklarında bile yürüyüşlerini takip ederek polislere ayak uydurdu.

Tüm bunlar olurken Kağan'ın gözleri bir an bile bana bakmayı bırakmadı. Polis arabasına binene kadar ısrarla göz temasımızı korumaya devam etti. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti adeta. Ben de ona bakmayı bir an bile bırakmadım, o benden gözlerini çekene kadar Kağan'a bakmayı sürdürdüm.

Araba çalışıp yavaş yavaş uzaklaşmaya başladığında bir parçamı kaybettiğimi hissettim. Arkalarından, "Durun, Kağan'ı bırakın!" diye haykırmak istedim. Fakat zihnimde bir sürü kelime yankılanırken hiçbiri dudaklarımdan çıkmadı. Ne yapacağımı bilmez bir haldeydim. Nefes alamıyordum. Boğuluyordum. Bu kocaman boşluğun içine düşmek, zifiri karanlığa teslim olmak gibiydi.

Kendimi zorlayarak benden uzaklaşan arabanın peşinden ağlayarak koşmaya başladım. Ama ne kadar hızlı koşsam da aramızdaki mesafe büyüyordu. Onu kaybediyordum. Bacaklarım artık beni taşımayacak hale gelince kendimi perişan hissederek olduğum yere, dizlerimin üzerine çöktüm.

Asfalt yolda gitgide uzaklaşan arabanın ardından kalbimi parçalayan bir hüzünle öylece bakakaldım. Kağan oradaydı ve bana ihtiyacı vardı. Fakat her saniye, aramıza giren mesafe büyürken öyle çaresizdim ki yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yerde öylece kıpırtısız otururken zihnimde Kağan'ın bana ısrarla bakan üzgün yüzü belirdi ve söylediği o iki sözcük beni boğarcasına kulaklarımda yankılandı.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Beni duyamayacağını bilsem de hıçkırıklarla ağlarken ıslak kirpiklerimin arasından kederle bakarak usulca fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum."

DEVAM EDECEK...